

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

600047794.

TAYLOR INSTITUTION,

6176. —

EXCELSIOR

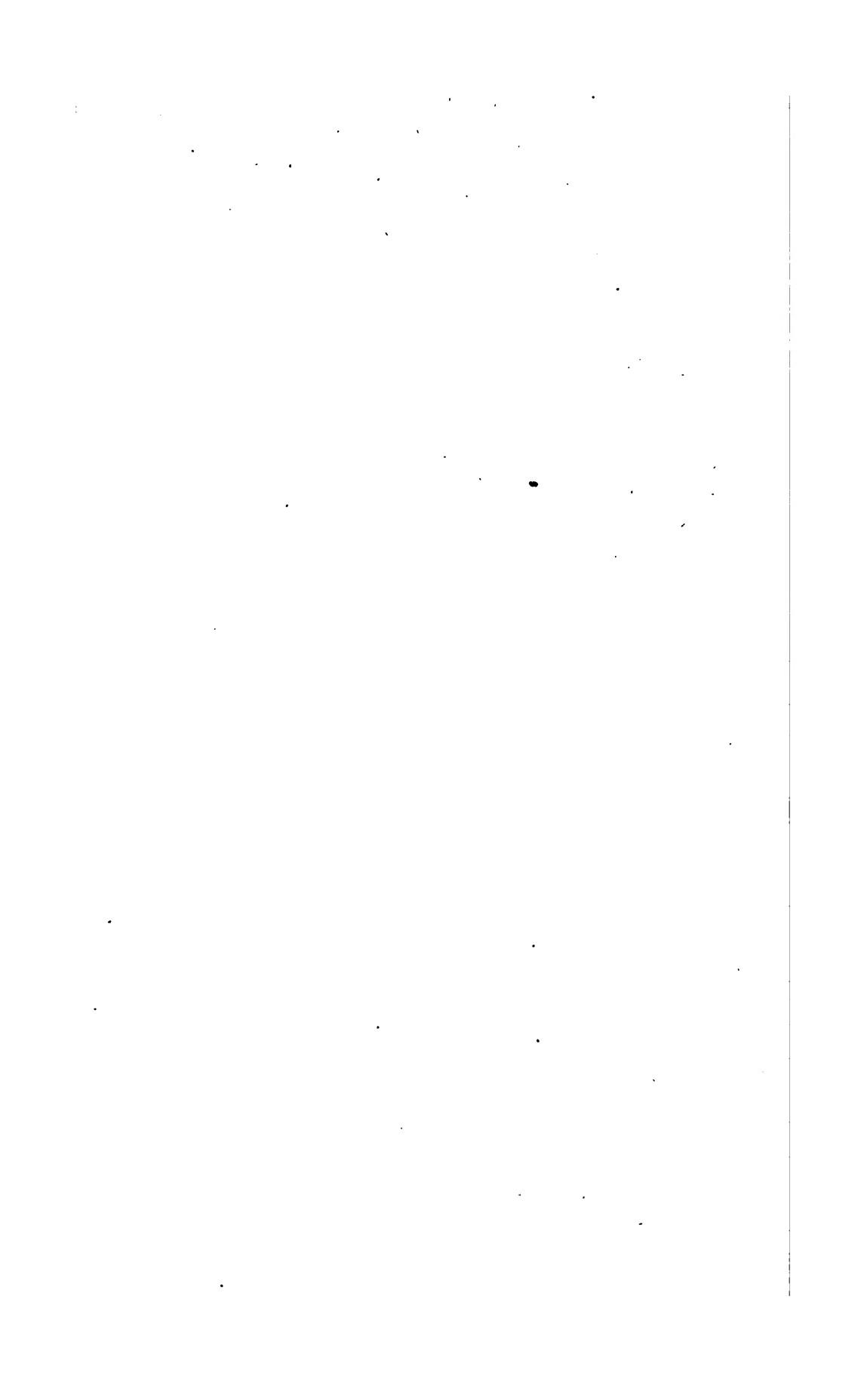
TO THE UNIVERSITY

ROBERT FINCH, M.A.

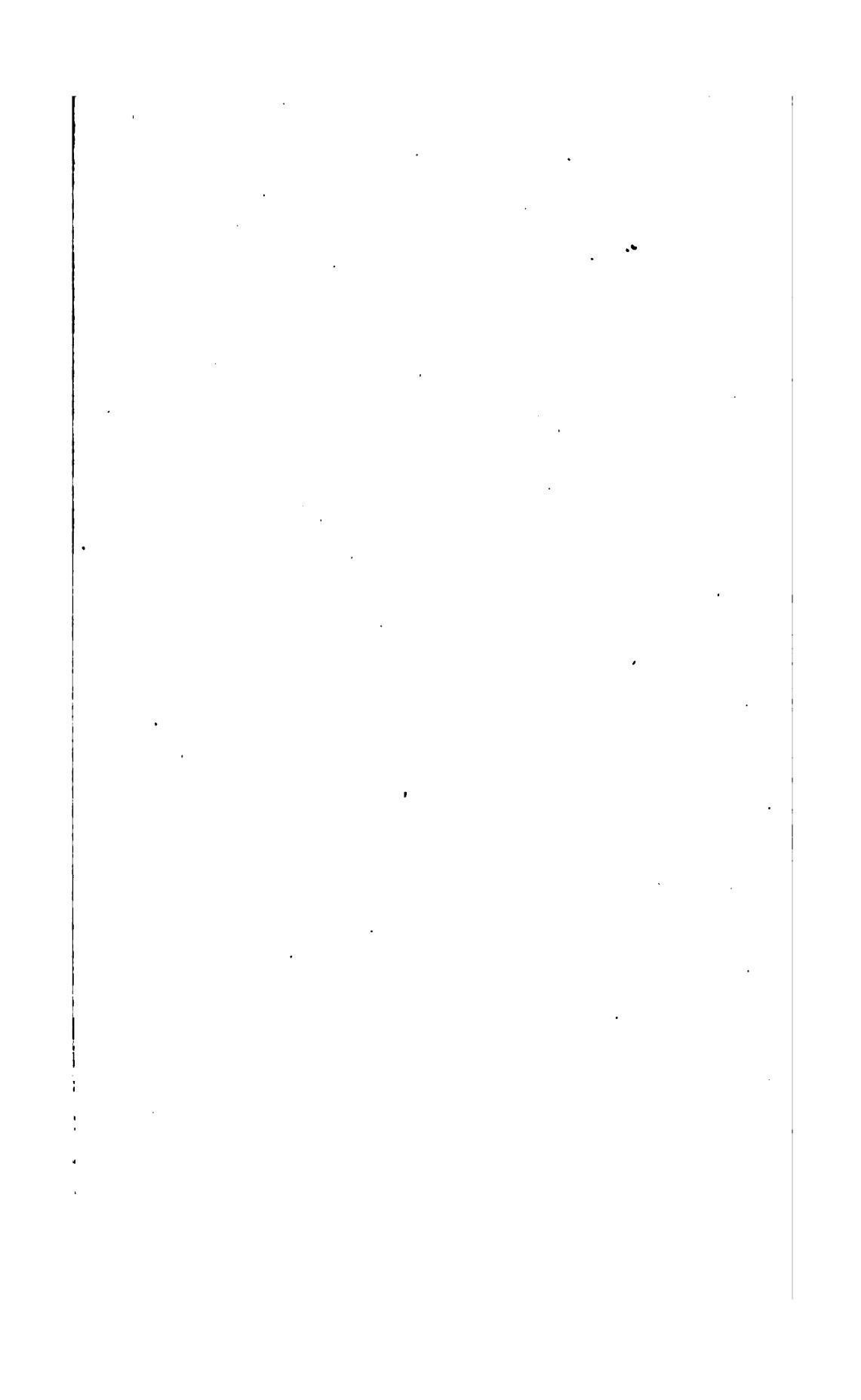
OF EASTON, ALBRA.

2936 d. -1

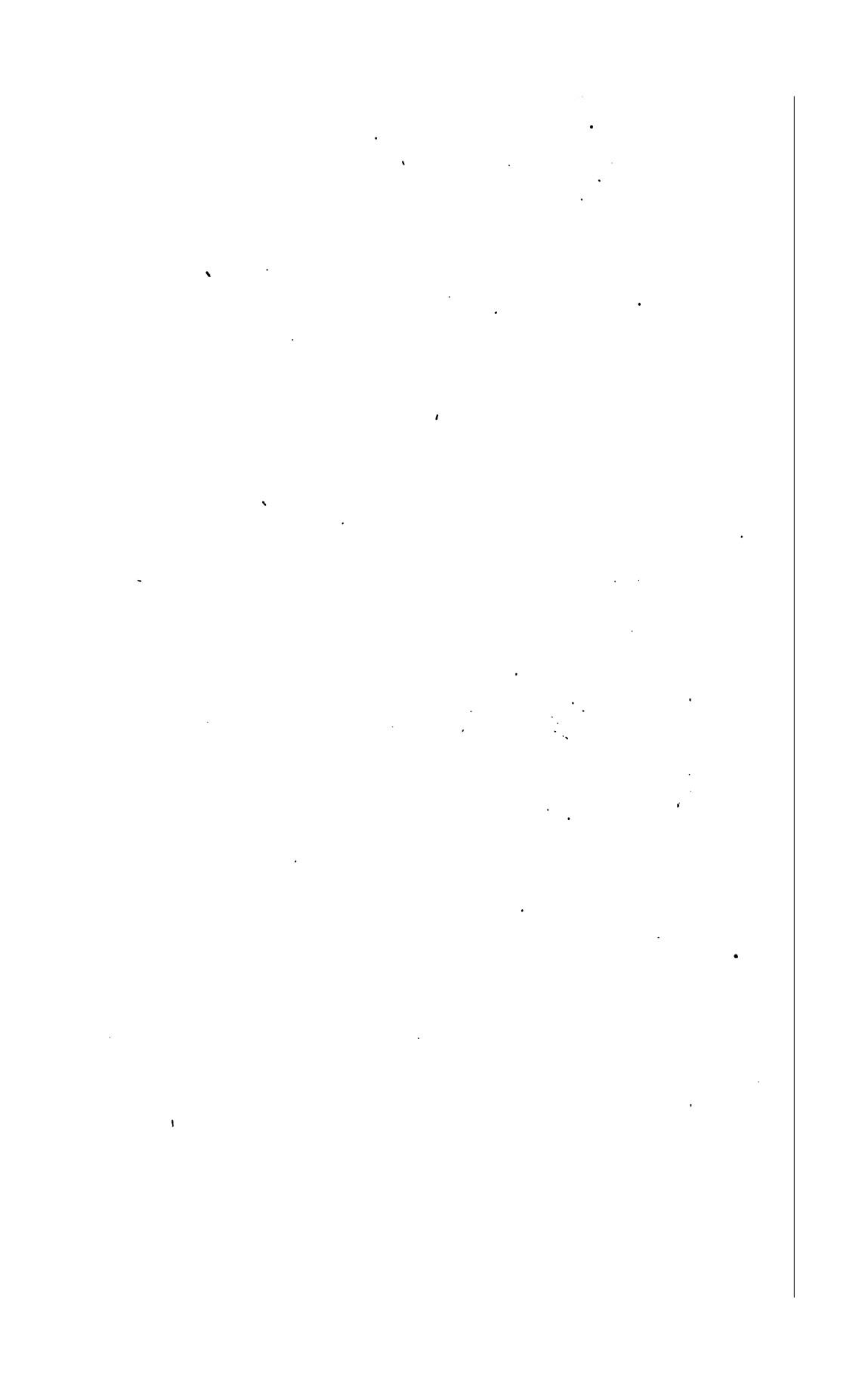

scripsit

**SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SEPTEM**

CUM

**SCHOLIIS VETERIBUS
VERSIONE LATINA ET NOTIS**

ACCEDUNT

DEPERDITORUM DRAMATUM

FRAGMENTA

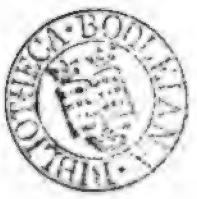
EX EDITIONE

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOMUS I

ARGENTORATI.

MDCCCLXXXVIII.

LECTORI S.

ELEGANTIORUM virorum in gratiam emititur iterata haec SOPHOCLES editio; quorum haud viliis quum sit annona, consentaneum fuit operis illis dicati pauca excudi exemplaria. Numerus infra CCL substitut Scholia antiqua non amplius adeo adstricta ad fidem Romanae Editionis, aliquot in locis correcta, majore cum fructu legentur. In ea, ut in Tragici poësin, receptae emendationes partim novae, partim nobis jam ante indicatae. Sicubi reposita antiqua lectio, vel docti cuiuspiam viri conjectura, quam prius rejectam demum amplexi sumus, ne quis nos idcirco levitatis et inconstantiae insimulet. Patrocinio viri inter paucos eruditii nos tuebimur,

OBERTI GIFANII, cuius haec sunt verba *Conlecta-*
neis in Lucrelium, voce AQUA. *Si quis autem putet in*
his literis, quae ab humanitate sunt appellatae, variare
non licere, nae ille saevus est, et rerum inperitus, et
ab omni ipse humanitate alienus.

Datum ARGENTORATI Calendis Oct. MDCCCLXXXVIII.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΒΙΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ τὸ μὲν γένος ἦν Αθηναῖος, νιὸς δὲ Σοφίλου, ὁς αὐτε, ὡς Αριστόξενός φησι, τέσσαν ἡ χαλκεὺς ἦν· αὖτε, ὡς Ισίρος, μαχαιροποιὸς τὴν ἐργασίαν· τυχὸν δὲ ἐκέλητο δούλους χαλκεῖς καὶ τέκλους. οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν ἔκ του τοσούτου γενόμενον σῆρατηγίας αἴξιωβῆναι σὺν Περικλεῖ καὶ Θουκιδίδῃ, ταῖς πρώταις τῆς πόλεως. ἀλλ' οὐδὲ ἀντὸ τῶν κωμῳδῶν ἀδηκλος ἀφείδη, τῶν οὐδὲ Θεμιστοκλέους ἀποσχομένων. ἀστιοπτέον δὲ καὶ τῷ Ισίρῳ, Φάσκοντις αὐτὸν οὐκ Αθηναῖον, ἀλλὰ Φλιάσιον εἶναι. εἰ δὲ καὶ τὸ αὐτέκαθεν Φλιάσιος ἦν, ἀλλὰ πλὴν Ισίρου, παρ' οὐδὲν ἐτέρῳ τοῦτο ἔσθιν εὑρεῖν. ἐγένετο οὖν Σοφοκλῆς τὸ γένος Αθηναῖος, δῆμου Κολώνητον, καὶ τῷ Βίῳ καὶ τῇ ποίησι περιφανής. καλῶς τε ἐταῖαδεύθη καὶ ἐτράφη ἐν εὐταξίᾳ, καὶ ἐν πολιτείᾳ καὶ ἐν προσθείᾳ ἐξετάζετο. γεννηθῆναι δὲ αὐτὸν Φασιν ἐβδομηκοστῇ πρώτῃ Ολυμπιαδὶ καθά τὸ δεύτερον ἔτος ἐπὶ ἀρχοντος Αθήνησι Φιλίσταου. ἦν δὲ Αισχύλου νεώτερος ἔτη δέκα ἐστήσ. Εἰρησίδου δὲ παλαιότερος εἶκος τέσσαρα. διετονήθη δὲ ἐν παισὶ καὶ περὶ παλαιότερον καὶ μοισικὴν, ἐξ ὧν ἀμφότερων ἐστεφανάθη, ὡς φησιν Ισίρος. ἐδιδάχθη δὲ τὴν μουσικὴν παρὰ Λάμψαρῳ· καὶ μεῖζα τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Αθηναῖον περὶ τρόπωνον ὄνταν, μεῖζα λύρας γυμνὸς ἀλητικμένος τοῖς παιανίοις οὐσι τῶν ἐπινικίων ἐξηρχε. παρ' Αισχύλῳ δὲ τὴν τραγῳδίαν ἐμαθε, καὶ πολλὰ ἐκαινούργησεν ἐν τοῖς ἀγῶσι· πρῶτον μὲν καταλύσας τὴν ὑπόκρισιν τοῦ ποιητοῦ,

διὰ τὴν ἴδιαν ισχυρωνίαν· πάλαι γὰρ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπεκρίνετο· αὐτὸς δὲ καὶ τοὺς χορευτὰς ποιήσας αὐτὶ διάδεκα πεντηκαΐδεκα, καὶ τὸ τρίτον ὑποκριτὴν ἔξεῦρε. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ ΘΑΜΥΡΙΔΙ ποτὲ ἐκιθάρισεν· ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ μετὰ κιθάρας αὐτὸν γεγράφθαι. Σάτυρος δέ Φησιν ὅτι καὶ τὴν καμπάλην Βακτηρίαν αὐτὸς ἐπενόησε. Φησὶ δὲ καὶ Ισίρος τὰς λεικὰς κρητιδὰς αὐτὸν ἔξευρηκέναι, ἃς ὑποδούνται οἱ τε ὑποκριταί, καὶ οἱ χοροῦλαι· καὶ πρὸς τὰς Φύσεις αὐτῶν χράμψας τὰ δράματα· ταῖς δὲ Μουσαῖς θίασον ἐκ τῶν πετασιδευρέκονταν συναγαγεῖν· καὶ ἀπλῶς ὡς ἐστὶν εἰσεῖν, τοῦ θύσους τοσαύτη γέγονος χάρις, ὡσῆς πάντη καὶ πρὸς αἰσθάντων αὐτὸν στέργεσθαι· νίκας δὲ ἔλασην εἶκοσι, ὡς Φησι· Καρύστιος· πολλάκις δὲ καὶ δευτερεῖας ἔλασθε, τρίτα δὲ αὐδεταώσθε. καὶ Αθηναῖος δὲ αὐτὸν πεντήκοντα ἐπῆλας ἔτῶν ὄντα στρατηγὸν εἴλοντο· πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεσιν ἔστι, ἐν τῷ πρὸς Αναίαν πολέμῳ. οὕτω δὲ Φιλαθημαύτατος ἦν, ὡσῆς πολλῶν Βασιλέων μετατεμπορέναν αὐτὸν, οὐκ ἥθελησε τὴν παῖδιδα καταλιπεῖν· ἔσχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Λαονίδηος ιερωσύνην, ὃς ἦρως ἦν μετὰ Ασκληπιοῦ παρὰ Χείρωνι· ἰδρύθη δὲ ὑπὸ Ιοφῶντος τοῦ νιοῦ μελά τὴν τελεύτην. γέγονε δὲ καὶ Θεοφιλῆς ὁ Σοφοκλῆς, ὡς οὐκ ἄλλος, καθάς Φησιν Ιερώνυμος περὶ τῆς χρυσῆς στεφάνης· ταῦτης γὰρ ἔξ ακροστόλεως κλαστείσης, κατ' ὄντα Ηρακλῆς ἐδίλωσε Σοφοκλεῖ λέγων, τὴν οὖσαν οἰκίαν ἐν δεξιᾷ εἰσιόντις ἐρευνῆσαι· ἐνθα δέκητο. ἐμήνυσε δὲ αὐτὴν τῷ δῆμῳ, καὶ τάλαντον ἐδέξατο· τοῦτο γὰρ ἦν προκηρυχθέν. λαβὼν οὖν τὸ τάλαντον, ιερὸν ἴδρυσατο Μητροῦ Ηρακλέους. Φαίνεται δὲ καὶ παρὰ πολλοῖς ἡ πρὸς τὸν νιὸν Ιοφῶντα γενομένη αὐτῷ δίκη ποτέ. ἔχων γὰρ ἐκ μὲν Νικο-

❖ ❖ ❖

σῆρατης Ιοφῶνη, ἐκ δὲ Θεωρίδος Σικελίας Αρίστωνα, τὸν ἐκ
τούτου γενόμενον παῖδα, Σοφοκλέα ταῦνορα, πλέον ἔσθεργε,
καὶ ποτε ἐν δράματι εἰσήγαγε τὸν Ιοφῶντα αὐτῷ Φθονοῦντα,
καὶ πρὸς τοὺς φράταρος ἐμπαλοῦντα τῷ πατρὶ, ὡς ὑπὸ γῆρας
παραφρονεῦντι· οἱ δὲ τῷ Ιοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ
Φησὶ αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἴμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ·
εἰ δὲ παραφρονῶ, οὐκ εἴμι Σοφοκλῆς· καὶ τότε τὸν Οἰδί-
ποδα παραναγνῶνται. τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν Ισήρος καὶ Νεανθῆς
Φασὶ τοῦτον τὸν τρόπον· Καλλιτεᾶδην ὑποκριτὴν αὐτὸν ἐργα-
σίας ἔξι Οἰδίποτος ἤκοντα παρὰ τοὺς Χόας, πέμψας αὐτῷ
σταφυλήν· τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα, καὶ βαδάντα εἰς τὸ
στόμα ῥάχας ἔτι ὄμφακίζουσαν, ὑπὸ τοῦ ἄγκαν γῆρας αἰσπο-
πνιγέντα τελευτῆσαι. Σάτυρος δὲ Φησὶ τὴν Αντιγόνην ἀναγυ-
γάσκοντα, καὶ ἐμπεισόντα περὶ τὰ τέλη νομῆμάς μακρῶς, καὶ
μέσηρ, ηὔταστηγμὴν πρὸς ἀνάστασιν μὴ ἔχοντι, ἄγκαν αἰσπο-
τείναντα τὴν Φωνὴν, σὺν τῇ Φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφεῖναι. οἱ δὲ,
ὅτι μετὰ τοῦ τοῦ δράματος ἀνάγυνωσιν ἀτε νικῶν ἐκηρύχθη,
χαρᾶς νικηθεῖς ἔξελιττε. τῶν δὲ πατρῶν αὐτοῦ τάφων ἐπὶ
Δεκέλειαν κειμένων πρὸ σταδίων τοῦ τείχους ἐνδέκα, καὶ τοῦτον
τὸν τόπον ἐπιτελειχικότων Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν Αθηναίων,
ἐπείπερ οὐχ οἷόν τε ἦν αὐτὸν ἐκεῖ θάσταιεν. Διόνυσος κατ' ὄνταρ
ἐπιστολὰς Λυσανδρῷ ἐκέλευσεν ἐπιτρέψαι τεθῆναι τὸν αἰδρὸς εἰς
τὸν τάφον· ὡς δὲ ὠλιγάρχους ὁ Λύσανδρος, δεύτερον αὐτῷ
ἐπέστη ὁ Διόνυσος τὸ αὐτὸν κελεύων. οἱ δὲ Λύσανδρος πυνθα-
νόμενος παρὰ τῶν Φυγαδῶν τίς εἴη ὁ τελευθῆσας, καὶ μαθὼν
ὅτι Σοφοκλῆς, κήρυκες πέμψας, ἐδίδου θάσταιεν τὸν αἰδρα.
Φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ σπερῆνας ἐπέστησαν· οἱ δὲ,
χειριδόντας χαλκῆν· ἐπιγεγράφθαι δὲ τῷ τάφῳ αὐτοῦ τάδε·

Κρύστω τῶδε τάφῳ Σοφοκλῆς προτεῖς λαβόντα
τῇ τραγικῇ τέχνῃ, σχῆμα τὸ σεμνότατον.

Ιστός δέ Φησὶν, Αθηναίους διὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς αἰρετὴν καὶ ψήφισμα πεποικέναι, κατ’ ἔτος ἐκάστου αὐτῷ Θύειν· ἔγραψε δὲ, ὡς Φησὶν Αριστοφάνης, δράματα ἐκάστου τριάκοντα· τούτων δὲ γεθεύεται δέκα εἰσῆλα. συνηγωνίζετο δὲ Αισχύλῳ καὶ Εύριπίδῃ, καὶ Χοιρίλᾳ, καὶ Αριστίᾳ, καὶ ἄλλοις, καὶ Ιοφῶντι τῷ νιῷ. τὸ πᾶν μὲν οὖν Ομηρικῶς ἀνόμαλε, τούς τε μύθους Φέρει κατ’ ἵχνος τοῦ ποιητοῦ· καὶ τὴν Οδύσσειαν δὲ ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεισι. παρετυμολογεῖ δὲ καθ’ Ομηρον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Οδύσσεως.

Ορθᾶς δὲ Οδύσσεις εἴρι· εἰσώνυμος κακοῖς.

πολλοὶ γὰρ ἀδύσσαντο δυστεῖς ἐμοί,

ἡθοτοιεῖ δὲ καὶ ποικίλλει, καὶ τοῖς εἰσινοήμασι τεχνικῶς χρῆται, Ομηρικὴν ἐκμετάλλευτον χάριν· ὅθεν εἰπεῖν Φασὶν Ιωνικόν τινα, μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν Ομήρου μαθητήν. καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ πολλοὶ μεμίμηται τινας τῶν πρὸ αὐτῶν, ἢ τῶν καθ’ αὐτούς· μόνος δὲ Σοφοκλῆς αὐτὸν τὸ λαμπτὸν αἰτεῖθίζει· καθὸ καὶ μέλιττα ἐλέγετο. ἥνεκε δὲ τὰ μικῆα· εὐκαιρίαιν, γλυκύτητα, τόλμαιν, ποικιλίαν. οὗδε δὲ καυρὸν συμμετρῆσαι καὶ πράγματα, ὡστ’ ἐκ μικροῦ ἡμισθίχιου, ἢ λέξεως μιᾶς, ὅλον ἡθοτοιεῖν πρόσωπαν. ἔστι δὲ τοῦτο μέγιστον ἐν τῇ ποιητικῇ, δῆλον γέτος ἢ πάθος. Φησὶν οὖν Αριστοφάνης, ὅτι κηρὸς ἐπεκαθέζειο τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ· ἄλλοι δὲ, Σοφοκλέους, τοῦ μέλιττι τὸ σῆμα κεχρισμένου. Φησὶ δὲ Αριστίξενος, ὡς πρῶτος τῶν Αθηνίθεν ποιητῶν τὴν Φρυγίαν μελοποιίαν εἰς τὰ ἴδια ἄγματα παρέλαβε, καὶ τῷ διδυραρμβικῷ τρόπῳ κατέμειξεν.

Εχ ΑΤΗΝΑΕΙ LIB. XIII.

Ιεράνυμος ὁ Ρόδιος ἐν τοῖς ιστορικοῖς ὑπομνήμασι Φησὶν, ὅτι Σοφοκλῆς εὐτρεπῇ πᾶσι ἔξω τοῦ τείχους ἀπάγαγε χρηστὸν αὐτῷ. ὁ μὲν αὖ παῖς τὸ ἴδιον ἰμάτιον ἔσπει τῇ πόλει ὑπέσθησε, τὴν δὲ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδα περιεβάλλοντο. μετ' αὐτῷ ὄμιλίαν ὁ παῖς ἀρτάσας τὸ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδιον ἔχει, καὶ αὐτοῦ τῷ Σοφοκλεῖ τὸ ἐσωτοῦ παιδικὸν ἰμάτιον. οἷα δὲ εἰκὸς διαλαλθέντος τοῦ συμβεβηκότος, Εὐριπίδης πυθόμενος καὶ ἐπιθωτάζων τὸ γεγονός, καὶ αὐτὸς ποτὲ ἐφη τούτῳ κεχρῆσθαι τῷ παιδὶ, ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι, τὸν δὲ Σοφοκλέα διὰ τὴν ἀκολασίαν καθαφρονηθῆναι. καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἀποίστας ἐποίησεν εἰς αὐτὸν τοιοῦτον ἐπίγραμμα, χρηστάμενος τῷ περὶ τοῦ Ήλίου καὶ Βορέου λόγῳ, καὶ τοι πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ παρανιτόμενος.

Ηλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὃς με χλαίνων
γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ Φιλοῦνθ' ἐτέρου
Βορρᾶς ὠμίλησε. σὺ δὲ οὐ σοφὸς, ὃς τὸν Ερώτα,
ἀλλορίαν στείρων, λωτοδύτην ἀπάγεις.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΣΟΦΟΚΛΗΝ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εσέεσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος αἰολῶν,
οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεσθόμενος.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ηρέμ' ὑπὲρ τύμβου Σοφοκλέν, ἡρέμα κιστὶ¹
ἔργουζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους·
καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ρόδον, ἦ τε Φιλορρώξ
ἄμπελος, ὥγρα πέριξ κλήμασι κεναμένη,
ἴνεκεν εὐεπίης πινθόφρονος, ἢν ὁ μελιχρός
ἥσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίταν.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

- * Τύμβος ὅδι ἔστι, ὡνθρωπε, Σοφοκλέος, ὃν παρὰ Μουσῶν
ἰρητὶ παρθεσίην, ιερὸς ἀν, ἔλαχον.
ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τρίβολον πατέοντα,
πρίνινον, ἐς χρύσεον σχῆμα μεθημόσαλο,
καὶ λεπτὴν ἐνέδυσεν αλουργίδαι· τοῦ δὲ θανόντος
εὐθέον ὀρχηστὴν τῷδι ἀνέταυτα πόδα.
- 6 Ολβίος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχες στάσιν· η δι' ἐνὶ χρυσὸν
κούρψιος, ἐκ παιώνης ἡδε διδασκαλίης;
- * Εἴτε σοι Αντιγόνην εἰστεῖν φίλον, οὐκ ἀν ἄμαρτοις,
εἴτε καὶ Ηλέκτραν. ἀμφότεραι γαρ ἄκρον.

ΕΡΥΚΙΟΥ.

Αἱεί τοι λιταρῷ ἐπὶ σήμασι, δῖε Σοφόκλεις,
σκηνίτης μαλακοὺς κιστὸς ἀλοιτο πόδας·
αἱεί τοι βουύταισι περιστάζοιτο μελίσσαις
τύμβος, Τυρτείω λειθόμενος μέλιτι,
ὡς ἂν τοι ῥείη μὲν αἴνυνας Ατθίδι δέλτῳ
κηρὸς, ὑπὸ σιεφάνοις δι' αἰὲν ἔχης πλοκάμους.

IN VITAM SOPHOCLIS NOTAE.

P. v. l. 19. *παρὰ Λαμπρῷ*. Veteribus Lyricis adnumeratur Lamprus, qui magna fuit in musicis gloria, teste Cornelio Nepote in Epaminondae vita cap. 2. Socratis etiam fuit magister. Perperam in T. scriptum *παρὰ Λαμπρῷ*, ut Turnebus edidit. In megr. proxime ad verum *παρὰ Λαμπρῷ*. In meo *παρὰ Λαμπρῷ*. In Triclinii recensione lemmati additum: *διηρθρῶν δὲ παρὰ τοῦ σοφαράτου Μεγίστου*. Thomas is est. Verum plurimis in locis ejus corectionibus membranarum scripturam praetulimus.

P. vi. l. 14. *παντάκοντα εἰώλα τρῶν ὄντα*. Sic scribere debuit auctor hujus vitae, si modo sibi constare voluit. Nam quum in lucem editus fuisset Sophocles an. 9. Ol. LXXI. septimo ante Peloponnesiaci belli exortum anno non plus vel minus quam quinquaginta septem annos natus erat. Enimvero Praetor lectus fuit cum Pericle in bello contra Samios an. 4. Ol. LXXXIV. Nihil magis obnoxium fuit librariorum negligentiae aut fraudi, quam numerales notae: in membr. hae sunt 60. id est 69: In T. 61. id est 65. qui numerus in meo plene scriptus est. *ἐν τῷ πρὸς Αναῖαν πολέμῳ*. Sic bene edidit Turnebus. In veteribus libris scriptum *πρὸς Αναῖαν*, in T. *πρὸς Αναιάν*. Anaea urbs est Cariæ e regione Sami, cuius frequens mentio in bellorum historia, quae gesserunt Samii.

P. vi. l. 26. *Μηνυτοῦ Ηρακλέους*. Vide Meursii Athenas Atticas I. II. cap. 10. *Πρὸ τὴν οὐσαν οἰκίαν*, in membr. scriptum *τὴν μὴ οἰκούσαν οἰκίαν*.

P. viii. l. 12. Senarios hos ex Tragici nostri dramate sumtos opinamus, cui titulum fecit Nistrius, vel Odontostinus αἰκινθωληξ.

P. viii. l. 21. *ἐκ μηχροῦ ἡμισθίχιον*, *ἢ λέξιως μᾶς*. Sic depravatum locum bene restituisse mihi videor. Veterum librorum scriptura est, *ἐκ μηχροῦ ἡμισθίχιον ἥλεγκεν ὡς μᾶς ἔλον ἥθετοιν πρέσωπον*. Inde vulgatam lectionem temeraria correctione extudit Thomas: *ἄστε ἐκ βραχίονος καλος ἤρχετο ἔλον ἥθετοιν τὸ πρότωπον*.

P. viii. l. 24. *κηρός*. Latet in hac voce menda. Proclive est reponere *κηρίον*. Verum non video qui *κηρίον* melius quam *κηρός* insidere dicatur alicuius labii. Platonis infantis in ore sederunt apes: *κηρίου αὐτοῦ, μέλιται προσελθόνται πεπληγόνται αὐτοῦ τὸ σέμα κηρίον μέλιτος*. Auctores

qui hujus fabulas meminere laudat Davisius ad Ciceronem de *Divinazione* I. 36. Nōti sunt Eupolidis versus in Δῆμος de Pericle, cui

Παῦθώ τις ἴωτηάδιξην ἐστὶ τοῦς χείλους.

Simile quid forte de Sophocle dixerat laudatus hoc loco Aristophanes, qui utrum Comicus fuerit, an Grammaticus, non decernam.

IN DIOSCORIDIS EPIGRAMMA.

E Cl. Salmasii notis in Historiam Augustam p. 499.

Tumulo Sophoclis imposita erat Bacchi statua, quae manu personam bive larvam κούριου παρθένου sustinebat. Bacchus igitur in hoc epigrammate viatorem alloquitur et dicit: *Tumulus hic Sophoclis est, οὐ homo, quem Musae mihi sacrae virgines saero ipse ac divo, custodiendum mandarunt. Ille me Phliunte profectum, adhuc sentes et rubos inambulantem, et ex acerno stipite properanti falce dedolatum, in aureum habitum reformavit, et delicata purpurea ueste induit. Sed postquam morti datus est, saltationum oblitus, agilem et salium pedem quieti dedi, et hic super ejus sepulcro reposui.* Respondet viator: *O felicem te, qui talem stationem sortitus sis! sed unde haec κούριος, quam manibus retines, aut ex quo dramate sumpta est?* Ad haec Bacchus viatori: *Sive tibi Antigonē eam accipere placeat, sive Electram, non erraveris: utraque enim summam inter ejus tragodias obtinet.* ή κούριος, est ή κούριος παρθένος, et erat persona tragica, quam ita Pollux describit: ή κούριος παρθένος ἀντὶ ἔμου, ἔχει τριχῶν καθεψημένων δικήματος, καὶ βρυχέται ἐν κύκλῳ περικέκασται. ὑπωχρός δὲ τὴν χρόνον. ή δὲ ιτίρα κούριος παρθένος, τὰ ἄλλα ἔμοις πλὴν τῆς διαφέστας, καὶ τῶν κύκλων βοστρύχων, ὡς ἐκ πελλοῦ δυστυχοῦσεν. Tales Antigone et Electra virgines in tragediis cognominibus.

**ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.**

Том. I.

А

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΤΝ.

Λιστὰν Κέρωθον Οιδίποις, πατρὸς νόθος,
πρὸς τῶν αἰτάνηων λοιδορούμενος ξένος,
ἥλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν Θεωτισμάτων,
ζητῶν ἐσυτὸν, καὶ γένους Φιοστόρον.
εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν σῆναις ἀμαζιτοῖς,
ἄκων ἔπεφνε Λάιον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύστας μέλος,
ἥσχυνε μυτρὲς αὐγοσυμένης λέχος.
λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε, καὶ νόσος μακρὰ.
Κρέων δὲ περιφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
ὅτας πύθοιτο τοῦ κακοῦ πανσήριον,
ἥκουσε Φωνῆς μανῆκης θεοῦ πάρα,
τὸν Λαίειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
ὅθεν μαθὰν ἐσυτὸν Οιδίποις τάλας
πόρωσις διστὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
αὐτὴ δὲ μήτηρ αἰχόναις διώλετο.

ΔΙΑ ΤΙ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΟΙΔΙΠΟΤΣ ἐπὶ διακρίσει θατέρου ἐπιγέγραψαται. χαριέντως δὲ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ἀπαλίες αὐτὸν ἐπέγραφον, ὡς ἔξεχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποίησεως, καθάπερ ἡτηθέντα υπὸ Φιλοκλέους, ὡς Φησὶ Δικαιάρχος. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ΠΡΟΤΕΡΟΝ αὐτὸν, οὐ ΤΥΡΑΝΝΟΝ, ἐπιγράφοντες, διὰ τεὺς χρόνους τῶν διδασκαλῶν, καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰ; Αθῆνας ἀφικνεῖσθαι. ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μεđ Ομηρού ποιηταὶ, τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς ΤΥΡΑΝΝΟΤΣ προσαγορεύοντες, ὥψέ ποτε τοῦδε τοῦ ὄνόματος εἰς τοὺς Ελληνας διαδαθέντος, κατὰ τοὺς Αρχιεράχου χρόνους, καθάπερ Ιππίας ὁ σοφιστής Φησὶν. Ομηρος γοῦν τὸν πάνταν παραγομέταν Εχετον, βασιλέα Φησὶ, καὶ εὐ τύραννον. (Οδυσσ. Σ. 84.)

Εἰς Εχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα — προσαγορευθῆναι δέ φασι τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν· χαλεποὺς γάρ τινας περὶ ληστείαν τούτους γενέσθαι. ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τρῦ τυράννου ὄνομα, δῆλον. οὔτε γὰρ Ομηρος, οὔτε Ησίοδος, οὔτε ἄλλος αὐδεὶς τῶν παλαιῶν, τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὄνομάζει. ὁ δὲ Αριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ, τοὺς τυράννους Φησὶ τὸ πρότερον ΑΙΣΤΥΜΝΗΤΑΣ προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερὸν γ' ἐκεῖνο τούτον.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ.

Λάιε Λαεδακίδη, παιδων γένος ὄλβιον αὐτεῖς.
Δώσω τοι φίλον νίσι· ἀτὰρ πεπρωμένον ἔστι
παιδὸς ἐσῦ χείρεσσι λυπεῖν Φάρος. ὡς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος σῆμαρεῖς ἀξιῶσι πιθήσας,
εἴ φίλον ἥρασας νίσι· ὁ δὲ πῆξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Εσῇ δίστουν ἵστι γῆς καὶ τέτραστον, εἴ μία Φωνὴ,
καὶ τρίστον· ἀλλάσσει δὲ Φυὴν μόνον, ὅστ' ἵστι γαῖαν
ἐντετάκινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἄλλ' ὅτεσταν πλειστοῖσιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαιρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Κλῦθι, καὶ σύ, ἐθέλουσα, κακοτάτερε Μοῦσα θανόντων,
Φωνῆς ημετέρης σὸν τέλος αἱματλακίς.
ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς, τὴν καὶ γαῖαν ἐφέρεται,
πρῶτον ἐφν τετράστους νήπιος ἐκ λαγύνων·
γηραλέος δὲ πέλων, τρίτοιον πόδα, βάκχον ἐρείδει,
αὐχένα φορίζων, γήρας καμπτόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ *ικ γερούλων Θηβαίων.*

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ *Λαιών.*

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
τίνας ποδ' ἔδρας τάσθι ἐμοὶ θοάζετε,
ἰκτηρίοις κλάδουσιν ἐξεστημένοις;
πέλις δὲ ὅμοι μὲν Θυμιαμάτων γέμει,
5 ὅμοι δὲ πανάγων τε καὶ στεναγμάτων.
 ἄγω δικαιῶν μὴ παρ' ἀγύέλων, τέκνων,
 ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς δῆλ' ἐλέγωθε,
 ὅ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίποις καλούμενος.
 ἄλλ', ὁ γεραῖ, Φράξ', ἐπεὶ πρέπειν ἔφυς
10 πρὸ τῶνδε Φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε;
 δίσταντες, ἢ στέρεχαντες; ὡς Θέλοντος ἀν
 ἐμοῦ προσερχεῖν πᾶν. δυσάλγητος γὰρ ἀν
 την, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικείσθων ἔδραν.

ΙΕΡΕΤΣ.

ἄλλ', ὁ κρατήσων, Οἰδίποις, χώρας ἐμῆς,
15 δρᾶς μὲν ἡμᾶς ηλίκοι προσῆμεθα
βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέποτε μακρὰν
πλεύθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γέρος βασεῖς
ιερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δέ τ' ἥθεων
λαζίσι· τὸ δὲ ἄλλο Φῦλον ἐξεστημένον
20 αγοραῖσι Θάκει, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
ταῖς, ἐπ' Ισμηνοῦ τε μαυτείσι σταθῶ.
πόλις γὰρ, ὡστερὶ καύτὸς εἰσορᾶς, ἕγαν

ἥδη σαλείνει, κάγκακον φίσαι κάρας
 βιθῶν ἔτ' οὐχ οἷς τε Φοινίου σάλου,
 25 Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐμπάρστοις χθονές,
 Φθίνουσα δὲ ἀγέλαις Βουνόμοις, τόκοισι τε
 ἄγονοις γυναικῶν· εἰ δὲ ὁ πυρφόρος Θεὸς
 σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
 υφ' οὐ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δὲ
 30 Αἰδης στεναγμοῖς καὶ γόσις πλούτιζεται.
 Θεοῖσι μέν νυν οὐκ ισούμενόν σ' ἔγω,
 οὐδὲ οἴδε παῖδες, ἐζόμεσθ' εφέστιοι,
 αὐδρῶν δὲ πρῶτον εἴ τε συμφοραῖς Βίου
 κρίνοντες, εἴ τε δαμόνων ξυναλλαγαῖς.
 35 ὃς γ' ἐξέλυσται, ἀστὴν Καδμεῖον μολῶν,
 σκληρᾶς ἀσιδῶν δασμὸν, ὃν παρείχαμεν,
 καὶ ταῦθ' υφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
 οὐδὲ εκδιδαχθείς· ἀλλὰ προσθήκη Θεῷ
 λέγῃ νομίζῃ Σὲ ἡμὲν οὐρανῶσαι Βίου.
 40 νῦν τ', ὁ κράτιον πᾶσιν Οἰδίποου κάρα,
 ἵκετεύομέν σε πάλες οἴδε πρόστροστοι,
 ἀλκήν τιν' εἰρεῖν ἡμὲν, εἴτε του Θεᾶν
 Φῆμην ἀκούσας, εἴτ' αὐτὸν αὐδρὸς οὐσθά που·
 οἱς τοιγιν ἐμετείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
 45 ζώσας ὄρᾳ μελισθα τῶν Βουλευμάτων.
 Ήδ', ὁ Βροτῶν ἀριστ', αὐτόρθωσον πόλιν,
 Ήδ', εὐλαβήθηθ'. οἱς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
 σωτῆρας κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμεγάρεθα,
 50 στήνεις τ' εἰς οὐρανὸν, καὶ πετόντες οὐτερον·

αλλ' ασφαλείᾳ τίνοι^τ ἀνόθωσον πόλιν.
 ἔρνθι γὰρ καὶ τὴν τότε αἰσιόν τύχρ
 παρέσχες ἡμῖν, καὶ ταῦτην ἵστος γενοῦ.
 ὡς, εἴτερος μέχεις τῆτος γῆς, ὡς τερτιος χριστεῖ,
 55 ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ή κενῆς χριστεῖ.
 ὡς οὐδέν εστιν οὔτε πύργος, οὔτε νᾶς,
 ἐρημος ἀνδρῶν μὴ ξυποκουνήστω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὡς παῖδες οὐκέτοι, γνωτά, κούκλαις αγγωτά μοι
 προστήθεντι ιμερίοις. εὖ γὰρ οἷς ὅτε
 60 νοστεῖτε πάντες, καὶ νοστάντες, ὡς ἐγώ
 οὐκ εἴτιν ύμιντον σύσις ἐξ ἴστου νοσεῖ.
 τὸ μὲν γὰρ ύμιντον ἄλγες εἰς ἐν ἐρχεται
 μένον καθ' αὐτὸν, κούδεν ἄλλον. η δὲ ἐμὴ
 ψυχὴ πόλιν τε κάμε καὶ σ' ὅμοι σήνει.
 65 ὥστε οὐχ ὑπνῷ γ' εὔδοξιά μ' ἐξεγείρετε,
 αλλ' οἴτε πολλὰ μέν με δακούστεις δῆ,
 πολλὰς δὲ οἵδοις ἐλθόντας φροντίδες πλάνοις.
 ην δὲ εὖ σκοτῶν εὔρισκον ιασιν μέσην,
 ταύτην ἐπραξα. παῖδα γὰρ Μεγαλέως
 70 Κρέοττον, ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
 ἐπαγρύψα Φοίβου δώματ', ὡς πύθωδ' ὅτι
 δρῶν, η τί Φωνῶν, τήνδε ρυσαίμην πόλιν.
 καί μὲν μαρτιῇ ξυμμετρούμενον χρόνῳ
 λυστεῖ, τί πράσσει. τοῦ γὰρ εἰκότες πέρας,
 75 ἀπεστή πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
 ὅταν δὲ οἴτε ίκηται, τηνικαῦτ' ἐγώ κακος
 μὴ δρῶν ἀν εἴη πάντως ὅστ' ἀν δηλοῖ Θεός.

ΙΕΡΕΤΣ.

αλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἴσωμεν· οἶδε γένος αὐτοῖς
Κρέοντα προστίθεντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

80 ὡντας Απολλον, εἰ γάρ εἰν τίχῃ γε τῶς
σωτῆρος Βασίη, λαμπτρὸς ὥστερες σύμματι.

ΙΕΡΕΤΣ.

αλλ' εἰκάσται μὲν, ἥδυς, οὐ γάρ ἀν κάρα
πελυστεφῆς ἄστι· εἴστε πατεράστου δάφνης.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

85 τάχις εἰσόμεσθα· ξύμιμερος γάρ οὐκ εἰλύειν.
ἄναξ, ἐμὸν κηδευματα, παῖ Μενοικέως,
τίν' ἥμεν ἥκεις τοῦ Θεοῦ Φήμην Φέρων;

ΚΡΕΩΝ.

ἐσθλήν. λέγω γάρ καὶ τὰ δύτφορα, εἰ τύχοι
κατ' ὄρθον ἐξελθόντα, πάντ' ἀν εὐτυχεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

86 ἔσθιεν δὲ ποιον τοῦτος; οὔτε γάρ Θρασοῦς.
οὐτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε γῦν λέγω.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ τῶνδε χοήγεις πλησιαζόντων εἰλύειν,
ἴτοιμος εἰστεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

εἰς πάντας αὐδας τῶνδε γάρ πλέον Φέρω
τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.

ΚΡΕΩΝ.

93 λέγοιμι ἀν οἱ ἥκουσα τοῦ Θεοῦ πάρα.
ἄπορον ἥμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ

μίασμα χώρας, ὡς τεθραυμένον χθονί¹
ἐν τῇδι, ἐλαύνει, μήδι² αὐγήσιον τρέφει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ποίω καθαριῶν; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;

ΚΡΕΩΝ.

100 αὐδηλατοῦνταις, ἢ Φόνω Φόνου πάλιν
λύσιοις, ὡς τήνδι³ αἴμα χειμάζον πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μητέν τύχην;

ΚΡΕΩΝ.

ἢν ἡμὲν, ὡνταξ, Λάιός παθ' ἄγεματ
γῆς τῆσδε, πρὸν σε τήνδι³ αἰτευθύνειν πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

105 ἔξειδι⁴ ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ τω.

ΚΡΕΩΝ.

τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτούνταις χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οἵδι⁵ εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδι⁶ εὑρεθήσεται
ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

ΚΡΕΩΝ.

110 ἐν τῇδι⁶ ἔφασκε γῆ. τὸ δὲ ζητούμενον
ἀλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τάμελουμενον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πέτερα δι⁷ ἐν οἴκοις, ἢ ν ἀγροῖς ὁ Λάιός,
ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης, τῷδε συμπαίστει Φόνω;

ΚΡΕΩΝ.

Θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν

115 πρὸς οἶκον οὐκ ἔθ' ἴκεδ', ὡς ἀπεστάλη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐδὲ ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπαράξιωρ ὁδοῦ
χατεῖται, ὅτου τις ἐκμαθῶν ἐχρήσατ' αὐτόν;

ΚΡΕΩΝ.

Φυγόκουτις γὰρ, πλὴν εἰς τις, θεός Φόίβων Φυγῶν,
ἄν εἶδε, πλὴν οὐ, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς Φράσαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

120 τὸ πόιον; ἐν γάρ πόλλῳ ἀν ἐξεύροι μαθεῖν,
αἰχθὺν Βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡΕΩΝ.

ληστῆς ἕφασκε συνίυχόντας, οὐ μᾶλις
ρώμη κλανεῖν νιν, αλλὰ σὺν πληθεὶ χερῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς οὖν ὁ ληστῆς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσετ' ἐνθέντι, εἰς τόδι τὸν τόλμης ἔβη;

ΚΡΕΩΝ.

δοκοῦντα ταῦτ' ήν· Λαῖον δι' ἀλωλότος
οὐδὲν ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδῶν, τυραννίδος
οὔτε πεσούσης, εἴργε ταῦτ' εἰξειδένει;

ΚΡΕΩΝ.

130 ἡ ποικιλωδὲς Σφίγγη τὰ πρὸς ποσὶ σκοτεῖν,
μεθέντας ημᾶς τάφανη, προσπήγετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αλλ' εἴξεντας αὐτὸν αὐτὸν ἐγώ Φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοίβος, αξίως δὲ σὺ,

πρὸ τοῦ Θανότος τῆροι ἔθεσθ' ἐπιτίροφπον.
 ὁστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κάμε σύμμεμαχον,
 γῇ τῇδε τιμωρουνήσα, τῷ Θεῷ θ' ἄμα.
 ὑπέρ γὰρ αὐχὴ τῶν ἀστωτέρων φίλων,
 ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ, τοῦτ' ἀστωτκεδῶ μίσος.
 ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κῆραν, τάχ' ἀλλ
 140 κάμ' ἀν τοιστη χειρὶ τιμωρεῖν Θέλαι.
 κείνω προστερκῶν αὖ, ἐμαυτὸν ὠφελεῖ.
 ἀλλ' αἰς τάχιστα, παιδεῖ, υμεῖς μὲν βάθρων
 ἴστασθε, τάνδι' ἀρσαῖς ιεπῆσας κλάδους.
 ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ἀδι' ἀθροίζεται,
 145 αἰς πᾶν ἐμοῦ δοάστοιος. ή γὰρ εὐτυχεῖς:
 ξὺν τῷ Θεῷ Φανούμεθ', η πεταῖσκότες.

ΙΕΡΕΤΣ.

ω παιδεῖ, ιστώμεσθα. τῶνδε γὰρ χάρων
 καὶ δεῦρο ἔβημεν, ὃν ὁστ' ἔξαγγελεται.
 Φοῖβος δῆ, ο πέμψας τάσδε μαντείας, ἄμα
 150 σωτῆρ θ' ἵστο, καὶ νόσου πανοήσιος.

ΧΟΡΟΣ.

Ω Δίος ἀδυτεῖς φάτε, τίς πόλει τᾶς πολυχρύσου οἴροφπον.
 Πιθάνως ἀγλαὰς ἔεις

Θήσας; εἰλέταμαν φοβερὰν φέντα, δείματι πάλλων,
 (Ιησ., Δάλις, Πανά.)

155 αἱμφὶ σὸι αἷρόμενος, τί μεις η νέον,
 η περιέλλεμένας ὥραις πάλιν,
 ἔξανύσεις χρέος.
 εἰπέ μοι, ω χονστας τέκνον Ελπίδος, αἱμβολε Φάρα.

πρῶτά σε κεκλομένω, θύγαλειο Δίος, αἱμβοτ Αθάνα, αἰτιει.

14 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

160 γαμάχον τ' αδελφεάν

Αριεμιν, ἀ κυκλόεντ' φύορᾶς Θρόνον εὐκλέα θάσσει,
καὶ Φοῖβον ἐκαβόλον, οὐ
τρισσὸι ἀλεξίμοροι προφάνητε μοι·
εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπερ-

165 ορυμένας πόλει,

ηγύσατ' ἐκλοτίαν Φλόγα πήματος, ἔλθεις καὶ νῦν.
οὐ πότες, ἀνάρωθμα γάρ
φέρω πήματα·

νοστῆι δὲ ἐμοὶ πρόστας στόλος,

170 οὐδὲν ἔνι Φρονίδος ἔγχος,
οὐ τις ἀλέξεται. οὔτε γάρ
ἴκυοντας κλυτᾶς χθονὸς
αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
ιησῶν καμάτων ἀνέχουσι γυναικες·

175 ἄλλον δὲ ἀνάλλω προσίδοις,
ἄποφερ εὐτῷζερον ὄρνιν,

χρεῖσσον αἰμαριψάκέτου πυρὸς ὄφελον αἰλίαν
πυρὸς ἰστάρεου Θεοῦ,
οὐ πάλις ἀνάρωθμος ὄλλυται.

180 τηλέσσει δὲ γένεθλα

πυρὸς πέδῳ Θανατοφόροις
κεῖται αἰνεῖλας·

ἐν δὲ ἀλογοι, πολιαί τ' ἐπὶ μωτέρες,
αὐτὰν παραβάμινον

185 ἄλλαθεν ἄλλαι λιγυρῶν πόνων
ικῆρες ἐπιστολαναχῶσι·

πανὰ δὲ λάμπει σηνούεσσα τε γῆρας ὄμαυλος·

ἦν ὑπερ, ὡς χρυσέας θύγατρος Διὸς
 εἰῶσσα, πέμψον ἀλκὰ,
 190 Αρεά τε τὸν μαλεὸν,
 ἐς τὸν ἄχαλκος αἰσθίδων
 φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,
 παλίσσουτον δράμημα γενίται
 πάτρας ἀπονέον, εἴτ' ἐς μέγαν
 195 Θάλαμον Διμφιτρίτας,
 εἴτ' ἐς τὸν αἰσθόξενον ὄφειον
 Θρήκων κλύδωνα.
 τέλει γαρ ἦν τι νὺξ ἀφῆ,
 τοῦτ' εἰσ' ἥμαρος ἐρχεται.
 200 τὸν, ὡς πυρφόρων αἰσθαντῶν
 κράτη νέμων, ὡς Ζεῦ πάτερ,
 ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
 Λύκει' ἀναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων
 ἀπὸ αἰγαλῶν βέλεα θέλαιμ' ἀπ
 205 αἰδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι,
 αἴρογά προσταθέντα,
 τάς τε πυρφόρους Αρτέμιδος
 αγγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὅρεα
 διάσσει· τὸν χρυσομίτραν
 210 τε κυκλήσκω, τᾶσδι' ἐπάνυμον
 γᾶς, οιγῶσσα Βάκχον εὗιον,
 Μαυάδων ὄμοστολον,
 πελασθῆναι, φλέγοντ'
 αγγλαῖσσι πεύκα,
 215 εἰπὲ τὸν αἰσθότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- Αἰτεῖς· ἀ δέ αἰτεῖς, τάμ' εὖν Θέλης ἔσπει
χλώων δέχονται, τῇ γέσῳ Φ' ὑπηρετεῖν,
ἀλκὴν λάβοις ἀν κάγακου Φιούν κακῶν·
ἀ γὰρ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδε ἐξερῷ.
ξένος δὲ τοῦ προσχθέντος, οὐ γὰρ ἀν μακρῷ
ἔχεντον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
νῦν δέ, υἱόρος γάρ αὐτὸς εἰς αὐτοὺς τελῶ,
ὑμῖν προφωτῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
ὅσης παθ' ὑμῶν Λάιον τὸν Λαεδάκου
κατόιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
τοῦτον κελεύω πάντας σημαίνειν εἴμοι·
καὶ μὲν Φοβεῖται, τούτωντομ' ὑπεξελαύν
αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πεισται γάρ ἄλλο μὲν
ἀστεργὴς οὐδέν· γῆς δέ, ἀπεισιν αἰνλαβήσει.
εἰ δέ, αὐτοῖς τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
τὸν αὐτοχθόνα, μὴ σιωπήσατο· τὸ γάρ
κέρδος τελῶ γὰρ, καὶ ἡ χάρις προσκείσεται.
εἰ δέ, αὐτοῖς σιωπήσεται, καὶ τις ἡ Φίλου
δείσας αἰτώσει τοῦτος, ἢ χ' αὐτοῦ, τόδε,
ἀ κατέδε δράστω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
τὸν ἀνδρέας ἀσταυδῶ τοῦτον, ὅσης ἐστί, γῆς
τῆσδε, ἃς ἐγὼ κράτη τε καὶ Θρόνους νέμω,
μήτ' εἰσδέχονται, μήτε προσφανεῖν τινὰ,
μήτ' εν Θεῶν εὐχεῖσι μήτε Θύμασι
καίνον ποιεῖσθαι, μήτε χέρνεισας νέμειν.
ἀθεῖν δέ, αὐτοῖς οἶκαν πάντας, ὡς μιάσματος
τοῦδε ἡμίν ὄντος, ως τὸ Πυθικὸν Θεοῦ

μαντεῖον

- μαντείον ἐξέφηνεν αἰστίως ἐμοί.
 ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαιμονὶ²⁴⁵
 τῷ τὸν αὐτὸν τῷ Θεούλι σύμμετρος πέλα,
 κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 εἰς ἄν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
 κακὸν κακῶς γινάμενον εἰκόνιψαι Βίον.
 ἐπεύχομαι δὲ, οἶκοισιν εἰ ξυνέστιος
²⁵⁰ γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότος,
 παθεῖν, ἀπερὶ τοῦδε δὲ αἰστίως ἡραστόμεν.
 υἱοῦ δὲ τῶντα πάντ' ἐπιτηδήτω τελεῖν,
 ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ Θεοῦ τε, τῆσδε τε
 γῆς, ἀλλ' ακάρδατος καρδίας ἐφθαρμένη.
²⁵⁵ οὐδὲ, εἰ γὰρ οὐ τὸ πρᾶγμα μὴ θεῆλατον,
 ακάρδατον υἱὸς εἰκὸς οὐ σύτως ἔχει,
 αὐτὸς γ' αἰσιότου βασιλέως τὸν ἀλωλότος,
 αλλ' ἐξερευνᾷν. νῦν δέ γ' ἐπιτηδῶς τὸν ἐγώ,
 ἔχων μὲν αὐχάς, ἀς ἔκεινος εἶχε πρὸν,²⁶⁰
 κοινῶν τε παιδῶν κοινὸν ἀν., εἰ καίνω γένος
 μὴ δύστηχησεν, οὐδὲν ἐκπεφυκότα.
 νῦν δὲ ἐσ τὸ κείνου κράτος ἐνήλανθ' η τύχη.
²⁶⁵ αὐτὸν ὅν ἐγὼ τοῦδε, αἰστερὲν τοῦ μοῦ πατρὸς,
 ὑπεριμαχοῦμαν, καρπὸν πάντ' αὐτίξομαι,
 ζητῶν τὸν αὐτόχθονα τοῦ Φόνου λαβεῖν,
 τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ
 τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τὸν Αγγήνορες.
 καὶ τῶντα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι Θεοὺς
²⁷⁰ μῆτρας αἴροντας γῆν αἰνέναι τινὰ.

μήτ' οὐν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
τῷ νῦν Φθερεῖσθαι, κατί τοῦδι ἔχθιστοι.
ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοις Καδμείοις, οἵσοις
τάδι ἐστὶ ἀρέσκονθ', η τε σύμμαχος Δίκη
καὶ οἱ πάντες εὖ ξυνεῖν εἰσαὶ Θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

ἄστατο μὲν ἀρσῖον ἐλαθεῖς, ὁσῆς, ἀναξ, ἐρῶ.
οὔτε ἔχθιστον γάρ, οὔτε τὸν κιλανόντ τέχω
δεῖξαι. τὸ δὲ ζύπημα, τοῦ πέμψαντος τὴν
Φοίβου τόσι ἐιπεῖν, οἵσις εἴργασται ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

280 δίκαιοι ἐλεξαῖς. αὐλάνακανάσται Θεοὺς
ἀλλὰ μὴ Θέλωσιν, οὐσῆς ἀλλὰ εἰς δύνασται αὐτῷ.

ΧΟΡΟΣ.

τὰ δεύτερον ἐκ τῶνδι ἀλλὰ λέγονται, ἀλλὰ δοκεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

εἰ καὶ τρίτον ἐστί, μὴ παρῆις τὸ μὴ οὐ Φρέσκαι.

ΧΟΡΟΣ.

285 ἀνακτέονται ταῦθ' ὅρῶντ τεσίσταρμα
μάλιστα Φώβω Τεμεσίαν, παρ' οὐ τις ἀλλὰ
σκοτῶν τάσι, ὡναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

αὐλάνακοις εἰς ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτον ἐπαρέξαμην.
ἐπεμψα γάρ, Κρέοντος εἰπεόντος, διωλοῦς
πομπαύεις· πάλαι δὲ μὴ παρὰ Θαυμάζεται.

ΧΟΡΟΣ.

290 καὶ μὴν τά γέ ἀλλὰ καφά καὶ παλαιόν ἐστη.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γάρ σκοτῶ λόγου.

ΧΟΡΟΣ.

Θαυμῆν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιστόρων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἥκουσσα καί γάρ· τὸν δὲ ιδόντες αὐδεῖς ὄρα.

ΧΟΡΟΣ.

295 ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
τὰς σᾶς αἰσcύων οὐ μενεῖ τοιάσδεις ἀδός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ μή στι δρῶντις τάρβεος, οὐδὲν ἔπος Φοβεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ λέγεται αὐτόν εἶτιν· οἵδε γάρ
τὸν Θεῖον ἥδη μάντιν ὠδῇ ἀγουσιν, ὡς
τάλιθες ἐμωτέφυκαν αὐθρώπων μόνων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

300 ὡς πάσια νωμῶν, Τειρεσίν, διδακτά τε,
ἄρρωτά τ', οὐράνιά τε, καὶ χθονοστίςῃ,
πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπετε, Φρονεῖς δὲ ὅμως
οἷς νόσῳ ξύνεσθιν· ἢς σε προστάτην
σωτῆρά τ', ὡς γαῖ, μοῦνον ἐξερίσκομεν.

305 Φοῖος γάρ, εἰ καὶ μὴ καλεῖς τῶνδεις ἀγέλων,
πέμψασιν ἥμην αὐτέστερψεν, ἔκλυσικ
μόνην ἀν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νεστήματός,
εἰ τοὺς κῆσοντας Λάιον, μεθέντες εὖ,
κηείναιμεν, ἡ γῆς Φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.

310 σὺ δὲ οὖν, Φθονήτας μήτ' αὐτὸς οἰωνῶν Φάτιν,
μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν,
ῥῆσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, βῆσαι δὲ ἐμέ,
ῥῆσαι δὲ πάντα μίασμα τοῦ τεθνηκότος.

315 εὐ σοὶ γάρ ἐσμεν· ἀνδραί σῇ ὁφελεῖν αὐτόν
ἔχοι τε καὶ δύνατο, κακλισθος πόνων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Φεῦ, Φεῦ· Φρονεῖς ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
λύει Φρονοῦντι. ταῦτα γάρ καλῶς ἐγώ
εἰδὼς διώλεστο· οὐ γάρ ἂν δεῦρον ικόμην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί σῇ ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

320 ἄφεις μὲν ἐς οἴκους· ράστα γαρ τὸ σὸν τε σὺ,
καὶ γὰρ διοίστα τούμεν, ἦν ἐμοὶ πιθη.

ΟΙΔΙΠΟΓΣ.

οὐτέ ἔννομον ἐπιτασ, οὔτε προσφιλέσ πόλει
τῆθι, οὐτέ ἔθρεψε, τίνοις ἀστοσθερῶν Φάτνη.

ΤΣΙΡΕΣΙΑΣ.

325 οὐτὸν γάρ εὐδίστοι τὸ σὸν Φάνημι· οὐτόν
πρὸς καιρῷ· οὐτὸν μηδί· ἐγὼ ταυτὸν πάθω.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ, πρὸς Θεῶν. Φρονῶν γ' ἀστοσθραφῆς, ἐπὶ^{τὸν}
πόλεις σὲ προσκυνοῦμεν οἵδιον ικέτοισι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πάντες γάρ οὐ Φρονεῖτο· ἐγὼ δῇ οὐ μή ποτε
τάμεν ἐξενείσω, μὴ τὰ σὰ καφῆνα κακά.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

330 τί Φήσις; Ξυνειδῶς οὐ φέάστεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
ημᾶς προδοῦνας, καὶ καταφθεῖρας πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἐγὼ οὐτέ ἐμαυτὸν, οὔτε σ' αἰλγυνῶ. τί ταῦτον;

ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἀν πύθοιό μου.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐκ, ὡς κακῶν κάκισθε, καὶ γὰρ ἀν πέτρου
335 φύσιν σύ γ' ὄργανεις, ἐξερεις ποτέ;
ἀλλ' ὥστη ἀτεκτος κατελεύτητος Φανεῖ;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὅργην ἐμέμιψα τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δὲ ὅμοῦ
ναιουσαν οὐ κατείδεις, ἀλλ' ἐμὲ φέγγεις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τίς γὰρ τοιαῦτ' ἀν οὐκ ἀν ὁργίζοιτ' ἐπη
340 κλύων, ἀ νῦν σὺ τὴνδὲ ἀτιμάζεις πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἴξει γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐγὼ σιγῇ στέγω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐκοῦν ἀ γ' οἴξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐκ ἀν πέρα Φράσταιμι. πρὸς τάστη, εἰ θέλεις,
θυμοῦ δὲ ὁργῆς, ήτις ἀγριωτάτη.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ μὴν παρόστω γ' οὐδὲν, ὡς ἔργης ἔχω,
ἀπειρ ἔνυνημ'. ἵσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δὲ ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοῦργον ἀν σου τοῦτ' ἐΦην εἶναι μόνου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἀληθεῖς; ἐννέάτῳ σε τῷ κηρούγματι,
ῶστε προεῖπας, ἐμμένειν, καὶ φ' ημέρας
τῆς νῦν προσανδέν μήτε τούσδε, μήτ' ἐμὲ,

ΟΙΔΙΠΟΤΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

εἰς ὅντι γῆς τῆσδεί αὐτοῖς μιάστορε.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὔτως αναιδῶς εὖξεινησας τόδε
355 τὸ πῆμα; καὶ που τοῦτο Θεύξεσθαι δοκεῖ;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πέφωγα· τάληθὲς γάρ ισχύον τρέφω,

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γάρ ἐκ γε τῆς τέχνης.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πρὸς σοῦ. σὺ γάρ μ' ἀκονία προύτρεψώ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ποιον λόγον; λέγε ἀνθις, ὡς μᾶλλον μάζω.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

360 οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; η̄ κατειρᾶ λόγων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐχ ᾧτε γ' εἴπειν γνωσθέν· αλλ' ανθις Φράστον.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Φονέα σε Φημὶ τάνδρες, οὐ ζητεῖς κυρεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

αλλ' αὐ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἔρεις.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἴτω τί δῆτα καλλί, οὐ δογίζῃ πλέον;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

365 ὅσον γε χρέζεις· ὡς μάτην εἰοήσεται.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

λεληθέας σε Φημὶ σὺν τοῖς Φιλτάτοις
αἴσχισθ' ὄμιλοιντ', οὐδὲν οὐδὲν εἴ τι κακοῦ.

ΚΡΕΩΝ.

Ξύμφηρι σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δέ
πάθημ', ὃποιον φίλος παθεῖν, δίδασκ' ἔμε.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

333 ἐπειδεῖς, ή οὐκ ἐπειδεῖς, αἰς χρεῖν μὲν ἐπεὶ
τὸν σεμειόμεντιν ἀνδρα πέμψασθαι τινὰ;

ΚΡΕΩΝ.

καὶ νῦν ἔθ' αὐτός είμι τῷ Βουλεύματι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πέσον τίν' ηδη δῆθ' οἱ Λάιος χρόνοι —

ΚΡΕΩΝ.

δέδρακε πῶιον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

560 ἄφαντος ἔρεις Θανάτιμω χειρώματι;

ΚΡΕΩΝ.

μακροὶ παλαιοί τὸν μετρηθεῖν χρόνοι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τότε οὖν οἱ μάνις οὗτος ην ἐν τῇ τέχνῃ;

ΚΡΕΩΝ.

σεφός γ' ὄμοίως, καὶ οὗτον τιμώμενος.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἐμήσαστ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότε ἐν χρόνῳ;

ΚΡΕΩΝ.

565 οὔκουν· ἐμοῦ γ' ἐστάτος οὐδαμοῦ πέλας.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ Θανάτους ἐσγετεῖ;

ΚΡΕΩΝ.

παρέσχεμεν. πῶς δῆ; οὐχί; οὐκτὸνούσαμεν.

νόφεις μάγοις τοιόνδε μηχανορράφοι,
δόλιοι, ἀγύρτην, ὅσθις ἐν τοῖς κέρδεσι
μόνον δέδοχε, τὴν τέχνην δὲ ἔφυ τυφλός.
390 ἐπεὶ, φέρε ἐπεὶ, ποῦ σὺ μάντις εἴ σαφής;
πῶς οὐχ, ὁδὸς ἡ ρωψώδος ἐνθάδει, ἦν κύρω,
ηὔδες τι τοῦσδε ἀστοῖσιν ἐκλιπήσιον;
καίτοι τό γ' αἰνιγμόν τοῦ παιάνιος ἣν
ἀνδρὸς διευτεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει.
395 ἦν οὖτ' αὖτε οἰωνῶν σὺ προύφανης ἔχων,
αὐτὸς ἐκ Θεῶν του γνωτόν· αὐτὸς ἔγω μελῶν,
ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίποους, ἐπωασά γν.,
γνώμην κυρήσας, οὐδὲν αὖτε οἰωνῶν μαθάν·
ἐν δὲ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
400 παρασταθῆσιν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
κλαίον δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χαρὸνθεῖς τάδε,
ἀγηλασθῆσιν· εἰ δὲ μηδόκεις γέρων
εἴται, παθῶν ἔγνως ἀν οἴα περ φρονεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ημῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦσδε ἐπωη
405 ὄργην λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίποου, δοκεῖ.
δεῖ δὲ οὐ τοιούτων, αὐτὸς ὁπεις τὰ τοῦ Θεῶν
μαντεῖς ἀριστα λύσομεν, τόδε σκοτεῖν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
ἵτελέξαι· τοῦδε γὰρ καργὰ κρατῶ.
410 οὐ γάρ τι σὸι ζῶ δοῦλος, αὐτὸς Λοξία·
ώστε οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
λέγω δέ, ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μοι ἀνείδισκα,

σὺ, καὶ δεδορκώς, οὐ βλέπεις ἵνεα εἶ κακοῦ,
οὐδὲν ἔνθα γαίεις, οὐδὲν ὅταν οἰκεῖς μέτα.
 415 αὐτὸν δέ τοι φέρειν εἴη; καὶ λέληθες ἐχθρὸς ἀν-
τοῖς σοῖς πάτου νέρθε, καὶ τὰ γῆς ἄνω.
καὶ σ' ἀμφιστλήξ μοτρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἐλᾶ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόστοις ἀρά,
βλέποντας τὴν μὲν ὄρδ', ἔπειτα δὲ σκότον.
 420 Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσθαι λιμήν;
ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπειλεντας, εὐπλοίας τυχάν;
ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἔταισθάνη κακῶν,
 425 ὃσ' ἔξιστοισι σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέχνοις.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τούμον σόμα
προτηλάκιζε. σοῦ γάρ οὐκ ἔστι Βροτῶν
κάκιον ὅστις ἐκβριθῆσται ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκάλα πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θάστον; οὐ πάλιν
ἀψυρρός οἴκων τῶνδεν ἀποσθραφεῖς ἀπει;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐδὲν ικόμενην ἔγαγεν ἀν, εἰ σὺ μηδὲ κάλεις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐ γάρ τι σ' ἥδη μῶρα Φενήσοντ', ἐπεὶ
σχελῆ σ' ἀν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

435 ἴμεις τοιοῖδεν ἔφυμεν, ᾧς μέν σοι δοκεῖ,
μῶρος· γενεῦσι δέ, εἴ τοι ἔφυσαν, ἐμφρενεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίοισι; μεῖνον. τίς δὴ ἐμὲ σκότῳ;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἴδιον ἡμέρα φύση σε, καὶ διαφθερεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ πάντ' ἄγαν αἰνιχλὰ καὶ αφῆ λέγεις.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

440 οὐκον σὺ ταῦτ' ἀριστος εὐρίσκειν ἔφυς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοιαῦτ' ὄνειδιζ', οἷς ἐμὲ εὐρήσεις μέγαν,

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

αὕτη γε μέντοι σ' ή τύχη διώλεσται,

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄλλ' εἰ πόλιν τὴνδι' ἴξεσωσ', οὐ μοι μέλει.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἀπειμι τοίνυν· καὶ σὺ παῖ κόμιζ' ἐμέ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

445 χοριζέτω δῆθ'. οὐ παρῶν τά γ' ἐμποδῶν
όχλεις, συθείς τ' ἀν., οὐκ ἀν ἀλγύνας πλέσαι,

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἰσὼν ἀπειμί, ὃν οὔπερ ἥλθον, οὐ τὸ σὸν
δείσας πρόσωπον. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου μὲν ὁλεῖς.
λέγω δέ σοι τὸν ἀσδρα τοῦτον, ὃν πάλαι

450 ζητεῖς ἀπειλῶν, κανακηρύσσων Φόνον
τὸν Λασίειον, οὗτός εστιν ἐνθάδε.

Ζένος λόγω μέτοικος, εἶτα δὲ ἐγενῆς
Φανήσεται Θηβαῖος· οὐδὲν ἡσθήσεται
τῇ Ξυμφορᾷ. τυφλὸς γάρ εἰς δεδορκότος,

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

27

- καὶ πλωχὸς ἀπὸ πλουσίου, ζέητη ἐστι,
σκῆπτρῷ προδεκτής, γαῖαν ἐμπαρεῖστας.
Φανήτεται δὲ πατὴ τοῖς αὐτῶν ξυπὸ^τ
ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, καὶ τὸς ἐφύ^τ
γυναικὸς, νιὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
οἱόσταρος τε καὶ Φορεύς. καὶ ταῦτ', οὐν
ἐστι, λογίζου· καὶ λάθης μὲν εἰνευμένον,
Φάσκων ἔμ' ἥδη μαντικῇ μηδὲν Φορεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

- εἰρηνή η.

Τίς, ὅτιν' αἱ θεοπλεύσεις
Δελφὶς εἶπε πέτρας
ἀρρότ' αρρότων τελέσαις
Φαινίασι χερσίν;
ώσα νιν σειλάδαν ἔστασι
σθεναρότερον Φυγῆ πόδας ναμάν.
ἐνοστλος γαρ ἐσ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
πυρὶ καὶ στεροτταῖς ὁ Διὸς γενέτας.
δεναιὶ δὲ ἀμὲν ἐπονήσαι
Κῆρες ἀπλάκηστοι.
εἴλαμψε γαρ τοῦ νιφονήσ
ἀρτίως Φαινίας
Φάρις Παρνασσοῦ, τὸν ἀδηλον
ἄνδρας πάντ' ἴχυενεν.
Φοιτᾶ γαρ οὐτὸν ἀγρίαν ὑλαγ,
αἵα τ' ἄντρας καὶ πέτρας, οἷς ταῦρος,
μίλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,
τὰ μεσόμφαλα γὰς ἀπονοσφίζων
μαντεῖσι· τὰ δὲ αἰσ

ἀντιστήθη α.

- ζῶτα περιποτάται.
δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταράσσει
σοφὸς οἰωνεύεται,
- εἰρηθί. β.
- 485 οὔτε δοκοῦντ', οὐτ' αἰσθοφάγκονθ'.
 ὅ τι λέξω δι' αἰσθορῶ.
 πέτομαι δι' ἐλπίσιν,
 οὐτ' ἐνθάδι' ὄρῶν, οὐτ' ὄπισται.
 τί γαρ η Λαβδακίδαις, η τῷ
490 Πολύβου γενος ἔκειτ',
 οὔτε πάροιδέν ποτ' ἔγωγ'
 οὔτε ταῦν πω ἔμαθον, πρὸς ὅτου
 χοησάμενος δὴ Βασάνω,
 εἴτι τὰν ἐπιδιάμον
495 Φάτιν εὗμ' Οἰδιπόδα,
 Λαβδακίδαις ἐπίκουρος
 αἰδηλῶν Θαυμάτων.
 αὐλ' ο μὲν οὖν Ζεὺς, ὁ τ' Απέλλων
 ξυκετοί, καὶ τὰ Βροτῶν
500 εἰδότες· αἰδεῶν δι' ὅτι μάντιο
 πλέον ηγώ Φέρεται,
 κρίσις οὐκ ἔστιν αἱ
 ληθῆς· σοφία δι' αὐτοφίαν
 παραμειψειν αὐτῷ. αὐλ' οὐ
505 ποτ' ἔγωγ' αὐτός, πρὶν ιδοιμ'
 ὄφθὸν ἔπωσι, μεμφορεύειν
 αὐτὸν καταφαιτήν. Φανερὰ γαρ οὐτοί
 τῷ πλεόντος ηλθε κόρε
 ποτέ, καὶ σοφὸς ἀφθη,

510

Βασάνω θ' ηδύταλις.
 τῷ ἀτέρματος Φρενὸς εὐπάτερ
 ὁ φλόγος κακίας.

ΚΡΕΩΝ.

Αυδρες πολῖται, δείν' ἔτη πεπυσμένος
 κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίποιον,
 πάρειψ' αὐτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοροῖς
 ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
 λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην Φέρον,
 οὐ τοις βίου μοι τοῦ μακραίωνος πάθος,
 Φέροντι τήνδε βιάζων. οὐ γὰρ εἰς αὐτλαῦν
 520 ή ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου Φέρει,
 ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
 κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήγομεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἥλθε μὲν δὴ τοῦτο τούνειδος τάχ' ἀν
 ἔργη βιασθὲν μᾶλλον, ή γνώμη Φρεών.

ΚΡΕΩΝ.

πρὸς τοῦ σῇ ἐφάεθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
 πεισθεῖς ὁ μάλις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγεις;

ΧΟΡΟΣ.

ηὔδαιτο μὲν τάσθη· εἶδα σῇ οὐ γνάμη τίνι.

ΚΡΕΩΝ.

ἔξι ὄμοράτων ὄρθῶν δὲ καὶ ὄρθης Φρενὸς,
 κατηγορεῖτο τεύττικλημα τοῦτ' ἐμοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδη· ἀλλ' γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὄρῶ.
 αὐτὸς σῇ ὄρῃ ἥδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἥλθες; ή τοσόνδι' ἔχεις
τόλμης πρόσωπον, ἀντὶ τὰς ἐμὰς στέγας
ἴκου, Φονεὺς ἀλλ' τοῦδε τάνδρος ἐμφανῶς,
535 ληστῆς τὸν ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
Φέρε ἐπεὶ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
ἰδῶν τινὲς ἐν ἐμοῖ, ταῦτ' ἐσουλεύσω ποιεῖν;
ἢ τοῦργον αἷς εὖ γνωρίσοιμί σου τόδε
δόλῳ προσέρεπτον, κούκλαν ἀλεξούμην μαθῶν;
540 αἳρε οὐχὶ μᾶρον ἐστὶ τούτης εἰρηνημέα σου,
ἴσσεν τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
Θηρᾶν, ἡ πλήθει χρήμασίν θ' αἴλισκεται;

ΚΡΕΩΝ.

οἶσθ' αἷς ποίησον; αὐτὶς τῶν εἰρημένων
ἴστις αὐλάκουστον, κατέστη κρῖν' αὐτὸς μαθῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

545 λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δι' ἕγω κακὸς
σοῦ. δυσμενῆ γαρ καὶ βαρύν σ' εὑρηκέντεις.

ΚΡΕΩΝ.

ταῦτ' αὐτὸν μου πρῶτην ἄκουστον αἷς ἔρω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ταῦτ' αὐτὸν μή μει Φρέσκ', ὅπερας εὔκ εἰ κακός.

ΚΡΕΩΝ.

εἴ τοι γομίζεις κῆπμα τὴν αὐθαδίαν
εἴναι τι τοῦ νοῦ χωρίς, οὐκ ὁρθῶς Φρονεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἴ τοι γομίζεις ἄνδρας συγγενῆ κακῶς
δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, εὐκ εὖ Φρονεῖς.

μῆνιν τοσκήνδε πρόσγυμαλος σῆσας ἔχεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

700 ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδι' εἰς πλέον, γύναι, σέβω.
Κρέοντος, οἴδα μοι βεβουλωνκώς ἔχεις.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

λέγ', εἰ σαφῶς, τὸ νῦνος ἐπίκαλλον, ἐρεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Φονέα με Φησὶ Λαϊού καθεογίαναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτὸς ξυνειδῶς, ή μαθὼν ἄλλου πάρος;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

705 μάνην μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπάσμιψας, ἐπεὶ
τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῦ σῆμα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σὺ τὸν ἀφεῖς σεαυτὸν, ὃν λέγεις πέρι,
ἐξεῦται τάκουσον, καὶ μάθ', οὐνεκ' ἐστὶ σοι
Βρότειον οὐδὲν μανικῆς ἔχον τέχνης.

710 Φανῶ δέ σει σημεῖα τῶνδε σύνηματα.
χρησμὸς γὰρ ἥλθε Λαίω ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοίσου γ' αἵτινας αὐτοῦ, τῶν δι' ιπποποτῶν αἵτοι,
ώς αὐτὸν ἥζει μοῦρα πρὸς παιδὸς θαυμῆν,
ὅστις γένεστ' ἐμοῦ τε κάκείνου πάροι.

715 καὶ τὸν μὲν, ὡστερεροῦ γ' η Φάτις, ξένοι ποτὲ
ληστὴι Φονέουστ' ἐν τριταλαιῖς αἱμαζεῖτοις.
παιδὸς δὲ βλαστᾶς, εἰ διέσχον ημέραι
τρεῖς, καὶ νιν ἀρδερα κεῖνος εὐγένειας ποδοῖν,
ἔρριψεν ἄλλων χερσὸν εἰς ἀβύτον ὁρος.

720 καὶ τοῦ θεοῦ Αἰσθόλκων οὐτ' ἐκεῖνον ἤνυσε

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πῶς οὐν τόθ' οὔτος ὁ σεφὸς οὐκ ηὔδε τάδε;

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οἰδή· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ Φρονῶ, σιγᾶν Φιλῶ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

570 τὸ σὸν δέ γ' οἰσθα, καὶ λέγοις ἀν εὖ Φρονῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ποῖον τόδη; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἢθ' οὐνεκ', εἰ μή σοι ξυηῆλθε, τὰς ἐμὰς
οὐκ ἄν ποτ' εἴπει Λαῖου διαφθεράς.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ μὲν λέγει τάσδη, αὐτὸς οἰσθ'. ἐγὼ δέ σου
μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ', ἀπειρ κάμοῦ σὺ νῦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐκράνθαν· οὐ γὰρ δὴ Φονεὺς αἰλάσσομαι.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτ'; αἰδελφὴν τὴν ἐμὴν γύριας ἔχεις;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀρνητις οὐκ ἔνεστιν ἄν αἰσθορεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

ἀρχεις δι' ἔκεινη ταῦτα, γῆς ἵσον νέμαν;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

580 ἀν' ἡ Θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκουν ισοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἔταιθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς Φεινη φίλος.

ΚΡΕΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

- οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγώ, σαυτῷ λόγου.
 σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἀν δοκεῖς
 585 ἄρχειν ἐλέσθαι ξὺν Φόβοις μᾶλλον, ή
 ἀτρεοῖσιν εἴδοντ', εἰ τά γ' αὐτῷ ἔξει κράτη.
 ἐγώ μὲν οὖν αὐτὸς ἴμειρων ἔφυι
 τύραννος εἶναι μᾶλλον, η τυραννος δρᾶν,
 οὗτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐτίθεται.
 590 νῦν μὲν γὰρ ἐκ σου πάντ' ἀνευ Φόβου φέρω.
 εἰ δὲ αὐτὸς ἄρχον, πολλὰ καὶ ἄκαν ἔδρων.
 πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννίς ηδίων ἔχειν
 αἰχῆσις ἀλύτου καὶ δυναστείας ἔφυ;
 οὔπω τοσοῦτον ἡτατημένος κυρῶ,
 595 ἀστ' ἄλλα χρήζειν, η τὰ σὺν κέρδει καλά.
 νῦν πᾶς χαίρω, νῦν με πᾶς ἀστάζεται.
 νῦν οἱ σέθεν χρήζοντες ἐκκαλοῦσι με.
 τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἀπαντ' ἐνίσταντ' ἔνι.
 πῶς δῆτ' ἐγώ κεῖν ἀν λάθοιμ', αφεὶς τάδε;
 600 οὐκ ἀν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς Φρονῶν.
 ἀλλ' οὗτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυ,
 οὗτ' ἀν μετ' ἄλλου δρῶντος ἀν τλαίην ποτέ.
 ταῦτα τῶνδι' ἐλεῖχον, τοῦτο μὲν, Πινθάδι' ίαν
 πεύθου, τὰ χρησθέντα εἰ σαφῶς ηγεμάσι σοι.
 605 τοῦτ' ἄλλ', εάν με τῷ τερασκόστῳ λάθης
 κοινῇ τι βουλεύσατο, μή μ' αἰστλῆ κλίσης
 φήφω, διστλῆ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαθών.
 γνώμη δὲ αἰδήλω μή με χαρίς αἰτιῶ.
 οὐ γὰρ δίκαιον οὕτε τοὺς κακοὺς μάτην

- 610 χρηστούς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστούς, κακούς.
Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἔχειλεν, ἵστον λέγω,
καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίστον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
ἄλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδε· ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
κακὸν δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μᾶτι.

ΧΟΡΟΣ.

καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεστεῖν,
ἀναξ. Φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- 620 ὅταν ταχὺς τις οὐπτισουλεύων λαθρός
χωρῇ, ταχὺν δὲ καρέμε Βουλεύειν πάλιν.
εἰ δὲ πρυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
πεπεριεγμέν' ἔσται, τάμεν δὲ ἡμαρτημένα.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτα χρῆσις; ή με γῆς ἔξω βαλεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἴκιντα. Θηήσκεν, οὐ Φυγεῖν σε βούλομαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὅταν προδείξῃς, οἵνιν ἔστι τὸ Φθονεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- 625 ὡς οὐχ ὑπερίξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις;

ΚΡΕΩΝ.

οὐ γὰρ Φρονεῦντά σ' εὖ βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τὸ γαῦν ἐμόν.

ΚΡΕΩΝ.

ἄλλ' εἰς ἵστον δὲ καμόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αλλ' ἐφις κακός.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ δὲ ξυνιεῖς μηδέν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀρχήεον γ' ὅμως.

ΚΡΕΩΝ.

οὐ τοις κακῶς γ' ἀρχεύτος . . .

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ πόλις, πόλις.

ΚΡΕΩΝ.

630 κάμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσθι, οὐ σοὶ μόνῳ.

ΧΟΡΟΣ.

παισασθ' ἀνακλεῖς· καυρίαν δὲ υμῖν ὁρῶ
τήνθι ἐκ δόμων στείχουσαν Ιοκάσθην, μεθ' ἣς
τὸ νῦν παρεστῶς νεῦκος εὐ θέσθαι χρεών.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

635 τί τὴν ἀσσουλὸν, ὡς ταλαιπωροι, στάσιν
γλώσσης ἐπήρεστ', οὐδὲ ἐπαισχύνεσθε, γῆς
οὔτω νοσούσης, ἴδιος κιγοῦντες κακά;
οὐκ εἴ σύ τ' οἶκους, σύ τε, Κρέων, καὶ στέγας,
καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴστε;

ΚΡΕΩΝ.

640 ὅμαιμε, δεινά μ' Οιδίποτος ὁ σὸς πόσις
δρᾶται δίκαιοι, δύοις ἀποκρίνας κακῶν,
ἡ γῆς ἀπωτοῖς πατρίδος, ἢ κλεῖναι λαβάν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὡς γύναι, κακῶς

C 2

εἴληφα τούμον σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

ΚΡΕΩΝ.

μὴ τὸν ὄνταί μην, ἀλλ' ἀραιός, εἴ σέ τι
δέδρακ', ὀλοίμων, ᾧ ἐπαντικῆ με δρᾶν.

645

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ πρὸς Θεῶν πίστευσον, Οἰδίποτος, τάδε,
μάλιστα μὲν τόροι' ὄρχον αἰδεοθεῖς Θεῶν,
ἔπειτα καὶ μὲ, τούσδε θ', οἱ πάρεισι σε.

ΧΟΡΟΣ.

πιθῶν Θελήσας Φρονήσας τ', οὐρανὸν α.
άναξ, λίστομαι.

650

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τί σοι Θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

ΧΟΡΟΣ.

τὸν οὔτε πρὸν νήσιον,
τὸν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν
καλαιδεσσαι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

655 οἵσθ' οὖν ἀ χρῆγεις;

ΧΟΡΟΣ.

οἴδα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

Φράξε δὴ τί Φήσ.

ΧΟΡΟΣ.

τὸν ἔναγκη Φίλον μὴ ποτ' ἐν αἰγίᾳ
σὺν αἴφαντι λόγῳ ἀτίμον βαλεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆσ, ἐμοὶ
ζητῶν ὄλεθρον ἢ Φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΧΟΡΟΣ.

660

οὐ τὸν πάνταν θεῶν

σηρφὴ β'.

θεὸν πρόμον Αλιον·

ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,

οὐ τι πύματον ὀλοίμαν,

Φρόνησιν εἰ τάνδι' ἔχω.

665

αλλά μοι δυσμόρω

γὰ φθίνουσα τρύχει ψυ-

χᾶν, καὶ τάδι' εἰ κακοῖς

κακὰ προστάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

670

ὅδι' οὖν ἵτω, καὶ χρῆ με παντελῶς θανεῖν,

ἢ γῆς ἀτιμον τῆσδι' αἰσθητῆναι βίᾳ.

τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦσδι', ἐποικείων σῆμα

ἔλεεινόν· οὗτος δι', εὐθ' αὐτῷ, σημαντέσσαι.

ΚΡΕΩΝ.

675

σημυνός μὲν εἴκων δῆλος εἰ· βαρὺς δι', ὅταν

δυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσις

αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἀλγυσταί φέρειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκον μὲν εἰστεις, καὶ πότες εἰς;

ΚΡΕΩΝ.

παρεύσαμεν,

σοῦ μὲν τυχῶν ἀγνῶτος, εἰν δὲ τοῦσδι' ἵστος.

ΧΟΡΟΣ.

γίνεται, τί μέλεις κομίζειν

ἀνθετ. α'.

δόμων τόνδι' ἔσω;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μαθῶντά γ' ήτις η τύχη.

680

C 3

ΧΟΡΟΣ.

δόκησις ἀγνῶς λόγω
ἡλθε, δάστει δὲ καὶ
τὸ μὴ γδίκον,

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀμφοῖς ἀτε' αὐτοῖς;

ΧΟΡΟΣ.

καιχί.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ τίς ὁ λόγος ἦν;

ΧΟΡΟΣ.

685 ἄλις ἔμοργ', ἄλις, γὰς προσανουμένας,
Φαίνετ', ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θρᾶς οὐ' ἥκεις, αἰγαθὸς ὡν γνώμην ἀνήρ,
τούμὸν παρείεις καὶ καλαμβλύνων κέαρ;

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ, εἶπον μὲν οὐχ εἰπειθ. θ.

690 ἀταξ μόνον, ισθι δὲ
παραφρόνιμον, ἀταρεον
ἐπει φρόνιμα, πεφάνθαι μ'
ἄν, εἴ σε νοσφίζουμαι,
οὐς τέ έμαν γὰν φίλαν

695 εν πόνοις ἀλύουσαν
κατ' ὄρθον σύρισας.
ταῦν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πρὸς θεῶν δίδαξον καὶ μ', ἄναξ, ὅτου ποτε

μῆνιν τοσήνδε πράγματος σῆσας ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

700 ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδι' ἐς πλέον, γύναι, σέβω·
Κρέοντος, οἵα μοι βεβουλευκαὶ ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

λέγ', εἰ σαφῶς, τὸ νῦκος ἐπίκαλλον, ἐρεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

Φονέα με φησὶ Λαίου καθεστάναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτὸς ξυνειδὼς, η̄ μαθὼν ἄλλου πάρος;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

705 μάζη μὲν οὖν κακοῦργον εἰστάμψας, ἐπει
τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖς σήμα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σὺ τὸν ἀφεὶς σεωντὸν, ὃν λέγεις πέρι,
ἐμοῦ τάκουσον, καὶ μάζ', οὔνεκ' ἐστὶ σοι
βρότειον οὐδὲν μανῆκης ἔχον τέχνης.

710 Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύνθομα.

χρησμὸς γάρ ηλθε Λαίω ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' αὐτὸν αὐτοῦ, τῶν δι' ὑπηρετῶν αἴτο,
ὡς αὐτὸν ήξει μοῦρα πρὸς παιδὸς Θαυέν,
ὅστις γένειτ' ἐμοῦ τε κάκείου πάρα.

715 καὶ τὸν μὲν, ὡσπερ γ' η̄ Φάτις, ξένοι ποτὲ
ληστὰς Φονέουστ' ἐν τριταῖς ἀμαζητοῖς.

παιδὸς δὲ βλαστάς, εὐ διέσχον ἡμέραι
τρεῖς, καὶ νιν ἀγθρα κεῖντος ἐνθεύξας ποδῶν,
ἔρριψεν ἄλλων χεροῖν εἰς ἄβατον ὄρος.

720 καλλιαράδ' Απολλων οὐτ' ἐκεῖνον ἤνυσε

φοίσα γνέσθαι πατρὸς, οὔτε Λάιον
τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
ἄν εἰτρέπου σὺ μηδέν. ἀν γὰρ ἀν Θεὸς
χρύσαν ἐρευνᾷ, ρεδίως αὐτὸς Φανεῖ.

725

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οἵν μ' ἀκούσαντ' ἀρήιος ἔχει, γόναι,
ψυχῆς πλάνημα, κανακίνησις Φρεγῶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφὲς λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἴδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόσῃ', οἷς ὁ Λάιος
καλασφαγείη πρὸς τρισλαῖς ἀμαξίτοις.

730

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μῆδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω ληξαντ' ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ ποῦ σφ' ὁ χῶρος οὗτος, ᾧ τόσῃ πάθος;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Φωκὸς μὲν ἣ γῆ κλήρεται· σχισθὴ σῇ ὁδὸς
εἰς ταυτὸ Δελφῶν καὶ τὸ Δαυλίας ἄγει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

735 καὶ τίς χρόνος τοῖσθι' ἐστὶν οὐξελιλιθώς;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σχεδὸν τι πρόσθεν ἡ σὺ τῆσθι' ἔχων χθονὸς
ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πάλει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βιβούλευσαι πέρι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

41

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δι' ἔσθι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

740 μή πω μό̄ ἐράτα, τὸν δὲ Λάιον, Φύσιν
τὸν εἶχε, Φρέσχε, τίνα δι' ἀκμὴν ἥζες τότε.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μέγας, χρυσάρων ἀρέτης λευκακθεὶς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

745 οἵμοι τάλας· ἔωικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀράς
δενᾶς προβάλλων ἀρίως οὐκ εἰδέναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς Φῆς; ἐκνῶ τοι πρόσ σ' ἀποσκοτῶσ', ἀναξ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

δενῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάνης ή.
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἣν ἐν ἐξείσῃς εἴτι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν ὅκνῶ μέν· ἀ δι' ἀν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

750 πότερον ἐχώρει βασίς, η̄ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας, οἵ ἀπήρε αρχηγέτης;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέντ' ἥσαν οἱ δύματαίτες, ἐν δι' αὐτοῖσιν ἦν
κῆρυξ· ἀπήνη δι' ἥγε Λαίον μία.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

αἴ αἴ· τάδι· ἥδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτε
οἱ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῶν, γύναι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οἰκεῖς τις, ὕστερες ἵκετ' ἐκσωθεῖς μόνος.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἢ καὶ δόμοις τυχάνει ταῦν παρόν;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὐ δῆτ'. αἴφ' οὐ γὰρ κεῖθεν ἥλθε, καὶ κράτη
σέ τ' εἰδή, ἔχοντα, Λάιόν τ' ὄλωλότα,
γέξιστεντε, τῆς ἐμῆς χειρὸς Θηγῶν,
ἀγρούς σφε πέμψαι, καὶ τὸ ποιμνίων νομᾶς,
οἷς πλεῖστον εἴη τοῦδή, ἀποταῖος ἄστεος.
κατέπειψ' ἔγων. ἀξιος γὰρ ὅδε γ' αὐτῷ
δοῦλος Φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πῶς ἀν μόλοι δῆθ' ημὲν ἐν τάχει πάλιν;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πάροιτο. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' εφίεσται;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

δέδοικ' ἴμωτὸν, ὡς γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
εἰσημέν' ἦ μοι, δι' αἵ τινεισιδεῖν θέλω.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αλλ' ἵξεται μέν. αἴξια δέ που μαθεῖν
καίγω τά γ' ἐν σοὶ διυφόρως ἔχοτ', ἀναξ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ μὴ σιερηθῆς γ', εἰς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἐμοῦ Βεβῶτος. τῷ γὰρ ἀν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἀν η σοὶ, διὰ τύχης τοιᾶσδή, ιών;

Εμοὶ πατήρ μὲν Πόλυκρος ἦν Κορίνθιος,
μήτηρ δὲ, Μερέστη Δωρίς. ἤγομην δή, αὐτῷ
ἀστῶν μεγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
τοιᾶσδή, ἐπέστη, θαυμάσσω μὲν αἴξια,

- σταυδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
 αὐτῷ γὰρ ἐν δέσπονοις μὲν πατεροτάτησιν μέθης
 780 καλεῖ παρὸν οἶω, πλαστὶς ὡς εἰην πατρός,
 καὶ γὼ Βαρυθεῖς, τὴν μὲν οὐσαν ἡμέραν
 μόλις κατέσχοι· Θατέρας δὲ ίσων πέλας
 μητρὸς πατρὸς τότε, ἥλεχον· οἱ δὲ δυσφέρως
 τούτειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
- 785 καὶ γὼ τὰ μὲν κείνοιν ἑτερωτόμενη, ὅμως δὲ
 ἔκνιζε μὲν αἰεὶ τοῦθεν· οὐ φειρώτε γὰρ πολὺ.
 λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομεν
 Πινθάδε. καὶ μὲν ὁ Φοῖβος ὃν μεν ικέμη
 ἄτιμον ἐξέστημένεν· ἄλλα δὲ ἄλλα
 790 καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα πραιφάνη λέγον,
 ὡς μητρὸς μὲν χρεῖται με μιχθῆναι, γένος δὲ
 ἀτλητῶν ἀνθεύασσοις δηλώσοιμεν ὅραν,
 Φονεὺς δὲ ἐσοίμην τοῦ Φυτεύσαντος πατρός.
 καὶ γὼ ἀπακούσας ταῦτα, τὴν Κορυθίαν
 795 ἀστροῖς τὸ λογοτὸν ἐκμετρούμενος χθένες,
 ἔφευγον, ἐνθα μήτωτρὸς σύφοιμην κακῶν
 χρηστιῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 στείχαν δὲ ικνοῦμαι ταύτε τοὺς χώρους, ἵνα οὖς
 σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὅλωσθαι λέγεις.
- 800 καὶ σοι, γύναι, τάληθες ἐξερῶ. τριτάλης
 ὅτε τὴν κελεύθου τῆσδε δόδοιστορῶν πέλας,
 ἐνταῦθ' ἐμοὶ κῆρούντε, καὶ τὸ παλικῆς
 αὐτῷ απωτήνης ἐμβεβαῖς, οἷον σὺ φίλε,
 ξυνητιαζον· καὶ ἐδεῦ μὲν ὁ θεός ἤγεμαν
 805 αὐτός θεός ὁ πρέσβυτος πρὸς βίαν ἡλαυνέτην.

- καί γὰ τὸν ἐχθρεύοντα, τὸν τροχηλάτην,
παῖς δὶ θρῆν· καὶ μὲν ὁ πρέσβυτος, αἰς ὅρχ
ἔχου πασαστείχοις, τηρήσας, μέσον
καφά διστολοῖς κένθρωσί μου καθίκετο.
 810 οὐ μὴν ἵστη γέ τιστεν· ἀλλὰ συντόμως
σκήτωλην τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὑπῆλιος
μέσης φτατήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·
κινίων δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
τούτῳ προσήκει Λαῖψι τι συγκενές,
 815 τις τοῦδε γέ ἀνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος;
τις ἐχθροδαιμόνιον μᾶλλον ἀν γένοιτ' ἀνήρ;
ἄλλοι ξένων ἔξεστοι μητέ ἀστῶν τινὰ
δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφαντεῖν τινὰ,
αὐτοῖς δέ τοτε οἴκων. καὶ τάσδι οὐ τις ἄλλος ἢ
 820 ἡ γὰρ τοτε ἐμαυτῷ τάσδι οὐδὲς ὁ προστιθεῖται.
λέχῃ δὲ τοῦ Θανόντος εἰν χεροῖν ἐμαῖ
χρείνων, δι τοπερ ἀλετός. αὐτὸν φυτον κακός;
αὐτὸν οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χορὶ Φυγεῖν,
καὶ μοι Φυγόντι μή στοι τοὺς ἐμοὺς ιδεῖν,
 825 μητέ ἐμβατεύειν πατρίδος· ἡ γάρμοις με δεῖ
μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρας κατακλανεῖν
Πόλινεν, ὃς ἐξέφυτε καὶ ξέθρεψε με.
αὐτὸν οὐκ αὐτοῦ ὀμοῦ ταῦτα δαιμονός τις ἀν
χρίνων ἐταίροις τῷσδι τῷσδι ἀνορθοίη λόγον;
 830 μηδὲ τα, μηδὲ τ', ἡ θεῶν αἰγνὸν σέβεις,
ιδοίμει ταύτην ημέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
βαίνην ἄφαντος πρόσθεν, ἡ τοιάνδι ιδεῖν
κηλῆδι οὐδεντῶν ξυμφορῆς αὐτογυμένην.

ΧΟΡΟΣ.

835 ημῖν μὲν, ὡντας, ταῦτ ὀκνήρ· ἔως δῆ μὲν οὐν
πρὸς τὸν παρόλος ἐκμάθης, ἔχει λατιδα.

• ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ μὴν τοσοῦτόν γέ εἴσθι μοι τῆς ἐλπίδος,
τὸν αὐδρα τὸν βοτῆρα προγμεῖναι μόνον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πεφασμένου δέ, τίς ποθεὶς πραθυμία;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

840 εγὼ διδάξω σί. ήν γὰρ εὐρεθῆ λέγων
σοὶ ταῦτ', ἔγωγεν ἀνέκτειφευγοῖν πάθος.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποῖον δή, ἐμοῦ περιστὸν ἥκουστας λόγου;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

λυστὰς ἕφασκες αὐτὸν αὐδρας ἐννέπειν,
ἔστι νῦν καλαπείνειν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
λέξει τὸν αὐτὸν αὐθιτμὸν, οὐκ εἴγωλος χλανον.
845 οὐ γὰρ γένοτο ἀνεῖ τις πολλοῖς ἵσος.
εἰ δή αὐδρός ἐνειδίζων αἰδήσει, σαφῶς
τοῦτ' εἴσθιν ἥδη τούργον εἰς ἐμὲ ρέων.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀλλ' αἱ Φανέν γε τοῦτος ἀδήλοις ἐπίστασο,
καύκε εἴσθιν αὐτῷ τοῦτό γέ ἐκβαλεῖν πάλιν.
850 πόλις γὰρ ἥκουστ', οὐκ εἴγωλον, τάδε.
εἰ δή οὖν τι καλλιρέστεσσο τοῦ πρόσθεν λόγου,
οὐ τοι ποτέ, ὡντας, τὸν γε Λαῖον Φόνον
Φανέϊ δικαιώς ὄφθον, ὃν γε Λοξίας
διεῖπε χρῆμα παιδὸς εἰξέμον Θανεῖν.

855

καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηρός ποτε
χατέκλαιν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιδεν ὠλετο.
ἄωτ' οὐχὶ μανίειας γ' ἀν οὔτε τῆσθι' ἐγώ
βλέψαμι ἀν οὔνει', οὔτε τῆσθι' ἀν ὑστερον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

860

καλῶς γομίζεις. ἀλλ' ὄμως τὸν ἔργαστην
πέμψου τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' αἴφης.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέμψω ταχύνασ·· αλλ' ἵωμεν ἐς δόμους.
οὐδέν γαρ ἀν πράξαιμι ἀν, ἢν οὐ σοὶ φίλον.

ΧΟΡΟΣ.

865

Εἴ μοι ξυνεῖν Φέροντις οἰροφή α'.
μοῖρας τὰν εὔστετον σχγείαν λόγων
ἔργων τε πάλιων, ἀν νέμοι πρόκειται
ὑψίστοδες, οὐρασίαν δι' αἰθέρα
τεκνωθέντες, ἢν Ολυμπίας
πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θυστὰ
Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ
μήν ποτε λάθα καλακοιμάσαι.
μέγας ἐν τούτοις θεός,
οὐδὲ γηραστκει.

870

Τέρις φυτεύει τύραννον. άγιοι. α'.

875

Τέρις, ἦν πολλῶν ὑπεροπλησθῆ μάταιν,
ἀ μηδὲ πίκαιρα μηδὲ συμφέροιτα,
ἀκροτάταν εἰσαναβᾶστ' αἰσθόμον
ἀρουσέν νιν εἰς ἀνάγκαν,
ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμω χρῆπται.
τὸ καλῶς δι' ἔχον πόλεις πάλαισμα

880

μή ποτε λῦσαι Θεὸν αἰτοῦμα.
Θεὸν οὐ ληξά ποτε
προστάταν ἵσχων.

εἰ δέ τις ὑπέροπτος ἔχεσθαι
ἢ λόγῳ πορεύεται,

πίστη β.

885

Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ
δαιμόνων ἔδη σέβων,
κακού νιν ἐλοιτο μῆτρα,
δυστάτου χάρον χλιδᾶς,

εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δίκαιοις,
καὶ τῶν αἰσθατῶν ἔργηται,

ἢ τῶν αἰθίκων ἔργηται ματαίων.

τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσθι ἀνήρ

Θυμῷ βέλη ἔχει

Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
τοιαὶδε πράξεις τίμιαι,

895

τί δεῖ με χορεύειν;

οὐκ ἔτι τὸν αἴθικὸν εἴμι

ἀποβ. β'.

γὰς ἐστὸν φαλὸν σέβων,

οὐδὲν ἐσ τὸν Αἴσασι ταὸν,

900

οὐδὲ τὰν Ολυμπίαν,

εἰ μὴ τάδε χειρόδεικα

πᾶσιν αἴρμότει βροτοῖς.

αἰλλ' ὡς κρατήσων, εἴστερ ὄρθ' ἀκούεις,

Ζεῦ, πάντ' αἰάσσων, μὴ λάθῃ:

905

οὐ, τάν τε σὰν αἰάναλον αἰὲν αἴρχαν.

Φθίνοντα γὰρ Λαῖον

παλαιὰ θέσθιτ' ἔξ-

910

αἴρουσιν ἥδη, κοῦδαμοῦ
τιμαις Απόλλων ἐμφανής·
ἔρρει δὲ τὰ θύες.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

915

Χάρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
ταύτης ικέσθαι δαμάσκων, τάδε δὲν χερσοῖν
στέφη λαβούση κατεπιθυμιάματα.
ὑψοῦ γαρ εἴρει Θυμὸν Οἰδίποτος ἄγαν
λύτταντος παύλοισσιν· οὐδὲ, ὅποι αὐτῷ
ἔννοιε, τὰ κανὰ τοῖς πάλαι τεκμαρέται.
αὐλλακτοῦσαν τοῦ λέγοντος, ηγε Φόβους λέγη.
ὅτεν παρασυνοῦστον αὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
πρόσσον, ὡς Λύκει Αἰτολλον, ἀγχοῦσος γαρ εἰ,
ικέτεις ἀφῆγμα τοῖσθε σὺν κατεύγμασι.
ὅταντος λύσιν τινά ημὶν εὐαγγῆ πόσης·
ώς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληρυμένον
καὶνον βλέποντες ὡς κινεροῦτην τεάς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

925

ἄρδεν παρ' ὑμῶν, ὡς ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἔστιν Οἰδίποτος;
μάλιστα δέλειπτον εἴστατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

ΧΟΡΟΣ.

Τιέγαν μὲν εἴδε· καύτος ἔνδον, ὡς ξένε·
γυνὴ δὲ μητηρ ἥδε τῶν κείου τέκνων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

930

αὐλλακτοῦσα τε, καὶ ξύν ὁλβίοις αὖ
γένεστ', ἐκείνου γ' οὐσα παντελής δάμαρ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὁ ξενός· αἴξιος γάρ εἰ
τῆς εὐεπείας αὔγεται· ἀλλὰ Φρέδρ' ὅτου
χρήκων αἴφιξαι, χώρι τι σημεῖναι θέλων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

935 τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δι' αἴφυμένος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δι' ἔπος οὐξερῷ τάχ' ἀν
ηδοίο μέν· πῶς δι' οὐχ ἀν; αἰσχάλλοις δι' ἵσως.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δι' ἔσθι; ποίαν δύναμιν ὡδὶ' ἔχει διεπλῆν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τύραννον αὐτὸν οἱ παιχάριοι χθονὸς

940 τῆς Ισθμίας σήπουσιν, ὡς ηὐδᾶτ' ἔκει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δι'; οὐχ ὁ πρέσβεις Πόλυνος ἐκρεστής ἔτι;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ δῆτ', ἐπει τιν Θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς εἶτας; η τέθηκε Πόλυνος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ δὲ μή
λέγω γ' ἐγὼ τάληθες, αἴξω θανεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

945 ὁ πρόσωπος, οὐχὶ δεσπότης τάσδι' αἰς τάχος
μολοῦσα λέξεις; ὁ θεῶν μακεύματα.

ΤΟΜ. I.

D

50 ΟΙΔΙΠΟΤΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ἴν' ἐσῆ; τοῦτον Οιδίποτος πάλαι τρέμων
τὸν αὐδὴν ἔφευγε μὴ κήποι· καὶ νῦν ὅδε
πρὸς τῆς τύχης ὄλαλεν, οὐδὲ τοῦδι ὑπε.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

950 ὁ φίλταλον γυναικὸς Ιοκάσθης κάρος,
τί μὲν ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε διωμάτων;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἄκουε τάνδρος τοῦδε, καὶ σκότει κλώπων,
τὰ σέμν' οὐκέ τίκει τοῦ θεοῦ μαζεύματα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὗτος δὲ τίς ποτὲ ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

955 οὐκ τῆς Κορίνθου, πατέρος τὸν σὸν αἴγελῶν
οὐκ οὐκ ἔτ' ὅπλα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλαλέστα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τί Φῆς, ξέν; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ τοῦτο πρῶτον δεῖ μὲν αἰταγμένων σαφῶς,
οὐδὲ τούτον θανάσιμον βεβηκότα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

960 πότερα δόλοισιν, ή νέσου ξυναλλαγῇ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σμικρὰ παλαιὰ σώματά εἰναίζει ροστή.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

νόσοις ὁ τλήμιων, οὓς ἔσκεν, ἔφθιτο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὶ τῷ μικρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

Φῶ, φῶ· τί δῆτ' ἀν, ὁ γύναι, σκοτωτότο τις

ΟΙΔΙΠΟΤΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

51

965 τὴν Πινθόμαντιν ἐσῆσαι, οὐ τοὺς αὖτε
κλάζοντας ὅρπις, ὃν υφηγητῶν, ἐγώ
κίνεῖν ἔμελλον πατέρας τὸν ἐμόν; οὐδὲ Θανάτων
κεύθει κάτω δῆ γῆς· ἐγώ δὲ οὐδὲ εἰνθάδε
αἴψαντος ἐγχειν, εἰ τι μὴ τῷ μῷ πόθῳ
κατέφθιθε· σύτοι δὲ οὐ θανάτῳ εἴη ἐμοῦ.
970 τὰ δὲ οὐν παρόντας ξυλαβεῖν θεοποίησματα,
καταπέπειρας Λιδη Πόλιντος, αὖτε οὐδενός.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὐκουν ἐγώ σοι ταῦτα προεύλεγον πάλις;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ηὔδας· ἐγώ δὲ τῷ Φόβῳ παρηγόμην.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

975 μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐσ θυμὸν βάλῃς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ πᾶς τὸ μητρὸς λέκιθον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δὲ ἀν Φοβοῦτ' αὐθρωπος, ὡς τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δὲ ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅσως δύναστο τις.

980 σὺ δέ εἰς τὰ μητρὸς μὴ Φοβοῦ νυμφεύματα.
πολλοὶ γάρ ηδη καὶ ὄντερας Βροτῶν
μητρὶ ξυγεννάσθησαν. αὐλαὶ ταῦθι ὅτε
παρ' οὐδέντι, ῥάστα τὸν Βίον Φέρει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

985 καλῶς ἀπαντᾷ ταῦτ' αὐτὸν ἐξείρητό σοι,
εἰ μὴ κύριε ζῶσ' οὐ τεκοῦσα· νῦν δέ, εἰπε
ζῆ, πᾶσ' ανάβηη, καὶ καλῶς λέγεις, οὐκεῖν.

D 2

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

μέγας, ξυνίημ· ἀλλὰ τῆς ζωσης φόβος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πολας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὑπερφ;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

990 Μερόστης, γεραιὲ, Πόλυνος τῆς ὥκει μέτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δή τοι ἔκεινης υἱὸν ἐς Φόβον φέρον;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

Θεύλατον μάλιστα δεινὸν, ὡς ξένε.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ ῥητόν; ἢ αὐχὶ Θευτὸν ἄλλον εἰδένει;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

995 μάλιστά γ· εἴτε γάρ με Λοξίας ποτὲ
χρήναι μηδῆναι μητρὶ τῇ μαυτοῦ, τό τε
πατρῶον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.
ἄν σύνεχ· η Κέρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
μακρὰν ἀπεγκεῖτ· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
τὰ τῶν τεκόντων ὄμριαδ· ηδιστον βλέπειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1000 ἢ γάρ ταῖσι ὀκνῶν, κεῖθεν ησθ' ἀπόστολος;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πατρός τε χρηζῶν μὴ Φονεὺς εἶναι, γέρον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δῆτ· ἔγωγ· οὐ τοῦδε τοῦ Φόβου σ', ἀγαξ,
ἐπείστερ εὔνους ἥλιθον, ἐξελυσάμην;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν χάριν γ' ἀν αἰχίσαν λάθοις ἐμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1005 καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως;
σοῦ πρὸς δόμους ἡλθόντος, εὖ πράξαιμι τι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐ ποτέ εἴμι τοῖς Φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾶς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς, ὦ γερασέ; πρὸς Θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1010 εἰ τῶνδε Φεύγεις οὕτεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ταῦθα γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφῆς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ μὴ μίασμα τῶν Φυτευσάντων λάθης;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβευ, τοῦτό μ' εἰσαὲ φοβεῖ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄρεος οἰσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1015 πῶς δῆτα οὐχὶ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὅδ' αὕτεκ' ην σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς εἴτας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ μᾶλλον οὐδὲν τῶνδε τάνδρος, ἀλλ' ἵστον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ πᾶς ὁ Φύρας ἐξ ἵσου τῷ μηδενί;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1020 ἀλλ' εὖ σ' ἔγεινατ' εὐτ' ἔκεινος, εὐτ' ἔγα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀλλ' αὐτὶ τοῦ δὴ παιδά μ' ἀγομάζετο;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δῶρόν ποτ', οἰθι, τῶν ἐμῶν χωρῶν λαβεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ θέντι μὲν αὐτὸν ἀλλης χειρὸς ἐστερεῖν μέγα;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ γὰρ πρὸν αὐτὸν ἐξέπειτον αἰσθανόμενοι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1025 σὺ δὲ ἐμπολήσας, ἢ τεκών μ' αὐτῷ δίδως;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰρῶν γενεταῖς εὐν Κιθαιρῶνος πίνχαις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ῳδοιστέρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐνταῦθι ὄρεισις ποιμνίοις ἐπεστήσατον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ποιμὴν γάρ ήσθα, κακῶι Θητείᾳ πλάνης;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1030 σῶ γ', ὡς τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότε ἐν χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τί δὲ ἄλγος ἴσχοντ' εὐ κακαῖς με λαμβάνεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποδῶν ἀν αἴθρα μαρτυρήσειν τὰ σά.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

55

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οῖμοι· τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐνέπεις κακόν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1035 δεινόν γ' ὄνειδος σταργυάνων ἀγελόμητο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ώστ' ἀνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εῖ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἢ πρὸς Θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; Φράσον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐκὲν οὐδὶ· ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶν Φρονεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἢ γὰρ παρ' ἄλλου μὲν ἔλαβες, οὐδὶ αὐτὸς τυχών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1040 οὔκε· ἀλλὰ παμὴν ἄλλος ἐκδίδωσι μοι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τῶν Λαίου δῆστου τις ἀναμάζετο,

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἢ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

μάλιστα τούτου τάνδρος οὗτος ἢν βοτήρ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἢ κάρτα ἔτι ξῶν οὗτος, ωστ' ιδεῖν ἐμέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὑμεῖς γ' ἀριστ' εἰδεῖτε ἀν οἱ πατερίοι.

D 4

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τοῖν τὶς υμῶν, τῶν παρεστάτων πέλας,
οἵσις κατοιδε τὸν Βοτῆρ', ὃν ἐννέσται,
εἴτ' αὐτὸν ἐπί αὐγρῶν, εἴτε κάνθαρί τοιδάν;
1050 σημήναδ', ως ἡ καιρὸς εὐρησθαι τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

οἵμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, η τὸν δὲ αὐγρῶν,
ἢν κάμπτενες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
ἥδι ἀν τάσι τούχοιστ' ἀν Ιοκάσθη λέγου.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' αρτίως
1055 μολεῖν ἐφιέμεσθα, τὸν δ' οὗτος λέγει;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τίς δι', ὅντιν' εἶτε; μηδὲν ἐντραπῆς. τὰ δὲ
ῥηθέντα Βουλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάστην.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐκ ἀν γένοιστο τοῦθ', ὅστις ἐγὼ λαβῶν
σημεῖα τοιαῦτ', οὐ Φανῶ τούμον γένος.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μὴ, πρὸς Θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
κηδῆ, ματεύσῃς τοῦθ'. ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

Θάρσει. οὐ μὲν γάρ, οὐδὲν ἀν ἐκ τρίτης εἴγω
μητρὸς Φανῶ τριθουλος, ἐκΦανῆ κακή.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾶ τάδε.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐκ ἀν πιθοίμην μὴ οὐ τάσι δικλαδεῖν σαφῶς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν Φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῶστά σοι λέγω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μὲν ἀλγύνει πάλαι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ δύσποτε, εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εῖ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν Βοτῆρά μοι;

1070 ταύτην δὲ ἔατε πλουσίᾳ χαιρεῖν γένει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἰοὺ, ιοὺ, δύσπην· ταῦτο γάρ σ' ἔχω
μόνον προσεπεῖν, ἄλλο δὲ οὐ ποθ' ὑστερον.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποτε βέβηκεν, Οιδίποους, νῶτ' αὔγριας
ἄξασα λύστης ή γυνή; δέδοιχ' ὅτας
μὴ καὶ τῆς σιωπῆς τῆσδε ἀναρρήξει κακά.
ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅτοια χρήσει ἥργυντω· τούμὸν δὲ ἔγω,
καὶ σμικρὸν ἐστι, σωέρμ' ἵδειν Βουλήσομαι.
αὐτὴν δὲ ίσως, Φρονεῖ γάρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.

1080 ἔγω δὲ ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀπιμασθήσομαι.
τῆς γάρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνες με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
τοιόσδε δὲ ἐκφύς, οὐκ ἀνέξελθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὡστε μὴ κραυδεῖν τούμὸν γένος.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴπερ ἔγω μάνης εἰμί οἱροφή.

- καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
οὐ τὸν Ολυμπιανόν, ἀστέρων,
ἢ Κιθαιρῶν, οὐχ ἔσει
τὰν αὔριον παντελῶν,
- 1090 μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου
καὶ τρεφὸν καὶ μητέρ' αὖξεν,
καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμᾶν,
αἱς ἐπίηρα Φέρον-
- 1095 τα τοῖς ἔμοῖς τυράννοισι.
ιηγέ σοι Φοῖβε,
σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.
τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
τῶν μακραιώνων; ἄρει
1100 Πανὸς ὄρεστιςάτα που
προσπελασθεῖσ', η σέ γε
τις Θυγάτηρ, Λοξίου; τῷ
γαρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι.
εἴδ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
εἴδ' ὁ Βασκχεῖος Θεοῖς γαί-
ων ἐπ' ἄκρων ὄρέων,
εἴρημα δέξατ' εἰκ του Νυμ-
Φᾶν Ελικωνιάδων,
αῖσι πλεῦντα συμπαίζει.
- ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
- 1110 Εἰ χρή τι κάμε, μὴ ξυναλλάξαντά πω,
πρέσβει, σιαδμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄρεων δοκῶ,
ὄντερ πάλαι ζητοῦμεν. ἐν τε γαρ μακρῷ
γήρᾳ ξυνάδει, τῷδε τ' αὐδρὶ ξύμμετρος.

1115 ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας, ὀντεροῦ οἰκέτας
ἔγνωκεν εἴμαντοῦ· τῇ δὲ ἐπιστήμῃ σύ μου
προύχοις, τάχιστα που τὸν βοτῆρον ιδὼν πάρος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔγνωκεν γάρ, σάφερ ίσθι. Λαιόν γάρ ήν,
εἴπατε τις ἄλλος, πιστός, ὡς νομεὺς ἀνήρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1120 σὲ πρῶτον ἔρωτῷ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
ἢ τόνδε Φράγξεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ταῦτον, ὅντερος εἰσορᾶς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σὺ πρέσβευ, δεῦρο μοι φάνει βλέπων
ὅστις ἂν σ' ἔρωτῷ. Λαιόν ποτε ησθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἢν δῶλος, οὐκ ἀνητός, ἀλλ' οἶκοι τραφεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

1125 ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνεπόμπη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

χάροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὡν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἢν μὲν Κιθαιρῶν, ἢν δὲ πρόσχωρος τόπος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸν ἀνδρας τόνδι οὖν οἰσθα τῇδε που μαθών;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί χρῆμα δεῶντας ποῖον ἀνδρας καὶ λέγεις;

60 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1130 τόνδι', ὃς πάρεστιν. ή ξυναλλάξας τί πω;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μημένης ὑπο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

κοιδέν γε θῶμα, δέσποτ'. ἀλλ' εἶγα σαφῶς
ἀγνῶτ' αναμνήσω νιν. εὐ γὰρ οἵδι' ἔτι
κάτοιδεν, ἥμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον,

1135 ὁ μὲν διστλῶπις ποιμνίοις, εἴγα δι' ἐνὶ,
ἐπαλκσίαζεν τῷδε τάνδρι τρεῖς ὄλους

εἴξεν ηὗρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους.
χειριώνι δι' ἥδη τάμεν τ' εἰς ἐπανάλ' εἴγα
ἥλαινον, οὕτος τ' εἰς τὰ Λαίου σταθμά

1140 λέγω τι τούτων, ή οὐ λέγω πεπειραγμένον;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγεις ἀληθῆ, καίτερ ἐκ μακροῦ χρόνου.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Φέρ' εἰπεὶ νῦν, τότ' οὖθα παιᾶν μοι την
δοὺς, ὡς ἐμαυτῷ Θρέμμα Θρεψαίμην εἴγα;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δι' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦτος ιστορεῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1145 ὅδι' ἔστιν, ὡς τὰν, καῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔστι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀ, μὴ κόλασε, πρέσβει, τόνδι', ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῖται κολασῆσθαι μᾶλλον, ή τὰ τοῦδι' ἐπη.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Θεοφάτων κακῶν ὄχνη.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ποίων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

χλευῆν τιν τοὺς τεκόντας πή λόγος.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πῶς δῆτ' αὐθῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κατοικίσας, ὡς δέσποιν, ὡς ἀλλορ χθόνα
 δοκῶν ἀποίσων, αὐτὸς ἐνθεν πή. ὁ δὲ
 κακός εἰς μέγιστρον ἔσωσεν. εἰ γὰρ αὐτος εἴ,
 ὅτι Φησιν οὗτος, ισθι δύσπολμος γεγών.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἰού, ιού· τὰ πάντα ἀν εἰξίκοι σαφῆ.

ὡς Φῶς, τελευταιόν σε προσβλέψαμε τὸν,
 ὅστις πέφασμα φύε τὸν αἴροντα σὺ χρῆν, ξὺν αἷς τὸν
 σὺ χρῆν μὲν ὄμιλῶν, σύς τὸν εἶμι σικ εὖδι κλασάν.

ΧΟΡΟΣ.

Ιὰ γενεῖ βροτῶν,

ὡς ὑμᾶς ἵστα καὶ τὸ μηδὲν

ζώσας ἐναρθμῶ.

τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέων

τὰς εὐδαιμονίας φέρει,

ἢ τοσοῦτον ὕστον δοκεῖν,

καὶ δόξαντ' ἀποκλίνει;

τὸ σὸν τοι παράδειγμά εἶχων,

τὸ σὸν δαιμονα, τὸ σὸν, ὡς τλάμον

1180

1185

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἴμὸν μὲν οὐκ ἔγαγε· εἰδεξάμενη δέ του.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τίνος παλιτῶν τῶνδε, καὶ ποίας σήγης;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

1165 μὴ, πρὸς Θεῶν, μὴ, δίσπαθ', ιστόρει πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλι.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τῶν Λαίου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἢ δοῦλος, ἢ καίγενος τις ἐγενῆς γεγών;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οἵμοι· πρὸς αὐτῷ γ' αἴμι τῷ δεινῷ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1170 χάργαγ' ἀκούειν. αὐλ' ὅμως ἀκουσθέον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κείνου γέ τοι δὴ παιᾶς ἐκλύζεθ'. ή δὲ ἐσε
κάλλιστ' ἀντεῖσθαι σὴ γυνη τάδε; αἰσ ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἢ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μάλιστ', ἄναξ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

αἰς πρὸς τί χρείας;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

αἰς ἀναλάσσαιμί νιν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1175 τεκοῦσα τλήμων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Θεοφάτων κακῶν ὄχυρο.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ποίειν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

αἰλενεῖν γιν τοὺς τεκόντας ἢν λόγος.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πῶς δῆτ’ ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

καποκητίσας, ὃ δίσπαθος, αἱς ἄλλη χθόνα
δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
κάκ’ εἰς μέγιστον ἐσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἴ,
ὄν Φησιν οὗτος, ἵσθι δύσπολμος γεγών.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἰοὺ, ιού· τὰ πάντα ἀν ἐξίκοι σαφῆ.

οἱ Φῶς, τελευτῶν σε προσβλέψαιμε νῦν,
ὅσης πέφασμαι Φύς τ’ αὐτὸν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ’
οὐ χρῆν μὲν ὅμιλῶν, οὓς τ’ εἴμι οὐκ ἔδει κλεψάν.

ΧΟΡΟΣ.

Ιὼ γενεῖς Βροτῶν,
αἱς ὑμᾶς ἵστα καὶ τὸ μηδὲν
ζώσας ἐναριθμῶ.

1190 τίς γὰρ, τίς ἀνήρ πλέσον
τᾶς εὐδαιμονίας Φέρει,
ἢ τοσοῦτον ὄσον δοκεῖν,
καὶ δόξαντ’ ἀποκλίνει;
τὸ σὸν τοι παράδεσγυμένχων,
τὸν σὸν δαιμονα, τὸν σὸν, ὃ τλάμον

64 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

- 1195 Οἰδίποδα, Βροτῶν οὐδένα μακαρίζω·
ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαιμονος ὄλου·
ῷ Ζεῦ, κατὰ μὲν Φθίσας τὰν γεφυρώνυχα
παρθένον χρησμαδόν·
- 1200 Θανάτων δὲ οὐδὲνα πύργος ανέστας·
εἴτε οὐ καὶ βασιλεὺς καλῇ έμος,
καὶ τὰ μέγιστά ἐτιμάθης,
ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θῆbas ανάστων.
ταῦν δὲ ἀκούειν, τίς αὐθιώτερος;
τίς εν πόνοις, τίς ἀταῖς ἀγρίαις
- 1205 ξύνοικος αἰλλαγῆ βίου;
ιὸς κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
ῷ μέγας λιμὴν ἀντὸς ἥρκεστ
παιδίς καὶ πατρὸς θαλαμηπόλιων πεσεῖ,
πᾶς ποτε, πᾶς ποθ' αἱ πατρῶαι σ'
- 1210 ἀλεκες Φέρειν, τάλας,
σῆγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
ἐΦεύρε σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὀρῶν χρόνος·
δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
- 1215 τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
ιὼ Λαϊειον τέκνον,
εἴθε σ' εἴθε μήτωτ' ιδόμαν.
οδύρομαι γὰρ αἱ περιάλλε
ιαχαίων ἐκ σφραστῶν.
- 1220 τὸ δὲ ὄρθὸν εἰσπεῖν,
ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
κατεκοίμιστα τούμπὸν ὄμρια.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω γῆς μέγιστα τῆσδεί ἀεὶ τιμώμενοι,
οἵ ἔργ' ἀκούστεθ', οὐα δή εἰστεθ', ὅσον δή
1225 αἴσιοθε πένθος, εἴπερ ἐγενώς ἔτι
τῶν Λαβδακείων ἐνρέπεσθε δωμάτων.
οἵματι γὰρ αὐτὸν Ιστόν, οὔτε Φᾶσιν αὐτὸν
νίψαι καθαρῷ τίνδε τὴν στέγην, ὅσα
κείθει· τὰ δή αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς Φανῆς κακὰ
1230 ἐκόνια, κοικ ἀκοῦα. τῶν δὲ πημονῶν
μάλιστα λυτοῦσ' αἱ ν Φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟΡΟΣ.

λείπετε μὲν αὐτῷ ἀ πρόσθεν ἥδειμεν, τὸ μὴ αὐτὸν
βασύσθον εἶναι· πρὸς δή ἐκείνοις τί Φῆς;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

οἱ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰστεῖν τε καὶ
1235 μαθεῖν, τέθυπτε θεῖον Ιοκάσθης κάρα.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δυστάλανα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἄλγιστ' ἀπεστιν· η γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
ὅμως δή, ὅσον γε καὶ ἐμοὶ μημένης εἴη,
1240 πένσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.

Οτας γάρ ὁργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
Θυρῶνος, ιετ' εἰδὺ πρὸς τὰ νυμφίκα
λέχη, κόμην στσῶσ' αἱριδεζίοις αἱραῖς.
πύλας δή, ὅσως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξας', ἔσω,
1245 κάλει τὸν ἥδη Λαύον πάλαι νεκρὸν,

68 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

προσέκυρσ' ἥδη. τίς σ', ὁ τλῆμεν,
 1300 προσέει μανία; τίς ὁ πηδήσας
 μείζονα δαιμων τῶν μακίστων
 πρὸς σῆ μυσταίμονι μοίρα;
 Φεῦ, Φεῦ· δύσταν'. αὖτ' οὐδὲν' ἐσιδεῖν
 δύναμαι σ', ἐθέλων πόλλα' ἀνερέσθαι,
 1305 πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ σῇ αὐθῆσαι.
 τοίαν Φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

αῖ αῖ, αῖ αῖ,
 Φεῦ, Φεῦ· δύστανος ἴγώ. ποῖ γάς
 Φέρομαι τλάμων;
 1310 πᾶ μοι Φθεγγὰ πέτεται Φοράδην;
 οἰώ δαιμον, οὐ' ἐξήλου;

ΧΟΡΟΣ.

ἢ δεινὸν, οὐδὲν' αἴκουσθὸν, οὐδὲν' ἐπόψυμον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ιὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀτόπτροτον, φίεφι ε'.
 ἐπιστλόμενον ἄφατον,
 1315 ἀδάμασθὸν τε
 καὶ δυσούρισθον. οἵμοι,
 οἵμοι μάλ' αὐθῖς. οἷον εἰσέδυ μ' ἄμα
 κενήρων τε τῶνθ' οἰσθημα, καὶ μνήμη κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασι
 1320 διωλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διωλᾶ Φορεῖν κακά.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ιὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπιτωλος αἰσθεφι ε'.

ἔτι μόνιμος. ἔτι γάρ
υπομένεις ἐμεὶς
τὸν τυφλὸν κηδεύων. Φεῦ.

1325 οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
καίτερος σκοτεινός, τὴν γε σὴν αἰδηνὸν ὄμως.

ΧΟΡΟΣ.

ῳ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
ὄψεις μαρᾶκαι; τίς σ' ἐωῆρε δαιμόνων;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

Απόλλων τάδ' ἦν, Απόλλων, ὁ φίλος, οἱρατὴ β.

1330 ο κακὰ τελῶν ἐμάτι,
κακὰ τάξιν ἐμάτι πάθεα.
ἔπαιστε δὲ αὐτόχειρ νιν
οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
τί γάρ ἔδει μὲν ὅραν,
1335 ὅτω γ' ὅρῶντι μηδὲν ἦν ιδεῖν γλυκύ;

ΧΟΡΟΣ.

ἢν ταῦθ', ὥσταστερ καὶ σὺ φῆς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τί δή ποτ' ἐμοὶς βλεποῦν, ἦ
στέφηλον, ἦ προστήγορον
ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἥδουν, φίλος;
1340 ἀπάγετ' ἐκλόταιον
ὅτι τάχιστά με,
ἀπάγετ', ὁ φίλος,
τὸν ὄλεθρον μέγαν,
τὸν καταρατότατον,

1345

ἔτι δὲ καὶ θεοῖς
ἐχθρότατον βροτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἵσον,
ἄς σ' ἡθέλησα μηδί μασγνῶναι ποτ' αὖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

όλοιδ' ὅστις ἦν, ὃς αὐτὸς αἰγρίας πέδας αἰνιή. β.

1350

νομάδος ἐπιτασσίας
ἔλωσί μ', από τε φόνου
ἔρρυτο κακέσωσεν,
οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων.
τότε γὰρ ἀν Θανάτῳ,

1355

οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδὲν ἐμοὶ τοσόνδι' ἄχεος.

ΧΟΡΟΣ.

Θέλοντι καρποὶ τοῦτ' ἀν ἦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκον πατρός γ' ἀν φονεὺς αἰνιή. γ.
ἥλθον, οὐδὲ νυμφίος

1360

βροτοῖς ἐκλήθην ὡν ἔφυν αἴστο.

ιῦν δι' αἴθλιος μέν εἰμι·
αἴστοιν δὲ πᾶς,
οἱμογενῆς δι' αἴρ' ὡν
αὐτὸς ἔφυν τάλας.

1365

εἰ δέ τι πρεσβύτερον
ἔφυ κακοῦ κακὸν,
τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίποευς.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οὐδὲν ὄπως στο φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.

κρείσσων γάρ ἵσθια μηκέτ' ἀν, ή ζῶν τυφλός.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- 1370 οὐς μὲν τάδι' οὐχ ὁδῇ ἐστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
μή μ' ἔκδιδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
ἔγαρ γὰρ αὐτὸν οἴδι· ὅμημασιν ποίους βλέπων
πατέρας ποτ' ἀν προσεῖδον εἰς Αἰδου μολῶν,
οὐδὲν αὖ τάλαιναν μητέρ', οἵν τέμοὶ δυοῖν
ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
1375 ἄλλ' η τέκνων δῆτ' ὄψις ήν ἐφίμερος,
βλαστοῦσ' ὄπως ἔβλασθε, προσλεύστεν ἐμοί;
οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
οὐδὲν ἄστρον γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαμισάν
ἀγάλματ' ιερὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἔγαρ
κάλλιστ' αὐτῷ εἰς ἐν γε ταῖς Θήσαις τραφεῖς
ἀπετίθεστος ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέστων
ωθεῖν ἀπαντας τὸν ἀστεῖη, τὸν ἐκ θεῶν
Φανέντ' ἄναγνον, καὶ γένους τοῦ Λαίου,
τοιάνδι' ἔγαρ κηλίδα μηνύσας ἐμῆν
1385 ἐρθοῖς ἔμελλον ὅμημασιν τούτους ὁρᾶν;
ηὔπολέ γ'. ἄλλ' εἰ τῆς ἀκουαύσης ἐτ' ήν
πηγῆς δι' ἀπων Φραγμοὺς, οὐκ ἀν ἐσχόμην
τὸ μὴ πωκλεῖσθαι τούμοὺς ἀθλιον δέμας,
ἢ ήν τυφλός τε καὶ κλών μηδέν. τὸ γάρ
τὴν Φροντίδῃ ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
ιὰ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβάν
ἔκλεινας εὑθὺς, ως ἐδειξα μήτοιε
ἐμαυτὸν ἀνθρώπωσιν ἐνθει ήν γεγώς;
Ἄ Πίλινθε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτραια

- 1395 λόγῳ παλαιὰ δώματ', οἷον ἀρ' ἐμὸς
κάλλος κακῶν ὑπουρούν εἰδεθέψατε.
τὴν γὰρ κακός τ' ἀν κάκη κακῶν εὐρίσκομεν.
ὡς τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμένη νάση,
δρυμός τε, καὶ στεγωτὸς ἐν τριταλαιῖς ὁδοῖς.
1400 αἱ τούμον αἴμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄποι,
ἐπίστετε παῖρος, ἀρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
οἵ τριγα δράστας ὑμὶν, εἶτα δεῦρ' ίσων
ἔποι' ἐπρασσον αὐθίς; ὡς γάμοι, γάμοι,
ἐφύσαθ' ἥμᾶς, καὶ Φυλεύσαντες, πάλιν
ἀνεῖτε ταῦτὸν σπαέρμα, καὶ τεδιεῖτε
πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἵματι φύλια,
νύμφας, γυναικας, μητέρας τε, χωτόστα
αἰσχιστόν εν αὐθεάτωσιν ἐργα γίγνεται.
αλλ', οὐ γὰρ αἰδῶν ἔσθ', ἀ μηδὲ δρᾶν καλέν.
1410 ὅπτας τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἕξα μέ που
καλύψατ', η Φανέστατ', η Θαλάσσιον
ἐκρύψατ', ἔνθα μήτοτος εἰσόψυχος ἔτι.
πτ., αἰξιώσατ' αὐδρὸς αὐθλίου θιγεῖν.
πειθεσθε, μὴ δείσῃς. τάμα γὰρ κακό
οὐδὲνς οὕτος τε πλὴν γ' ἐμοῦ Φερεῖν βροτῶν.¹

ΧΟΡΟΣ.

αλλ' ὃν ἐπαντεῖς εἰς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν. ἐπειδὴ
χωρας λέλεγται μοῦνος ἀντὶ σοῦ Φύλαξ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οἶμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδι οἴτος;

1420 τίς μοι. Φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.

ΚΡΕΩΝ.

οὐχ ὡς γελασθῆς, Οἰδίπους, ἐλῆλυθε,
αὐτὴν ὡς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
ἀλλ' εἰ τὰ Θητῶν μὴ καλαισχύνεσθ' ἔτι
1425 γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγας
αἰδεῖσθ' ἀνακήλος Ήλίου, τοιόνδη ἄγος
ἀκάλυπτον οὔτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
μήτ' ὅμηρος ιερὸς, μήτε Φᾶς προσδέξειται.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἴκον ἐσκομίζεται.
1430 τοῖς ἐν γένει γὰρ τάγμενῃ μάλισθ' ὁρῶν,
μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πρὸς Θεῶν, ἐπείστερ εἰλαΐδος μὲν αἰτίστασας,
ἄριστος εἰλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
πιθανὸν τι μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, αὐτὴν ἐμοῦ, Φρέσω.

ΚΡΕΩΝ.

1435 καὶ τοῦ με χρείας ὥδε λιταρεῖς τυχεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ρύψον με γῆς ἐκ τῆσδε¹ ὅσον τάχισθ', ὅπου
Θητῶν Φανοῦμαι μηδενὸς προσῆγορος.

ΚΡΕΩΝ.

ἔδραστ' ἀν., εὖ τοῦτ' ἵσθ' ἀν., εἰ μὴ τοῦ Θεοῦ,
πρώτιστ' ἔχρησον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1440 ἀλλ' οὐ γένεινον πᾶσ' ἐδηλώθη Φάτις,
τὸν παῖδεο Φόντην, τὸν ἀστεῖη μὲν αἰσθαλύναι.

ΚΡΕΩΝ.

ούτως ἐλέχθη ταῦθ'. ὅμως δι' οὐ ἔσται
χοεῖας, ἀμεινον ἐκμαθεῖν τί δρασθέον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ούτως αὖ ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὑπερός;

ΚΡΕΩΝ.

1445 καὶ γὰρ σὺ νῦν τὸν τῷ Θεῷ πάσῃν Φέροις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ σοὶ γέ εἰσισκῆσθαι τε, καὶ προβρέψομας.
τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὰς ὃν Θέλεις τάφον
θῶν· καὶ γὰρ ὁρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὑπερός.
ἔμοι δὲ μάταστ' αἰξιαθήτω τόδε

1450 παλεῶν αὐτὴν ζάντος οἰκητῶν τυχεῖν.
ἄλλ' οὐ με ναίειν ὄφεσιν, ἐνθα κλήγεται
οὐμὸς Κιθαιρῶν αὗτος, ἀν μάτηρ τὸν ἔμοι
πατήρ τὸν ἐθέεσθην ζάντι κύριον τάφον,
ηὐ ἐξ ἐκείνων, οἷ μὲν αἰσθαλλέστην, θάνατον.

1455 καίτοι τοσοῦτον χ' οἶδα, μῆτ' οὐδὲν ἀν νόσου,
μῆτ' ἄλλο πέρος μηδέν· οὐ γὰρ αὖ ποτε
Ἐνησκῶν ἐσάθην, μὴ τῷ δεινῷ κακῷ.
ἄλλ' η μὲν ήμιν μοῖρα, ὁ παηταρεῖος εἰσ', ἵτα.

1460 παιδῶν δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μηδὲ μοι, Κρέων,
πρόσθη μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ἀστεῖ μὴ
σωάντι ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' αὖ οὖσι, τοῦ Βίου.
ταῦτα δι' ἀθλίαν οἰκεῖσθαι τε παρθένον ἐμαῖν,
αὖν οὐ ποθ' ηὐ μηδὲ χωρὶς ἐστάθη Βορᾶς
τράπεζή ταῦτη· ἀνδρὸς, ἄλλ' οσταν ἐγα
ψαύσομεν, πάντων τῶντοι· αἰδὲ μητειχέστην.

1465

ταῖς μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χερόιν
ψαῦσαι μὲν ἔστον, κατακλαύσασθαι κακά.
ἢθ', ὡς ναξ,

1470 ἢθ', ὡς γοῦ γενναῖε. χερσὶ δὲ ἀν θιγών
δακοῖμι ἔχει σφᾶς, ὥσπερ τὴνίκεν ἐβλεπον.

τί Φημί;

οὐ δῆ κλύω που, πρὸς Θεῶν, τοῖν μοι φίλοιν
δακούρροσάντον; καὶ μὲν εἰσοικείρας Κρέων
ἔπαιμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατά ἐκγόνοντα ἐμοῖν;

1475 λέγω τι;

ΚΡΕΩΝ.

λέγεις. ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ παρσύνας τάδε,
γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, η σ' εἶχεν πάλαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαιμόνων ἄμεινον η μὲν φρουρήσας τύχοι.

1480 ὡς τέκνα, ποῦ ποτε ἐσῆ; δεῦρο ἵτ', ἔλθετε
αἱ τοὺς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
αἱ τοῦ φιτουργοῦ πατρὸς υμῖν ὥστε δόραν
τὰ πρόσθε λαμπτρὰ προύξειησαν ὄμματα·
ὅς υμὸν, ὡς τέκν', οὐθὲν ὄραν, οὐθὲν ιστορῶν,
1485 πατήρ εἰσφάνθην ἐνθεν αὐτὸς πρόθην.

καὶ σφῶν δακούων· προσβλέπειν γάρ οὐ σθένω·
νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οἵον βιώντας σφῶν πρὸς αὐθεώτατων χρεῶν.

1490 ποίας γάρ ἀστῶν ἤξετ' εἰς ὄμιλίας;
ποίας δὲ ἐσταίς, ἐνθεν οὐ κεκλαυμένα
πρὸς οἴκον ἤξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;

ἀλλ' ἦντις ἀν δὴ πρὸς γάμων ἕκητ' αἰχμὰς,
τίς οὐτος ἔσται; τίς παραρρίψει, τέκνω,
τοιαῦτ' ὄνειδη λαμβάνων, ἢ τοῖς ἐμοῖς
1495 ἔστιν, γονεῦσι σφῶν θ' ὄμοι δηλήματας;
τί γὰρ κακῶν ἀπεσῆ; τὸν πατέρα πατήρ
ὑμῶν ἐπεφύε· τὴν τεκουσαν ἥροσεν,
ὅθεν περ αὐτὸς ἐσταύη, καὶ τῶν ἵστω
εὐήσαθ' υμᾶς, ἀντερ αὐτὸς ἐξέφυ.
1500 τοιαῦτ' ὄνειδεισθε. κατὰ τίς γαμεῖ;
οὐκ ἔστιν οὐδὲν, ὡς τέκνον· αλλὰ δηλαδὴ
χέρσους Θεαρηνας καργάμους υμᾶς χρεών.
ὡς παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐστεὶ μόνος πατήρ
ταύταιν λέλειψαι, νὰ γάρ, ὡς Φυτεύσαμεν,
1505 ὀλώλαμεν δύ' ὅητε, μή σφε περιιδῆς
πιωχάς, ανάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
μηδολ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
ἀλλ' οἰκτισον σφᾶς, ὥδε τηλικάσσολ' ἐρῶν,
πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
1510 ξύννευσον, ὡς γενναῖε, σῇ ψωύσας χερί.
σφῶν σῇ, ὡς τέκνον, εἰ μὲν εἴχετον γ' ἥδη Φρέιας,
πόλλον ἀν παρημόνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθε μοι,
οὐ καὶρος αἰὲν ζῆν, βίου δὲ λώρος
υμᾶς κυρῆσαι τοῦ Φυτεύσαντος πατρός.

ΚΡΕΩΝ.

1515 ἄλις. οὐ ἐξήκεις δακρύων; ἀλλ' οὐδὲ στέγης ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ,

πατέρεον, καὶ μηδὲν ηδύ.

ΚΡΕΩΝ.

πάλια γὰρ καμῷ καλά.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οῖσθ' ἐφ' οἷς οὐν εἴμι;

ΚΡΕΩΝ.

λέξεις, καὶ τότ' εἴπομεν κλύων.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἀποκον.

ΚΡΕΩΝ.

τοῦ Θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἄλλα Θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω.

ΚΡΕΩΝ.

τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1520 Φῆσ τάδην οὖν;

ΚΡΕΩΝ.

ἀ μὴ Φρονῶ γάρ, οὐ Φιλῶ λέγειν μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀπαγγέλνω μ' ἐντεῦθεν ἥδη.

ΚΡΕΩΝ.

στείχει νυν, τέκνων σῇ αὔφοι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα μὴ βούλαι κρατεῖν.

καὶ γάρ ἄκρατης, οὐ σοι τῷ Βίῳ ξυνέστετο.

ΧΟΡΟΣ.

ἄ πάτρας Θήσης ἐνοικοι, λεύσσετ', Οιδίποους ὁδε,

1525 ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἔδη, καὶ κράτισθος ἦν·
 ὅστις εὐ ζῆλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
 εἰς ὅσον κλύδωνα δευτῆς ξυμφορᾶς εἰλήλιθεν.
 ὥστε Θητῶν ὅντ', ἐκείνη τὴν τελευταίαν ἰδεῖ
 ἡμέραν ἐπισκοπῶντας, μηδὲν ὄλειζεν, περὶ ἀν
 1530 τέρμα τοῦ βίου περάση, μηδὲν ἀλγειὰν παθόν.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

**ΣΟΦΟΚΛΕΟΤΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.**

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος Αὐλιγόνη, τίνας
χώρους αἴφιγμαθ', ή τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίποντον, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, σπανιστοῖς δέξεται δωρῆματι,
5 σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δὲ ἔτι
μεῖον Φέροντα, καὶ τόσῃ ἐξαρκοῦν ἐμοί;
στεργεν γὰρ αἱ πάθαι με, χῷ μακρὸς ξυνῶν
χρόνος διδάσκει, καὶ τὸ γενναιόν, τρίτον.
ἀλλ', ὁ τέκνον, Θάκοισιν εἴ τινα βλέπεις
10 η πρὸς Βεβήλοις, η πρὸς ἄλσεσιν Θεῶν,
σῆσόν με καξιδίρυσον, ὡς πιθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν
ξένοι πρὸς αὐτῶν, χ' ἀν' ἀκούσωμεν, τελεῖ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ ταλαιπωρ' Οἰδίποντος, πύργοι μὲν, οἱ
15 πόλει στέγουσιν, ὡς αὐτὸς ὄμηράτων, πρόσω·
χώρος δὲ ὅσης, ιερὸς, ὡς σάφ' εικάσαι, Βρύσιν
δάφνης, ἴλαιας, ἀμπελου· πυκνότητοι δὲ
ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦντος ἀηδόνες·
οὐ κῶλα κάμψον τοῦσῇ ἐτούτῳ αἴτεστον πέτρου.
20 μακρὸν γὰρ αἰς γέροντι προύσθιάλης ὁδός.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὰ πραχθέντα περὶ τὸν Οἰδίποντν ἵσμεν ὡςποῦται τὰ ἐν τῷ
ἐτέρῳ ΟΙΔΙΠΟΔΙ. πεπήρωται γάρ, καὶ αὐτοῖς εἰς τὴν Ατ-
τικὴν, ὀδηγουμένος ἐκ μιᾶς τῶν Θυγατέρων, Αὐλιγότης. καὶ
ἔσῃ ἐν τῷ τεμένει τῶν Σεμνῶν Ερινύων, ὁ ἔσῃ ἐν τῷ καλυ-
μένῳ Ιστατίῳ Κολωνῷ, οὗτος κληθέντι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνίς
ἔσῃ ἱερὸν Ιστατίου καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὄφεις καὶ
ἴσται. ἔσῃ γάρ αὐτῷ Πιθόχρηστον, ἐνταῦθα δὲν αὐτὸν
ταφῆς τυχεῖν. οὐ μή ἔσῃ ἐτέρῳ βεβήλῳ τόπος, αὐτόθι καὶ
θηται· καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ιπαθέσεως πρεέρχεται.
ὅδα γάρ τις αὐτὸν τῶν ἐντεῦθεν, καὶ πορεύεται αἴγελῶν, ὅτι
τις ἄρα τῷ χωρίῳ προσκαΐηται. καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ
ἐν Χοροῦ σχήματι μαδησόμενοι τὰ δέοντα. πρῶτος οὖν ἔστι
καταλύων τὴν ὁδοτορίαν, καὶ τῇ Θυγατρὶ διαλεγόμενος.
ἀφαστος δὲ ἔστι καθόλου ἡ οἰκογονία ἐν τῷ δράμαστι, οἷς οὐδὲν
ἄλλο σχεδόν.

Η σκηνὴ τοῦ δράμαστος ιστάκεται ἐν τῇ Αττικῇ ἐν τῷ Ισ-
τατίῳ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν Σεμνῶν. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκε ἐξ
Αθηναίων αὐθρῶν. προλογίζει Οἰδίποντας.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΣΕΝΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΘΗΣΕΤΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΑΓΓΕΔΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος Αιγαγόνη, τίνας
χώρους ἀφίγυμεθ', ή τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίποτον, καθ' ἡμέραν
τὴν ὑῖν, σταυροῖσι δέξεται δωρήματοι,
5 σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντος, τοῦ σμικροῦ δι' ἔτι
μέιον Φέροντος, καὶ τόδι' ἐξαρκοῦν ἐμοί;
στέγουεν γὰρ αἱ πάθαι με, χῶ μακρὸς ξυνὼν
χρόνος διδάσκει, καὶ τὸ γενναιόν, τρίτον.
αὐλᾶ, ὡς τέκνον, Θάκοισιν εἴ τινα βλέπετες
10 η πρὸς βεβηλοῖς, η πρὸς ἄλσεσιν θεῶν,
σῆσόν με καὶ ιδούσον, ὡς πυθώμεθα
ὅτου ποτὲ ἐσμέν. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν
ξένοι πρὸς ἀστῶν, χ' ἀν' ἀκούσαμεν, τελεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ ταλαιπωρῷ Οἰδίποτος, πύργοι μὲν, οἱ
15 πόλιν στέγουσιν, ὡς αὐτῷ ὄμματαν, πρόσω·
χῶρος δι' ὅδι' ιερὸς, ὡς σάφ' εικάσαι, βρύων
δάφνης, ἴλασις, ἀμπελού· πυκνόστηροι δι'
ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦστ' ἀηδόνες·
οὐ κᾶλα κάμψον τοῦδι' ἐπ' ἀζέσθου πέτρου.
20 μακρὸν γὰρ ὡς γέροντι προσῆλυτος ὁδόν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ τις τὸν με, καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

χρόνου μὲν οὐνεχ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἴχεις διδάξας δῆ μ', ὅπου καθέστημεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τὰς γοῦν Αθήνας οἶδα· τὸν δὲ χῶρον, οὐ.

25 πᾶς γάρ τις τῷδε τοῦτό γ' ήμιν ἐμπαρέων.
αὐλή, ὅστις ὁ τόπος, ἢ μάθω μολοῦσά ποι;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ναὶ, τέκνον, εἰπερ γ' ἐστὶν ἐξοικήσιμος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αὖλ' ἔσθι μὴν οἰκητός. εἴομεν δὲ δεῖν
αὐδέν· πέλας γάρ ἄνδρας τόνδε νῶν ὅρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

30 ἢ δεῦρο προσθείχοντα κατέορμάμενον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χῶ τι σοι λέγειν
εὔκαιρον ἔσθιν, ἔννεφος, ὡς ὥνηρ ὁδε.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ωξεῖν', ἀκούων τῆσδε, τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ,
αὐτῆς θ' ὄρώσης, οὐνεχ' ήμιν αἴσιος
σκοτώσας προσήκεις τῶν αἰδηλοῦμεν Φράσα —

ΕΞΟΣ.

πρὸν τὸν τὸν πλείον' ισθορεῖν, ἐκ τῆσδε δὲ
ἐξελθ'. οἴχεις γάρ χῶρον οὐχ ἀγγὸν πατεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τίς δὴ ἔσθι ὁ χῶρος; τοῦ Θεῶν νομίζεται;

ΣΕΝΟΣ.

40 ἀθηλος, οὐδὲ οἰκητός. αἱ γὰρ ἐμφοβοις
θεαὶ σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομα· ἀν εὐξαίμην κλύων;

ΣΕΝΟΣ.

τὰς πάντας ὁράσας Εύμενίδας ὁ γ' ἐνθάδι· ἀν
ἔποις λεώς νυν· ἀλλα όλης ἀλλαχοῦ καλά.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

45 αλλ' ἵλεω μὲν τὸν ἴκετην δέξαστο.
ἄντος τούτους γῆς τῆσδε· ἀν εὖελθομένης.

ΣΕΝΟΣ.

τις δή· ἔστι τοῦτο;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

Ξυμφορᾶς ξύνθημά ἐμῆς.

ΣΕΝΟΣ.

αλλ' αὐδὲ μέν ται τούξανιστάναι πόλεας
δίχ' ἔστι Θάρσος, περί γ' ἀν ἐνδείξω τί δρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

50 πρός νυν Θάρην, ὡς ξεῖνε, μή μι αἰτιμάστης,
τοιόνδι· ἀλλήτην, ὡς σε προσθέτω Φράσται.

ΣΕΝΟΣ.

σήμαντε, καὶ τίμος ἐκ γ' ἐμοῦ Φραῖς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τίς ἔσθι· ὁ χῶρος δῆτ', εν τῷ Βενέτομεν;

ΣΕΝΟΣ.

ὅσ' οἶδα καγώ, πάντ' ἐπιστήσου κλύων.

χῶρος μὲν οἴρος πᾶς ὅδι· ἔστι· ἔχει δέ νε-

55 σημὸς Ποσειδῶν· ἐν δὲ ὁ πυρφόρος Θεὸς
 Τίταν Προμηθεύς· ὃν δὲ ἐπιστείλεις τόπου
 χθονὸς καλέσται τῆσδε χαλκότων ὁδὸς·
 ἔρεισμ' Αθηνᾶν· αἱ δὲ πλησίον γύναι
 τὸν ἴστατότην Κολωνὸν εὐχονται σφίσιν
 ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ Φίρουσι τούτοις
 τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ἀνομαστμένοι.
 60 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἔστιν, ὡς ξένος, οὐ λόγοις
 τιμώμενοι, ἀλλὰ τῇ ἔνυσσια πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ γάρ τινες γέλουσι τούτοις τοὺς τόπους;

ΣΕΝΟΣ.

65 καὶ κάρτα τοῦδε τοῦ Θεοῦ γένεται τάπαμα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄρχει τὶς αὐτῶν, ἢ τὸ πλήθει λόγος;

ΣΕΝΟΣ.

εἰκ τοῦ κατ' αὐτὴν Βασιλέως τάξιν ἄρχεται.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος δὲ τὶς λόγων τε καὶ σθένει κρατεῖ;

ΣΕΝΟΣ.

Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὸν Αἰγαίως τόκος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄρ τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μάλοις;

ΣΕΝΟΣ.

αἰς πρός τι λέγων, ἢ καταρτύσων μολεῖ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἰς ἀν προσερκῶν σκυρφά, κερδάνη μέγα.

ΣΕΝΟΣ.

καὶ τὶς πρὸς ἀδεῖς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντας λέξομεν.

ΣΕΝΟΣ.

- 75 οὐσῷ, ὃ ξέν', ὡς τὸν μὴ σφαλῆς; ἐπείτε δὲ εἴ γενναῖος, ὡς ἴδοντι, πλὴν τοῦ δαιμονος.
αὐτοῦ μέν, οὐτερεὶ καρφάνης, ἔως ἐγὼ τοῖς ἐνθάδι βασικοῖς, αὐτοῦ, μὴ κατ' αὐτοῦ, δημόσιαις,
λέξω τάδε βέλθων. οἵδε γὰρ κρινοῦσί γε,
80 εἰ χρή σε μίμενιν, η πορεύεσθαι πάλιν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ τέκνον, η Βέβηκεν ημῖν ὁ ξένος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ησύχῳ, πάτερ,
ἔξεσθι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- 85 ὦ πότνιαι δεινῶτες, εὗτε τὸν ἔδρας πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἐκαμψί εἶγω,
Φοιτῶ τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
ὅς μοι, τὰ πόλλα ἔκειν' ὅτε ἐξέχρη κακὰ,
ταύτην ἐλεῖς παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου Θεῶν
90 Σεμνῶν ἔδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν,
ἐνταῦθα κάμψειν τὸν παλαιόταρον Βίον,
κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδευμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἱ μὲν αἰτήλασαν.
σημεῖα δέ τοις ἔξειν τῶνθι βέμοι παρηγήνα,
95 η σειρμὸν, η βροντήν τιν', η Διὸς σέλας.
ἔγνωκα μέν νυν ὡς με τῇδε τὴν ὁδὸν

οὐκ ἔσθ' ὄτας οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πίερὲν
ἔξηγαγ' ἐς τόδῃ ἄλσος. οὐ γὰρ ἀν ποτε
πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιστορῶν,
100 νῆφων ἀσίνεις, καὶ τὸ σεμνὸν ἐδόμην
βαθέρον τόδῃ ἀσκέταρον. ἀλλ' ἐμοὶ, θεῖαι,
βίου, κατ' ὄμφας τὰς Απόλλωνος, δέτε
πέρασιν ἥδη καὶ καταστοφήν τινα,
εἰ μὴ δοκῶ τι μείόντις ἔχειν, αἰὲν
105 μέχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερστάτοις βροτῶν.
ἵτ', ὡς γλυκεῖαι παιδεῖς ἀρχαῖον Σχότου,
ἵτ', ὡς μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι,
πατῶν Αἴθηνας τιμιωτάτη πόλις,
οικτείρατ' ἀνδρὸς Οιδίπου τόδῃ ἄθλιον
110 εἰδωλον· οὐ γὰρ δὴ τόδῃ ἀρχαῖον δέμας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σίγα. πορεύονται γὰρ ᾧδε δή τινες
χρόνῳ παλαιοὶ, σῆς ἔδρας ἐπίσκοποι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σιγήσομαι τε, καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
χρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδῃ ἔως ἀν ἐκμάζω
115 τίνας λέγους ἐροῦσιν. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
φνεσθιν ἡγλάζεια τῶν ποιουμένων.

ΧΟΡΟΣ.

ὅρα.

εἰρήνη.

τις ἀρ' ήν; ποῦ γαίεις; ποῦ κυρεῖς
ἐκλέπτως συθείεις, ο πάντων
120 ο πάντων ἀκορέσσατος;
λεύσσεις νιν; πρεσδέρκου,

προσφθέγου πανταχῷ.

πλανάτας,

125 πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, αὐτῇ
εἰχάριος. προσέβα γὰρ οὐκ
ἄν ποτ' ἀστίνες ἄλσος ἐσ
τᾶνδι' ἀμαιμακέταν κορᾶν,
ἀς τρέμομεν λέγειν,
καὶ παραμειβόμενος

130 ἀδέρκειας,

ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τὰς
εὑφήμου σῆμα Φροντίδος
ἴσητες. τὰ δὲ νῦν τιν' ἡκειν
λόγος οὐχ ἀλογί,
135 ὃν ἔγω λεύσσον περὶ πᾶν οὕτω
δύναμιν τέμενος
γνῶνται ποῦ μοι ποτὲ ναίει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅδι' ἔκεινος ἔγώ. Φωνῇ γὰρ ὅρῶ
τὸ Φατιζόμενον.

ΧΟΡΟΣ.

140 ίώ, ίε.

δεινὸς μὲν ὁρῶν, δεινὸς δὲ κλύειν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

μή μ', ἵκετεύω, προσιδητ' ἄνομον.

ΧΟΡΟΣ.

Ζεῦ ἀλεξῆπτορ, τίς πεθὼν ὁ πρέσβυς;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

εὐ πάντι μοίρας εὐδαιμονίσαι

145

πρώτης, ὡς τῆσδε ἔφορος χώρας.
 δηλῶ σὲ· οὐ γάρ ἀνῶσθι αἰλιτρίοις
 ὄμμασιν εἴπων,
 καὶ τὸ σμικροῖς μέγας ὥρμουν.

ΧΩΡΟΣ.

Ἐ. Ἐ.

α. 15. 1.

150

ἀλλὰν ὄμμασταν ἀρα καὶ
 ἥσθι Φύλαλμιος, δυσαισιν,
 μαχραίων θ', ὡς ἐπεικάσαι.
 αὐλὴ οὐ μὰν ἐν γ' ἐμοὶ
 προσθήσεις τάσδε ἀράς.

155

περᾶς γάρ,
 περᾶς· αὐλὴ ἵνα τῷσδε ἐν α-
 Φθέγκτῳ μὴ προστέσῃς νάστου
 ποιέντι, καθίσθρος οὐ
 κρατήρες μειλιχίων ποτῶν

160

ρεύματι συμβέχει.
 τῷ, ξένε πάμμορ', εὖ
 Φύλαξαι.

μετάσταθ', απόσταθ'. πολ-
 λὰ κέλευθος ἑρατύει.

165

κλύεις, ὡς πολύμοχθ' ἀλᾶτα;
 λόγον εἴ τιν' ἔχεις,
 πρὸς ἐμὰν λέσχων, ἀβάτων ἀποβάτε,
 ἵνα πᾶσι νόμος,
 Φάνει· πρόσθεν σὲ ἀπερύκου.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

170

Θύγατρε, ποῖ τις Φροντίδος ἐλθεῖ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ω πάτερ, αὐτοῖς ἵγα χρὴ μελετᾶν,
εἰκονίας ἀ δεῖ, καὶ ἄκοντας.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πρόσθιγε τὸν μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ψαύω καὶ δέ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ω ξεῖνοι, μηδὲ δῆτ' αδικηθῶ,
πιστεύσας καὶ μεταναστάς.

ΧΟΡΟΣ.

οῦ τοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδι' εἰδεάνω,
ω γέρον, ἄκοντά τις ἄχει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

εἴ τ' οὖν εἴτι προσέω;

ΧΟΡΟΣ.

εἰπούσας πρόστω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

εἴτι;

ΧΟΡΟΣ.

προσθίσαις, κούρῳ,
πρόστω. σὺ γὰρ αἶμι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

εἴτε μὰν, εἴτε ἀδήλον αὔμαντο
κώλω, πάτερ, ἀ σ' ἄγω.
τέλμα, ξεῖνος εἴτι ξείνης,
ω τλάμον, ὅ τι καὶ
πόλις τέτροφεν ἄφιλον,

ΟΙΔΙΠΟΤΣ

ἀποστηγεῖν, καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἄγε κυνόν με, παῖ, οὐδὲν εὐτείας
ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν εὔπωμεν,

190

τὸ δὲ ἀκούσωμεν,

καὶ μὴ χρεία παλεμῶμεν.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτοῦ· μηχέτι τοῦδε τὸντιστέτρον
Βύριστος ἔξω πόδα κλίνει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

φύτως;

ΧΟΡΟΣ.

ἄλις, οὐδὲ ἀκούνεις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἢ εἰσθῶ;

ΧΟΡΟΣ.

λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου
λάιον βραχὺς ὄκλασας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, ἐμὸν τόδι, ἐν πονχίᾳ.

ἴώ μοι μοι,

βάσει βάσιν ἀρμόσας,

200

γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν

πρόκλινον φιλίαν ἐμάν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ μοι δύσφυονος ἄτας.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾶς,

αὐδαστον τίς σ' ἐφυσε βροτῶν;

205

τίς ἀν πολύτανος ἄγη, τίν' ἀν
σοῦ πατρίδι ἐκπαθοίμαν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ ξένοι, ἀπόστολαις. ἀλλὰ μὴ —

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτ' αἰτευνέταις, γέρον;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

μὴ, μὴ, μὴ μὲν ἀνέρη
τίς είμι, μηδὲ
ἴξετάσης πέρα μωτεύων.

210

ΧΟΡΟΣ.

τί τόσῃ σύν;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

δεινὰ Φύσις.

ΧΟΡΟΣ.

αὔδα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τέκνου, ὦ μοι, τί γεγώνω;

ΧΟΡΟΣ.

τίνος εἶ σωτέρματος,

ξεῖνε, φάνει παῖροθεν.

215

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ μοι εἴγω, τί πάθω, τέκνου; ὦ μοι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἕσχατα βαίνεις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀλλ' ἔρω. οὐ γὰρ ἔχω καλακούφαν.

ΧΟΡΟΣ.

μακρὰ μέλλετ', ἀλλὰ ταχύνεται.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

220

Δαιὸν ἵστε τιν' ἀπόγονον;

ΧΟΡΟΣ.

ῳῳ, ιω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τό τε Λαεδανιδᾶν γένος;

ΧΟΡΟΣ.

ῳΖεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἄθλιν Οιδιπόδαν;

ΧΟΡΟΣ.

σὺ γὰρ ὅστις εῖ;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

δέος ἔσχετε μηδὲν, ὅστις αὐδῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ἰω, ὠῳ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

δύσμορος.

ΧΟΡΟΣ.

ῳῳ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

225

Θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει;

ΧΟΡΟΣ.

ἴξω πόρσω βαίνετε χώρας.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἢ δῆν υπέσχεο, ποῖ καλαθήσεις;

ΧΟΡΟΣ.

αἰδενὶ μοιριδία τίσις ἐρχεται,

ΕΠΙ ΚΟΔΩΝΑ

1. 1
2. 2
3. 3
4. 4
5. 5
6. 6
7. 7
8. 8
9. 9
10. 10
11. 11
12. 12
13. 13
14. 14
15. 15
16. 16
17. 17
18. 18
19. 19
20. 20
21. 21
22. 22
23. 23
24. 24
25. 25
26. 26
27. 27
28. 28
29. 29
30. 30
31. 31
32. 32
33. 33
34. 34
35. 35
36. 36
37. 37
38. 38
39. 39
40. 40
41. 41
42. 42
43. 43
44. 44
45. 45
46. 46
47. 47
48. 48
49. 49
50. 50
51. 51
52. 52
53. 53
54. 54
55. 55
56. 56
57. 57
58. 58
59. 59
60. 60
61. 61
62. 62
63. 63
64. 64
65. 65
66. 66
67. 67
68. 68
69. 69
70. 70
71. 71
72. 72
73. 73
74. 74
75. 75
76. 76
77. 77
78. 78
79. 79
80. 80
81. 81
82. 82
83. 83
84. 84
85. 85
86. 86
87. 87
88. 88
89. 89
90. 90
91. 91
92. 92
93. 93
94. 94
95. 95
96. 96
97. 97
98. 98
99. 99
100. 100

255

οικητίομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν·
τὰ δὲ ἐκ Θεῶν τρέμοντες, οὐ σθένομεν ἀν
Φωνεῖ πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰσημένων.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

260

τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς
μάτην ρεύσονται ἀφέλημα γίγνεται; ·
εἰ τάς γ' Αθήνας Φασὶ θεοτελεσταῖς
ἴναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σώζειν σίας τε, καὶ μόνας αὐχεῖν ἔχειν.
καρμοίγε ποῦ ταῦτ' ἔστιν, οἵ τινες Βάθρων
ἐκ τῶνδι οἱ ἐξάραντες εἶτ' ἐλαύνειε,

265

ὄνομα μόνον δείσαντες; οὐ γὰρ δὴ τό γε
σῶμα, οὐδὲ τάργα τάμι· ἵστη τά γ' ἕργα μου
πεποιθότεροί εἰστι μᾶλλον ἢ δεδρακότα,
εἴ σοι τὰ μῆρος καὶ παῖρος χρείη λέγειν,
ἄν οὐνεκ' ἐκφοβῇ με. τοῦτ' ἔγω καλῶς
ἔξοιδα καὶ τοι πᾶς ἔγω κακὸς Φύσιν,
ὅσης παθῶν μὲν αὐτέδρων, ὥστ' εἰ Φρονῶν
ἔπεισσον, οὐδὲν ἀνδρὶ ἐγγυηνόμητο κακός;
νῦν δὲ οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην οὐκέτι ικόμην·

270

ὑφ' ἄν δὲ έπειστο, εἰδότων ἀπωλλύμην.
ἀνθρώποι με κανεοήσαντ', ὡδὲ σώσατε.

275

καὶ μὴ Θεοὺς τιμῶντες, εἴτα τῶν Θεῶν
ἄρσαν ποιεῖσθε μηδαμᾶς· πῆγεῖσθε δὲ
βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ Βροτῶν,
βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς· Φυγὴν δέ του
μήτων γενέσθαι φατές αὔστοιν Βροτῶν.

280

ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαιμόνιας
ἔργοις Αθῆνας ἀνοσίοις υπαχρεωτῶν.
ἀλλ' ἀστερφέλαβες τὸν ἵκετην ἔχεγγυον,
285 μόνου με κάκφύλασσος· μηδὶ ἐμοῦ κάρος
τὸ δυστρόσωτον εἰσορῶν ἀτιμάσης.
ἴκω γαρ ιερὸς εὐσεβῆς τε, καὶ Φέρων
ὄνησιν αὐλοῖς τοῖσθι· ὅταν δὲ κύριος.
παρῇ τις, υμῶν ἕστις ἐστὶν ἡγεμών,
290 τότε εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει· τὰ δὲ
μελαζὲν τούτου, μηδαμῶς γίγνουν κακός.

ΧΟΡΟΣ.

ταρβεῖν μὲν, ὡς γεραιὲ, ταῦθιμήμαλα
πολλῇ σῇ ἀνάκη τάσσεσθαι· λόγοισι γαρ
οὐκ ἀνόμειοις θραχέσι. ταῦς δὲ τῆσδε γῆς
295 ἄνακτας ἀρκεῖ ταῦτα μαζί διειδέναι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ ποῦ σφ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;

ΧΟΡΟΣ.

παῖδεων αἵστην γῆς ἔχει· σκοτσὸς δέ νιν,
οἱ καέμενοι δεῦρ' ἐπεμψεν, οἰχέται σηλῶν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἢ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐνίσσωτην
300 ἢ Φροντίοις ἔξειν, κατασόντως ἐλθεῖν πέλας;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ καίδῃ, ὅταν πέρ τούνομ' αἰσθῆται τὸ σόν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τίς δὴ σφ' ὁ κείνων τοῦτο τοῦτος ἀγυελῶν;

ΧΟΡΟΣ.

μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δὲ ἐμπόρων ἔπη

Φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος αἵων,

305 Θάρσου, παρέσθαι. πολὺ γὰρ, ὡς γέρον, τὸ σὸν
ὄνομα δῆκει πάντας, ὥστε κεὶ Βραδὺς
ἔρθει, κλύων σου δεῦρο ἀφίξεῖαι ταχὺς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἄλλ' αὐτυχῆς ἵκοιο τῇ θεῷ αὐτοῦ πόλει,
ἴμοι τε. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὐτῷ φίλος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

310 ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ Φρενῶν ἔλθω, πάτεψ;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τί δὲ ἔστι, τέκνον Αυτιγόνη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

γυναιχίς ὁρᾷ

στείχουσαν ήμῶν ἀσπον, Αἰτναίας ἐπὶ^τ
πώλου Βεβῶσαν· χρατὶ δὲ ηλιοστήσεης
κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίης νιν αἰματέχει.

315

τί φῶ;

ἄρδε ἔστιν; ἄρδε οὐκ ἔστιν; Ηγνώμη πλανᾶ;
καὶ Φημὶ κάποιο Φημὶ, κούκι ἔχω τί φῶ.

τάλαινα.

320

οὐκ ἔστιν ἄλλη. Φαιδρὰ γοῦν ἀττὶ ὄμράτων
σταίνει με προστείχουσα. σημαίνει δέ τι
μόνης τόδι ἔστι δῆλον Ισμήνης κάρα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πῶς εἶτας, ὦ παῖ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

παῖδα σὴν, ἐμὴν δέ, ὁρᾶ
ὄμαυμον. αὐδῆ δέ, αὐτίκ' ἔξεσθιν μαθεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

325 ὁ διστὸς παῖδος καὶ καστρυνότης ἐμὸί[·]
ἡδιστα προσφωνήμαθ', ὡς, ὑμᾶς μόλις
εὐροῦσα, λύσῃ δεύτερον μόλις βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὁ τέκνον, ἥκεις;

ΙΣΜΗΝΗ.

ὁ πάτερ δύσμοιρ' ὅρσην.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὁ σπέρμα ὄμαιμον.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὁ δυσάθλιας τροφαί.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τέκνον, πεφίνας;

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐκ ἀνευ μόχθου γ' ἐμοί.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πρόσψυσσον, ὁ παῖ.

ΙΣΜΗΝΗ.

Θιγάνω δυσῆ ὄμεω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὁ τῆσδε κάμοῦ —

ΙΣΜΗΝΗ.

δυσμόρον τ' ἐμοῦ τρίτης.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τέκνον, τί δὴ ἥλθες;

ΙΣΜΗΝΗ.

σῆ, πάτερ, προμηθία.

G 2

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα πόθοισι;

Ι Σ Μ Η Ν Η.

καὶ λόγων αὐτάγγελος,

ἔν τινες εἶχον οἰκετῶν πιστῶ μόνω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

335 *εἰ δὲ αὐθόμαιμοι ποῦ νεανίας πονεῖ;*

Ι Σ Μ Η Ν Η.

εἴστιν οὐτέρε εἰστι. δεινὰ τάχεινοις ταῦτη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ῳ πάντ' ἔκεινω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις

φύσιν καλεικασθέντε καὶ βίου τροφάς.

ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας

340 *θακοῦσιν ιστουργοῦντες· αἱ δὲ σύννομοι*
τάξιν βίου τροφεῖς πορσύνοντο· δέι.

σφῶν δὲ, ὠ τέκνῳ, οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖ ταῦτα,
κατ' οἶκον οἰκουρροῦσιν, ὡστε παρθένοι·

345 *σφῶν δὲ ἀντ' ἔκεινων τάμια δυστήνου κακὰ*
ντερεργονεῖτον. η μὲν, ἐξ ἕτοι νέας
τροφῆς ἐληξε, καὶ καλίσχυσεν δέμας,
ἀεὶ μεθ' ημῶν δύσμαρος πλανωμένη
γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν.
ἄληρη ἀστιος ηθλίστους τ' ἀλωμένη,

350 *πολλοῖσι δὲ ὅμεροις ἥλιον τε καύμασι*
μοχθοῦσα τλέμων, δεύτερη ἡγεταῖ τὰ τῆς
οἴκοι διαιτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.
σὺ δέ, ὠ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκου πάλες
μαντεῖ ὥγουσα πάντα, Καδμείων λάθρα,

355 ἀ τοῦδε ἔχοντι σώματος· φύλαξ δὲ ἐμῶν
πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτε ἔζηλανόμεν.
τὸν δὲ αὐτὸν ἥκεις μῆθον, Ισραήλ, πάλαι
Φέρουσα; τίς σὺ ἔζηγεν οἰκεῖεν στόλος;
ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτο ἔγω σαφῶς
ἔξοιδα· μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ Φέρουσά τι.

ΙΣΜΗ ΝΗ.

360 ἔγω τὰ μὲν παθήματ', αἴσταθον, πάτερ,
Ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατεικοΐ, τροφὴν,
παρεῖστος ἔστω. δῆς γὰρ οὐχὶ Βουλομαι
πονοῦσά τ' ἀλγεῖν, καὶ λέγουσος αὐθὶς πάλιν.
365 ἄλλοι ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμέροιν παιδῶν κακὰ
τῦν ἔστι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλῆλυθα.
πρὸν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως, Κρέοντί τε
Θρόνους ἔσπειθαι, μηδὲ χραινεσθει τόποιν,
λόγῳ σκοτῶσι τὴν πάλαι γένους Φθορᾶν,
οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον.
370 τὸν δὲ ἐκ Θεῶν του καὶ ἀλιτηρίου Φρενὸς
εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακῇ,
αἰχῆς λαβέσθαι καὶ κρέστους τυραννικοῦ.
χώ μὲν νεαρῶν, καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς,
375 τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην Θρόνων
ἀποστειρίσκει, καὶ ελύλακεν πάτρας.
οἱ δὲ, ὡς καθ' ήμας ἔσθ' ὁ πληθύνων λόγος,
τὸ κοῖλον Λεγος βάσις Φυγᾶς, προσλαμβάνει
κῆδος τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους,
80 ώς αὐτίκ' Λεγος δῆ τὸ Καδμεῖον πέδον
τιμῇ καθέξον, καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν,

ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὡς πάτερ, λόγων,
ἄλλ' ἔργα δεινά· τοὺς δὲ σους ὄντος Θεὸς
πόνους κατοικιοῦσιν, οὐκ ἔχω μαθεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

385 ἥδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδῃ, ὡς ἐμοῦ Θεοὺς
ἄρεν τιν' ἔξειν, ὥστε σωθῆναι ποτε;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἔγωγε τοῖς νῦν γ', ὡς πάτερ, μαζεύμασι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίουσι τούτοις; τί δὲ τεθέσται, τέκνον;

ΙΣΜΗΝΗ.

σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ

390 Θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ', εὐσοίας χάρον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δι' ἀν τοιοῦθεν ὑπὸ ἀνδρὸς εὖ πράξειν ἄν;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἢν σὸς τὰ κείνων Φασὶ γίγνεσθαι χράτη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅτ' οὐκ ἔτ' εἰμί, τηνικαῦτ' αἴρειν ἀνήρ.

ΙΣΜΗΝΗ.

νῦν γὰρ Θεοί σ' ὁρθοῦσι, πρέσθε δι' ἀλλυσσαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

395 γέρεοις δι' ὁρθοῦν, Φλαῦρον, ὃς νέος πέση.

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ μὴν Κρέοιλά γ' ισθι σοι τούτων χάρων
ἥξοιλα Βαιων κούχη μυρίου χρόνου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄντως τί δράσῃ, Θύγατερ; ἐρμήνευέ μοι.

Ι Σ Μ Η Ν Η.

400 ὡς σ' ἄλιχι γῆς σήμοσσι Καδμείας, ὅπως
κρατῶσι μέν σου, γῆς δὲ μὴ μεταίης ὁρῶν.

Ο Ι Δ Ι Π Ο Τ Σ.

ἢ δὲ ὀφέλησις τις θύραισι κειμένου;

Ι Σ Μ Η Ν Η.

κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς Βαρύς.

Ο Ι Δ Ι Π Ο Τ Σ.

χάνεν θεοῦ τις τοῦτο γ' ἀν γνώμη μάθοι.

Ι Σ Μ Η Ν Η.

405 τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας
χώρας θέλουσι· μηδὲ ἢν σαντοῦ κρετοῖς.

Ο Ι Δ Ι Π Ο Τ Σ.

ἢ καὶ καλασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει;

Ι Σ Μ Η Ν Η.

ἄλλ' αὐχ εἴπετο τούμφυλον αἴμα σ', ὁ πάτερ.

Ο Ι Δ Ι Π Ο Τ Σ.

οὐκ ἀρέπει εἶμοι γε μὴ κρατήσουσιν ποτέ.

Ι Σ Μ Η Ν Η.

ἔσῃσι ποτ' ἀρα τοῦτο Καδμείοις Βάρος.

Ο Ι Δ Ι Π Ο Τ Σ.

410 ποίας Φανείσης, ὁ τέκνον, ξυναλλαγῆς;

Ι Σ Μ Η Ν Η.

τῆς σῆς ὑπάρχογῆς, σοις ἔσταν σῆσσιν τάφοις.

Ο Ι Δ Ι Π Ο Τ Σ.

ἢ δὲ ἐννέωεις, κλύουσσα τοῦ λέγεις, τέκνον;

Ι Σ Μ Η Ν Η.

ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀρέπει εἰσῆις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ;

ΙΣΜΗΝΗ.

415 ὥστε φασιν οἱ μολόγτες εἰς Θήβης πέδον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

παιδῶν τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἄμφω γ' ὁμοίως, καὶ ἔπεισθαισθον καλῶς,

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καῦθ' οἱ κάκιστοι τῶνδι' ἀκούσαντες, πάρος
τοῦ μοῦ πόθου προύθεντο τὴν τυραννίδα;

ΙΣΜΗΝΗ.

420 ἀλγῶ κλίουσα ταῦτ' ἔγω· Φέρω δὲ ὅμως,

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πετρωμένην
ἔριν καλασθέσταιν, ἐν σῇ ἐμοὶ τέλος
αὐτοῦ γέγοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
ἥς τὸν ἔχοιται, κατανακρῶνται δέονται·

425 ὡς οὔτ' αὖ ὃς τὸν σκῆνῶντας καὶ θρόνους ἔχει,
μενεῖεν, οὔτ' αὖ ὄντεληντθώς, πόλιν
ἔλθοι ποτ' αὐθις· οἴ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ;
οὕτως αὐτίμως πατρίδος ἐξωθουμένον,
οὐκ ἔσχον, οὐδὲ ημιναν· αλλ' αὐδολατος
αὐτοῖν ἐπέμφθην, καὶ ἔκηρούχθην φυγάς.
εἴποις ἀντί, ὡς θέλοιτο τοῦτ' ἐμοὶ τότε
πόλις τὸ δῶρον εἰκέτως κατήνεστεν.

430 οὐ δῆτ', ἐπει τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ημέραν,
ἐπαγνίχ' ἔζει θυμὸς, οὐδιστον σῇ ἐμοὶ

- 435 τὸ καθίσαντον ἦν καὶ τὸ λευκόνην πέτροις,
οὐδὲν ἔρωτος τοῦδε ἐφαίνεται ὡφελῶν.
χρόνῳ δὲ ὅτε ἥδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπτων,
κάμανθανον τὸν Θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
μείζω κολαστὴν τῶν πρὸν ἡμερηγμένων,
440 τοτηνίκα ἥδη τοῦτο μὲν, πόλις Βία
ἥλανέ μέν ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δὲ ἐπωφελεῖν,
οἱ τοῦ πατρὸς, τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν
οὐκ ἀθέλησαν, ἀλλ' ἐπους σμικροῦ χάριν
Φυγάς σφιν ἔξια πλιγὸς ηλώμην ἐγώ.
445 ἐκ ταῦτα δέ, σύσαιν παρθένοιν, ὅσον Φύσις
δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου,
καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπάρχεσιν.
τῷ δὲ ἀντὶ τοῦ Φύσαντος εἰλέσθην Θεόνος
καὶ σκῆνήρεις κραίνειν, καὶ τυραννεύειν χθονός.
150 ἀλλ' οὐ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου,
οὐτέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτε
ὄνησις ἔχει. τοῦτο ἐγὼδα, τῆσδε τε
μαντεῖ ἀκούων, ξυννοῶν τά τ' ἔξι ἐμοῦ
παλαιόφαθ', ἅμοι Φόῖος ἡνυστέν ποτε.
455 πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπάντων, ἐμοῦ
μαστῆρα, κεῖ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
ἴσαν γὰρ ὑμεῖς, ὡς ξένοι, Θέλητος ἐμοῦ
ξὺν ταῦτα ταῖς σεμναῖς δημούχοις θεαῖς
ἀλκὴν πριεῖσθαι, τῇδε τῇ πόλει μέγαν
σωτῆρος ἀρεῖσθε, τοῖς δὲ ἐμοῖς ἐχθροῖς πόγους,

ΧΟΡΟΣ.

ἐπάξιος μὲν Οἰδίποες κατοικίσται,

εὐτός τε, παιδές Φ' αἰσθ'. εἴπεν δὲ τῆσδε γῆς
σωτῆρα σανὸν τῷσθ' ἐπειβάλλεις λόγῳ,
ταρσινέσσας σοι βαύλομαι τὰ σύμφορα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

465 ὁ φίλταδ', ὡς νυ πᾶν τελοῦντι προξένει.

ΧΟΡΟΣ.

Θεῦ νυ καθαροὺν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς
τὸ πρῶτον ἵκου καὶ κατέστηψας πέδον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τρόποισι ποίοις; ὁ ξένοι, διδάσκειε.

ΧΟΡΟΣ.

470 πρῶτον μὲν ιερᾶς ἐξ αἰειρύτου χρᾶς
χοήνης ἐνέγκου, δι' ὅσιων χειρῶν θίγων.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' αἰκήσασιν λάβω;

ΧΟΡΟΣ.

κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὐχειρος τέχνη,
ῶν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβάς αἱμφιστόμονις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

Θαλλοῖσιν, ἡ κρόκαισιν; ἡ ποίω τρόπω;

ΧΟΡΟΣ.

475 οἷς νεογυῆς νεοτάκης μαλλῶ Βαλάν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

εῖν· τὸ δὴ εἴθεν ποῖ τελευτῆσαι με χρῆ;

ΧΟΡΟΣ.

χρᾶς χέασθαι σήματα πρὸς πρώτην ἔω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἢ τοῦσδε κρασσοῖς, οἷς λέγεις, χέω τάδε;

ΧΟΡΟΣ.

τριστάς γε πηγάς· τὸν τελευταῖον μὲν ὄλον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

180 τοῦ τόνδε πλήστας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε.

ΧΟΡΟΣ.

ὑδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅταν δὲ τούτων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ;

ΧΟΡΟΣ.

τρὶς ἐννέαντις κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
τιθεῖς εἰλαίας, τάσδε· ἐπεύχεσθαι λιτάς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

185 τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι. μέγιστα γάρ.

ΧΟΡΟΣ.

ώς σφας καλοῦμεν Εύμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
στέργων δέχεσθαι τὸν ικέτην σωτήριον,
αιτοῦ σὺ γ' αὐτὸς, καὶ τις ἄλλος αὐτὶ σου,
ἀπυσθία φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν·

190 ἔπειτα ἀφέρεταιν ἀστροφος. καὶ ταῦτά σοι
δράσσατι θαρσῶν ἀν παρασταίην ἐγώ·
ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' αὐ, ὦ ξέν', ἀμφὶ σοΐ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ παιδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀκούσαμέν τε, χώ τι δεῖ πρόσταστε δρᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

195 ἴμοι μὲν οὐχ ὁδῶτά. λείπομαι γάρ εἰ.
τῷ μὴ δύνασθαι, μήδ' ορᾶν, δυοῖν κακοῖν.

οφῶν δι' ητέρα μολοῦσα προέξατο τάδε.
ἀρκεῖ γάρ οἵμαι καντὶ μυρίων μίσαν
ψιχὴν τάσθι ἐκλίνουσαν, ην εὔνους παρῆ.
500 αλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον· μόνον δι' ἐμὲ
μὴ λείπεται· οὐ γάρ ἀν σθένος τούμπον δέμας
ἔρημον ἔρθεται, οὐδὲν δι' οὐφυγητοῦ γένεται.

ΙΣΜΗΝΗ.

αλλ' εἴμι ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δι' ἵσε
τὰ χρεῖαν ἐΦεύρω, τοῦτο Βούλομαι μαζεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

505 τούκενθεν ἄλσους, ὡς ξένη, τοῦδη· ην δέ του
σπάσιν τιν' ἰσχὺς, ἐστ' ἐποκες, ὃς Φράστει.

ΙΣΜΗΝΗ.

χωροῖμ' ἀν εἰς τόδη· Αντιγόνη, σὺ δι' ἐνθάδε
Φύλασσε πατέρα τόδε. τοῖς τεκοῦσι γάρ
αὐδή εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν.

ΧΟΡΟΣ.

510 δεινὸν μὲν, τὸ πάλαι κείμενον γε—
δη κακὸν, ὡς ξεῖν, ἐπεγείρειν.
ὅμως δι' ἔραμαι παθίσθαι—

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τί τοῦτο;

ΧΟΡΟΣ.

τᾶς δειλαίας αἰτόρου Φανείστας
ἄλγηδόνος, ἀξυνέστας.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

515 μὴ, πρὸς ξενίας, ἀνοίξης,
τᾶς σᾶς. πέστονθ' ἔργ' αναιδῆ.

ΧΟΡΟΣ.

τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον
χρήζω, ξέν', ὅφεν ἀκουσμὸν ἀκοῦσαι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἰώ μοι.

ΧΟΡΟΣ.

στέρεξον, οἰκείεις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

Φεῦ, Φῶ.

ΧΟΡΟΣ.

πειθού· καύγῳ γὰρ ὅσον σὺ προσχρήσεις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἥτερον κακότατ', ὡς ξένοι,
ἥτερον, ἄκαν μὲν, Θεὸς ἵστω·
τούτων δι' αὐθαιρέτον οὐδέν.

ΧΟΡΟΣ.

ἄλλ' εἰς τί;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

κακῷ μὲν εὐνῆ πόλις αὐδέν ἴδρειν
γάμων ἐνέδησεν ἄτα.

ΧΟΡΟΣ.

ἢ μητρόθεν, ὡς ἀκούω,
δυσάνυμα λέκτρ' ἔωλησας;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ μοι, Θάνατος μὲν τάστι' ἀκούειν,
ὦ ξέν'. αὗται δὲ δύ' εἴξεμον —

ΧΟΡΟΣ.

πᾶς Φῆσ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

παιδεῖς, δύο δὲ ἄτα—
ΧΟΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ματρὸς κοινᾶς
ἀπέβλασθον ἀδεῖος.

ΧΟΡΟΣ.

σαὶ τὸν ἄρετον ἀπέγονοι τε καὶ
κοινά γε πατέρος αἰδελφεῖ.

535

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ιω.

ΧΟΡΟΣ.

ιώ δῆτα.
μυρίων ἐπιστροφὰς κακῶν
ἐπαθεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἐπαθον ἄλασθ' ἔχειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔρεξας—

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐκ ἔρεξα.

ΧΟΡΟΣ.

τί γάρ;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἐδεξάμην

δῶρον, ὃ μήτοτε ἔγω ταλακάρδιος
ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι.

540

ΧΟΡΟΣ.

δύστηκε, τί γάρ; ἔθου φόνον —

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τί τοῦτο; τί δὴ εἴθελεις μαθεῖν;

ΧΟΡΟΣ.

παῖδος;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

παταί.

δευτέρων ἐπαυσας ἐπὶ νόσῳ νόσον.

ΧΟΡΟΣ.

ἔκανες —

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἔκανον. ἔχει δῆ εἶμοι —

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτο;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πρὸς δίκας τι.

ΧΟΡΟΣ.

τί γάρ;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

εἴγω φράσω.

καὶ γὰρ σύγνας ἐφόνευσα, καταίλεσσα.

νόμῳ δὲ καθαρὸς, αἰδρεις ἐς τόδι' ἥλθον.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἄκαξ ὅδι' οἵμην Αἰγέως γόνος

Θησεὺς κατ' ὁμφὴν σὴν ἀστοσθαλεὶς πάρα.

ΘΗΣΕΤΣ.

πολλῶν ἀκούων ἐν τε τῷ πάρος χρόνῳ

τὰς αἰματηρὰς ὄμράτων διαφθορὰς,
ἔγνωκά σ', ὡς ταῖ Λαῖσι· ταῦτη θέοις
ἐν ταῖσθι ἀκούων, μᾶλλον εὔεπεστίλαμαι.

555 σκεψή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστην κάρα
δηλοῦτον ἡμῖν ὅνθ' ὃς εἴ, καὶ σ' οἰκίστας
θέλω σ' ἐρέσθαι, δύσμορός Οἰδίποτος, τίνα
πόλεως ἐπέσθης προσθροτὴν ἐμοῦ τ' ἔχων,
αὐτός τε, χ' ἡ σὴ δύσμορος παραστάτις.

560 δίδασκε. δινῆν γάρ τῳ ἀν πρᾶξιν τύχοις
λέξας, ὁσαίς ἐξαφιεῖταιν ἐγώ.
ὡς οἰδά γ' αὐτὸς, ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
ἀστερός σὺ, χωστής πλευστή ἀντρός ἐπάλληλης
ηθλητα κανδυνεύματ' ἐν τῷ μῷ κάρα,
565 ὥστε ξένον γ' ἀν οὐδενὶ ἔνθ', ἀστερός σὺ νῦν,
ὑπεκρατούμενος μὴ οὐ συνεκσάζειν· ἐπεὶ
ἔξοιτι· ἀντρός ὧν, χάτι τῆς ἐς αὔριον
οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἤμερας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
παῖκεν, ὡσὲ Βρεσχέα μοι δεῖσθαι Φρασταί.
σὺ γάρ μ' ὃς εἰμί, καὶξ ὅτου παῖρες γεγάγεις,
καὶ γῆς ὁσαίς ηλθον, εἰρηκὼς κυρεῖς.
ῶστι· ἔσθι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν
εἰπεῖν ἂν χρήζω, χωρὶς λόγος διέρχεται.

ΘΗΣΕΥΣ.

575 τοῦτ' αὐτό νυν δίδασκ', ὁσας ἀν ἐκμάθω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δώσων ἵκανα τούμον ἀθλιον δέμας

σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
κέρδη πάσιν αὐτοῦ κρείσσον, η μορφὴ καλή.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποῖον δὲ κέρδος αἰτιοῖς ἔχειν Φέρων;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

580 χρόνῳ μάθεις ἀν, οὐχὶ τῷ παρόντι που.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποίῳ γάρ η σῇ προσφορᾷ δηλώσῃσι;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅταν Θάνω γάρ, καὶ σύ μου ταφεῖς γένη.

ΘΗΣΕΥΣ.

τὰ λοίσθι αἰτῇ τοῦ Βίου· τὰ δὲ ἐν μέσῳ,
η λῆστιν ἴσχεις, η δι' οὐδενὸς ποιῆ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

585 ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τύνδῃ ἔμ' ἐξαιτῇ χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

όρα γε μήν· οὐ σμικρὸς, οὐκ, ἀγών ὁδε.

ΘΗΣΕΥΣ.

πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόνων, η μοῦ λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

κεῖνοι κομίζειν κεῖν' ἀναβάζουσί με.

ΘΗΣΕΥΣ.

590 αλλ' εἰ θέλοιέν γ', οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

. αλλ' οὐδῇ, ὅτ' αὐτὸς ἡ Θελον, παρίσσων.

ΘΗΣΕΥΣ.

ω μῶς, θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν μάθης μου, νοιθέτει· ταῦν δὲ οὐα.

ΘΗΣΕΤΣ.

δίδασκ· ἄνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

595 πίστονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.

ΘΗΣΕΤΣ.

ἢ τὴν παλαιὰν Ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ δῆτ· εἰσὲν πᾶς τοῦτό γ' Ελλήνων θροῖς.

ΘΗΣΕΤΣ.

τί γὰρ τὸ μεῖζον ή κατ' αὐθορατον νοσεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔτως ἔχει μοι. γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην

600 πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων. ἔστιν δὲ οὐαὶ πάλιν κατελθεῖν μήταδ', αἰς πατροκλίονῳ.

ΘΗΣΕΤΣ.

πῶς δῆτά σ' ἀν πεμψαίσθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ θεῖον αὐτοὺς εἴσαντακάζει σῆμα.

ΘΗΣΕΤΣ.

ποῖον πάθος δείσαντας εἰς χρηστηρίαν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

605 ὅτι σφ' ἀνάκη τῆδε πληγῆναι χθονί.

ΘΗΣΕΤΣ.

καὶ πῶς γένοτ' ἀν τάμια κάκείνων πικρά;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄ φίλτατ' Αἰγίας παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται

Θεοῖς γῆρας, οὐδὲ μὴν θανῶ ποτε·
τὰ δὲ ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παῖκραστής χρόνος.
510 Φθίνει μὲν ισχὺς γῆς, Φθίνει δὲ σώματος·
Θηῆσκει δὲ πίστις, Βλαστάνει δὲ ἀποικία·
καὶ πνῦμα ταῦτὸν οὐ ποτέ οὐτὸν ἐν ἀδράσῃ
Φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
τοῖς μὲν γὰρ ἥδη, τοῖς δὲ ἐν νοσήσῳ χρόνῳ
615 τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται, καῦθις φίλα·
καὶ ταῖς Θήβαις εἰ ταῦτη εἴημερεῖ
καλῶς τὰ πρὸς σὲ, μυρίας ὁ μυρίος
χρόνος τεκνοῦται πύκτιας ἡμέρας τὸν ἵωτον,
ἐν αἷς τὰ τῦν ξύμφωνα δεξιώματα
620 ἐν δῷροι διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου·
ἴοντας εὖδων καὶ κεκουμένος τέκνος
ψυχρός ποτὲ αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς, καὶ Διὸς Φοῖβος σαφῆς.
ἄλλο, οὐ γὰρ αἰδῶν ἥδυ τακτητή ἐστη,
625 ἕα μὲν ἐν οἷσιν ἥρξαμεν, τὸ σὸν μόνον
πιοτὸν φυλάσσον· καῦ ποτέ Οἰδίποτι ἐρεῖς
ἀχρεῖον οἰκητῆρος δέξασθαι τόπον
τῶν ἐνθάδι, εἴπερ μὴ θεοὶ φέύσουσι με.

ΧΟΡΟΣ.

630 ἀναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔστη
γῇ τῇδε διπλῷ σοδεῖ αἱ τελῶν ἐφαύετο.

ΘΗΣΕΤΣ.

τίς δῆτ' ἀνδρὲς εὐμένειαν ἔχειάλοις
τοιαῦδε, ὅτε πιεῖτον μὲν ηδονήσεος
κοντὴ παῖδες ἡμᾶς αἰέν εστιν εστίας;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅταν μάθῃς μου, νοιδέτει· ταῦν σῇ ἔα.

ΘΗΣΕΤΣ.

δίδασκι· ἀνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

595 πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.

ΘΗΣΕΤΣ.

ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐ δῆτ· ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ελλήνων θροῖ.

ΘΗΣΕΤΣ.

τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

600 αὕτως ἔχεις μοι. γῆς ἐμῆς ἀσηλάθην
πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔσθιν σῇ ἔμοὶ¹
πάλιν κατελθεῖν μήταδ', ὡς πατροκλόνω.

ΘΗΣΕΤΣ.

πῶς δῆτά σ' ἀν πεμψαίαδ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τὸ Θεῖον αὐτοὺς ἐξαναβάσθει σῆμα.

ΘΗΣΕΤΣ.

ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρηστηρίων;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

605 ὅτι σφ' ἀνάβηη τῆδε πληγῆναι χθονί.

ΘΗΣΕΤΣ.

καὶ πῶς γένοτ' ἀν τάμα κακείνων πικρά;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ Φίλτατ' Αἰγέας πεῦ, μόνοις οὐ γίγνεται

Θεοῖς γῆρας, αὐδὲ μὴν θανῶν ποτε.
 τὰ δὲ ἄλλα συγχεῖ πάντων ὁ παῖκρατής χρόνος.
 610 Φθίνει μὲν ὥσχος γῆς, Φθίνει δὲ σάμαστος.
 Θηῆσκει δὲ πίστις, Βλασφάνει δὲ ἀπιστία.
 καὶ πνεῦμα ταῦτὸν οὐ ποτέ οὔτ' ἐν ἀνδράσι
 φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
 τοῖς μὲν γὰρ ἥδη, τοῖς δὲ ἐν υστέρῳ χρόνῳ
 615 τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται, καῦθις φίλα.
 καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ ταῦν εὐημερεῖ
 καλῶς τὰ πρὸς σὲ, μυρίας ὁ μυρίος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ίαν,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
 620 ἐν δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου.
 ἢν εὖμὸς εὐδῶν καὶ κεκρυμμένος νέκυς
 ψυχρός ποτὲ αὐτῶν θερμὸν αἴμα πίεται,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς, χὼν Διὸς Φοῖβος σαφής.
 ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἥδυ τάκινητ' ἔστη,
 625 ἔτα μὲν οἶσιν ἡρξάμην, τὸ σὸν μόνον
 πιστὸν Φυλάσσων· κοῦ ποτὲ Οἰδίταν ερεῖς
 ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάσῃ, εἴτερο μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔτη
 630 γῇ τῇδε ἀντὶ ὅσῃς ὡς τελῶν ἐφαίνετο.

ΘΗΣΕΤΣ.

τίς δῆτ' ἀν αὐδρὸς εύμενειαν ἐκβάλει
 τοιοῦσθι, ὅτῳ πιστῶν μὲν ηδορύζενος
 κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν εστιν ἐστία;

635 ἔπειτα δὲ ικέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
 γῇ τῆδε χάριοι δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει.
 ἄγω σεβισθεὶς, οὐ ποτὲ ἐκβαλῶ χάριν
 τὴν τοῦδε, χάρια δὲ ἔμπαλιν κατοικιῶ.
 εἰ δὲ ἐνθάδι, ηδὺ τῷ ξένῳ μίμενι, σένιν
 τάξω φυλάσσειν· εἰ δὲ ἐμοῦ στείχειν μέτα
 τόδι, ηδὺ, τούτων, Οιδίστους, δίδωμεῖ σοι
 κρίναντι χρῆσθαι. τῆδε γὰρ ξυνοίσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖς τοιούτοισιν εὖ.

ΘΗΣΕΤΣ.

τί δῆτα χρῆσεις; ή δόμους στείχειν ἐμούς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἴ μοι Θέμις γένη. ἀλλ' ὁ χῶρος ἔσθι ὅδε —

ΘΗΣΕΤΣ.

645 εἰν ᾧ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντιτίθομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἰν ᾧ κρατήσω τῶν ἐμέν ἐκβεβληκότων.

ΘΗΣΕΤΣ.

μέγ' ἀν λέγοις δώρημα τῆς ξυνουσίας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἴ σοι γένεται Φῆς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι.

ΘΗΣΕΤΣ.

Θάρσει τὸ τοῦδε γένεται ἀνδρός· οὐ σε μὴ προδῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

650 οὐ τοι σ' ὑφ' ὄρκου γένεται, ἀς κακὸν, πιστώσομαι.

ΘΗΣΕΤΣ.

οὐκον πέρα γένεται οὐδὲν ἢ λόγω Φέροις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πᾶς σὺ ποιήσεις;

ΘΗΣΕΤΣ.

τοῦ μάλιστ', ὅκνος σ' ἔχει;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ηὔουσιν ἄνδρες —

ΘΗΣΕΤΣ.

ἄλλα τοῖσθι ἵσται μέλον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅρα με λείπων —

ΘΗΣΕΤΣ.

μὴ δίδασκοντ' ἀ κού με δρᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

655 ὅκνοῦντ' αὐτάγκη.

ΘΗΣΕΤΣ.

τούμον σύκη ὅκνει κέαρ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

σύκη δισθ' αἴτειλας —

ΘΗΣΕΤΣ.

οἰστ' ἐγώ σε μή τινα

ἐνθένειτοντ' αἴτειλας πρὸς βίαν ἐμοῦ.

πολλὰς δὲ αἴτειλας, πολλὰ δὲ μάτην ἐτη

θυμοὶς κατητείλησεν· ἀλλ' ο νοῦς ὅταν

αὐτοῦ γένηται, Φροῦδα τάτειλήματα.

κείνοις δὲ, ἵσως κεί δεινόν ἐτερρίσθη λέγειν

τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἰστ' ἐγώ, Φανήσεται

μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον.

Θαρσεῖ μὲν σὺν ἐγωγε, καίνει τῆς ἐμῆς

665 γνώμης, ἐταυγῶ, Φοῖβος εἰ προύπεμψέ σε·
όμως δὲ κάμοῦ μὴ παρόντος, οἴδι· ὅτι
τούμὸν Φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐίτωσου, ξένε, τᾶσδε χώρας αρρεφ. 2.
ἴκου τὰ κράτιστα γᾶς ἐταυλα,

670 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·

ἴνθα λίγινα μινύσσεται

Θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδῶν

χλωρᾶς ὑπὸ Βάσσαις,

τὸν οἰνῶτα ἀνέχουσα κισσὸν,

675 καὶ τὰν ἄβατον Θεοῦ

Φυλλάδα μυρίκαρπον, ἀνάλιον,

ἀνήνεμόν τε πάντων

χειριώναν· ἵν' ὁ Βακχειώτας αἱ

Διόνυσος ἐμβατεύει,

680 Θείας ἀμφιπολῶν τιθήναις.

Θάλλει δὲ οὐρανίας ὑπὸ ἄχρας

αντιστ. 2.

οἱ καλλιβότρους κατ' ἥμαρ αἰὲν

νάρκισσος, μεγάλαιν Θεᾶν

ἀρχαῖον σιεφάνωμι, ὃ τε

685 χρυσαυγὴς κρόκος· οὐδὲ ἀνανοι

κρῆναι μινύθουσι

Κηφισοῦ νομάδες ρεέθρων,

ἄλλ' αἰὲν ἐπ' ἥμαρτι

ἀκυτόκος πεδίων ἐτωνίσσεται,

690 ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβοι·

σιερούχου χθονός· οὐδὲ Μουσῶν χοροί

νν ἀπεστύγησαν, οὐδὲ γέ
α χρυσάνιος Αφροδίτα.
ἔσθιν δέ οἶον ἐγώ εὔφων β'.

695 γὰς Ασίας οὐκ ἐπακούω,
οὐδὲν ἐν τῷ μεγάλῳ Δωρίδι νόσῳ
Πέλοπας ποτε Βλαστὸν,
Φύτευμέν ἀχείσωτον, αὐτότατον.
ἐγχέαν Φόβημα δαιῶν.

700 ὁ ταῦτε Θάλλει μέγιστα χάρας,
γλαυκᾶς παιδοτρόφου Φύλλον ἐλαίας.
τὸ μέν τις οὔτε νέος, οὔτε γήρας
σημαίνων ἀλιώσει χερὶ πέρσας.
οὐ γάρ ἐσαιὲν ὅρῶν κύκλος

705 λεύσσει νν Μορίου Διὸς,
χ' ἀ γλαυκῶτες Αθάνα.
ἄλλον δέ αἴνον ἔχω ἀντίστη. β'.
μαρτρωτόλει ταῦτε, κράτιστον
δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εἰσεῖν,

710 αὐχημα μεγίστον,
εἴτε τῶν, εὔτωλον, εὐθάλασσον.
ω παῖ Κρόνου, τὴν γάρ νν εἰς
τόδι' εἴσας αὐχημί, ἀναξ Ποσειδάν,
ἴστασιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν

715 πρώταισι ταῦτα κλίσας ἀγυιαῖς.
αὶ δέ εὐηρέτμοις ἐκπαγλ' ἄλια χερ-
σὶ παραπεταῖσιν πλάτα
θρώσκει, τῶν ἐκατομπαόδων
Νηρῷδαν ἀκόλουθος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

720 Ω πλεῖστην ἐπαίνοις εὐλογουμένον πέδον,
νῦν σοι τὰ λαμπτρὰ τῶν δεῖ Φαινειν ἐστη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
τί σῇ ἔργῃν, ὡς παῖ, καινόν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀπστον ἔρχεται
Κρίων ὅσην ἡμῖν οὐκ ἀνευ πομπῶν, πάτερ.

ΟΙΔΙΠΟΤΕΣ.
ὦ Φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
Φαίνοιτο ἀνὴρ τέρμα τῆς σωτηρίας.

ΧΟΡΟΣ.

Θάρσει, παρέσθαι. καὶ γὰρ εἰ γέρων χιρῶ,
τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες χθενὸς τῆσθοι, εἰγενεῖς οἰκήτορες,
ὅρῶ τιν ὑμᾶς ὄμρατων εἰληφότας
Φόβον νεωρῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου,
ὄν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφῆτε ἐπος κακόν.
ῆκω γάρ οὐχ αἰς δρᾶν τι Βουλαθεῖς, ἐπει
γέρων μέν εἴμι, πρὸς πόλιν σῇ ἐπίστημαν
σθένουσαν ἤκων, εἴ τιν Ελλάδος, μέγα.

ἄλλ' ἄνδρα τοῦδε τηλικόσθοι, ἐπεστάλην
πείσων ἐπεσθεῖς πρὸς τὸ Καδμεῖον πέδον,
οὐκέτι ἐνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀστῶν ὑπε
πάντων κελευσθεῖς, οὕνεκέ μοι γένει
τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα πλεῖστον πόλεως.

ἄλλ', ὡς ταλαιπώρος Οἰδίποις, κλύων ἐμοῦ,

άσου πρὸς οἶκους. πᾶς σε Καδμείαν λεῖς
καλεῖ δικαιός. ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγώ,
ὅσῳ περ, εἰ μὴ πλεῖστον αὐθούστων ἐφυ
κάκιος, ἀλγῶ τοιγι σοις κακοῖς πλέσαι,
745 οἵων σε τὸν δύσθηκον, ὅπτα μὲν ξένον,
ἀεὶ δὲ ἀλγήτην, κατὰς πυροπόλου μᾶς
Βιοσφερῆ χωροῦντα· τὴν ἐγὼ τάλας
οὐκ ἀν ποτ' ἐξ τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
ἔδοξεν, ὅσον πέπτωκεν ἡδὲ δύσμαρος,
750 αἱς σε κηδεύουσσα καὶ τὸ σὸν κάρον
πλωχῷ διαίτῃ, τηλικοῦτος, οὐ γάμων
ἐμπτερός, ἀλλὰ τοῦ πτιόντος αἴτεστον.
ἄροτρον τούνειδος, ὥταλας ἐγώ,
ἀνείδιος' εἰς σὲ, καὶ μὲ, καὶ τὸ πᾶν γένος;
755 αὖτος, οὐ γάρ ἐστι τάμφατῇ κούτετεν, σύ τον,
πρὸς θεῶν πατρῶών, Οἰδίτους, πευσθεὶς ἐμοὶ,
κρύψον, Θελήσας αἵστην καὶ δέμας μολεῖν
τοὺς σους πατρέων, τήδε τὴν πάλιν φίλως
εἰστών, ἐπαξία γάρ. η δὲ οἶκοι, πλέσαι
δίκη σέβοιτ' αὐτοῖς, οὐσα σὴ πάλαι τοσφός.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἄπαντα τολμῶν, κατέπο πατοὺς ἀν Φέρων
λόγου δικαιόν μηχάνημα ποικίλον,
τί ταῦτα πειρᾶ, καὶ μὲ δεύτερον θέλεις
ἐλεῖν, ἐν οἷς μάλιστ' ἀν αἰγαίην αἰλουρός;
765 πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν εἰκείοις κακοῖς
νοσοῦνθεν, ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός,
οὐκ ἔθελες θέλοντι προσθίσθαι κάρην.

ἀλλ' ηνίκ' ήδη μεσής πή Θυμούμενος,
 καὶ τοὺν δόμοισιν πή διαιτᾶσθαι γλυκὺ,
 770 τότε ἐξεάθεις, καὶ ξέβαλλες· οὐδέ σοι
 τὸ συγγενὲς τοῦτ' αὐδαμῆς τότε πή Φίλον.
 νῦν τ' αὐθίς ηνίκ' εἰσορᾶς πόλιν τ' ἔμοι
 ξυνῦσσαν εἴνουν τήρεις, καὶ γένος τὸ πᾶν,
 πειρᾶ μεταστᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
 775 καὶ τοι τίς αὐτὴ τέρψις ἀκοντας Φίλεϊ;
 ἀστεῖ τις εἴ σοι λιταρέουντι μὲν τυχεῖν
 μηδὲν διδούιν, μηδὲν ἐπαρκέσσαι θέλοι,
 πλήνθι μὲν ἔχοντι θυμὸν ὃν χρήζοις, τότε
 δωρεῶν· ὅτε οὐδὲν η κάροις κάροιν Φέρει,
 780 ἀρέτην ματαίου τῆσθι· ἀνήδονῆς τύχοις;
 τοιαῦτα μέν τοι καὶ σὺ προσφέρεις ἔμοι,
 λόγῳ μὲν ἰσθλὰ, τοῖσι μὲν ἔργοισι καὶ
 φρέσισι δὲ καὶ τοῖσθι·, ὡς σε δηλώσω κακόν.
 ηκεῖς ἔμ' ἄξενοι, οὐχ οὐδὲ εἰς δόμους ἄγης,
 785 αὖλλ' οὐς πάρα πλοιοῖσης· πόλις δέ σοι
 κακῶν ἀνατος τῆσθι· αὐταλλαχθῆ χθονός.
 οὐκ ἔστι σοι ταῦτα· ἀλλὰ σοὶ τάδε ἔστι, εἰκῇ
 χώρας αἰλάσθωρ οὐμὸς ἴνναιών αἱ.
 ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
 790 χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτό γ', ἐνθανεῖν μένον.
 οὐδὲ οὐκ ἄμεινον η σὺ τὰν Θήσεις Φρονῶ;
 πειλῶ γ', ὄστρατερ καὶ σαφεστέρων κλύνω,
 Φειδίου τε, καίτοι Ζηνὸς, ὃς κείνου πατήρ.
 τὸ σὸν μὲν αἴφικλας δεῦρ' ὑπόβλητον σέμα,
 795 πολλὴν ἔχον στόμαστιν· οὐ δὲ τῷ λέγειν

κάκι ἀν λάθοις τὰ πλείον' ἡ σωτήρια.
ἀλλ', οἵδε γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἔθι.
ημᾶς δὲ ἔσται ζῆν ἐν θάσῳ. οὐ γάρ ἀν κακῶς,
οὐδὲν ἀδίκησοντες, ζῶμεν, εἰ τερπούμεθα.

ΚΡΕΩΝ.

800 πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σὰ,
ἢ σ' εἰς τὰ σαντοῦ μᾶλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἴμοὶ μέν εἰσθε ὥδιστον, εἰ σὺ μῆτ' ἔμε
πείθεν οἴος τ' εἶ, μῆτε τουσδε τοὺς πέλας.

ΚΡΕΩΝ.

ώδύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ Φύσας Φαῆ
φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γῆρᾳ τρέφῃ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

γλώσση σὺ δενός· ἀνδρα δὲ οὐδέν' οἷδι, ἔγω
δίκαιον, ὅστις ἔξ αἰταντος εὖ λέγει.

ΚΡΕΩΝ.

χωρὶς τό τ' εἰσπειν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

αἰς δὴ σὺ βραχία ταῦτα καὶ καιρῷ λέγεις.

ΚΡΕΩΝ.

810 οὐ δῆθ', ὅτῳ γε νῦν ισος καὶ σὸι πάρα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἄπειλθ', ἐρῶ γάρ καὶ πρὸ τῶνδε, μηδὲν ἔρε
Φύλασσος· ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.

ΚΡΕΩΝ.

μαρτύρομαι τούσδι, οὐ σὲ, πρός γε τοὺς Φίλους
οἵ αἰταμεῖσθη ρήματ'. ην σ' ἄλω ποτὲ —

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

815 τίς δή ἀν με τῶνδε συμμάχων ἔλοι βίσα;

ΚΡΕΩΝ.

ἢ μὴν σὺ καίνε τῶνδε λυτηθεὶς ἔστι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ποίω ξὺν ἕργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;

ΚΡΕΩΝ.

παιδοῖν δυοῖν σοι τὴν μὲν αἰστίας ἔγω
ξυναρπάσας ἐπεμψά, τὴν δὴ ἄλλω τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

820 οἵ μοι.

ΚΡΕΩΝ.

τάχ' ἔξεις μᾶλλον οιμώζειν τάδε,

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τὴν παιδί' ἔχεις μου;

ΚΡΕΩΝ.

τῆνδε γ' οὐ μακροῦ χρόνου.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ιὼ ξένοι, τί δράσετ; ἢ προδώσετε;
καὶ ἔξελατε τὸν αἰετῆ τῆσδε χθονός;

ΧΟΡΟΣ.

825 χώρει, ξέν', ἔξω Θᾶσσον· οὔτε γὰρ ταῦτη
δίκαια πράγτεις, οὔτε πρόσθεν εἴργασαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὑμῖν ἀν εἴη τῆνδε καιρὸς ἔξαγειν
ἄκουσαν, εἰ θέλουσσα μὴ πορεύσεται.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἵ μοι τάλαινας, ποῖ φύγω; ποίαν λάβω

Θεῶν ἀρηξιν, ή βροτῶν;

ΧΟΡΟΣ.

τί δρᾶς, ξένε;

ΚΡΕΩΝ.

830 οὐχ ἄψομαι τοῦθι ἀνδρὸς, ὅλα τῆς ἐμῆς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ω γῆς ἀνακίνεσ.

ΧΟΡΟΣ.

ω ξένι, οὐ δίκαια δρᾶς.

ΚΡΕΩΝ.

δίκαια.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δίκαια;

ΚΡΕΩΝ.

τοὺς ἐμοὺς ἄγω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἰὼ πόλις.

σῆρε.

ΧΟΡΟΣ.

τί δρᾶς, ω ξένι; οὐκ αἴφήσεις; τάχ' εἰς
βάσανον εἴ χερῶν.

ΚΡΕΩΝ.

εὔργου.

ΧΟΡΟΣ.

σοῦ μὲν οὐ, τάδε γε μωμένου.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πόλει μάχῃ γὰρ, εἴ τι πημαίνεις ἐμέ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἡγόρευον ταῦτ' ἐγώ;

ΚΡΕΩΝ.

μέθες χερῶν

τὴν παιδα Ἰάσσον.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ τίτασσ' ἀ μὴ κρατεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

840 χαλάν λέγω σοι.

ΧΟΡΟΣ.

σὸι δὲ ἔγωγ' ὁδοπορεῦ.

προβᾶθ' ᾧδε, Βᾶτε, Βᾶτ' ἔντοσοι.

πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμὰ, σθένε.

προβᾶθ' ᾧδὲ ἐμοὶ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀφίλκομαι δύσηνος, ὡς ξένοι, ξένοι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

845 ποῦ, τέκνου, εἴ μοι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πρὸς Βίαν παρεύομαι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅρεξον, ὡς παι, χεῖρας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἷλ' αὐδὲν σθένω.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὡς τάλας ἔγω, τάλας.

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήτησον ἔτε-

850 οδοστορθίσεις· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις
 πετρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, υφ' ὧν ἐγώ
 ταχθεὶς τάσθ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὢν ὄμως,
 νίκη. χρόνῳ γὰρ, οἴδι' ἐγώ, γνώσεις τάσε,
 ὅτι ἀνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλῶ
 δρᾶς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων,
 ὁργῇ χάριν δοὺς, η̄ σ' αἱς λυμαίνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπιστήχεις αὐτοῦ, ξεῖνε.

ΚΡΕΩΝ.

μὴ ψαύειν λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτοις σ' αφήσω, ταῦτα γ' ἐστεψημένος.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ μεῖζον ἀραιάριστον πόλει τάχα
 θήσεις. ἴφαίζομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν.

ΧΟΡΟΣ.

860 ἀλλ' ἐσ τί τρέψει;

ΚΡΕΩΝ.

τένθ' απάξιομαι λαβάν.

ΧΟΡΟΣ.

δεινὸν λέγεις.

ΚΡΕΩΝ.

αἰς τοῦτο νῦν πεπράξεται,
 η̄ μὴ μ' ὁ χρειάνων τῆσδε γῆς απειρογάθη.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἄφείγυμ' αἰναιδὲς, η̄ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ;

ΚΡΕΩΝ.

αὐδῶ σιωτᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μὴ γὰρ αὐδὲ δαιμόνες

- 865 Θεῖν μὲν ἀφωνοὶ σοί γε τῆσδε ἀχᾶς ἔτι,
ὅς μι, ὡς κάκιοις, ψιλὸν ὄμηρον αἰσθατάσας
πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχη βία.
τοιγάρῳ σέ τ' αὐτὸν, καὶ γένος τὸ σὸν, θεῶν
ἐπάντα λεύσσων Ήλιος δοίη βίον
τοιοῦτον, οἷον κάμε, γηράναι ποτε.

ΚΡΕΩΝ.

όρατε ταῦτα, τῆσδε χῆς ἐγκάριοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ορῶσι κάμε καὶ σέ· καὶ Φρονοῦστ' ὅτι
ἔργοις πεπενθῶσ, ρήμασίν σ' αμυνομαι.

ΚΡΕΩΝ.

- 870 οὐ τοι καθέξω θυμὸν, ἀλλ' ἀξω βία,
καὶ μοῦνές είμι, τόνδε, καὶ χρόνω βραδύς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ιὼ τάλας.

ΧΟΡΟΣ.

ὅσον λῆμ' ἔχων αἴφικου, ξέν', εἰ
τάδε δοκεῖς τελεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

δοκῶ.

ΧΟΡΟΣ.

τάνδι' ἀρ' οὐκ ἔτι νέμω πόλιν.

ΚΡΕΩΝ.

- 880 τοῖς τοι δικαιοίοις χώ βραχὺς νικᾷ μέγαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀκούειν' οὐα φέγγεται;

ΧΟΡΟΣ.

τά γ' οὐ τελεῖ.

ΚΡΕΩΝ.

Ζεὺς ταῦτ' ἀν εἰδείν· σὺ δὲ οὐ

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐχ ὕβρις τάσθι;

ΚΡΕΩΝ.

ὕβρις· αλλ' ανεκλέα.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὰ πᾶς λεῶς, ιὰ γᾶς πόρμοι,
μόλετε σὺν τάχει, μόλετ· ἐπεὶ πέρων
περφῶσιν ἥδη.

ΘΗΣΕΤΣ.

τίς παθ' ή βοή; τί τούργον; ἐκ τίνος Φόβου ποτε
Βαυθυτοῦ· τά μὲν ἀμφὶ βαμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ
τοῦθι· ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ; λέξαθ', οἷς εἰδῶ τὸ πᾶν,
εἴ τοι χάριν δεῦρο ἡζα θάσσον, η καθ' ηδονὴν ποδός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ', ἔγνω γὰρ τὸ προσφώνημά σου,
πέπειθα δεινὰ τοῦθι· νῶτ' ἀνδρὸς αρτίως.

ΘΗΣΕΤΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δὲ ὁ πημῆνας; λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Κρέων ὅδι, ὃν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
ἀποσταίσας μου τὴν μέσην ξυνωρίσα.

ΘΗΣΕΤΣ.

πῶς εἰτας;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οἴδε περ πέπανθ' ἀκήκοας.

ΘΗΣΕΤΣ.

- οὐκουν τις ὡς τάχιστα προσπάλων μολὼν
πρὸς τούσδε Βαμβους, πάντ' ἀναγκάσει λεπτόν,
ἀνιστάσον ισταότην τε θυμάτων ἄστο
900 σταύρευδεν ἀπό ρυτῆρος, ἵνθα δίστομοι
μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ἔδοι,
ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δῆλ' ἐγώ
ξένω γένωμαι τῷδε, χειρῶθεντος βίᾳ;
ἢ δ', ὡς ἀνώγα, σὺν τάχει. τοῦτον δῆλ' ἐγώ,
εἰ μὲν δὶς ὅργης ἥκον, ἢς ὅσδε ἄξιος,
ἄτρωτον οὐ μεθῆκεν ἀλλὰ ἐμῆς χερός.
νῦν δῆλ' οὔσταρε αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθεν ἔχων,
τούτοισιν, οὐκ ἀλλοισιν, ἀρμοσθήσεται.
οὐ γάρ ποτε ἔχει τῆσδε τῆς χάρας, πρὶν ἀν
910 κείνας ἴναργεις δεῦρ' ἐμοὶ σῆσθης ἀγων.
ἔτει δέδρακας οὗτος ἐμοῦ καταζίως,
οὕτος ἦν πέφυκας αὐτὸς, οὔτε σῆς χθονὸς,
οὔτης δίκαιος ἀσκοῦσαν εἰσελθών πόλιν,
κάνευ νόμου χρεώνονταν οὐδὲν, εἰτ' αἴφεις
915 τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύριοι, ὡσδεὶ ἐπειστατεσών,
ἄγεις δέ τοις κοράκεις, καὶ παρίστασαι βίᾳ.
καὶ μὲν πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ
ἔδοξας εἶναι, καὶ μὲν τῷ μηδενί.
καὶ τοι σε Θῆσαι γένος ἐπαιδευσαν κακόν.
920 οὐ γάρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν.
οὐδὲν δέ τοις ἐπαινέσται, εἰ πιθοίστο

συλῶντα τάμε καὶ τὰ τῶν θεῶν, Βίᾳ
ἄγοντα φωτῶν αἴθλιων ικλήρια.
οὐκον ἔγωγ' ἀν, σῆς ἐπεμβαίνων χθονὸς,
925 οὐδὲ εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικάτατα,
ἀνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονὸς,
οὐδὲ εἴλκου, οὐτ' ἀν ἥγου· αἷλλ' ἡταπολάμψη
ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεάν.
σὺ δὲ αἴξιαν οὐκ οὐσαν αισχύνεις πόλιν
930 τὴν αὐτὸς αὐτοῦ, καὶ σ' ὁ πληθύων χρόνος
γέρονθ' ὄμοιον τῷθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
εἴτεον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέατα δὲ νῦν
τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινὰ,
εἰ μὴ μέτοικος τῇσδε τῆς χώρας Θέλεις
935 εἶναι Βίᾳ τε κούχ ἐκάν· καὶ ταῦτά σοι
τῷ νῷ Φ' ὄμοιως κατάπο τῆς γλώσσης λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρᾶς οὐ νόμικεις, ὡς ξέν'; ὡς αἴφ' ὄν μὲν εῖ,
Φαινη δίκαιος, δέων δὲ ἐφευρίσκη κακό.

ΚΡΕΩΝ.

εἴγω οὐτ' ἀνανδρὸν τήνδε τὴν πόλιν λέγων,
940 ὡς τέκνον Αἰγέας, οὐτ' ἄνουλον, ὡς σὺ φῆς,
τούργον τόδι' ἐξέπραξα· γιγνώσκων δὲ ὅτε
οὐδεὶς ποτ' αὐτοῖς τῶν ἐμῶν ἀνέμπτεσσοι
ζῆλος ξυναίμων, ὡστ' ἐμοῦ τρέφειν Βίᾳ.
ἡδη δὲ οὐδὲ οὐνεκ' ἀνδρας καὶ πατροκλίονον
945 κάναγνον οὐ δεξαίαστ', οὐδὲ οὐτῷ γάμοις
ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόστοις τέκνων.
τοιοῦτον αὐτοῖς Αἴρεος εὔνουλον πάγον

- έγω ξυνίδη χθενιον ὄνθ', ὃς οὐκ ἔα
τοιουσθή ἀλήτας τῆσθ' ὅμοῦ ναίειν πόλει,
950 ὃ πίστιν ἴσχων τὴνθ' ἐχειρούμην ἀγραν.
καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἐπρασσον, εἰ μή μοι πικράς
αὐτῷ τ' ἀρὰς ἡρᾶτο καὶ τῷ μῷ γένει.
ἄνθ' ὃν πεπονθὼς ἤξιον τάσθ' ἀντιδρᾶν.
θυμοῦ γὰρ οὐδὲν ἐστι γῆρας ἄλλο πλὴν
955 θανεῖν. Θανόντων δὲ οὐδὲν ἄλγος ἀστεῖαι.
πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἀν Θέλης· ἐπεὶ
ἐρημία με, καὶ δίκαιος ὅμως λέγω,
σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,
καὶ τηλικόσθη ἀν, ἀντιδρᾶν περισσομα.
- ΟΙΔΙΠΟΤΣ.
- 960 ὁ λῆμ' αναιδὲς, τοῦ καθυβοίζειν δοκεῖς,
πότερον ἐμοῦ γέροντος, ή σωτοῦ, τόδε;
ἢστις Φόνους μοι, καὶ γάμους, καὶ ξυρφορὰς
τοῦ σοῦ διῆκας στόματος, ἀς ἔγω τάλας
ηγεικον ἄκων. Θεοῖς γὰρ ἦν οὔτω φίλον,
965 τάχ' ἂν τι μηρίουσιν εἰς γένος πάλαι.
ἐπεὶ καθ' αὐτὸν γ' οὐκ ἀν ἐξεύροις ἐμοὶ
ἀμαρτίας ὄνειδες οὐδὲν, αἴθ' ὅτου
τάσθ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμούς Θ' ημάρτανον.
ἐπεὶ δίδαξον, εἰ τι Θέσφατον πατρὶ¹
970 χρησμοῖσιν ικνεῖθ', ὥστε πρὸς παιδῶν θανεῖν,
πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὄνειδίζοις ἐμοὶ,
ἢς οὐ τι βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς,
οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' αἰγένητος τότ' ἦν.
εἰ δὲ αὐ φανεῖς δύσθηνος, ως ἔγω Φάνην,

- 975 ές χειρας ἥλθον πατόν, καὶ πατέρων,
μηδὲν ξυνεῖς ὡς ἐδύων, εἰς τούς τ' ἐδύων,
πῶς γ' αὐτὸν πρόστημ' αὐτὸν τούτους θέγον;
μητρὸς δὲ, τλῆμον, οὐκ ἐπανοχήν γάμους,
οὐσῆς ἀμαίμου σῆς, μὲν ἀπανάζων λέγει,
οἰς εἴρην τάχ. οὐ γὰρ αὖ συγγένειαι,
σοῦ γ' εἰς τόδ' ἔξελθόντος ἀκόσιον σίμηα
ἔτικτε γάρ μ', ἔτικτε, ὃ μοι μοι κακόν,
οὐκ εἰδέτ' αὐτὸν εἰσίαι· καὶ τεκνοῦ με,
αὐτῆς ἔνειδος παῖδας ἔξεφυσέ μοι.
985 ἀλλ' εἴ γ' αὐτὸν εἰχόδα, σὲ μὲν ἔχοντ' ἔμε
κείνην τε ταῦτα διστίσμεν· ἐγὼ δέ γε
ἄκαν ἔγημα, Φίληγομά τ' ἄκαν τάδε
αλλ' οὐ γάρ αὐτὸν τοισθ' ἀκούσομαι κακὸς
γάμοισιν, οὐτούτοις αἱεν ἐμφέρεις σύ μοι
990 Φόνις πατέρων, ἔξονειδίζων πικρῶν.
εἴ γέρη μὲν ἀμερήγαλον μεῖνον, ἢν σ' ἀνισθοῖσι.
εἴ τις σὲ, τὸν δίκαιον, αὐτίκ' ἐνθάδε
κλείνοι παραστᾶς, πότερα πυθάνοι ἂν, εἴ
πατέρο σ' δικαιόνει, ητίνοι δὲ εἰδέσθε;
1000 δοκῶ μὲν, εἰπερ Στρυφίλεις, τὸν αὐτὸν
τίνοι ἂν, οὐδὲ τούτοις περιβλέποις.
τοιαῦτα μὲν τοι καύτες εἰσεῖν κακά,
διὰν αἰγοντων· οἷς ἐγώ οὐδὲ τὴν πατρὸς
ψυχὴν αὖτες ζύγαν αἰτεῖσθεν ἔμοι.
οὐδὲ, εἴ γάρ οὐ δίκαιος, αλλ' αἴταν καλὸν
λέγειν νομίζων, ρήτον αἴροντόν τ' ἐπος,
τοιαῦτ' ὄνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.

καὶ σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωτεῦσαι καλὸν,
καὶ τὰς Αθήνας, ᾧ κατάκηρται καλῶς.
1005 καὶ δὲ ἐπανῶν πολλὰ, τοῦδε ἔκλαυθάη,
 ὅφεις εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται
τιμαῖς σεβίζειν, οὐδὲ τοῦθ' ὑπερφέρει,
 αἴφεντος σὺν κλέψας τὸν ικέτην γέρεοντ' ἔμετον,
 αὐτὸν τὸ ἔχειρον, τὰς κόρας τούς οἰχη λαβάν.
1010 αὐτὸν ὁντὸν ἔγαλλον τάσδε τὰς θεὰς ἔμοις
καλῶν ικροῦμαι, καὶ κατασκήτω λιταῖς,
 ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμράχους, οὐδὲ ἐκράθης
 οἶνον υπενθύμησαι οὐδὲ φρουρεῖται πόλις.

ΧΟΡΟΣ.

1015 ὁ ξεῖνος, ὁ ναεῖ, χοηστός· αἱ δὲ συμφοραὶ
 αὐτοῦ πανώλεις, ἄξιαι δὲ ἀμυνάθειν.

ΘΗΣΕΤΣ.

ἄλις λόγων· ᾧσι οἱ μὲν ἐξηγωσασμένοι
 σπειδούσιν· ημεῖς δὲ, οἱ παθόντες, ἔστημεν.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτε ἀφανεῖτε Φωτὶ προστάσσεις ποιεῖ;

ΘΗΣΕΤΣ.

1020 ὃδοῦ κατάρχειν τῆς ἔκει, πομπὸν δὲ ἔμοι
 χωρεῖν, οὐδὲν ἐν τόποισι τοῦτο δέ τοις
 τὰς παῖδας ημῶν, αὐτὸς ἐκδείχης ἔμοις.
 οὐ δὲ ἐκρατεῖς Φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν.
 ἄλλοι γαρ οἱ σπειδούστες, οὐδὲ οὐ μή ποτε
 χώρας Φυγόντες τῆσδε ἐσεύξονται θεοῖς.
1025 ἀλλ' ἐξυφηγοῦ· γνῶθι δὲ ᾧσι οἱ ἔχων ἔχη,
 καὶ στείλε θηρῶνθεν ή τύχη· τὰ γαρ δόλῳ

τῷ μὴ δικαίῳ κῆματ' αὐχὶ σώζεται.
κούκ ἄλλον ἔχεις εἰς τάδ'. ὡς ἐξοῦτά σε
αὐ φιλὸν, οὐδ' ἀσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν
ηκοντας τόλμεις τῆς παρεοπάσης τανῦν.
1030 ἀλλ' ἔσθ' ὅτω σὺ πιστὸς ἀν ἔδρας τάδε.
ἀ δεῖ μὲν ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
ἐνὸς ποιῆσαι φωτὸς αὐθενεοθέραν.
νοεῖς τι τούτων, η μάτην τανῦν τέ σοι
δοκεῖ λελέχθαι, χάρτε ταῦτ' ἐμπχανῶ;

ΚΡΕΩΝ.

αὐδεὶς σὺ μεμτόλον ἐνθάδ' ἀν ἔρεις ἐμοὶ·
οἴκοι δὲ χ' ἡμεῖς εἰσάμεσθ' ἀ χρὴ ποιεῖν.

ΘΗΣΕΥΣ.

χωρῶν αὐτείλει νῦν· σὺ δέ, ἡμῖν, Οἰδίποις,
έκηλος αὐτοῦ μίμνε, πιστωθεὶς ὅτι,
1040 ήν μὴ Θάνατος γὰρ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι,
ποὺς ἂν σε τῶν σῶν κύριον σῆήσω τέκνων.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

έναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάροιν,
καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου πυρμηθίας.

ΧΟΡΟΣ.

Εἶην ἔθι δαίων
1045 αὐδρῶν τάχ' ἐπιστροφαῖ
τὸν χαλκούσαν Αρη
μίξουσιν, η πρὸς Πυθίας,
η λαμπταστιν ἀκλαις,
οὐ Πότιμαι σεμνὰ τιθη-

στροφὴ α'.

κοῦνται τέλη

- Θνατοῖσιν, ὃν καὶ χωρέα
κλῆς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβαιε
προσωόλων Εύμολωιδῶν.
ἴνθ' οἵμαι τὸν ἔγρημάχαν
1055 Θησέα καὶ τὰς δισίσλους
ἀδμῆτας ἀδελφὰς
αὐτάρκει τάχ' ἐμρίζειν Βοᾶ
τούσδε δὲν καὶ χώρους.
ἢ που τὸν ἐφέστερον
πέτρας νιφάδος πέλωσ'αντιτίθ. ε.
1060 Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ,
πάλοισιν, ἢ ρυμφαρμάτοις
Φεύγοντες αμίλλαις;
ἀλάστεται δεινὸς ὁ προσ-
χώρων Αρης,
1065 δεινὰ δὲ Θησειδῶν ἄκμα.
πᾶς γαρ αἰσθατῶντος χαλινὸς,
πᾶτα δὲ δόρμαται κατ' αἱ-
τικήρια φάλαρα πάλων
1070 ἄμβασις, οἱ τὰν Ιωνίαν
τιμῶσιν Λαθάναν,
καὶ τὸν πόντιον γαλάσχον
Ρέας φίλον νιόν.
ἴρδενσιν, ἢ μέλλουσιν; εἰρετός;
- 1075 προμνᾶται τι μοι
γνώμα, τάχ' ἀν δώσειν
τὰν δεινὰ τλᾶσσαν, δεινὰ δὲ
εἰρουσαν πρὸς ἐμαίμων πάθη.

τελεῖ, τελεῖ Ζεῦς τι κατ' αἶραρ·
1080 μάντις εἴμι ἐσθλῶν ἀγώνων.

εἴδ' αἰελλαία ταχύρρωσθος πελειάς
αἰθερίας νεφέλας
κύρσαιμ', αὐτῶν δὲ ἀγώνων
Θεωρήσασα τεύμρὸν ὄμυσ.

1085 οὐδὲν παντάρχα Ζεῦ,
παντότατα, πόροις
γὰς τάσδε δαμούχοις
ἐπινικίω σθένει τὸν
εὐαγγόν τελεῶσαι λόχον.

1090 σεμνά τε παῖς Παντλᾶς Αθάνα,
καὶ τὸν ἀγρευτὰν Αἰσόλλω,
καὶ καστιγνήταν πυκνοστίκλων ὄπαδὸν
ἀκυπαρέδων ἐλάφων,
στέργυρα διωλᾶς ἀρωγὰς
μολεῖν γε τὰς καὶ πολίτας.

αἰνισθ. β'.

Οὐ ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκοτῶῳ μὲν οὐκ ἔρεις,
αἰς φυεδόμαντις. τὰς κόρεας γάρ εἰσορῶ
τάσδηλ' ἀσσον αὐθίς ἄδε προσταλουμένας.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ποῦ, ποῦ; τί Φῆς; πῶς εἴπας;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1100 τίς ἀν Θεῶν σοι τόνδιλ' ἀριστον ἄνδρ' ιδεῖν
δοίη, τὸν ημᾶς δεῦρο προστείμενοντά σει;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ω τέκνον, ή παρεστήν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰδὲ γὰρ χέρες

Θητέως ἔσωσαν, φιλτάτων τ' ἀπαόνων.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

προσέλθετ', ω παῖ, πατρὶ, καὶ τὸ μηδαμὰ
1105 ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βασιάσαι δότε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἵτεις ἀ τεύχει· ξὺν πόθῳ γὰρ η χάρις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ποῦ δῆτα, ποῦ σῆν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰδ' ὄμοῦ πελάζομεν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ω φίλτατ' ἔρην.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ω σκῆταίρα φωτὸς —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

δυσμόρου γε δύσμορα

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1110 ἔχω τὰ φίλτατ' οὐδὴν ἔτ' ἀν πανάθλος
θεαῶν ἀν εἶην, σφῶν παρεστώσαν ἐμοί.
ἔρεισατ', ω παῖ, πλευρὸν αἱμφιδέξιον,
ἐμφῦτε τῷ φύσαντι, καὶ απαταύσατον
τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦ τε δυστήνου πλάνου.

1115 καὶ μὲν τὰ πραχθέντα εἴσωσθ' ὡς Βράχιοι', εἰσὶν
ταῦς τηλικαῦσθε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅδι' ἔσθ' ὁ σώσας· τοῦδε χρὴ κλίνειν, πάτερ,
καὶ σοίγε τούργον τούμον ὡς ἔσθαις Βραχύ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1120 ὡς ξεῖνε, μὴ θάυμαζε πρὸς τὸ λιπαρές,
τέκνου εἰ Φανέντ' αἰλιτταὶ μηκύνω λόγοι.
ἐπιστήμαιν γὰρ τήνδε σὴν ἐις τάσδι' ἐμοὶ
τέρψιν, παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.
σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
καὶ σὸι Θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ Θέλω,
1125 αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδι· ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς
μόνοις παρ' ὑμῶν εὗρον αὐθράταν ἐγώ,
καὶ τούτωικὲς, καὶ τὸ μὴ φευδοστομεῖν.
εἰδὼς δὲ ἀμύνω τοῦσδε τοῖς λόγοις τάδε.
ἔχω γὰρ αἷχω δίδα σὲ, καύκ ἄλλον βροτῶν.
1130 καὶ μὸνοις χερός, ὡς ναῖξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς
ψαύσω, Φιλήσω τ', εἰ Θέμις, τὸ σὸν κάρα.
καὶ τοι τί Φανῶ; πᾶς δὲ ἀνθρακος γεγώνεις
θιγεῖν Θελήσαιμι ἀνδρὸς, ὡς τις οὐκ ἔνι
κηλὺς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἐγωγέ σε,
1135 οὐδὲ οὐν ἔάσω. τοῖς γὰρ ἐμπειροῖς βροτῶν
μόνοις οἶόν τε συνταλασσωρεῖν τάδε.
σὺ δὲ αὐτόθεν μοι χαιρέ, καὶ τὰ λοιπά μου
μέλου δικαιώσ, ὥστερε εἰς τόδι' ημέρας.

ΘΗΣΕΥΣ.

οὗτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἕθου πλέον,

- τέκνοιστι τερφθεὶς τοῖσδε, Θαυμάσας ἔχω,
οὐδὲν εἰ πρὸ τοῦ μοῦ περιλαβεῖς τὰ τῶνδ' ἔπη.
Βάζεις γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
οὐ γὰρ λόγουσι τὸν βίον σπουδάζομεν
λαμπτὺς ποιεῖσθαι μᾶλλον η τοῖς διωμένοις.
1145 δείξουμεν δή. ὃν γὰρ ὄμοος, οὐκέτιενσάμεν
οὐδέν σε, πρέσβει. τάσδε γὰρ πάρειμ' αἴγαν
ζώσας, ἀκραυγνεῖς τῶν κατητειλημένων.
χώπως μὲν ὅδις αἴγαν ἥρεθη, τί δεῖ μάτη
κομπεῖν, οὐ γένεσι καύτες ἐκ ταύτων ξυνάν;
1150 λόγον δή, ὃς ἐμπάτειωσεν αἴτιας ἐμοὶ
στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην. ἐταί
σμικρὸς μὲν εἰτεῖν, αἴξιος δὲ Θαυμάσας.
πρᾶγμας δή αἰτίζειν οὐδὲν ἄνθοιστον χρεῶν.
- ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
- τί δή ἔστι, τέκνον Αἰγέως; διδασκ' εἰμί,
1155 ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν, ὃν σὺ πυνθάνῃ.

ΘΗΣΕΥΣ.

Φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρας, σοὶ μὲν ἐμπατούν
οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ, προσπεσόντα πως
βαμψῶ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ
θύων ἔκυον, ηνίχ' ὠμεώμην ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 1160 ποδατόν; τί προσχοῦσσοντα τῷ Θακήματι;
ΘΗΣΕΥΣ.

οὐκ οἶδα πλὴν ἐν. σοῦ γὰρ, ὡς λέγουσί μοι,
βραχὺν τιν' αἰτεῖ μῆθον, οὐκού πλέσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῖον τιν'; οὐ γὰρ ὅδις ἐδρα σμικροῦ λόγου.

ΘΗΣΕΤΣ.

σὺς φασὶν αὐτὸν ἐσ λόγους ἐλθεῖν μολόντ'
1165 αὐτεῖν, αὐτελθεῖν τ' αὐτοφαλῶς τῆς δεῦρος ὁδοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δῆτ' ἀν εἴη τὴνδ' ὁ προσθακῶν ἔδραν;

ΘΗΣΕΤΣ.

όφει κατ' Αργος εἴ τις ὑμῖν εἰγένετο
ἔσθ', οἵστις ἀν σου τοῦτο προσχειρίζοι τυχεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλατατ', ἐπώσχεις οὐτερε εἶ.

ΘΗΣΕΤΣ.

τί δή; οἵστις σοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1170 μή μου δερθῆται.

ΘΗΣΕΤΣ.

πράγματος ποίου; λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐξειδήται οὐκούνων τῶνδι', οἵστις ὁ προστάτης.

ΘΗΣΕΤΣ.

καὶ τίς ποτ' ἐστὶν, ἐν ἀν ἐγὼ ψεύσαιμι τι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πᾶς οὐμός, ὦ ναξ, σημγνός, οὐ λόγων ἐγὼ
ἀλγιστής ἀν αὐδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων.

ΘΗΣΕΤΣ.

1175 τί δή; οὐκ οὐκούνειν ἐστί, καὶ μή δρᾶν, ἀ μή
χρήσεις; τί σοι τοῦτ' ἐστί λυτηρέειν κλύειν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐχθριστον, ὦ ναξ, φθέγμα τοῦθι ἥκει πατρέ·
καὶ μή μί ἀνάγκη προσβάλῃς τάδι' εἰκάθειν.

ΘΗΣΕΤΣ.

αλλ' εἰ τὸ Θάκημ' ἔξανακάζει, σκότει,
1180 μή σοι πρόνοι ἡ τοῦ Θεοῦ Φυλακήσα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, πιθοῦ μοι, καὶ νέα παραινέσω.
τὸν αὐδρ' ἐστον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ Φρενὶ¹
χάριν παρασχεῖν, τῷ θεῷ θ' ἀ βούλεται·
καὶ νῷ γέγονε τὸν καστίγνυτον μολεῖν.
1185 οὐ γάρ σε, Θάρον, πρὸς βίᾳ παραστάσει
γνώμης, ἀ μή σοι ξυμφέροντα λέξεται.
λόγων δὲ αἰκοῦσαι τίς βλάβη; τά τοι καλῶς
εὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται.
ἔφυσας αὐτόν· ὥσθε μηδὲ δρῶντά σε
1190 τὰ τῶν κάκιστα δυσσέβολάταν, πάτερ,
Θέμις, σέ γ' εἶναι, κεῖνον αἰγιδρῶν κακῶν.
αλλ' εἴα ὑπόν. εἰσὶ χαίτεροις γοναὶ κακαὶ,
καὶ θυμὸς ὅτις. αλλὰ νουθετούμενοι
φίλων ἐπωδαῖς, ἔξεπτάδονται φύσιν.
1195 σὺ δὲ εἰς ἐκεῖνα μὴ ταῦν ἀποσκότει
πατρῶας καὶ μητρῶα πήμαθ', ἀπαθεῖς.
καὶ κεῖνοι λεύσης, οἷςδ' ἔγω, γνώσαι κακοῦ
θυμοῦ τελευτὴν, ὡς κακὴ προσγύγνεται.
ἔχεις γάρ οὐχὶ βανὰ τὰ θυμημάτα,
1200 τῶν σῶν ἀδέρκιων ὄμμάτων τητάμενος.
αλλ' ημὲν εἴκε. λιπαρεῖν γάρ οὐ καλὸν
δίκαια προσχρῆσοντι, οὐδὲ αὐτὸν μὲν εὖ
πάσχειν, παθόντα δὲ οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τέκνον, Βαρεῖαν ηδονὴν νικᾶτ̄ ἐμὲ,
λέγοντες· ἐσθίω σῇ οὐν ὅτας ὑμῖν φίλον.
μόνον, ξέν̄, εἴτερος κεῖνος ἀστ̄ ἐλεύσεται,
μηδεὶς κραυτείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ.

ΘΗΣΕΤΣ.

ἀπαλλά τὰ τοιαῦτ̄, οὐχὶ δις, χρήζω κλίνειν,
ὡς πρόσθιν. κομιστεῖν σῇ οὐχὶ βουλομαι· σὺ δὲ
σῶς ἴσθ̄, ἐάν περ κάμε τις σώζῃ θεῶν.

ΧΟΡΟΣ.

<p>Οστις τοῦ πλέονος μέρους χρήζει, τοῦ μετρίου πατεῖς, ζάειν, σκαμοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται.</p> <p>1215 εἴτεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ^{μηροφή.} αἰμέραι κατέθεντο δὴ^{μηροφή.} λύτας ἐγγυτέρω· τὰ τέρπον- τα σῇ οὐκ ἀν ἴδοις, ὅτο- τε γ' ἂν τις ἐς πλέον πέσῃ</p>	<p>τοῦ Θέλοντος, οὐδὲ^{μηροφή.} ἰστοτέλεσθος Αἰδος, ὅτε Μοῖρ̄ ἀνυμέναος, ἄλυρος, ἄχορος, ἀνατεθῆνε, Θάνατος ἐς τελευτάν.</p>
<p>1220 μὴ Φύγαι τὸν ἀπαντανει- κῆ λόγον· τὸ σῇ, ἐτὴν Φανῆ, βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει, πολὺ δεύτερον, αἰς τάχιστα.</p>	<p>μητισή.</p>

ώς εὗτ' ἀν τὸ νέον παρῷ
κούφας αὐθεσύνας Φέρον,
τίς πλάγιθη πολύμοχθος ἔξω;
τίς σὺ καμάτων ἔνι;
Φόνοι, στάσται, ἔρις, μάχαι,
καὶ φθόνος· τό τε κατάμεμπτον
ἔπιλέλογχε πύρατον
ἀμφατὲς, αὐτορογόμιλον,
γῆρας ἀφίλον, ἵνα πρόσταγτα
κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.
ἐν ᾧ τλάμων ὅδή, οὐκ ἐγὼ μόνος, εἰ.
πάντοθεν βέρειος ὡς τις ἀκίδα
κυματοπλῆξ χειμερία κλονεῖται,
ὡς καὶ τόνδε κατάκρας
δειπναὶ κυματοσαγγεῖς
ἄται κλονίεσσιν αἱ ξυνοῦσσαι.
αἱ μὲν ἀτταὶ αἰλίου δυσμᾶν,
αἱ δὲ ἀνατέλλοντος,
αἱ δὲ αἰαὶ μέσσαν αἰκτῆν,
αἱ δὲ νυχίαιν ἀπὸ ριζῶν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Καὶ μὴν ὅδή γημιν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος
ἀνδρῶν γε μοῦνος, ὃ πάτερ, δι' ὄμράτων
ἀστακτὶ λείεων δάκρυον ὥδη ὀδοιπορεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς οὔτος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἴντερ καὶ πάλαι κατείχομεν

γνώμη, πάνετοι δεῦρο Πολυνείκης ὄδε.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

- οἱ μοι, τί δράσω; πότερα τάμαυτοῦ κακὰ
πρόσθεν δασχύσω, παῖδες, η τὰ τοῦδη ὄρῶν
πατρὸς γέροντος; ἐν ξένης ἐπὶ χθονὸς
ξὺν σφῶν ἐφεύρηκ' ἐνθάδει' ἐκβεβλημένον,
ἐσθῆτι σὺν τοιᾶδε, τῇς ὁ δυσφιλῆς
γέρων γέροντι συγκατάκηκεν πίνος,
1255 πλευρὰν μαραινών, κρατὶ δὲ ὄμματοσθεῖες
κόμη δι' αὐρας ἀκλένισθος ἀσπεταῖ.
ἀδελφὰ δὲ, ὡς ἔσκε, τούτουσι Φορεῖ
τὰ τῆς ταλαίης ηδύνος θυετήρια.
ἄγω πανώλης ὅψιν ἄγαν ἐκμανθάνω.
1260 καὶ μαρτυρῶ κάκισθος ἀνθρώπων τροφαῖς
ταῖς σαῖσιν ἥκειν· τοῦτο μὴ ἐξ ἄλλων πύθη.
ἄλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος Θρόνων
Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶτι, καὶ πρὸς σὸi, πάτερ,
παραστήσθήτω. τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
1265 ἄκη μέν ἔστι, προσφορὰ δὲ οὐκ ἔστ' ἔτι.
τί σιγᾶς;
Φάνησον, ὡς πάτερ, τι· μή μ' ἀποσθεαφῆς.
αὐδῆς ἀνταμείψῃ μ' οὐδέν; ἀλλ' ἀτιμάστας
πέμψεις, ἀναυδός, οὐδῆς ἀ μηνίεις Φρέσσας;
1270 ὡς στέρματ' ἀνδρὸς τοῦδη, ἐμὰς δὲ ὄμαιμονες,
πειράστατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς
τὸ δυστρόσοισθον κάταρροσπήγορον σῆμα.
ὡς μή μ' ἀτιμον, τοῦ Θεοῦ γε προστάτην,
οὔτως ἀφῆ γε, μηδὲν ἀντειπῶν ἔσθος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

λέγ', ὡ ταλαιπωρ', αὐτὸς ὅν χρεία πάρει.
τὰ πολλὰ γάρ τοι ρήματ' ή τέρψαντά τι,
ἢ δυσχεράναι', η κατοικίσαντά πως,
παρέσχε Φωνὴν τοῖς αἴφωνήτοις τινά.

ΠΟΛΤΝΕΙΚΗΣ.

ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γάρ εἰπηγῇ σύ μοι·
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν Θεὸν ποιούμενος
ἀρωγὸν, ἔνθεν μ' ἀδί· αἰεσθησεν μολεῖν
ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, διδοὺς ἐμοὶ
λέξαι τ' αἰκοῦσαι τ' αἰσθαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ.
καὶ ταῦτ' αἴφ' ὑμῶν, ὡ ξένοι, Βουλήσομαι,
καὶ ταῖνδι' αἰδελφῶν, καὶ πατέρες κυρεῖν ἐμοί.
ἄ δι· ἥλθον, ἥδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.
γῆς ἐκ πατρώνας εἰξελήλαμαι Φυγαῖς,
τοῖς σοῖς πανάρχοις οὔνεκ ἐνθακεῖν Θρόνοις
γονῆ πεφυκὼς ἥξιον γεραιτέρα.
αὐτῷ ὅν μ' Ετεοκλῆς, ὃν Φύσει νεώτερος,
γῆς ἐξέσαντεν, σύτε νικήσας λόγω,
εὗτ' εἰς ἐλεῖχον χειρὸς σύτ' ἔργου μολὼν,
πόλιν δὲ πείσας. ὅν ἐγὼ μάλιστα μὲν
τὴν σὴν Εριννὺν αἰτίαν εἶναι λέγω.
ἔπειτα κατό μαντέαν ταύτη κλύω.
ἔπει γάρ ἥλθον Αργος ἐς τὸ Δωρικὸν,
λαβὼν Αδραστον πειθερὸν, ξυνωμότας
ἕσθησ' ἐμαυτῷ, γῆς ὄσοιστερ Αττίας
πρῶτοι καλοῦνται, καὶ τετίμηται δορὶ,
ὅτας τὸν ἐπιάλογον ἐς Θήβας σῆλον

ξὺν τοῦσδε ἀγείρας, ἡ Θάνοιμι πανδίκως,
 ἢ τοὺς τάδε ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
 τέν. τί δῆτα νῦν ἀφρυμένος κυρῖ; 1310
 σὸι προσθροσταῖσις, ὁ πάτερ, λιταὶ ἔχων,
 αὐτὸς γέρε μαντοῦ, ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν,
 οἱ νῦν ξὺν ἐπιλά τάξεσι, ξὺν ἐπιλά τε
 λόγχαις, τὸ Θήσης πεδίον ἀμφεστᾶτι πᾶν.
 οἷος δορύσσους Αμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
 δορὶς κρεεύγον, πρῶτα δὲ οἰανῶν ὁδοῖς.
1315
 ὁ δεύτερος δὲ Αἰταλὸς Οἰνέως τόκος
 Τιδεύς· τρίτος δὲ Επέοκλος Αργεῖος γεγά.
 τέταρτον Ιαπαρμέδοντ' ἀστέσθελεν πατήρ
 Ταλαός· ὁ πέμπτος δὲ εὔχεται κατασκαφῆ
 Κατασκεύει τὸ Θήσης αἴσι μηδώσων τάχα.
1320
 ἕκιος δὲ Παρθενοταῖος Αρκὰς ὄρνυται,
 ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμότης χρόνῳ
 μητρὸς, λοχευθὲν πιστὸς Αταλάντης γόνος.
 ἐγὼ δὲ ἐσώ, καὶ μὴ σὸς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
 πότμου Φυτευθὲν, σὸς γέ τοι καλούμενος,
 ἄγω τὸν Αργούς ἀφοῖον ἐς Θήσας σῆρατν.
1325
 οἵ σ' ἀπὸ παιδῶν τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
 ἵκετέομεν ξύμπαντες ἐξαπούμενοι,
 μῆτριν βαρεῖαν εἰκάδεν οὐρανένῳ
 τῶδε δὲ τοῦ μοῦ πρὸς καστρυκήτου τίσιν,
 ὃς μὲν ἐξέωσε, κατεπεύλησεν πάτρας.
1330
 εἰ γάρ τι πιστὸν ἐστιν ἐκ χρηστησίων,
 οἷς ἀν σὺ προσθῆ, τοῖσδε ἔφασκ' ἔναι κοάτος.
 πρὸς νῦν σε κοητῶν, πρὸς θεῶν ομογνώσιν,

- εἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικάθειν, ἐπεὶ
 1335 πιωχοὶ μὲν ἡμεῖς, καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ·
 ἄλλους δὲ θωτεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε
 πάγα, τὸν αὐτὸν δαιμόν' ἔξειληχότες.
 ὁ δὲ ἐν δόμοις τύραννος, ὡς τάλας ἐγώ,
 χεινῆ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν αἴρουνται·
 1340 ὃν, εἰ σὺ τῇ μῆτρᾷ μεταρράσθησες Φρενί,
 βραχεῖ ξὺν ὅγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδᾶ·
 ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖς σοις σήσω σ' ἄγων,
 σήσω δὲ ἐμαυτὸν, κανον ἐκβαλὼν βίον·
 1345 καὶ ταῦτα, σοῦ μὲν ξυνθέλοντος, ἔστι μοι
 πομπεῖν· ἀνευ σοῦ δὲ, αὐδὲ σωθῆναι σύειν.

ΧΟΡΟΣ.

τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψατος σύνει, Οἰδίπου,
 εἰσῶν ὑποῖα ξύμφορο, ἔκτεριψα πάλιν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- αὖλ' εἰ μὲν, ἄνδρες, τῆσδε δὲ δημοῦχος χθονίς
 μὴ τύχειν αὐτὸν δεῦρο προσπέμψεις ἐμοὶ
 1350 Θησεὺς, δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους,
 αὐδήλ' αὖ ποτ' ὄμφης τῆς ἐμῆς ἐπάρσετο·
 νῦν δέλ' αἰξιωθεὶς εἰσι, καρκούστας γ' ἐμοῦ
 τοιαῦθ', ἀ τὸν τοῦδε οὐ ποτ' εὐφρανεῖ βίον.
 ὅσ γέ, ὡς κάκιοτε, σκητῶρες καὶ Θρόνους ἔχων,
 1355 αὖν ὁ σὸς ξύναυμος ἐν Θήσαις ἔχει,
 τὸν αὐτὸς αὐτῷ πατέρα τόνδελ' αἰτήλαστας,
 καρδηκας αἴτοιν, καὶ σηλαὸς ταῦτας Φορεῖν,
 αἷς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
 ταυτῷ βεβηκώς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.

- 1360 οὐ κλαυσθά δι' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰσθέσαι
τάδι', ἔως περ ἀν ζῶ σου φονέως μεμνημένος.
οὐ γάρ με μόχθῳ τῷδι' ἔθηκας ἔντροφον,
οὐ μὲν ἔξεωσας· ἐκ σέθεν δι' αἰλάμενος
ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίου.
- 1365 εἰ δι' ἔξεφυσα τάχδε μὴ μαυτῷ τροφοὺς
τὰς παιδας, η τὸν οὐκ ἀν θν, τὸ σὸν μέρος·
νῦν δι' αἰδί ἐμὲ ἐκοώλουσιν, αἰδί ἐμαὶ τροφοὶ,
αἰδί ἄδρες, οὐ γυναικες, εἰς τὸ συμπανεῖν·
ὑμεῖς δι' αὐτὸν, κούκι ἐμοῦ, πεφύκατον.
- 1370 τογύρῳ σ' ὁ δαιμων εἰσορᾶ μὲν οὐ τι πω
αἴσιούς, εἰτεροι οἵδε κινοῦνται λέχοι
πρὸς αὐλὴν Θήσης. οὐ γάρ ἐσθ' ὅτας πόλιν
κείνην ἐρείψεις, ἀλλὰ πρόσθεν αἴρεστι
πεσεῖ μιανθεῖς, χωρὶς ἔνυαιμος ἐξ ισου.
- 1375 τοιάσδε αὖτε σφῶν πρόσθε τὸν ἔξαντον ἕγω,
νῦν τὸν ἀνακαλοῦμαι ἔυμραχοντος ἐλθεῖν ἐμοὶ,
ιν' αἰξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
καὶ μὴ ἔσται μάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς
τοιώδες ἔφυτον. αἰδε γάρ ταῦτα οὐκ ἐδρῶν.
- 1380 τογύρῳ τὸ σὸν θάλαμον καὶ τοὺς σους θρόνους
κρατοῦσιν, εἰτεροι ἐστὶν η παλαιόφατος
Δίκη ἔνεδρος Ζηνὸς αρχαίοις νόμοις.
οὐ δι' ἔρρη αἰτούσινθός τε, καὶ πάταρος ἐμοῦ,
κακῶν κάκιστη, τάχδε συλλαβὼν αὖτε,
αἴσιοι καλοῦμαι, μῆτε γῆς ἐμφυλίου
δορὶ κρατῆσαι, μῆτε νοσῆσαι ποτε
τὸ κοῖλον Αργος, αἰλλὰ συγγενεῖ χερὶ

Θανεῖν, κλαυθεῖν θ' οὐτε εἴξελήλασαι.
 τοιαῦτ' ἀρῷμαι, καὶ καλῶ τοῦ Ταρτάρου
 σῆμαντὸν πατρῶον Ερεβός, ὡς σ' αἰσθοκίση·
 καλῶ δὲ τάσδε δαιμονας· καλῶ δὲ ΑἜη,
 τὸν σφῶν τὸ δεινὸν μῆτος ἐμβεβληκότα.
 καὶ ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε, καὶ ξάγυελλ' ἵππο
 καὶ πᾶσι Καδμείοισι, τοῖς σαυτοῦ θ' ἄμα
 πιστοῖσι συμμάχοισι, οὐνέκ' Οἰδίποτος
 τοιαῦτ' ἔνειμε παιτὶ τοῖς αὐτοῦ γέρα.

ΧΟΡΟΣ.

Πολύνεκες, οὐ τε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
 ξυνηδομαί σοι· νῦν τ' ἦδ' αἱς τάχος πάλιν.

ΠΟΔΥΝΕΙΚΗΣ.

οἵ μοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπεραζίας,
 1400 οἵ μοι δὲ ἑταίρων· οἷον ἀρέος ὁδοῦ τέλος
 Αργους ἀφωρημέθημεν, ὡς τάλας ἐγώ;
 τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ Φωνῆσται την
 ἔξεσθ' ἑταίρων, οὐδὲ αἰτοστήσεψαι πάλιν;
 ἀλλ' ὅντ' ἄναυδον τῷδε συγκύρσαι τύχη.
 ὡς τοῦδε ὄμακμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ
 τὰ σκληρὰ πατρὸς καλύτε τοῦδε ἀρωμένου,
 μή τοι με, πρὸς Θεῶν, σφῶν ἐάν γ' αἱ τοῦδε ἀρέ
 πατρὸς τελῶνται, καὶ τις υμῖν ἐς δόμους
 θόστος γένηται, μή μι αἰτιμάσητέ γε,
 ἀλλ' ἐν τάφοισι Θέοθε καὶ κλερομαστί,
 καὶ σφῶν ὁ νῦν ἐπανινος, ὃν κομίζετον
 τοῦδε ἀνδρὸς, οἷς πανεῖτον, οὐκ ἐλάσσανα
 ἐτί τολκον οἶστε τῆς ἐμῆς ιππουργίας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Πολύνεκες, ιχετεύω σε πεισθῆναι τι μοι.

ΠΟΛΤΝΕΙΚΗΣ.

1415 ὦ Φιλτάτη, τὸ ποῖον, Αυτιγόνη; λέγε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

στρέψιμε στράτευμ' ἐς Αργος ὡς τάχιστα γε,
καὶ μὴ σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

ΠΟΛΤΝΕΙΚΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἴον τε πᾶς γὰρ αὐθις ἀν πάλιν
στράτευμ' ἄγοιμι ταυτὸν, εἰσάπαξ τρέσας;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1420 τί δι' αὐθις, ὦ παῖ, δεῖ σε Θυμοῦσθαι; τί σοι
πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;

ΠΟΛΤΝΕΙΚΗΣ.

αισχρὸν τὸ Φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ
οὕτω γελᾶσθαι τοῦ καστυνήτου πάρα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1425 ὅρᾶς τὰ τοῦδε ὅντες ἐσ ἐσθίεις
μαντεύματ', ὃς σφῶν Θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;

ΠΟΛΤΝΕΙΚΗΣ.

χοήζει γάρ· ημῖν δι' οὐχὶ συγχωρητέα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἵ μοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
τὰ τοῦδε ἐπεσθαι τάνδρος, οἵ θέστασεν;

ΠΟΛΤΝΕΙΚΗΣ.

1430 αὐδῇ ἀγγελοῦμεν Φλαῦρ· ἐπεὶ στρατηλάτου
χρηστοῦ, τὰ κρείσσω, μηδὲ τάνδει λέγειν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὕτως δέ, ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

καὶ μὴ μ' ἐπίσχῃς γ'. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' οὐδὲ
ἔσθαι μέλουσα δύσπειρός τε καὶ κακὴ
πρὸς τοῦδε πατρὸς, τῶν τε τοῦδης Ερυνών.

1435 σφῶν δὲ εὔδοξί Ζεὺς, τάσδε εἰ τελεῖτε μοι
θαυόντ· ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντί γ' αὐθίς ἔχετε.
μέθεοθε δὲ ἥδη, χαίρετον τ'. οὐ γάρ μ' ἔτι
βλέπωντ' ἐσόψεσθ' αὐθίς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀ τάλαιν' ἔγω.

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

μή τοι μ' ὅδίρου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ τίς ἂν σ' ὁρμώμενον

1440 ἐς προνῆστον Αἰδηνού οὐ κατασθένοι, καίτι;

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

εἰ χρή, θανοῦμας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθῶ.

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

μὴ πεῖδ' ἀ μὴ δεῖ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

δυστάλαινά τ' ἀρέτης,

ἢ σου στερηθῶ.

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

ταῦτα δὲ ἐν τῷ δαιμονίῳ

καὶ τῇδε Φύναι χαίτερα. σφῶν δὲ οὐν ἔγω

1445 θεοῖς ἀρώματα μή ποτ' αὐτῆσαι κακόν.

ἀνάξιαν γὰρ πᾶσιν ἐστε δυστυχεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

νέα τάδε νεόθεν ἥλθ' ἐμοὶ

σήρφη α'.

Βαρύτοπτος κακά

παρ' ἀλαοῦ ξένου,

1450 εἴ τι μοῖρα μὴ κιχάνει.

μάτην γὰρ οὐδὲν αἰχίωμα δαιμόνων

ἔχω Φράσται.

οὐδὲ, οὐδὲ ταῦτ' αὖ

χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἔτερος

1455 τάδε παρ' ἡμαρτιῶν αὐτῆς αὐξῶν ἄντα —

ἐκλυταν αἰθήρ, ὁ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ῳ τέκνα, τέκνα, πᾶς ἀν., εἴ τις ἔντοπος,

τὸν πάντα ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, τί σῇ ἐστὶ ταῖχίωμι, ἵψε ω̄ καλεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1460 Διὸς πλευρατὸς ἥδε μὲν αὐτίκ' αἴγεται

Βροντὴ πρὸς Αἰδην. ἀλλὰ πέμψαθ' αἰς τάχος.

ΧΟΡΟΣ.

ἰδε μάλα μέγας ἐρείπεται

αἰνισθ. α'.

κήλυστος ὅστις ἄφατος

Διόσολος· εἰς ἄκραν

1465 δεῖμ' ὑπῆλθε χρατὸς Φόβου.

ἔποιηξα Θυμόν. οὐρανία γὰρ αἰγαλανή

Φλέγει πάλιν.

τί μὰν ἀφήσει τέλος;

δέδια σῇ. οὐ γὰρ ἄλιν

1470

ἀφορμῆ ποτ', οὐδὲν ἄγεν ξυμφορᾶς,
ῳ μέγας αἰθῆρ, ὡς Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ῳ παιδεῖς, ἥκει τῷδη ἐπ' ἀνδρὶ Θέσφατος
βίου τελευτὴ, καύκι ἐτ' ἐστ' ἀποστροφή.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πῶς οἰσθα; τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1475

χαλῶς κάτοιδ'. ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολῶ
ἄνακτα χώρας τῆσδε τις πορευσάτω.

ΧΟΡΟΣ.

ἴα, ία,

εἰρήνη ἔ.

ἰδοὺ μάλιστας ἀμφίσταται
διαπερύσιος στοβός.

1480

ἴλαος, ὡς δαιμόν, οἴλαος, εἴ τι γὰρ
ματέρι τυγχάνεις αἴφεγγες φέρων,
ἴναστον δὲ συντύχαιμι,
μηδὲν ἀλασθον ἀνδρέαν ιδῶν,
ἀκερδῆ χάρειν μετάσχαιμί πως.

1485

Ζεῦ ἄγα, τοὶ Φωνῶ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἄρτιος ἐγγὺς ὄντος; ἄρτιος ἐπ' ἐμψύχου, τέκνα,
κικῆσται μου καὶ κατορθοῦντος φρένα;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί δηλοῖς τὸ πιστὸν ἐμφύνει φρενί;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

αἴθριος ὣν ἐπασχον εὖ, τελεσφόρον χάροιν

1490

δῶνται σφιν, ἥντερ τυγχάνων οὔπεσχόμεν.

ΧΟΡΟΣ.

ιού, ιού.
 ἡ ταῖ, βᾶθι, βᾶθι, εἴτ' ἄκρα
 ἐπ' αὐγαλὸν ἐναλίω
 Ποσειδανίω Θεῷ τυχάνεις
 1495. Βουθυτον ἐσθίαν ἀγίζων, ἵκου.
 ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα
 καὶ φίλους ἐπαξιῶ
 δικαίου χάρου παρασχεῖν, παθών,
 στεῦσσον, ἀστ', ὁ γάζ.

ΘΗΣΕΤΣ.

1500 τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἥχεῖται κῆντος,
 σαφῆς μὲν αὐτῶν, ἐμφανῆς δὲ τοῦ ξένου;
 μή τις Διὸς κεραυνὸς, η τις ὄμβροίσα
 χάλαζ' ἐπιρρέεται; πάντα γὰρ θεῶν
 τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1505 ἀναξ, παθοῦντι πρεσύφαντις, καί σοι θεῶν
 τύχην τις ἐσθλὴν τῆσθι; Ἐπρεπε τῆς ἀδοῦ.

ΘΗΣΕΤΣ.

τί δῆ ἐστὶν, ὁ παῖ Λαίου, νέορτον αὖ;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἡσπήθιον μοι. καί σ', ἀστεροῦ ξυνήγετος,
 θέλω, πέλιν τε τήγυδε, μὴ ψεύσας θανεῖν.

ΘΗΣΕΤΣ.

1510 ἐν τῷ δὲ κεῖται τοῦ μόρου τεκμηρεῖω;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγέλλουσί μοι,

ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων.

ΘΗΣΕΙΣ.

πᾶς εῖτας, ὁ γεραιός, δηλοῦσθαι τάδε;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἱ πολλὰ βροντὰ διατελεῖς, τὰ πολλά τε
στρατίωντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.

ΘΗΣΕΤΣ.

πάθεις με. πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὄρῶ,
καὶ φωδόφημα. χῶ τι χρὴ πριεῖν λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔγω διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἃ σοι
γῆρως ἀλυτα τῇδε κείσται πόλει.
χώρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι,
ἄθιλος ἡγητῆρος, οὐ με χρὴ θανεῖν.
τοῦτον δὲ Φρέσβε μή ποτ' ἀνθρώπων τούτῳ,
μῆθ' οὐ κέκενθε, μῆτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις.
αἱ σοὶ πρὸ πολλῶν ἀσπίδων, αἰλοὺν ὅδε,
δούσος τ' ἐπαπλοῦ, γειτόνων αἱ τιθῆ.

1520

ἀλλ' οἴξαγυσθα, μηδὲ κινεῖται λόγω,
αὐτὸς μαθήσει, κεῖσθαι μόλης μόνος.
αἱσ αὐτὸν ἀν αἰσθῶν τῶνδι τὸν ἐξείσομι τῷ,
οὐτὸν ἀν τέκνοις τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὄμως.

1525

1530

αἰλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, χῶταν εἰς τέλος
τοῦ ζῆν αἴφικνη, τῷ προφερτάτῳ μάνῳ
σήμαντο. οἱ δὲ αἰεὶ τῷ πτίσοντι δεικνύται.
χ' οὔτως αἰδήσον τήνδι τὸν εὐοικήσεις πόλιν
Σταυρῶν ἀταύτῳ ἀνδρῶν. αἱ δὲ μυρίαι πόλεις,
καὶ εὖ τις οἰκῇ, ραδίως καθάποροσαν.

1535

Θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, οἴψει δὲ εἰσοδῶσ· ὅταν
τὰ θεῖ αὐθείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῆ·
ἢ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
τὰ μὲν τοιαῦτ’ οὖν εἰδότ’ ἐκδιδάσκομεν.

1510 χῶρον δὲ, ἐπείγεις γάρ με τούκ Θεοῦ παρὸν,
στείχαμεν ἥδη, μηδέ γέ εὐτρεπώμεθα.
ὡ παιδεῖς, ὡσδε' ἐπεσθ· εἴγα γὰρ ἦγεμεν
σφῶν αὖ πέφασμα κανὸς, ὥστε σφῶ πατρί.
χωρῆτε, καὶ μὴ φάνετ', αλλ' εἴτε ἔμε

1545 αὐτὸν τὸν ιερὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα
μοιο ἀνδρὶ τῷδε τῷδε κρυφῆναι χθονί.
τῷδε, ἀδε τῷδε βᾶτε. τῷδε γάρ μι ἄγει
Ἐφενῆς ὁ πομπαὸς, ἢ τε νερτέρα θέσις.

1550 ὡ φῶς αὐθεγύεις, πρόσθε που ποτ' ἥσθ' ἔμον·
τοῦν δὲ ἐσχατόν σου τούμον ἀπίλεται δέμας.
ἥδη γάρ ἔργα, τὸν τελευταῖον βίον
κρύψων παρ' Αἰδην. αλλὰ, φίλτατε ξένων,
αὐτός τε, χώρα θ' ἥδε, πρόστωλοί τε σοὶ,
εὐδαιμονες γένοισθε· καί τ' εὐτεραξία
μέμνησθ' ἔμοι Θεούντος εὐτυχεῖς αἱ.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Εἰ θέρμις ἐσθί μοι τὰν αὐθαῆ θεὸν οἰεσθή.

καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν;
ἐννυχίων ἀναξ,

Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ

1560 λίστομαι μήτ' ἐπίτωνα,
μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ
. ξένον εὖτανόται

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- τοῦτ' ἔστιν ἡδη κάπισθαι μάστις πρέπον.
 ὡς μὲν γὰρ εὐθένει τί εἰστε, καὶ σύ που παῖς
 ἔχοισθ', υφηγηῆρος οὐδενὸς φίλων,
 ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἔχηγουμενος.
 1590 ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο τὸν καταρράκτην ὁδὸν
 χαλκοῖς βάθροις γῆθεν ἐρριζωμένον,
 ἐσῇ κελεύθων ἐν πολυσχύζοντων μιᾷ,
 κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως
 Περιθών τε κεῖται πόλις ἀεὶ ξυνθήματα.
 ἀφ' οὐ μέσος στάσεως, τοῦ τε Θορικίου πέτρου,
 κοίλης τὸν ἀχέρεδον, καὶ πάλι λαίνου τάφου,
 καθέξετ'. εἴτ' ἐλύτε δυστινεῖς στολάς.
 κάπτετιν αὖσας παιδας, ἵναγει ρυτῶν
 ὑδάτων ἐνεκεν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν.
 1600 τῷ δὲ εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιον
 πάγον μολούστα, τάποι τοιστολάς παιδεῖ
 ταχεῖ τούρευσαν ξὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
 ἐσθῆτι τὸν ἔχησκησαν, οὐ νομίζεται.
 ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ηδονὴν,
 καὶ οὐτὸς μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
 φίγησαν, οὐτὸς ηκουσαν· ἐσ δὲ γούνατα
 παιδὸς πεσοῦσας ἥκλασον, οὐδὲ αὐτέστα
 στέρνων ἀφαγμοὺς, οὐδὲ πατημάκεις γόσους.
 1610 ὁ δὲ, οὐτὸς οὐκούσει φθόγγον ἔξαιφνης πικρὸν,
 πιύζας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν· Ω τέκνα,
 οὐκ ἔστι τέφτος ὑμῖν τῇδε τὸν ημέρα πατήρ.

- ολωλε γαρ δὴ πάντα τάμα, καύκ ἔτι
τὴν δυσπόνητον ἐξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφὴν·
1615 σκληρὰν μὲν. οἶδα, παιδες. ἀλλ' ἐν γαρ μόνον
τὰ πάντα λύει τάῦτ' ἔπος μοχθήματα.
τὸ γαρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον
ἢ τοῦδε τάνδρος ἔσχεθ', οὐ τητώμεναι
τὸν λοιπὸν ἥδη βίοτον εὖ διάζετον. —
1620 τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι
λύγδην ἔκλαιον πάντες. οἰς δὲ πρὸς τέλος
γύρων αἴφικοντ', οὐδέ τ' ὄρωρει βοη,
ἢ μὲν σιωπή· φθέγγυα δῆτ' ἐξαιφνῆς τιὸς
θάνατον αὐτὸν, ὡσπερ πάντας ὄφις,
1625 σῆπαι φόβῳ δεύταντας ἐξαιφνῆς τρίχας.
καλεῖ γαρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός.
Ωστος, οὗτος, Οιδίποις, τί μέλλομεν
χωρεῖν; πάλαι δὴ τάπο σοῦ βραδύνεται. —
ἔ δῆ, οἰς ἐπῆσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
αὐδῆ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα.
καίτει προσῆλθεν, εἶτε. Ω φίλον κάρες,
δός μοι χερὸς σῆς πίστιν αἰχαίαν τέκνοις,
ὑμεῖς τε, παιδες, τῷδε· καὶ καταίνεσθον
μή ποτε προδώσειν τάσδήτ' ἐκῶν, τελεῖ δῆτ' ὁσ' αἱ
1635 μείλιχος φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς αἵ. —
ἔ δῆ, οἰς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκου μέτοι
κατήνεσθεν τάσδήτ' ὄρκιος δράστεν ξένω.
ὅτας δὲ ταῦτ' ἐδραστεν, εὐθὺς Οιδίποις
ψαύσας αἴφανταῖς χερσὶν ἀν παιδῶν, λέγει.
1640 Ω παιδε, τλάσας χρῆ τὸ γενναῖον φρενί

χωρεῖν τόσαν ἐκ τῶνδε, μηδ', ἀ μὴ θέμις,
λεύσσειν δίκαιουν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.
ἄλλ' ἔργεθε ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα. —

- 1645 τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν
ξύμιταντες· ἀσθακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
στένοντες ἀμαρτοῦμεν. ὡς δὲ ἀπηλθομεν,
χρόνῳ βραχεῖ σῆραφέντες, ἐξαπειδόμεν
τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
ἀνακῆλα δὲ αὐτὸν ὄμματαν ἐπίσχιον
χεῖρὶ ἀντέχοντα κρατὸς, ὡς δεινοῦ τινὸς
Φόβου φανέντος, οὐδὲ ἀνασχετοῦ βλέπειν.
ἐπέπειτα μέν τοις βασιὸν, οὐδὲ σὺν χρόνῳ,
ἔρωμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦντος ἄμα,
1650 καὶ τὸν Θεῶν Ολυμπον ἐν ταυτῷ λόγῳ.
μόρῳ δὲ ὅτοις κείνος ὥλετ', οὐδὲ ἀν εἰς
θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κάρα.
οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ
κεραυνὸς ἐξέπραξεν, οὔτε ποντία
θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότε ἐν χρόνῳ.
ἄλλ' οὐ τις ἐκ θεῶν πομπές, οὐ τὸ νερτέρων
εὔνουν διατήλα γῆς ἀλάμιτετον βάθρον.
ἄνηρ γάρ οὐ στενακίος, οὐδὲ σὺν νόσοις
ἀλγεινὸς ἐξέπειμπετ', ἀλλ', εἴ τις βροτῶν,
1655 θαυμαστός. εἰ δέ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,
οὐκ ἀν παρείμην οἶσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ποῦ δὲ αἱ τε παῖδες, χ' οἱ προστέμψαντες φίλων;

Τομ. I.

L

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐδ' οὐχ ἐκάς. γόων γὰρ οὐκ αἰσθίμονες
φθόγγοις σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὅρμωμένας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1670 αῖ, αῖ. Φεῦ, στὶν, ἔσῃ νῦν δὴ οὐρανός.
οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρὸς ἐμφύτω
ἄλασθον αἷμα δυσμόροιν στεγάζειν,
ῷ τινι τὸν πολὺν
ἄλλοτε μὲν πόνον ἐμπεδον εἴχομεν,
1675 ἐν πυμάτῳ δὲ ἀλόγυσθα παροίσομεν
ἰδόντε καὶ παθοῦσαι.

ΧΟΡΟΣ.

τί δὲ ἔστι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐκ ἔστι μὲν εἰκάσται, Φίλοι.

ΧΟΡΟΣ.

Βέβηκεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1680 αἰς μάλιστ' ἀν εἰς πόθον λάθοις.
τί γάρ; ὅτῳ μῆτρὶ Αρης, μῆτρε
πόντος ἀντέκυρρεν, ἀσκο-
ποι δὲ πλάκες ἐμαρψύνειν αὖταις
νῦν τινι μόδῳ Φαινόμεναι.
τάλαινα· νῦν δὲ ὁλεθρία
μὺξ ἐπ' ὄμμασιν Βέβηκε.
1685 πῶς γάρ οὐ τινὶ αἰτίαιν γάν, η
πόντοιν κλύδωνι ἀλάμεναι, βίου
δύσοισθον ἔζομεν τροφάν;

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐ κάτοιδα.

εἰρηφὴ β'.

1690

κατά με Φόνιος Αίδας ἔλος
 πατρὶ ξυνθανεῖ γεραιῶ
 τάλαιναν· οὐς ἔμοιγ' ὁ μέλ-
 λων Βίος οὐ βιωτός.

ΧΟΡΟΣ.

1695

ἄ διδύμας τέκνων ἀρίστα,
 τὸ Φέρον εἰκ Θεοῦ καλῶς
 χρὴ Φέρειν, μηδὲ ἄγαν φλέγεσθον.
 οὐ τοις κατάμεμπτα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1700

πάθος καὶ κακῶν ἀρ' ἦν τις. αἴτιος α'.
 καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ φίλον, ἦν φίλον,
 ὅποτε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.
 ὡς πάτερ, ὡς φίλος,
 ὡς τὸν σὲ κατὰ γῆς σκότον ειμένος,
 οὐδὲ γέρων ἀφίλητος ἐμοὶ ποτε,
 καὶ τὰδε μὴ κυρήστεις.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπραξεῖν οὖν —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἐπραξεῖν οἶον ἥθελε.

ΧΟΡΟΣ.

1705

τὸ ποῖον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἄς ἔχοιτε γῆς ἐπὶ ξένας
 εἰθανεῖ· κοίταν δῆ τοι εἶχει νέρθεν

L 2

1710

πάντασθιον αἰὲν, οὐδὲ
πένθος ἔλυτον ἀκλανοῦν. αἴν
γὰρ ὄμρια σε τόσῃ, ὡς πάτερ, ἐμὸν
στένει δακρύον· οὐδὲν ἔχω
πᾶς με χρὴ τὸ σὸν τάλανα
αἴφανίσαι τοσοῦνδιν ἀχος. ιὼ, μη
γὰς ἐτὸν ξένες θανεῖν ἔχρησες, ἀλλ
ἔρημος ἔθανες ὥστιν ἐμοί.

Ι Σ Μ Η Ν Η.

1715

ὡς τάλανα, αἴτιον; .
τίς ἄρα με πότιμος αὐθίς ὥστιν
ἔρημος, ἀπορος, ἐπιμένει,
σὲ τ', ὡς φίλα
πατέρος ὥστιν ἔρημας;

Χ Ο Ρ Ο Σ.

1720

ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίων γ' ἔλυτο
τὸ τέλος, ὡς φίλαι, βίου,
λήγετον τοῦστιν ἀχον, κακῶν γὰρ
οὐδὲν δυσάλατος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάλιν, φίλα, συθῆμεν. αἴτιον; .

Ι Σ Μ Η Ν Η.

1725

Ἄς τινες;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἴμερος ἔχει με —

Ι Σ Μ Η Ν Η.

τίς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Tὰς χρήσιμος ἐστίας ιδεῖν —

ΙΣΜΗΝΗ.

τίνος;

ANTIFONI.

πατρός. τάλαιν' ἐγώ.

ΙΣΜΗΝΗ.

Θέμας δὲ πῶς τάδι' ἐστί; μῶν αὐχὸν —

ANTIGONИ.

1730 τί τέλη ἐπέτελησε;

ΙΣΜΗΝΗ,

xàu tòol', eis —

АΝΤΙΓΟΝΗ.

τί τόδε μάλ' αὐτοῖς

ΙΣΜΗΝΗ

αταδος εστιν, δίξα τε παντός.

ANTICONH-

ἄγε με, καὶ τέττ' εἰδότεον.

ΙΣΜΗΝΕ.

αῖ αῖ, δυσάλανα ποῖ δῆτ[;]
αὐθίς ὡδὶ ἔσπειρος, αἴσαρος
αἰώνα τλάμιτον ἔχω;

ΧΟΡΟΣ

ANTIFONН.

αλλὰ ποῖ Οὐγεῖ;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πάρος ἀπεφύγετον
σφῶν τὸ μὴ πιτνεῖν κακᾶς.

1740

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Φρονῶ —

ΧΟΡΟΣ.

τί δῆθ' ὑπερηφοεῖς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅπως μολαύμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω.

ΧΟΡΟΣ.

μηδέ γε μάτεν. μόγος ἔχει —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ πάρος· ἔτει

1745

τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δὲ ὑπερθέρ.

ΧΟΡΟΣ.

μήγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ναι, ναι.

ΧΟΡΟΣ.

ξύμφυμι κατός.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Φεῦ, Φεῦ· ποῖ μόλαμεν, ὁ Ζεῦ,

ἴλαπίδων γάρ ἐς τίν' ημᾶς

δαίμων ταῦτα γ' ἐλαύνει;

1750

ΘΗΣΕΥΣ.

παύετε Θρήνων, παῖδες. εἰν οἵς γάρ

χάρις ή χθονία ξύν γ' απάσκεπται,

πενθεῖν οὐ χρή· νέμεσις γάρ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ω τέχνοι Αἰγέως, προσπίνομέν σοι.

ΘΗΣΕΤΣ.

1755 τίνος, ω παιδες, χρείαν ἀνύσαι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τύμβον Θέλομεν
προσιδεῖν αὐταὶ πατρὸς ἡμετέρου.

ΘΗΣΕΤΣ.

ἀλλ' οὐ Θεμιτὸν κεῖσθαι εἰσὶ μολεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πῶς εἴστας, ἄναξ, κοίραν Αθηνῶν;

ΘΗΣΕΤΣ.

1760 ω παιδες, ὁτεῖστεν ἔμοὶ κεῖνος,
μήτε πελάζειν ἐς τούσδε τόπους,
μήτ' ἐσιφωνεῖν μηδένα Θητῶν
Θήκην ιερὰν, ἢν κεῖνος ἔχει.
καὶ ταῦτα μὲν ἕφη πράσσοντα, καλῶς
χώραν ἔχειν αἰέν τολματον.
ταῦτ' οὖν ἔκλινε δάίμων ἡμῶν,
χωρὶς πάντας διὸς Ορχος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1770 αλλ' εἰ τάσθη ἔχει κατὰ νοῦν κείνω,
ταῦτ' αὐτὸν απαρκοῖ. Θῆτας δὲ ἡμᾶς
τὰς Ωγυγίους πέμψον, εάν πως
διακωλύσωμεν ιόντα φόνον
τοῖσιν ὄμαιμοις.

ΘΗΣΕΤΣ.

δράσω καὶ τάδε, καὶ πάντα γένος ἀν-

168 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

μέλλω πράσσειν πρόσφερά δ' ὑμῖν,
1775 καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
πρὸς χάριν. οὐ γὰρ δεῖ μὲν αποκάμψειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀποσταύτε, μητὸν ἐπὶ πλείω
Θρῆνον ἐγείρετε.
πάτως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΣ, ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

1. Ω ΤΕΚΝΑ. Φιλόδημον καὶ προνοητικὸν τοῦ κοινῆ συμβέσσος τὸ τοῦ Οἰδίποδος ἥθος, καὶ εὐνοιαν ἔχον ἀπὸ τοῦ γλυπτοῦ, δὶ ἂν αὐτοὺς εὐηγρεύετοσεν. εἰκότως οὖν κέχρηται τῷ ΤΕΚΝΑ, ὡστεχεὶ πεπήρ. γέοι ὅντες νῦν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ιδίου. οἰκηρὸν δὲ τὸ NEA.

2. ΘΟΑΖΕΤΕ. κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τοῦ θάσσετε. ή θῶς τοκαθήσθε, ΙΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΛΑΔΟΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ταῖς ικετοῖς. τὸ δὲ ΕΞΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ, κεκοσμημένοι. καθασι γὰρ τῷ στέφειν χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ κοσμεῖν. στέμμα εἰσὶ τὸ προσευλημένον ἔριον τῷ θαλλῷ.

4. ΠΟΛΙΣ Δ' ΟΜΟΥ ΜΕΝ. οἱ μὲν μηδὲν πεπονθότες εἰς ἀποπροστῆ τοῦ κακοῦ θύουσι, καὶ παιᾶνας ἄδουσιν. οἱ δὲ ιεζακότες, ἐπὶ τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀποιμάζουσιν.

6. ΑΓΩ ΔΙΚΑΙΩΝ. οὐ δὶ αἴγυέλων μαθεῖν τὴν αἰτίαν ἔντα, ἀλλ' αὐτὸς παρεγγενόμην προκηδόμενος ὑμῶν.

8. Ο ΠΑΣΙ ΚΛΕΙΝΟΣ. ὁ πᾶσι τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, ή τὸ ἀνθρώπων. πιθανῶς δὲ τὸ ἄνομα τοῦ προλογίζοντος ἐδήπειν, ἄμα δὲ καὶ εἰς ἐπιθυμίαν Φέρει τὸν θεατὴν τῷ τοῦ Οἰδίποδος. οὐκ εὐθὺς δὲ ταὶς αἰτίας τῆς δόξης ἐπάντα ἀλλὰ ταμιεύεται κατὰ βραχὺ ἐν καιρῷ ἐνθήσειν. καλῶς

δὲ οὐ δί' αἴγελων ἀταχήγελται, ἵνα, διαλεγομένου αὐτᾶς
ἐκ Δελφῶν εἰσαγάγῃ τὸν Κρέοντα.

9. ΑΛΛ' Ω ΓΕΡΑΙΕ. εὐτάκτιας ἐκάστῳ τὸ δέος ἀπενειμεῖ.
διὰ μὲν τῶν παιδῶν, τὸν οἶκον τῆς ἱκετείας· διὰ δὲ τῶν
πρεσβύτου, τὴν πρὸς Βασιλέα ἀπόκρισιν. εἰς γὰρ τοῦτο ἀπε-
τέσκετε τὸ τῶν νέων πρόσωπον. δεδήλωται σὺν ἡμῖν τὸ χρῆσμα
τῆς παρουσίας τοῦ γέροντος.

10. ΤΙΝΙ ΤΡΟΠΩΙ. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ποίᾳ προφάσει ιχ-
τυότε; εἶτα εἰσιθέντες τὰς αἰτίας. Ηγάρ διὰ δέος κολαστι-
κὴ παθήσατε, ἐκδίκιας τυχεῖν αἴξιστε. ὅπερ ἐδήλωσε ἡ
τοῦ ΣΤΕΡΖΑΝΤΕΣ, οἷον ἥδη πεποιθότες.

11. ΔΥΣΑΛΓΗΤΟΣ. σκληρός, δυσμετάκλαστος, αἰχ-
γῆς, αἰσθαθῆς, ἀνελέης. οὗτος τῷ αἰάλγητος καὶ σκληρός.

14. ΑΛΛ' Ω ΚΡΑΤΤΝΩΝ. ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἐγράψα-
μεν τὸ ὄνομα τοῦ Οιδίποδος, καὶ ὅτι παιάνες εἰσὶν ἐν τῇ πί-
λῃ· νῦν δὲ διὰ τῆς ἐντέχνου ἐπεξεργασίας, ὅτι καὶ βασ-
λεὺς, καὶ τὴν αἰτίαν τῶν παιάνων. προσαγωγὴν δὲ εἰς πιν-
τὸ προσόμενον. ΝΑΙΚΟΙ ΠΡΟΣΗΜΕΘΑ. τοῦτο καὶ τὴν φλυκήν
σημαίνει, καὶ δυσωπητικόν πως τυγχάνει. ὡς γὰρ ἐστὶ θεῖον
Βαμούς πάρεστιν, ἐπὶ τοὺς πρὸ τῶν Βασιλείων ἰδούμενος.

17. ΠΤΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, Βαδίσα. ηδὲ μεταφράσατε
τῶν νεοτῆῶν. τὸ δὲ ΣΤΝ ΓΗΡΑΙ ΒΑΡΕΙΣ, ἐφ' ἐσυτοῦ τῷ πλη-
θυντικῷ ἔχοντα τοῦ ΙΕΡΕΙΣ ὄμοιός. τὸ ΛΕΚΤΟΙ ταχ-
ρὶς εἰς σύντοτι τῶν παιδῶν· τάχα δὲ καὶ δημοσίᾳ ἐκφέρετε
τὴν ἐκπομπὴν, ὡς ἐπιλεχθεῖσαν, καὶ πεμφθεῖσαν πα-
τοῦ κοινοῦ.

20. ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΔΙΠΛΟΙΣ ΝΑΟΙΣ. δύο ιεροὶ ἐν ταῖς
Θείαις ἴδρυται τῇ Αθηνᾷ· τὸ μὲν Οἰκαίας, τὸ δὲ Ισμηνίας.

οι δὲ αὐτῶς· τὸ μὲν Αλαλκομενίας, τὸ δὲ Καδμείας. τινὲς δὲ τὸ τῆς Αλαλκομενίας οὐκ ἐν Θήραις, ἀλλ' ἐν κάμη εἶναι Φασι. ΣΕΜΗΝΟΥ ΤΕ ΜΑΝΤΕΙΑ. ΣΠΟΔΩΙ. καὶ γάρ εἰσὶ παρὰ τῷ Ισμοῦ Απόλλωνος ιερόν· δι' ὁ Φησὶ ΜΑΝΤΕΙΑ. ΣΠΟΔΩΙ. τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ, Βασικῶν. ὅτι διὰ τῶν ἐμπούρων οἱ ματάντοι οἱ ιέρεις, ὡς Φησὶ Φιλόχορος.

23. ΣΑΛΕΤΕΙ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειραζομένων νεῶν.

25. ΦΘΙΝΟΤΣΑ ΜΕΝ ΚΑΛΤΕΙΝ, σὺν τοῖς βλαστήμασιν. οὐ μόνον ἀφορίαιν Φροσὸν εἶναι τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πεφυκότας καρπῶν διαφθείρεσθαι ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ.

27. ΠΤΡΦΟΡΟΣ ΘΕΟΣ. ὁ λοιμὸς, ὁ πυρετοφόρος. τὸν γὰρ πυρετὸν, πῦρ καλοῦσι, καὶ τὸ ἐναντίον, ὡς Ομηρος· (Ιλ. X. 31.) Καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετόν. ΣΚΗΨΑΣ. ἐστι βαλών. ΔΩΜΑ ΚΑΔΜΕΙΟΝ. περιφραστικῶς ἡ πόλις. ἡ ἀντὶ τῶν, τὰ δάματα πάντα τῆς πόλεως.

33. ΑΝΔΡΩΝ ΔΕ ΠΡΩΤΟΝ. οὐ μόνον οὖν ὡς βασιλέως δέονται, ἀλλὰ καὶ σοφοῦ. κατὰ βραχὺ δὲ παρεμβάλλει ημῖν ἡ ποιητὴς τὰ τῆς ιστορίας τοῦ Οιδίποδος. ΣΤΜΦΟΡΑΙΣ. ταῖς βιωτικαῖς συντυχίαις. ΕΝ ΤΕ ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙΣ. καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸ θεῖον κοινωνίαις καὶ φιλίαις. τὸ σῆμα ἔχοντας τῆς τῶν θεῶν διανοίας. ἐκ τούτου δὲ παθητικωτέραν τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ, ὅταν ὁ τοιοῦτος εἴναι γομφίζεται, Φανῆ λανοῖς μύστεσιν ἐνοχος.

35. ΑΣΤΤ ΚΑΔΜΕΙΟΝ ΜΟΛΩΝ. ὃς τε μολὼν ἄστη Καδμεῖον, ἵνα καὶ ἡ ἀπὸ ξένης αὐτοῦ ἀφίξις δηλοῦται. ΣΚΛΗΡΑΣ ΑΟΙΔΟΥ. ὅτι τὸ ΑΟΙΔΟΤ οὐφημόν ἐστι, προσέθηκε ΣΚΛΗΡΑΣ, ὁ ἐστι δυσκόλου, διὰ τὸ αἰνιγμα. ἡ Φονικῆς.

38. ΟΤΔΑ' ΕΚΔΙΔΑΧΘΕΙΣ. οἷον, οὐ προσκούσας παρ-

ημῶν τὸν τρόπον τῶν αἰνιγμάτων, ὅπερ ἀν συνελάμβανε ποιεῖσθαι σοι πρὸς τὴν λύσιν. ὡς πρὸς Θεοφιλῆ σῦν καὶ εὐτυχῆ ἀπαντῶσι. περιτίενει δὲ η ἐξ, η ἡ ὑπό. ΠΡΟΣΘΗΚΗ. συμβουλῆ, ἐπικουρία.

40. Ω ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΠΑΣΙΝ. η ὑπό πάντων κράτιστης εἶναι ὑπολαμβανόμενος, η πᾶσι τοῖς προειρημένοις, τούχη, συνέσει, Θεοφιλίᾳ.

41. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΙ. προστρεψιώκοτες, προστρεψιμοί. ἵσται δὲ τοῦτο ειπών οἱ ὑποκριτὴς προστρέψει πρὸς τὰς πόδας τοῦ ἀρχοντος.

44. ΩΣ ΤΟΙΣΙΝ ΕΜΠΕΙΡΟΙΣΙ. εἰν τοῖς συνετοῖς τὰς συτυχίας καὶ τὰς ἀποβάσεις τῶν βουλευμάτων ὥρᾳ ζώσας καὶ οὐκ ἀπολλυμένας. οὐ σφάλλονται, ἀλλὰ τὸ ἀποβοτόμον στοχάζονται καλῶς. ΖΩΣΑΣ. ἐναργεσθέας.

46. ΙΘ' Ω ΒΡΟΤΩΝ. διεξελθὼν τὰ τῆς πόλεως κακά, καὶ ὅτι ικανός ἐστιν ἐπινοῆσαι ἀπαλλαγὴν, ἐπάγει ὅτι καὶ χρήσιμον σῶσαι τὴν πόλιν, μᾶλλον δὲ κινδυνῶδες τὸ ἀμελήσαι. οἴδι σῦν καὶ εὐλαβήθητι, μὴ τὴν ὑπάρχουσαν δόξαν ἔτι τῇ εὐτοπίᾳ ἀπολέσῃς. πάνυ δὲ αἰδημόνως οὐκ εἴπεται, ὅτι οὐκ ἔτι τιμῆσει σε η πόλις· αἰλλὰ σὺν τῇ εὐχῇ τὸ ἄλλον κατέθηκε. εἰώθαμεν δὲ καὶ τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν εὐημερῶν μητηνένειν, καθὼς ἀρχοντες ἀποβάσιν. ἔασον οὖν, Φησίν, ἀκέραιον τὴν προγεγενημένην σοι δόξαν, ἵνα αὐτὸ τοῦτο λέγωμεν, ὅτι ἔτι Οιδίποδος τῆς Σφιγγὸς ἀπαλλαγέντες εὗ διαγεγόναμεν.

51. ΑΣΦΑΛΕΙΑ. γνάμη ἀσφαλεῖ, καὶ ἔχυρᾶς εὔσουλιά τὸ ἐμπεσὸν κακὸν τῇ πόλει αἰνέαθωσον.

54. ΩΣ ΕΙΠΕΡ ΑΡΞΕΙΣ. τὸ πᾶν τοῦ κινδύνου, Φησί,

εἰς σὲ Φθάνει. τίνος γὰρ ἄρξεις, η̄ ποίαν ἔχεις πολιτείαν,
ἀπολωλότων τῶν οἰκουντων;

56. ΩΣ ΟΤΔΕΝ ΕΣΤΙΝ. καὶ Αλκαῖος Φησίν. Αὐδῆς
πόλεως πύργοις ἀρήιοι. καὶ Δημοσθένης. Αὐδῆς γὰρ πόλεις,
καὶ οὐ τείχη. ὅμοιον δὲ τὸ τῶν νεῶν ταῖς πόλεσιν, ὅθεν καὶ
τυπωτικοῖς τοῖς ὄνομασιν ἀπὸ τῶν νεῶν εἰωθότας χρῶνται ἐπὶ¹
τῶν πόλεων, οἷκας νῦν ἀντὶ τοῦ ἀρχοντας λέγοντες, καὶ ὄρ-
θως πλεῖ τὴν πόλιν Φάσκοντες.

58. Ω ΠΑΙΔΕΣ ΟΙΚΤΡΟΙ. οὐκ εἰς τὴν ἡλικίαν τοσοῦτον
τὸ Ω ΠΑΙΔΕΣ, ὡς ἀν αἱρέσθιον ἐστὶ τῷ Φιλοφρονουμένῳ ἥθει,
οὐκ καὶ τὸ Ω ΤΕΚΝΑ ἐν ἀρχῇ. πρὸς τοὺς παῖδας δὲ διαλέγε-
ται, ὡς οἰκιστέρους, καὶ μᾶλλον Βοηθίας δεομένους. ἄμα
δὲ καὶ διὰ τὸ πλῆθος, ὡς ἐπικρατέστερον.

65. ΩΣΤ' ΟΤΧ ΤΠΝΩΣ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀμέριμνόν με
ἴτα παρακαλεῖτε Φροντίζειν, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ πεφροντικότα.
ΠΟΛΛΑΣ Δ' ΟΔΟΤΣ. πολλὰς γνώμης ἐπιβαλλάς ἐν τῇ σκέ-
ψει πλαινώμενος ἥλθον, ἔως οὖν ἀρίστην εὔρον τὴν ἐπὶ τὸν θεὸν
καταφυγήν. ἀρσενικῶς δὲ ἐχρήσατο ΠΛΑΝΟΙΣ, ἀντὶ Θηλυ-
χοῦ πλάναις.

70. ΚΡΕΟΝΤΑ. οὐ τὸν τυχόντα ἔπειμψα, ἀλλὰ τὸν
ἀπάκαιον. ΓΑΜΒΡΟΝ δὲ, ἀπλοικῶς ἀντὶ τοῦ κηδεσθήν.

78. ΟΙ ΔΕ Γ' ΑΡΤΙΩΣ. οἱ ἥιδεις πρὸς τὸ οὖς αὐτοῦ Φα-
σιν, ὅτι πάρεσθι Κρέων, ὡς ὀξυωτέστεροι. δι' αἰδὼ δὲ τοὺς
λόγους παρηγήσαντο. ὁ δὲ ιερεὺς, ἄμα μὲν ὡς πρεσβύτης
αὐχ ὄρᾶ, ἄμα δὲ κατὰ νοῦν ἔχων τὸν λόγον τοῦ βασιλέως.

80. ΩΝΑΞ ΑΠΟΛΛΟΝ. εἰκότας πρὸς Απολλωνα ἡ
ἀκαύστησις. ἐν γὰρ τῷ ἀπὸ θεοῦ ῥηθησομένῳ χρησμῷ κεῖται
τὸ τῆς ἀπαλλαγῆς. εἰδε ὡν παραγένοιτο Κρέων ἐπὶ τινὶ

σωτηρία τύχη λαμπρός, ὡστερὸν ἐκ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον καταστάσεως φιλόρος. λεληθότως δὲ δείκυντιν ἡμῖν τὸ σχῆμα τοῦ ὑπακριτοῦ, ὅποιον εἰσῆλθε.

82. ΚΑΡΑ ΠΟΛΤΣΤΕΦΗΣ. οἱ γὰρ ἐτοί τινες αἰσιῶ παραγενόμενοι ἐκ Δελφῶν, ἐστηριμένοι ἐτανήσταν, ὡς καὶ Αὐτοφάνης ἐν Πλαστῷ (21.) Φησί.

84. ΣΤΥΜΜΕΤΡΟΣ. οὐκ ἐστι, Φησί, μακρὰν, αλλ' εἰ-γὺς, καὶ μέτρον ἔχων τοῦ ἀκούεν, διὰ τὸ πλησίον γενέσθαι. ΑΝΑΞ. ᾧδιον τῶν ἐν χρείᾳ καθεοιλάτων Φιλοφρονεῖσθαι με-ζοσιν ὄνομασι τούς ταττεινοτέρους.

87. ΕΣΘΛΗΝ. ὁ μὲν Οἰδίστους τίς εἴη ὁ χρησμὸς ἐπι-θάνετο· ὁ δὲ οὐκ εὐθὺς αὐτὸν τὸ ῥῆτον ψιλὸν εἶπεν. αὐτὸν γὰρ τῶν εὑφήμων ἀρξασθαι θέλει. ὁ δὲ νῦν· λέγω γὰρ πάντα ἀν εὐτυχεῖν τὴν πόλιν, εἰ καὶ τὰ δύσφημα τύχοι κατ’ ἄνθες ἐξελθόντα· τοιτέστιν, εἰ τὰ ἀγνωσθαί γνωσθεῖν, τὸ τίς εἴη· ὁ Φονεὺς Λαίου. αὐδὲν γὰρ χαλεπὸν ἔνι ἐν τῷ χρησμῷ, αλλ’ ἀγνοεῖται μόνον τὸ ὑπὸ αὐτοῦ ῥῆθεν. ΤΑ ΔΤΣΦΟΡ. καὶ ταχαλεπά εἰ τύχοι κατ’ ἄρθρον προϊόντα, πάντα εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω.

89. ΕΣΤΙΝ ΔΕ ΠΟΙΟΝ. ὅτι αἰσθαφῆ τὸν λόγον εἴπεν, ἐπι-ἀρξοῖ αὐτοῦ τοῦ ῥῆτοῦ ἀκούσαν. μέχρι γὰρ νῦν αὗτε θαρστάς, αὕτε ἐμφοβός εἴμι τῶν ὑπὸ σοῦ ἀκούσας.

93. ΤΩΝΔΕ ΓΑΡ ΠΛΕΟΝ. περὶ τούτων πλέον ἀγωνίζο-μαι, η̄ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς. ἀρξίας τοῦ Βασιλικοῦ ἔθους. ΕΣ ΠΑΝΤΑΣ ΑΤΔΑ. δημοσίᾳ Φράγμεν κελεύει, ἀμα μὲν ἐτοί, μηδὲν ὑποστηνέων περὶ ἐσαυτοῦ, οἴεται καὶ θεοφύλης εἰ-ναι· ἀμα δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ, ἐν μέσῳ ῥηθέντων, ἀνυσθῆται τὰ τῆς ἀναζητήσεως. αὔξει δὲ ὁ ποιητὴς τὸ ὡς εὐνοϊκὸν ἔθος τῶν

Οδίσποδος, ὅταν αὐξόιτο τὰ τῆς τραγῳδίας, ὑστερον αὐτίου
αἵτοι τῶν κακῶν ἀναφαινομένου.

96. ΕΜΦΑΝΩΣ. ἐτὶ πολλάκις ἐκπαίζουσι λοξοὶ χρησ-
μοὶ, ἵνα μὴ γένηται ἀφορμὴ τοῦ παραπτέρυψασθαι τὸν χρησ-
μον, οὕτως εἴσπειν.

101. ΩΣ ΤΟΔ' ΛΙΜΑ ΧΕΙΜΑΖΟΝ. Αἴθικᾶς ἀντὶ τοῦ,
αἷματος χειμάζοντος τὴν πόλιν τοῦ Λαίου.

106. ΕΠΙΣΤΕΛΛΕΙ. ἐντέλλεται, ὑποτίθεται. ΤΟΤΕ ΑΤ-
ΤΟΕΝΤΑΣ. τοὺς Φονέας τούτου τιμωρεῖσθαι.

109. ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ. δυσκατέργυασθον, δυσεύρετεν,
δυσκατάληπτον.

111. ΑΛΩΤΟΝ. ὡσὲ καὶ εὐχερῶς μὴ εἰς πολλὰ πλανω-
μένους ἔξευρεν. ὁπότε κοινοῦ δὲ τὸ ΕΦΑΣΚΕ· λείπει δὲ τὸ,
πλῆγμα. ΕΚΦΕΤΤΕΙ. λανθάνει.

112. ΠΟΤΕΡΑ. ὡς συνετὸς ὁ Οιδίποτος ζῆτει τὰ καθ'
ἔκαστα· εἴτε οὕτως ἐπὶ τὴν ἀναζήτησιν ἔξεισι μεταπτερυψά-
μενος τοὺς πολίτας, ἵνα καὶ ἀφορμὴ τῆς εἰσόδου γένηται.

114. ΘΕΩΡΟΣ. ὁ πρὸς τοὺς θεοὺς διὰ χρησμὸν ἀπερ-
χέμενος.

116. ΟΤΔ' ΑΙΓΕΛΟΣ ΤΙΣ. οἶν, αὐδὲ ἀκόλουθος, παρ'
εἴ τις ἀν μάθοι, καὶ χρήσαστο πρὸς ζῆτησιν.

118. ΘΗΗΣΚΟΤΕΙ ΓΑΡ. οἶν, πάντες οἱ ἀκόλουθοι τες
αὐτῷ ἀνηρέθησαν· δηλονότι ὑπεραγωνιζόμενοι τοῦ δεσπότου·
πλὴν ἐνὸς, ὃς διὰ δειλίαν ἐκφυγὸν οὐδὲν ἀκριβὲς εἶχεν εἰπεῖν,
πλὴν ὅτι ὑπὸ ληστῶν ἀνηρέθη. ἄκρως δὲ ὑπέγραψε τὸ ἥθος
τῶν δειλῶν. ἄμα μὲν γαρ ἐπαίρονται τὰ πεπραγμένα, ἵνα
μὴ δέξωσι διὰ δειλίαν φυγεῖν· ἄμα δὲ καὶ εἰ παραφρονήσει

όντες τὰ βραχέα μείζω δοξάζουσι. καλῶς δὲ φίκονόμηται.
ἴνα τέως μὴ ἐλέγχοιτο τὸ κατὰ τὸν Οἰδίποδα.

122. ΟΤ ΜΙΑ, ΡΩΜΗ. ἀντὶ τοῦ, ὥχ ἔνα μόνον, αὐτὸν
καὶ πολλούς.

124. ΕΙ ΤΙ ΜΗ ΣΤΝ ΑΡΓΥΡΩ. ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ ἐ-
κέρδει. τείνει δὲ τοῦτο εἰς Κρέοντα, ὡς αὐτοῦ συθεμένου τῷ
τοῦ Λαίου Φονεῖ, διὰ τὴν βασιλείαν. ΕΝΘΕΝΔΕ. ἔγειρις εἰ
τῆς πάλεως ταύτης.

126. ΔΟΚΟΥΝΤΑ ΤΑΥΤ' ΗΝ. καὶ τότε, Φησί, ταῖς
ιναίνεστο, ὅτι ἐπιβεβούλευται.

130. Η ΠΟΙΚΙΛΩΔΟΣ. ἡνάκιαζεν ἡμᾶς ἡ Σφίγξ με-
θέντας τὰ ἀφανῆ, τὰ κατὰ τὸν Φόνον τοῦ βασιλέως, ταῦ-
γαρ ἀφανὲς, τὸ παρὰ ποσὶ κακὸν σκοτεῖν. ἡ αὕτη·
Σφίγξ ἡνάκιαζεν ἡμᾶς, μεθέντας τὸ σκοτεῖν τὰ κατὰ τὸ
Φόνον, τὰ πρὸς ποσὸν ἀφανῆ ζῆτεν, τουτέσθι τὰ ἀφανῆ α-
νίγματα.

132. ΑΛΛ' ΕΞ ΤΠΑΡΧΗΣ. οἶον, αὐτὶς ζῆται τὰ πα-
κείμενα ἡμῖν, ἀναδραμοῦμεις ἐπὶ τὴν αὔχην τοῦ πρόσγυματος.
καὶ εἰς Φῶς ἄξω. ἵσως δὲ λεληθότως καὶ τι ἔτερον ἔχεται
ἐν τῷ ΕΓΩ ΦΑΝΩ, ὅπερ εὖ Φησί μὲν ὁ Οἰδίποος, μανθανεῖ
δὲ ὁ αἰχροατῆς, ἐπεὶ τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ Φανήσεται.

134. ΤΗΝΔ' ΕΘΕΣΘ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΝ. τήνδε ἐποιήσας
Φροντίδα. γράφεται καὶ ΤΗΝΔΕ ΘΕΣΠΙΖΕΙ ΓΡΑΦΗΝ.

136. ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑ. προσθεῖθαι δύνται. ΤΠΕΡ ΓΑΡ ΟΤΗΧ
ΤΩΝ ΑΠΩΤΕΡΩ. οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ αὐγορημένου βασιλέως
ἄξιον ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμ..
ὁ γαρ ἔκεινω ἐπιχειρήσεις, ἵσως καὶ μοὶ ἐπιτελεύσει. πε-
πλαγίασθαι δὲ πάλιν ὁ λόγος, καὶ τὴν ἀληθείαν αἰνιγεῖται.

τῷ Θεάτρῳ, ὅτι αὐτὸς δράσας τὸν φόνον ὁ Οἰδίπος, καὶ εἰσὶν τιμωρήσεται. ΚΕΙΝΩ. ΠΡΟΣΑΡΚΩΝ. καὶ τοῦτο κινητικὸν τοῦ Θεάτρου. τὰ γὰρ ἐναντία ἀποβῆσται.

143. ΙΣΤΑΣΘΕ. ἀνίστασθε, ΙΚΤΗΡΑΣ. τοὺς ἰκετευτικούς. ΑΛΛΟΣ ΔΕ ΚΑΔΜΟΥ ΛΑΟΝ. πιθανὴ ἡ εὔσοδος τοῦ Χοροῦ. σκέψεσθαι γάρ Φησὶ δεῖ μετὰ τοῦ δήμου περὶ τῶν πρακτέων.

147. Ω ΠΑΙΔΕΣ. ἔξεστιν ὁ ιερεὺς, πράξας δι' ὄπερ ἥλθε, ἀμα δὲ καὶ ωτέρο τοῦ χώραν εἴναι ἐτέρῳ υποσχριτῇ. ΕΞΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ. ἔξαγγέλλει. ἡ δὲ χρῆσις Αττική.

151. Ω ΔΙΟΣ ΑΔΤΕΠΗΣ. κατὰ τὴν πρόσθιαξιν τοῦ βασιλέως πάρεστι πρεσβύτας τινὲς, ἐξ ᾧ ὁ Χορος συμπατληροῦται. Διὸς δὲ ἥδυεσθή Φάτιν, τὴν μαντείαν Φησίν. ὁ γάρ Απόλλων υποφήτης δοκεῖ εἶναι τοῦ πατρὸς, καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνειν τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν. καὶ Ομῆσ. (Ιλ. Β. 93.) Διὸς ἄγγελος, ἔστα δεδῆς. ΤΙΣ ΠΟΤΕ. εἴ τις ποτέ ἐστιν. ὅτι μὲν γάρ πάρεσθι λόγιον ἀπὸ τῆς Πιθῶνος, ἀκηκόστι· τὸ δὲ ἥπτον αὐτὸ ζητοῦσιν. ΤΑΣ ΠΟΛΤΧΡΤΣΟΤ ΠΤΘΩΝΟΣ. λείστεις ἡ ἀπὸ, ἵν' ἡ, ἀπὸ τῆς Πιθῶνος. ΕΚΤΕΤΑΜΑΙ. ἐκπειστηγματι. ΦΟΒΕΡΑΝ ΦΡΕΝΑ. τὸν περίφοβον. καὶ Αλκαῖος. Ελάφω δὲ θρόμος ἐν σῆθεσι σίει φοβερός. ἀντὶ τοῦ περίφοβος. ΔΕΙΜΑΤΙ ΠΑΛΛΩΝ. ἀντὶ τοῦ παλλόμενος Φόβω, ἀγωνιῶν. τοῦτο δὲ τοῖς πρὸ αὐτοῦ συιστέειν. ἀγωνιῶν τὴν Φρένα ἐπὶ τοῖς ἀπὸ σοῦ χοησμοῖς, σεβέμενος τὰ ἀπὸ σοῦ εἰρημένα. γράφεται καὶ ΔΕΙΜΑΤΙ ΠΟΛΛΩΝ.

156. ΠΕΡΙΤΕΛΛΟΜΕΝΑΙΣ ΩΡΑΙΣ. εἰς τὸν ἔξης χρέον τημένης τῆς ἀρέας. ὁ δὲ νοῦς· τί μοι ἡ νῦν, ἡ μετὰ χρόνον αύστεις. ΤΕΚΝΟΝ ΕΛΠΙΔΟΣ, ΑΜΒΡΟΤΕ ΦΑΜΑ. οὕτω

Φημίζουσι πρὸς τὸ λόγιον. καλῶς, παῖς ὅσον ἐν ἐλπίδ. τὰ
γενόμενοι οἱ ἀνθρωποι χρησμοὺς αἰτοῦσιν ἀπὸ τῶν θεῶν.

159. ΠΡΩΤΑ ΣΕ. γοράφεται ΠΡΩΤΑΝ ΓΕ. μεταβαλλό-
λογοτὸν εἰς τὸ ἐπικαλεῖσθαι τινὰς τῶν θεῶν. ΓΑΙΑΟΧΟΝ.
ἴστειδὴ ή αὐτή ἔστι τῇ Εκάτῃ, η δὲ θεὸς αὕτη ἐν ταῖς αγ-
ραῖς εἰλέπται. η αὖτὶ τοῦ, τὴν πολιοῦχον, ὥστε τὴν γῆν αἱ-
τῆς πόλεως εἶλιφεν. ΕΤΚΛΕΑ ΘΑΣΣΕΙ. Εὔκλεια Αὐτειν.
οὗτος παρὸς Βοιωτοῖς τιμᾶται. ΚΑΙ ΦΟΙΒΟΝ. τάχα μετὶ
τὸ ἐπὶ λοιμῷ τὴν εὐχὴν γενέσθαι, οὐ αὕτιος εἶναι δοκεῖ· ταῦ-
δε διὰ τὴν μαντείαν.

164. ΠΡΟΤΕΡΑΣ ΑΤΑΣ. τῆς ἀπὸ τῆς ΣΦΙΓΥΟΣ. τοῦ
ΗΝΤΣΑΤΕ, αὐτὶ τοῦ ἐφθείρετε. καὶ Ομηρος. (Ιλ. Λ. 36.)

Η θῆν σ' ἔξανύν γε καὶ ὑστερον αὐτισθολήσας.
ΕΚΤΟΠΙΑΝ. ξένην καὶ ἀλλόκοτον. η ἡρύσατε αὐτὴν ἐκτοπι-
γενέσθαι, ὃ ἔστιν ἐκλός, καὶ απὸ τῶν τόσων τῆς πόλεως.
ΦΛΟΓΑ ΠΗΜΑΤΟΣ. περιφρασθεῖς τὴν πημονὴν τὴν διέπου-

169. ΠΡΟΠΑΣ ΣΤΟΛΟΣ. η πᾶσα δύναμις, ο πᾶς λό-
ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ ΕΓΧΟΣ. ἀλληγορικῶς η Βεβήθεια, παῖς
ἔχεσθαι. οἷον, οὐκ ἔνεσθι τῷ νῷ τῆς Φροντίδος ἔχεις, ταῦ-
τη, τὸ διὰ τῆς Βουλῆς καὶ προμηθείας γιγνόμενον αἰτεῖς
καὶ αἰματήριον.

172. ΕΚΓΟΝΑ ΧΘΟΝΟΣ. η τὰ δένδρα, η τοὺς παιδεῖς
Φησιν. ΟΤΤΕ ΤΟΚΟΙΣΙΝ. αἱ τε γυναικεῖς τῶν καματάν-
τοῖς τόκοις οὐκ ἀνέχουσι, τουτέσθιν οὐ περιγίγγονται τῶν παι-
νῶν. τὸ δὲ ΑΝΕΧΟΤΣΙ, ητοι ἐλευθεροῦνται, καὶ ἀνα ἔστις
ἔχουσιν, η ἄγουσιν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀνωνεύοντων μῆνων
ἐν τῷ ιήχεσθαι. ΙΗΙΩΝ. ητοι τῶν μετ' εὐχῆς γιγνομένων,
τῶν λοιμωκῶν. Ιήιος γαρ ο Αιωνόλων, εἰς δὲ η ἀγνεία τω-

λοιμῶν ἀναφέρεται. ἡ ὅτι ἐπίφθευμα κοινόν ἐστι; καὶ Αρτέμις· εἰ δὲ γυναικεῖς ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφίστησι φωνάς. οἱ δὲ αἰκούουσι, τῶν Θρησκιῶν.

175. ΑΛΛΟΝ Δ' ΑΝ ΑΛΛΩΣ. ἄλλον ἐστ' ἄλλῳ ἴδοις ἀν αὐτοθήσοντα, ὡς ὄργυθες ἐν τῇ πῆσει ἄλλος ἐστ' ἄλλῳ πέτεται. ΚΡΕΙΣΣΟΝ ΠΥΡΟΣ. ἡ οἷον ὁξυτέρους πυρὸς εἰς τὸ στεύδειον εἰς Αἰδην· ἡ κρείσσον πυρὸς, ὡς μὴ καταλαμβάνειν τὸ πῦρ τὸ τῶν αὐτοδιηγούντων πλῆθος καὶ καίειν. καὶ γὰρ ὑπερβολὴ καὶ ἐπίτασις τοῦ πάθους. ΕΣΠΕΡΟΤ ΘΕΟΥ. τοῦ Αἰδενοῦ.

180. ΝΗΛΕΑ. τὰ μὴ τυχόντα ἀλέουσ. τὸ αὐτὸν δὲ ἐστὶ τῷ ΑΝΟΙΚΤΩΣ. οὐκ ηλέουν δὲ ἀλλήλους, ἵστις ὑπὸ τῆς συνηθείας τοῦ κακοῦ, ἡ ὑπὸ Φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ὄμοιών. ΕΝ Δ' ΛΛΟΧΟΙ. ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι καὶ τέλειοι αὐτεἴρυνησκον. ΑΚΤΑΝ ΠΑΡΑΒΩΜΙΟΝ. ἀντὶ τοῦ παραχώριον, ὅπου εἰ βωμοὶ τῶν νεῶν εἰσίν.

187. ΛΑΜΠΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἀκμάζει λαμπτεῖσ τῇ Φωνῇ. ΠΑΙΑΝ δὲ λέγεται πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν. ΟΜΑΤΛΟΣ. ἰμεῖδρος, ὁμόφωνος. τοῦτο δὲ ὄμοιόν ἐστι τῷ, ὅμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.

188. ΩΝ ΤΠΕΡ Ω ΧΡΥΣΕΑ. πρέστι τὴν Φύμην πάλιν φτὶ τῆς μαντείας. ἐλαΐζουσι γὰρ ἐπὶ τινὶ σύγαδῳ τὸ μάντυμα αὐτοθῆναι. ΧΡΥΣΕΑ δὲ, τιμία. Φασὶ γὰρ σύτις τημάσθαι χρυσῆν. ΑΡΕΑ ΤΕ ΤΟΝ ΜΑΛΕΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ, τὸν καταμαραίνοντα. τάττει δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ, τοῦ δίκηρη πολέμου ἀναψοῦντος. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΠΕΜΨΟΝ.

191. ΑΧΑΛΚΟΣ ΑΣΠΙΔΩΝ. οὐ χρώμενος ὄπλοις φλέγει τῆμα. ΠΕΡΙΒΟΝΤΟΣ δὲ, περὶ ὃν ἔκαστος βοᾷ. ἡ μετὰ

βοῆς καὶ οἰμωγῆς ἐστιν. ὡς ἐπὶ πολέμου πάλιν. ΝΩΤΙ-
ΣΑΙ. ἀπελάσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ νῦν διδοῖται εἰ
ταῖς Φυγαῖς. ἡ σύτας· πέμψον ἀλκήν, ὥστε παλαιώμενοι
αὐτὸν γενέσθαι, τὰ νῦν δόντα τῇ πόλει.

194. ΠΑΤΡΑΣ ΕΠΟΤΡΟΝ. ὅτοι ἐπ' ὄρον, ὁ ἐστὶν εἰς αἱ-
μον. Ομηρος· (Ιλ. Ζ. 347.) εἰς ὄρος η εἰς κῦμα. ἡ ΑΠΟΤ-
ΡΟΝ, ἀπὸ τῶν ὄρων τῆς πόλεως. ΕΙΤ' ΕΣ ΜΕΓΑΝ ΘΑΛΑ-
ΜΟΝ. κατὰ τοῦ Βιθοῦ. τοῦτο γάρ ἐστι. Θάλαμος Αμφι-
της. ΕΙΤ' ΕΣ ΤΟΝ ΑΠΟΞΕΝΟΝ. ἔγουν ἔνθα αἱ Συμπλο-
γάδες πέτραι εἰσίν. ἵσως δὲ τὸν Αλμυδησσόν Φησι, περὶ
ιστορεῖται πολλὰ γενάγια γίγνεσθαι. ὥστε μὴ μόνον ἐξ ἀπ-
σης γῆς ἐξεληλάσθαι, ἀλλὰ μηδὲ ἐν κοινῷ θαλάσσης εἰς
ΑΠΟΞΕΝΟΝ δὲ, δυσχέμερον.

198. ΤΕΛΕΙ ΓΑΡ ΕΙ ΤΙ ΝΥΞ ΑΦΗ. ἀντὶ τοῦ, εἴ τι
νῦξ ἀγαθὸν καταλείπεται, τοῦτο ἐν ἡμέρᾳ ἀναφέται. βι-
λεται δὲ λέγειν, ὅτι τὰ κακὰ αἰδίαλειπον ἔχει. εἰ γάρ
ἡ νῦξ ἀφῇ ἐπὶ τῷ ἐστῆς τέλει αἰδελοφεῖς, μὴ Φθάσαια αἱ
ἀπολέσαι, τοῦτο μεđ ἡμέραιν αἰήρεσσαι.

200. ΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ ὅν. τὸν μαραντικὸν Αὔρα κεῖσαι.
σον, ὡς Ζεῦ.

203. ΛΥΚΕΙ' ΑΝΑΞ. Βουλοίμην δὲ καὶ τὰ σὰ βέλη, ἡ
Απολλον, τὰ ἀδάμασθα καταμερίζεσθαι εἰς αὐτὸν, καὶ το-
λαριτάδας Αρτέμιδος ΕΝΔΑΤΕΙΣΘΑΙ, ἐν μερισμῷ δίδοσθαι.
καὶ διατρίβειν· μετῆκλαι δὲ αἴτὸς τῶν διανεμομένων. ΤΟΝ
ΧΡΤΣΟΜΙΤΡΑΝ. τὸν Θηβαῖον Διόνυσον, τὸν ταῖς βάκχαι-
συνοικοῦντα. ΜΟΝΟΣΤΟΛΟΝ. γράφεται ομοστολον.

215. ΕΠΙ ΤΟΝ ΑΠΟΤΙΜΟΝ ΘΕΟΝ. λέγει τὸν λοιμόν,

τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς τῶν θεῶν. Θεῶν γάρ εσθί τὸ
εὐγενεῖν τοὺς αὐλικῶτας.

216. ΑΙΤΕΙΣ. ἐὰν θέλησ τὰ ἔμα ἔσθι δέχεσθαι, ἀ δὴ
ἔσθι εἰρῶ ξένος ἀν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ λόγου, οἷον
αἱ ἀκηκοὰς πρότερον περὶ τοῦ Φόνου τοῦ Λαίου, οὐδὲ μὴ,
καθ' ἓν χρόνον ἐπράχθη ὁ Φόνος, παράν. ΥΠΗΡΕΤΕΙΝ. ἐσ-
αρκεῖν καὶ συμπαράστηεν. ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. τοῦ λεχθέντος ὑπὸ^{τοῦ}
Λιπόλλωνος. ΤΟΥ ΠΡΑΧΘΕΝΤΟΣ. τοῦ Φόνου.

220. ΟΤ ΓΑΡ ΑΝ ΜΑΚΡΑΝ. οὐ γάρ ἀν, Φησὶ, τοσού-
τοι ὄντος τοῦ μεταξύ, ἀνεζήτουν τὸ πρᾶγμα, εἰ μὴ ἡδειν κα-
τατηλόμενος. ἐλπίδα δὲ αὐτοῖς ὑποθέαλει ὅτι δύναται ἀνευ-
τεῖν τὸν Φονέα, ἵνα προδυμότερον συλλαβέανται αὐτῷ. ΣΤΜ-
ΒΟΛΟΝ, τῆς γνώστεως.

222. ΥΣΤΕΡΟΣ ΕΙΣ ΑΣΤΟΥΣ ΤΕΛΩ. μεταφέρει αὖτοῦ
τὰς ἐν ταῖς πόλεσι ξένων τελουντῶν τῇ μετοικίᾳ· αὐτὶς τοῦ,
πεπλητυραφηματι, καὶ ἀρτὶ αὐτὸς ἐνομίσθην ξένος ἀν, καὶ
ἰεπιλευστα. Άλλως. ΝΤΝ Δ' ΕΙΣ ΑΣΤΟΥΣ ΤΕΛΩ. δοκῶν
γάρ εἶναι ξένος, τῆς βασιλείας τετύχηκα. ἐταῖς οὖν, Φησὶ,
συτελῶ εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ μέλει μοι τῶν κοινῶν, ταῦτα
ιμικά προφανῶ.. μετῆκῃσι δὲ αὖτα τῶν συντελουντῶν ἐν ταῖς
πόλεσι, καὶ τὴν ιδίαν δύναμιν εἰς τὸ κοινὸν φερόντων.

226. ΠΑΝΤΑ. τὰ πραχθέντα δηλονότι.

227. Κ'ΕΙ ΜΕΝ ΦΟΒΕΙΤΑΙ. καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἴη πράξας,
καὶ θορεῖται λέγειν αὐτὸς καθ' αὐτοῦ, τὸν Φόνον ὑπεξελὼν
λεγίτω. οὐδὲν γάρ δεινὸν πείσεται, εἰ μὴ ὅτι τῆσδε τῆς γῆς
αἰτιλάξεται. εἰ δὲ ξένον τις οἶδε τὸν Φονέα, μηνυσάτω· καὶ
εὗνος μὲν παρέξω κέρδος, καὶ εἰς αὖτις χάριν ἔξω. πανταχό-
γει σὺν προτρέπεται τοὺς μηνύοντας.

235. ΑΚ ΤΩΝΔΕ. οῖον ἀπὸ αὐτῶν ἀναγκαῖον τὸ πραιγμάτων. ΤΟΝ ΑΝΔΡ' ΑΠΑΤΔΩ. πολὺν ἔλεον ἔργαζεν ὁ λόγος, ὅτι κατηγορεῖ ἐαυτοῦ ἀγνοῶν. πρότερον δὲ τὰ φρλάνθρωπα εἰρηκὼς, τελευταῖα ἐπέγνετο τὰ σκληρότερα.

244. ΤΩΝΔΕ ΔΑΙΜΟΝΙ. τῷ ταῦτα μαντευσαμένῳ Απόλλωνι.

246. ΚΑΤΕΤΧΟΜΑΙ. καταρρᾶμα τὸν Φοίνια ΑΜΟΙΡΟΝ, ἥτοι κακόμοιρον, ἢ μηδενὶς τῶν νεομισμένων μετειληφότα, ἀλλ' ἄταφον ἐκβληθῆναι. ἀγνοῶν δὲ ἐσταράται ἐαυτῷ, εἰ δημιούροις τὸν Φοίνια, διὸ καὶ περισταθέσθεος γίγνεται ὁ λόγος.

253. ΤΟΥ ΘΕΟΥ. τοῦ Απόλλωνος.

255. ΟΤΔ' ΕΙ ΓΑΡ ΗΝ. καὶ γάρ εἰ μὴ ἦν ὄλος τὸ ἄγαντὸν ἔλαυνόμενον, καὶ οἰοντεὶς πολυτραγυμονούμενον, ὃντες ἔδει κινουμένους οἴκαθεν, καὶ μὴ ἀναμείναντας τὴν ἐπίστημα, ἀναζητεῖν. ΜΗ ΘΕΗΛΑΤΟΝ. οῖον, χωρὶς διατάξεως.

261. ΚΟΙΝΩΝ ΤΕ ΠΑΙΔΩΝ ΚΟΙΝΑ. κοινὰ, ἀδελφὰ τοῖς ἔξημον. οῖον, καὶ ἡμῖν ἀνέγεντο, εἰ ἦν τέκνα τῷ Λαζαρούνόμενα. ΜΗ ΔΥΣΤΥΧΗΣΕΝ. ὥστε μὴ παιδοστοιχαστοί ΚΕΙΝΟΤ ΚΡΑΤ'. τὴν ἐκείνου κεφαλήν.

264. ΑΝΘ' ΩΝ ΕΓΩ. αἱ τοιαῦται ἔννοιαι οὐκ ἔχουσι μὲν τοῦ σεμνοῦ· κινητικαὶ δέ εἰσι τοῦ θεάτρου. αἷς καὶ πλευράζει Εὔρωτίδης· ὁ δὲ Σοφοκλῆς πρὸς Βραχὺ μὲν αὐτοῖς ἀσθετεῖ, πρὸς τὸ κινῆσαι τὸ θέατρον.

269. ΤΟΙΣ ΜΗ ΔΡΩΣΙ. τοῖς μὴ δεικνύουσί μοι τὸν φίνεα λαροτόν. ταυτέσθι καρπόν.

276. ΩΔ' ΑΝΑΞ ΕΡΩ. οὕτως ἐρῶ καὶ αὐτὸς ἐπομήνυ-

τος, καὶ κατὰ τὰς σὰς ἀρὰς ἐπαρώμενος, μήτε δρᾶσαι τὸν
φόνον, μήτε τοὺς δράσαντας ἐπισήλασθαι.

278. ΤΟ ΔΕ ΖΗΤΗΜΑ. αἰσθορῶν ὁ Χορὸς ἐπὶ τὸ θεῖον
πάλιν αἴνετο εἶχεν.

280. ΔΙΚΑΙ' ΕΛΕΞΑΣ. τοῦτό Φησίν, ἵνα μὴ πάλιν πέμ-
ψεται εἰς θεοῦ, καὶ γένηται διατριβὴ ἐν τῷ δράματι, ὅπερ
νπάσιν χρον.

284. ΑΝΑΚΤ' ΑΝΑΚΤΙ. αἰσθοκλειομένου τοῦ πέμψειν εἰς
θεῖον, καταφεύγουσιν εἰς τὴν ὁμοίαν μαντικήν. τῷ αὐτῷ δὲ
ἐνέμεται προσαγυορεύει τὸν Τειρεσίαν, ὡς καὶ τὸν θεον, καὶ τὰ
αὐτὰ δοῦνει ἔκεινων Φησίν.

287. ΑΛΛ' ΟΤΚ ΕΝ ΑΡΓΟΙΣ. καύτασθε τὸ κηδεμονικὸν
τοῦ θεοῦ διετήρησε. τὸ μὲν οὖν ΔΙΠΛΟΤΣ ΠΟΜΠΟΤΣ, τῆς
σταυδῆς ἐστὶ τεκμήριον· τὸ δὲ ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΕΙΠΟΝΤΟΣ,
πιλαγὸν εἰς τὰ εἴδης, ἵνα ἡ υπάρχοντα αὐτοῦ πίστιν ἔχοι, τὸ πε-
πισμένον υπὸ τοῦ Κρέοντος τὸν Τειρεσίαν μαντεύεσθαι κατὰ
τὸν Οιδίποδος τὰ ψευδῆ.

290. ΚΩΦΑ. ψυχρὰ, καὶ οὐδὲν σαφὲς ἔχοντας τὰ ψυ-
χρὰ γίγνενται.

296. ΩΙ ΜΗ ΣΤΙ. ὁ μὴ τὸ ἔργον δεδοικὼς, οὐδὲ τὸν λό-
γον φοβεῖται· ἡ οὐδὲ ὁ λόγος φόβον αὐτῷ ἔντιθεται.

297. ΑΛΛ' ΟΤΞΕΛΕΓΧΩΝ. καὶ ταῦτα εἰς σύστασιν τῶν
πρεστών, ἵνα μηδὲ ὑστέρον δυνηθείν αἰνῆσθαι.

301. ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ. τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐπίγεια.

312. ΡΤΣΑΙ Δ' ΕΜΕ. ὅρα τὸ τοῦ κηδεμόνος, ὅτι τελευ-
ταῖσι εἰσιτὸν ἔταξεν, ὅτως ἀφέλοιστο τὸ Φορτικὸν τῆς ἐξου-
σίας. ΑΝΔΡΑ Δ' ΩΦΕΛΕΙΝ. παιδευτικὸς ὁ λόγος. ἔδει αἴσθα-
τας αἱρὲ ὃν δύναντο ὠφελεῖν τοὺς πέλας.

316. ΦΡΟΝΕΙΝ ΩΣ ΔΕΙΝΟΝ. ὡς δεινὸν, Φρονί, τὸ οὐτενῖ, ὅταν τὸ Φρονύμενον τῷ Φρονοῦντι μὴ λυστελῆ. σχελάζει δὲ μὴ βουλόμενος εἰς φῶς ἀγεν τὰ τοῦ Οιδίπου διαλελυμένως δὲ εἴτε ΤΕΛΗ ΛΤΗ, ἀπὸ τοῦ λυστελῆ. ΤΑΤΤΑ ΓΑΡ ΚΑΛΩΣ ΕΓΩ. τὰ συμβησόμενά μοι, ὅτι αἰαχοθήσομαι λέγειν ἢ μὴ βούλομαι· τὸ ἐξελέγκειν τὸν Οἰδίποδα. τῶτα εἰδὼς διώλεστα αὐτά· οὐ γάρ ἀδεῦρο πορεύει.

321. ΉΝ ΕΜΟΙ ΠΙΘΗ. εἶναι με ἀπειλεῖν εἰσῆγεις.

323. ΤΗΝΔΑ' ΑΠΟΣΤΕΡΩΝ ΦΑΤΙΝ. μὴ λέγω τῇ χοροσμόν.

324. ΟΡΩ ΓΑΡ. οὐ γάρ σύμφορός σοι οὐδὲ κατὰ κακὴν ζήτησις γίγνεται. ἵνα οὖν μὴ ἐκ τούτου μέμψις ἀκολουθεῖ, σιωπᾶ. τὸ μὲν κατὰ λόγου ἐλλυτέσις ἔστι· τὸ δὲ κατὰ ἀνοικειών, πληρεσ. ὁ δὲ βούλεται λέγειν· ορῶ τὸ σὸν Φάνημα πρὸς κακὸν ἔξιον, καὶ γὰρ οὖν Φάνην μὴ πρὸς κακὸν αἴρει· Φυλάσσομαι.

326. ΜΗ ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ. ὑποβαλότος τοῦ Τειρεσίου κακὴν, ὅτι ἐπιστήταται, ὁ Χορὸς καταλιπαρεῖ εἰπεῖν· ἔτι ανουμένου εξάγεται εἰς λοιδορίαν πρὸς αὐτὸν ὁ Οιδίπους, ὡς παροξυσθεῖς λέγει. ἔχει οὖν τὰ τῆς ὑποθέσεως ἀριστα.

328. ΕΓΩ Δ' ΟΤ ΜΗ ΠΟΤΕ. οὐκ ἐμφανῶ τὰ ἐμάτια· ἵνα μὴ τὰ σὰ εἴτα κακά ηδη δὲ τρανότερον Φρονί, ὅτι αὐτοῦ κακὰ αποκρύπτεται.

332. ΕΓΩ Τ' ΕΜΑΥΤΟΝ ΟΥΤΕ Σ' ΑΛΓΥΝΩ. εἰπεῖν αἰλυγινεῖν ἐΦη, ισως ἐπιστήμενος ὅτι κακῶς αἰσθέσται· αὐτοῦ ἀπιστούμενος· τάχα δὲ καὶ βουλόμενος αἰσθοκάτιον συμπειριέλασεν ἑαυτὸν, ὡς καὶ ἐμπαροσθεν, ΤΑ'Μ' ΩΣ ΑΣΕΙΠΩ ΜΗ ΤΑ Σ' ΕΚΦΗΝΩ ΚΑΚΑ.

334. ΟΤΚ Ω ΚΑΚΩΝ ΚΑΚΙΣΤΕ. ἐν ὑπερβάτῳ δὲ λόγῳ· τὸ λέξεις, ὡς κακῶν κάκισθε, ἀλλ' ἀδι' ἀτεκτος κατελεύτητις Φανῆ; ΟΡΓΑΝΕΙΑΣ. ὁ ἐσθι ταράχειας, καὶ εἰς ὄργην ἔκβαλεις. ἀπολογεῖται δὲ περὶ τῆς ὑδρεως, λέγων ὅτι καὶ πέτρου Φύσιν σύ γ' ὄγκειας. ΑΤΕΓΚΤΟΣ δὲ, αὐτὶ τοῦ ἀσυμπτωτῆς καὶ ἀδάκρυτος. τέγυειν γὰρ τὸ βρέχειν. ΑΤΕΛΕΤΗΤΟΣ. δυσαξίωτος, δυσταράκητος, ἀμείλιχος.

341. ΑΤΤΑ. πργουν αὐτόματα.

344. ΘΤΜΟΤ. οὐκ ἐσθι γενικὴ, ἀλλὰ ρῆμα προστιχητόν.

345. ΠΑΡΗΣΩ Γ' ΟΤΔΕΝ. ὄργιζόμενος οὐδὲν σιωπήσαμι, ἢν πέπεισμα καὶ ὑπονομα.

347. ΟΣΟΝ ΜΗ ΧΕΡΙ. εἰργασθαι τὰ ἄλλα τοῦ Φόνου, χωρὶς τῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνεργείας. εἰ δὲ ἐξελεγεῖς, ἐκάλουν ἡ σε καὶ Φονέας αὐτόχειρας.

350. ΕΝΝΕΠΩ ΣΕ. λέγω σε τῷ κηρύγματι ὑπεύθυνον μου, τῷ ὑπὸ σου εἰρημένῳ.

354. ΟΤΤΩΣ ΑΝΑΙΔΩΣ. οἴεται αὐτὸν πλασάμενον φεύγεισι· εἰκότως δὲ ἀποιτεῖται, ὡς δι' ὄργην εἰρηκώς. εἰ δὲ ισοσιεύθη κατ' αρχὴν ὁ μάντις, τὰ ἐξῆς τοῦ δράματος αὐτῆς τοῦ ἀναγγωρισμοῦ, ἐν οἷς καταγεγένεται μάλιστα ὁ ποιητής.

357. ΟΥ ΓΑΡ ΕΚ ΓΕ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ. Φανερῶς εἰς Κρέστα ἡ ἀπόστασίς ἐσθι.

366. ΣΤΝ ΤΟΙΣ ΦΙΛΤΑΤΟΙΣ. εὐσχημόνως ἀπηγγειλε τὸ πεδὸν τῆς μητρός.

370. ΣΟΙ ΔΕ ΤΟΥΤ' ΟΤΚ ΕΣΤ'. ίσον ἐστὶν ὁ Οιδίστους ταράχαλλόμενος, ὡς ὁ Αγαμέμενων πρὸς τὸν Κάλχαντα.

372. Α ΣΟΙ ΟΤΔΕΙΣ. οὐδείς ἐσθι, ὃς οὐ ταῦτα ἀνειδίη, ἀπεργεῖ μοι ἀνειδίσας. τὸ δὲ ΤΑΧΑ, αὐτὶ τοῦ ταχέως,

οῖσι, καὶ σὲ μετ' ὀλίγον ἐροῦσι τυφλόν. καὶ περὶ τῆς πράσινος δὲ λεληθότως αὐτῷ μαντεύεται.

374. ΜΙΑΣ ΤΡΕΦΗΣ ΠΡΟΣ ΝΤΚΤΟΣ. διασλῶν τὸ ὄντον
νόμιμα. ἡ τοι σὺν οὔτως· ὑπὸ μιᾶς νυκτὸς, τῆς ἀδρασίας, τῆς
διηνεκῆς κατεχουσῆς σε, τρέψῃ, ὡς μηδὲν διαθέναι καὶ
τοὺς ὄρῶντας. ἡ οὔτως· διὰ τὸ πηρὸν εἴναι ἐλεοῦσί σε πάντες;
ἀπόχρη γαρ καὶ τὸ τῆς πηρώσεως.

377. ΤΑΔ' ΕΚΠΡΑΞΑΙ. ἀντὶ τοῦ, τὰ κατ' ἐμὲ ἔκλι-
σαι. λείπει ἐάν με φορεύσῃς.

380. Ω ΠΛΟΥΤΕ. πεποίηκε τὸν Οἰδίποντα υπονεῖν
ὑποβολῆς Κρέοντος ταῦτα εἰρήσθαι, ἵνα, ζητοῦντος αὐτοῦ
ἀφορμὴν εὐλογον ἔχῃ τὰ λειτά του δράματα.

385. ΟΤΕ ΑΡΧΗΣ ΦΙΛΟΣ. ἐν εἰρωνείᾳ. ΜΗΧΑΝΟΝΑ-
ΦΟΝ. τὰ φαινα μηχανώμενον. μάγους δὲ ἐκάλουν, ταῦ-
τηνδεῖς φαντασίας περιτιθέντας. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ ταῦ-
τα φαρμακεῖς μάγους ἐκάλουν. ΑΓΥΡΤΗΝ. πλαχὸν, ὀχλαγγή.

391. ΡΑΨΩΙΔΟΣ ΚΤΩΝ. ἡ ΣΦΙγξ, ἡ ράσσοντα
ῳδάς. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ραψώδοντος καθ' Ομηρον, ἡ μεθ' Ο-
ρον ἦν. κύνα δὲ αὐτὴν καλεῖ, διὰ τὸ αργαστικόν. τοι
ΠΙΟΝΤΟΣ. τοῦ τυχόντος. ἀντὶ τοῦ· οὐ τοῦ τυχόντος· ταῦ-
τηνίσαι. διὰ τούτων δὲ αὕξει τὸ ἴδιον κατόρθωμα μεῖζον
μαντικῆς, καὶ πάσης αὐθωρανής συνέσεως.

402. ΑΓΙΛΑΤΗΣΕΙΝ. ἐάν δασέως, τὸ ἄγος ἀπελασθεῖ
τὸ περὶ τὸν Λεύκον. ἐάν δὲ ψιλᾶς, ἀντὶ τοῦ βασιλεύειν.

408. ΕΞΙΣΩΤΕΟΝ. λείπει ἐμοί. ΤΟΤΔΕ ΓΑΡ ΚΑΙ ΤΩ
ΚΡΑΤΩ. τοῦ ἐξ ἵσου λέγειν. ΩΣΤ' ΟΥ ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΠΕ-
ΣΤΑΤΟΥ ΓΕΓΡΑΨΟΜΑΙ. δεήσομαι. ὅρε δὲ καὶ τὴν δικαίω-
των ἀνόματος. τῷ μὲν γαρ ἐπιφθονωτέρῳ ἐπὶ τοῦ Οἰδίποντος

κατέστο, τῷ ΔΟΤΛΟΣ· τῷ δὲ εὐπρεπεστέρῳ ἐπὶ τοῦ
ικοτος.

417. ΑΜΦΙΠΛΗΣ. η ἐξ ἀμφοτέρων ἐλασία, η ἐκατέρω
ο πληγουσα, ἐκ τε πατρὸς καὶ μητρός. ΔΕΙΝΟΠΟΤΣ. η
ια τῶν ποδῶν δέος ἐμπαιοῦσα.

420. ΠΟΙΟΣ ΟΤΚ ΕΣΤΑΙ ΛΙΜΗΝ. τὸν λιμένα τιθησι
ἢ ἀντὶ τοῦ τόπου· τροπικᾶς δὲ ἀντὶ τοῦ, ποῖ αὐκὲν ἐλεύση
ζῶν; ΟΤΑΝ ΚΑΤΑΙΣΘΗ. ὅταν αἰσθανθῆ, καὶ νοήσης.
ΕΚΤΡΙΒΗΣΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ διατρίψει ἐν τοῖς κακοῖς, η ἀστο-
τεῖαι. η μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σμηχομένων ἀργυρῶν η χαλ-
ᾶτη, η ἄλλων τοιούτων, ἀπερὸν τῷ πλύνεσθαι σφόδρα τρι-
άμοια ἐλαζοῦται.

434. ΣΧΟΛΗ. βραδέως. ἀντὶ τοῦ σύδαιμως.

438. ΗΔ' ΗΜΕΡΑ ΦΤΣΕΙ ΣΕ. ἀντὶ τοῦ, οἵων εἴ γονέων
δέξει. ΔΙΑΦΘΕΡΕΙ δὲ, διὰ τὴν πήρωσιν, καὶ τὴν λοιπὴν τοῦ
βίου ἀνατροπήν.

439. ΛΙΝΙΚΤΑ. ἀσαφῆ καὶ κεκρυμμένα.

440. ΣΤ ΤΑΤΤ' ΑΡΙΣΤΟΣ. ὥστερ εἰρωνευόμενός Φησιν·
ἄνγυμά ἔστι, σὺ θᾶττον νοήσεις, ὅτι καὶ τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴ-
γυμα πρῶτος ἐξεῦρες. ο δέχεται εἴς ἔταινον.

442. Η ΤΤΥΧΗ. τὸ σὲ διαγγώναι τὸ ανιγμα.

443. ΑΛΛ' ΕΙ ΠΟΛΙΝ. πάνι τοῦτο προσαγωγὸν τοῦ
τλίθους.

447. ΕΠΙΩΝ ΑΠΕΙΜΙ. ἐνταῦθα παρρησιαστικώτερον ὅλον
ἢ πρᾶγμα παρανίτηται, ἀμφοτέρων τοῦ ποιητοῦ στοχαστι-
κοῦ, τοῦ τε τῷ δράματι συμφέροντος, ὅπως μὴ ἀνακαλύ-
φηται η ιστόθεσις, διὸ αινιγματωδῶς πάντα Φησὶ, τοῦ τε
ἢ προσώπων πρέπεοντος. ἔδει γὰρ εἰσεῖν τὸν μάντην τὰ μετ'

ολίγον Φαησόμενα. ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΤΟΥΤΟΝ. ὡς περὶ ἐτέλη
λέγων, αὐτὸν αἰνίζεται.

454. ΤΗΙ ΣΥΜΦΟΡΑΙ. τῇ συντυχίᾳ. ΣΚΗΝΙΤΡΩ. ΠΡΟ-
ΔΕΙΚΝΥΣ. τὸ σκῆνιτρον δεικνὺς σύμβολον τῆς ἑαυτοῦ εἰ-
νεις, ὅτι ἐκ βασιλέως πλωχὸς ἐγένετο.

460. ΟΜΟΣΠΟΡΟΣ. τὴν αὐτὴν σπείρων γυναικα.

463. ΤΙΣ ΟΝΤΙΝ' Α ΘΕΣΠΙΕΠΕΙΑ. ἀκόλουθά εἰσι τοῦ Χοροῦ πυὸς τὰ προεισημένα. νῦν δὲ οὐκ ἔστιν αὐτῷ επρόσωπον ἀναλογίζεσθαι περὶ ὃν εἴστεν ὁ μάντις. διὸ ἀντιχειὶ τὸ μάντευμα τοῦ Θεοῦ. ὁ δὲ νῦν· τίς ἔστιν αὐτὸν τινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; ηὔτως· τίς ἔστιν οὗτος; κατώτερον η Δελφὶς πέτρα, οἶνος, ὁ μὴ λαβὼν τὸ μετεῖον τοῦ Αποσλῶν; ΚΗΡΕΣ ΑΝΑΠΛΑΚΗΤΟΙ. αἱ εἰδή-
δὲν ἀμερτάσουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι. κῆρες δὲ τηλευτήσαντος Λαοίου. ηὔτως. ἄφυκτοι, ἀστλάντοι, ἀπελαγτοι, ἀφανεῖς, ἀσ οὐκ ἔστιν αἴστοφυγεῖν.

476. ΕΞΙΧΝΕΤΕΙΝ. τοῦτο ἐστήγαγε, καὶ τὰ ἄλλα ματα τροπικῶς, ὡς ἐστὶ ὥγρας ταῖον, τῶν ὑπὸ πλη-
ζητουμένων, καὶ ὥστε ἐν ὑλῃ κεκρυμμένων· οἰκεῖς δὲ τοις τὰ ὄνόματα, ἀντραὶ καὶ πέτραι. ΦΟΙΤΑΙ ΓΑΡ ΤΙ' ΑΓΓΑΝ ΤΑΛΑΝ. ἐκεῖνος ὁ πεφοεικῶς, πανταχοῦ κρυπτόμενος, ο βούλεται ἑαυτὸν ἐμφανίσαι. ΧΗΡΕΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ, μηδεγγνωσκόμενος, τῇ Φυγῇ μονάζων. η καὶ αὐτὸς οἰκεῖον τῇ φριάδει διατί. ΤΑ ΜΕΣΟΜΦΑΛΑ ΓΑΣ ΑΠΟΝΟΣΦΙΖΩΝ. αἱ τοῦ Φεύγων. τὸν τέσσον δὲ εἴστεν αὐτὶ τῶν χρησμῶν, αἱ τοὺς χρησμοὺς διαφεύγεις μεχρὶ νῦν ὁ μηνυθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὅτι δὲ η Πυθὼ μεσόν Φαλος, δῆλοι καὶ η περὶ τοὺς αἴτης ιστορία; καὶ ὅτι χρύσεος αἴτοι διὰ τοῦτο ἀνάκεινται, καὶ το-

πάντα χάριν ἔχεισθε ὁ Ζεὺς τὸ μαντεῖον ιδρύσατο. ΤΑ Δ' ΑΕΙ ΜΩΝΤΑ. ἀλλ' οὐδὲν ἥπιον τὰ μαντεύματα περιστατᾶται ζῶντας αἱ σχύλωτα τῇ ἀληθείᾳ.

193. ΔΕΙΝΑ ΜΕΝ ΟΤΝ. μεταβαίνουσιν ἐπὶ τὰ εἰρημένα
τοῦ Τειρεσίου. σοφὸν μὲν οὖν αὐτὸν ὁμολογοῦσιν. ΔΕΙΝΑ ΤΑ-
ΡΑΣΣΕΙ. τούτῳ ἔχοντα, ἐπεὶ ἔδοξε δυσχερῶς ἐνεχθῆναι
τοὺς τὸν ἄρχοντα. ΟΤΤΕ ΔΟΚΟΥΝΤ'. οὔτε πιστὸς, οὔτε ἀστ-
ικός. ΤΙ ΓΑΡ Η ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ. εἰκότας ἀστοροῦσι. ποῖον γάρ
ἔχεις γέγονε τοῖς ἀπὸ Λαβδάκου πρὸς τὸν Πολύζου; ἔτι γάρ
εμίζουσιν αὐτὸν εἶναι Πολύζου. ΠΡΟΣ ΟΤΟΥ ΔΗ ΒΑΣΑΝΩΙ.
αἷς τοῦ, ποίω λογισμῷ. τίνος πράγματος κρίσει χωρισμέ-
νος, ταῖς λεγομένοις πιστεύσω κατὰ Οἰδίποδος. ΦΑΤΙΝ ΟΙΔΙ-
ΠΟΔΑ. τὴν κατὰ τοῦ Οἰδίποδος γιγνομένην παρὰ Τειρεσίου.

195. ΆΛΛ' Ο ΜΕΝ ΟΤΝ ΖΕΤΣ. Θέλουσιν ἀνατρέψα-
τε τὸ τοῦ Τειρεσίου εἰρημένα. καὶ Φασιν ὅτι οἱ μὲν θεοὶ ου-
κέται, καὶ μόνοι τὰ τῶν ἀνθρώπων εἰδότες. ὅτι δὲ οἱ μάντεις
καλλιεν τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τι ἐπιστάνταις, εὗ Φῆμι, καὶ
εἰς ἡ χρίσις αὕτη ἀληθής ἔστι. γένοιτο μὲν γάρ τις κατὰ σύ-
νειν ἔτερους ἐτέρους προσήκων· οὐ μὴν αὕτη γε ἡ ἐπιστήμη ἐκ
μνημῆς ἔστιν, ἀλλ' ἐκ Φύσεως καὶ ἐντρεχείσες ἐκάστῳ πά-
ντος. ΑΝΔΡΩΝ Δ' ΟΤΙ ΜΑΝΤΙΣ. οὔτω πιστεύω, ὅτι οἱ
μνημὲς πλέον ἔμου Φρεγοῦσιν. ΣΟΦΙΑ: Δ' ΑΝ ΣΟΦΙΑΝ. σο-
φην τοῦ Φησι τὸν στοχασμόν. ὃ γάρ λέγει τοῦτό ἔστιν, ὅτι
ἴν τῷ στοχάζεσθαις ἄλλος ἄλλον παρέλθοι ἀν καὶ νικήσειεν.
ΆΛΛ' ΟΤ ΕΓΩΓ' ΑΝ. ἐγὼ δὲ οὐκ ἀν ποτε ἐπαινέσαιμ
τοὺς μεριφορέντας τὸν βασιλέα, οὐδὲν δέ τοι ἀν αὐτῶν τὸ
πέπονος Φαίην, πρὸν ιδούμενοι σαφῆ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπόβασιν.
ΤΑΝΕΡΑ ΓΑΡ. ἀ μὲν γάρ εἰκαλοῦσιν αὐτῷ, ἀδηλα καὶ οὐ

πάντως αληθῆ· ἀ δὲ κατώρθωσε, Φανερά, ὅτε ἐπειδὴ^{τι}
αὐτῷ τῆς Σφιγγὸς, ὡφθη σοφός. ΒΑΣΑΝΩΣ Θ' ΝΑΤΠΟΛ
χρίστε τε ἥδης ὡφθη τῇ πόλει. Η δέ τοις· αὐτὸς τῆς Βασιλί^{ας}
τῆς Σφιγγὸς ιδέως διετέθη η πόλις πρὸς τὸν Οἰδίποδα.

513. ΑΝΔΡΕΣ ΠΟΛΙΤΑΙ. ἔρχεται ὁ Κρέων ἐπὶ τῷ κα^τ
ἔαυτοῦ ὑπονοίᾳ ἀγανακτῶν, καὶ απολογήσασθας Βουλεύου^{μεν}
ΑΤΛΗΤΩΝ, μὴ καρτερῶν, μὴ Φέρων, δυσαναγκητῶν.

523. ΑΛΛ' ΗΛΘΕ ΜΕΝ ΔΗ. ἔπειδὴ τὸ τοῦ Χορᾶ π.
σωτὸν ισόρροπον δεῖ εὐ ταῖς διαιταῖς εἶναι, διὰ τοῦτο κα^τ
παραμεθεῖται τὸν Κρέοντα, ὅτι ἵστις κατ' ὄργην τοῦτο εἰ^{πει}
ἔρθισθεις ὑπὲ τοῦ μάντεως.

525. ΠΡΟΣ ΤΟΥ Δ' ΕΦΑΝΘΗ. κατ' ἔρωτησιν ὁ λόγος

528. ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ ΟΡΘΩΝ. τοῦ Χοροῦ οὐκ ἔχει^{τι}
λέγειν τίνι γνώμῃ ταῦτα ἐλέγετο, αὐτὸς τῶν ἔξωθεν συμβο^{λει}
λειν Βουλέμενος ὁ Κρέων, περὶ τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ ση^{ματος}, ἐν ᾧ ταῦτα ἐλεγεν ὁ Οἰδίποδος, πυνθάνεται.

531. ΤΟΥΔΕ Τ' ΑΝΔΡΟΣ. αὐτὶ τοῦ, ἐμοῦ, η τοῦ Δε^{ιποδού}

543. ΟΙΣΘ' ΩΣ ΠΟΙΗΣΩΝ. αὐτὶ τοῦ ποιήσεις. έπει^{τι}
Αττικισμός.

545. ΛΕΓΕΙΝ ΣΤ ΔΕΙΝΟΣ. σὺ μὲν δεινὸς εἶ εὐ τῷ θεῷ
γειν· ἐγὼ δὲ σὺ μετὰ εὐοίας σου αἰκούω διὰ τὴν δυσμένειαν.

552. ΟΤΧ ΤΦΕΞΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ. οὐκ ἐκίστειν τὴν
μωρίαν.

556. ΤΟΝ ΣΕΜΝΟΜΑΝΤΙΝ. εὐ εἰρωνείᾳ. εὐήθη γὰρ εἰ^{πει}
λει λέγειν τὸν Τειχεσίαν.

559. ΟΤ ΓΑΡ ΕΝΝΟΩ. ἔπει^{τι} κατὰ παράλειψιν εἰ^{πει}
λέγει· τί με ἔμωτάς αἴγνοι.

566. ΕΡΕΥΝΑΝ. ζήτησιν, δοκιμασίαν. •

572. ΕΙ ΜΗ ΣΟΙ ΣΤΝΗΛΘΕ. ὁ μάντις εἰ μὴ ἐλάμβανε
σεκυνωνὸν τοῦ Βουλεύματος, οὐκ ἂν με ἐφῆ τοῦ Λαῖου Φονέα.

580. ΑΝ. τὸ τέλειον ἀ ἀν., ἀντὶ τοῦ ἄτυκα ἀν.

600. ΟΤΚ ΑΝ ΓΕΝΟΙΤΟ. προκατασκευάσας, ὡς ἄμε-
ντος εἰς τὸν αὐτῷ τοῦ τυραννεῖ, τὸ ἀφόβως κοινωνεῖ τῇ τυραννίδι,
τοῦτο ἐστήνειν. ὁ γὰρ νοῦς· ὁ ταῦτα τὰ συμφέροντα ἐνθυ-
μόμενος, οὐκ ἂν γένοιτο κακὸς, ὥστε ἐτέρῳ τινὶ ἀσυμφόρῳ
ἰπτημῆσαι. ΦΡΟΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, Φρονοῦντος. η ὥντως· ὁ κα-
λᾶς Φρονῶν νοῦς οὐκ ἂν κακὸς γένοιτο. ΚΑΙ ΤΩΝΔ' ΕΛΕΓ-
ΧΟΝ. ζητησον, Φησὶν, εἰ τὸν χοησμὸν ὑγιῶς ἀφῆγμαί σοι
φίσαι· εἴτα εἰ κατεκοινώησα τοῦ μαντείου τῷ Τειχεσίᾳ.

607. ΤΗΣ Τ' ΕΜΗΣ. ὅτι καὶ αὐτὸς τὸν ἐμαυτοῦ καταψη-
φίζομαι θάγατον.

611. ΦΙΛΟΝ ΓΑΡ ΕΣΘΛΟΝ. ἵστον γάρ ἐσθι κακὸν, απω-
σίσασθαι φίλον καὶ τὸν ἐμαυτοῦ βίον.

616. ΚΑΛΩΣ ΕΛΕΞΕΝ. σὸς εὐλαβούμενῷ πεσεῖν, καὶ
ἐπεισουλαθήσεοθας παρ' αὐτοῦ, καλῶς ἔλεξεν ὁ Κρέων, ὅτι
ἢ καὶ γνώση ταῦτα ἀσφαλῶς, ὅποις εἰμι περὶ σέ. ὁ γὰρ
τοῦ Βουλευόμενος, καὶ μὴ πολλάκις βασανίζων τὴν γνώμην,
εὐχαριστεῖ. πρὸς ὁ οἱδίτων Φησὶν, ὅτι πρὸς τὰς ταχείας
εἰπεῖσθας δεῖ ταχεῖσαν καὶ τὴν ἄμυναν εἶναι.

620. ΤΑ ΤΟΤΔΕ ΜΕΝ. τὰ τοῦ Κρέοντος, τοῦ ἐμοὶ ἐπι-
βαλεσσαμένου. ΤΑΜΑ. η ἄμυνα.

625. ΩΣ ΟΤΧ ΤΠΕΙΞΩΝ. οὕτως λέγεις, ὡς μὴ πεισθη-
σθεῖσθαι μοι, αλλ' ἀντιλέξων τῇ κελεύσει.

626. ΤΟ ΓΟΤΝ ΕΜΟΝ. ὅστον ἔχει εἰς ἐμὲ, καλῶς Βου-
λεύσαται. η ὥντως· τὸ γοῦν ἐμαυτῷ σύμφορον εὖ Φρονῶ. πρὸς

ὅ Φησιν ὁ Κρέων, ὅτι καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον δεῖ σε σκοτίην
ὅτι οὐ δεῖ με ἀκαίρως ὑπονοεῖθαι.

627. ΕΙ ΔΕ ΣΤΝΙΕΙΣ ΜΗΔΕΝ, ὃν ὑπονοεῖς. ΑΡΚΤΕΟΝ
Γ' ΟΜΩΣ. ἀλλὰ χοῦ βασιλεύειν.

636. ΙΔΙΑ ΚΙΝΟΥΝΤΕΣ ΚΑΚΑ. ΦΙΛΟΝΕΙΧΟῦΝΤΕΣ. ΟΤΚ ΕΙ
ΣΤ Τ' ΟΙΚΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπελεύσῃ, οὐ πορεύσῃ; οὐ
λᾶς δὲ οὐ πυνθάνεται τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος, ἐκ παντὸς ἀπε-
λαγῆναι αὐτοὺς Βουλομένη, ἄμα δὲ καὶ ἡα μὴ διλογία;

640. ΔΥΟΙΝ ΑΠΟΚΡΙΝΑΣ. ἐν τῶν δύο ποιήσας.

644. ΜΗ ΝΤΝ ΟΝΑΙΜΗΝ. τοῦ βίου δηλονότι.

648. ΤΟΤΣΔΕ Θ'. τοὺς τοῦ Χοροῦ.

649. ΠΙΘΟΤ. οἷον μὴ τῇ ὄργῃ εἴκων, ἀλλὰ τὰ δεῖ-
διασκεψάμενος. καλῶς τὸ ΘΕΛΗΣΑΣ. πολλάκις γάρ εἰ-
ταις ὄργαις μεταγγίνεται τις ὄφειλαν, αἰδούμενος ἐμρέει την
αἰματητίαστι. ΤΟΝ ΟΤΠΟΤΕ ΠΡΙΝ. η τὸν ἐν τῷ πρεν χο-
η τὸν ἐν τῷ εἰσηκένα λόγῳ. ἀπελογήσατο γάρ. νῦν δὲ μη-
γάλην πίστιν ἐπαγγέμενον ἀπὸ τοῦ ὄρκου αἰδεσθῆται.

656. ΤΟΝ ΕΝΑΓΗ ΦΙΛΟΝ. γχάφεται ΦΙΛΟΝ ΕΝΑΓΗ
ἐναγγεῖς δὲ, τὸ σεβάστμιν καὶ ἀγνόν. ἄγος γάρ, τὸ ιερὸν σε-
βασ, ὅθεν καὶ τὸ (Ιλ. Φ. 221.) ἄγη μὲν ἔχει. καὶ (Οἰ.
Ζ. 168.) ὡς σε γύναι ὥγαμαι. κατ' εὐΦημισμὸν δὲ καὶ τα-
μιάσματα, ἄγη λέγεται, καὶ οἱ μισθοὶ, ἐναγγεῖς καλεῖται
ὁ δὲ νοῦς· τὸν μηδέτωτε ὑπὸ Φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γε-
μενον, ἀλλὰ παθαγὸν ὄντα, δεσμεθα μὴ λόγων ἀτίμων ἐκβο-
λεῖν, ἀλλὰ πεισθεῖσται αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν. η ΕΝΑΓΗ,
τὸν ἐνεχόμενον μύσει, οὕτως· δεσμεθα τὸν μηδέτωτε ἐις
γειγόμενον εἰς Φίλους, μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἀτίμων ποιεῖς
τῶν λόγων.

638. ΕΤ ΝΥΝ ΕΠΙΣΤΩ. γίγνωσκε, ὅτι ταύτω συηγορῶν εἰμὲ ἀδικεῖς. οὐδὲν γὰρ ἄλλο, ἢ ὅλεθρόν μοι ἐπάγεις, εἰ παρέβομαι τὸν ἐπιβεβαλευκότα.

639. ΟΤ ΤΟΝ ΠΑΝΤΩΝ ΘΕΩΝ. ἐπὸν ὄρκον καταπάτησεν, ἐξ οὐ μάλιστα ἐδόκει πεῖσαι τὸν βασιλέα. Ήλιον δὲ ὄμυσιν, ὅτι πάντα ἐφράκας αὐτὸς συῆδε τὸ πᾶν. Ο ΤΙ ΠΥΜΑΤΟΝ ΟΛΟΙΜΑΝ. ἀπὸ τοῦ; ἐσχάτως ἀπολοίμην.

640. ΟΔ' ΟΤΝ ΙΓΩ. τὸ φιλάκειον αὐτοῦ κανταῦθα δείκνυσιν, ὡς οὐ δὶ' ἑαυτὸν παρακεχωρηκότος, ἀλλὰ διὸ τὴν τόλω, καὶ δέη αὐτὸν πεισθέντα κινδυνεῦσαι.

641. ΣΤΥΓΝΟΣ ΜΕΝ ΕΙΚΩΝ. δῆλος εἰ σηδῶς εἴκων· ἵνα δὲ ἐστὶ τὸ πέρας ἔλθης τῆς ὁργῆς, τότε βαρέως οἵσεις τὸ πρᾶγμα οἷον, μελανοήσεις, καὶ ἀδίκα ἐνθυμηθήσῃ. ἔτι δὲ εἰμένει ὁ Κρέων τῷ αὐτῷ παρρησίᾳ, ἐπιστάμενος οὐδὲν ἰππαδόησεν.

642. ΣΟΥ ΜΕΝ ΤΤΧΩΝ ΑΓΝΩΤΟΣ. σοῦ μὲν μὴ ἐπιστάμενον τὴν ἐμὴν προσίρεσιν, οἷον τρυγονηκότος με· παρὰ δὲ τούτοις τῆς ὄμοιας δόξης, ἢν καὶ πρώτην εἶχον περὶ ἐμέ.

643. ΓΥΝΑΙ ΤΙ ΜΕΛΛΕΙΣ. οὐ καλέγνωκεν ὁ Χορὸς τοῦ Οδίστοδος, παρακελεύεται τῇ γυναικὶ εἰσάγειν αὐτὸν.

644. ΜΑΘΟΥΣΑ Γ' ΗΤΙΣ Η ΤΤΧΗ. πιθανῶς μετὰ τὸ ἐπιλάχθαι αὐτοὺς, ἐπιζητεῖ τὴν αἰτίαν· ἀμα δὲ καὶ ἵνα αὐχὴ γένηται τοῦ ἀναγγελούσμου.

645. ΔΟΚΗΣΙΣ ΑΓΝΩΣ. ὁ Χορὸς ὑπὲρ αἱμφολέρων αἰτολογεῖται· ὑπὲρ μὲν τοῦ Κρέοντος, ὅτι ἐπ' αἰδήλοις ἐγκέκληται· ὑπὲρ δὲ τοῦ Οδίστοδος, ὅτι εἰκότως ὠργισθη, ἐπὶ τοιούτοις διαβληθείς. ΤΟ ΜΗ ΝΔΙΚΟΝ. τὸ μὴ ἐνδίκας θουλλούμενον, ἥγουν ἡ ψευδῆς διαβολὴ, καὶ τὸ σωνειδὸς ἐρρώμενον ἦ.

684. ΑΜΦΟΙΝ ΑΠ' ΑΤΤΟΙΝ. οἶν, ἀμφότεροι τῆς ὁμοφορᾶς αὐτοῖς εἰσι;

685. ΑΛΙΣ ΕΜΟΙΓ'. αὐταρκές μοι Φαινῆται σῆμα τῷ λόγῳ ἐνθα ἐληξεν. ἀντὶ τοῦ, ικανὰ λέλεχται, καὶ αὐτοῖς εἴσιν ἀναπεπταῖσθαι τὰ τοῦ λόγου, ἐνθα ἐληξεν ἡ σῆσις.

687. ΟΡΑΙΣ ΙΝ' ΗΚΕΙΣ. τοῦτο Φησιν ὁ Οἰδίποεις ἀγαθῶν. διὸ τί πρὸς ἔτερον ἀσφεύγεις, καὶ τοι ἀγαθὸς αὐτῷ, καὶ οὐχ ὁμολογεῖς τὰ λυτήσαντά με τῇ Ιοκάσῃ; οὐ τί οὖν οὐ συνοργίζῃ μοι, ἀλλὰ πραύνεις με υπὲρ τοῦ Κεέστη;

689. ΕΙΠΟΝ ΜΕΝ ΟΤΧ ΑΠΑΣ ΜΟΝΟΝ. πελλάσις, οὐσί, τὰ ἐπελθόντα κατὰ τὴν ἐμὴν διάνοιαν εἰπών σοι, οἷα καὶ ἐν τοῖς αὐτοτέρῳ ἀμνισκεν. ΙΣΩΙ ΔΕ ΠΑΡΑΦΡΟΝΙΜΟΝ. οὐ πεφάνθαι με παραφρόνιμον, ἀντὶ τοῦ παραφρονα, καὶ ΑΠΟΡΟΝ ΕΠΙ ΤΑ ΦΡΟΝΙΜΑ. δις δὲ τὸ αὐτὸν εἰπεν, ἀντὶ τοῦ μωρὸν κατὰ διάνοιαν, καὶ αἴσχον. ΕΙ ΣΕ ΝΟΣΦΙΖΟΜΑΙ. οὐδὲτορίον σε καὶ οὐκ οἰκεῖον νεύσμικα. ή οὔτως· εἰ βούλεις σε ἐκβαλεῖν, τὸν τοσαῦτα ημᾶς εὐεργείσαντα. ΚΑΤ' ΟΡΘΟΥ ΟΤΡΗΣΑΣ. ἐσῆσαις, ἐσωσαις.

702. ΛΕΓ' ΕΙ ΣΑΦΗ. λέγε, εἰ σαφῆ ἐστιν ἡ μελλεῖσθαι καλεῖν, οἶν αἱμολογημένα.

710. ΦΑΝΩ ΔΕ ΣΟΙ ΣΗΜΕΙΑ. εὗ τὸ ἄμα παρακαλεῖσθαι ἐκβίθεοθαι τὰ εἰς τὴν ὑπόνοιαν αὐτὸν ἐμβαλεῖνται.

716. ΕΝ ΤΡΙΠΛΑΙΣ ΑΜΑΞΙΤΟΙΣ. καλῶς τὸν τέτταν προσέθηκεν, ἵνα εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγῃ τὸν Οἰδίποα.

733. ΣΧΙΣΤΗ Δ' ΟΔΟΣ. περὶ Δαυλίδα Φησὶ τὴν σχιστήν οὖν· οὐ δὲ Αισχύλος περὶ Πολιτίας, οὔτως.

ἐπῆμεν τῆς οὖσθαι τροχήλατον
σχιστῆς κελεύθου τρίσδον, ἐνθα συμβολαῖς

τριῶν κελεύθων Ποίησάδων ἡμεῖς ομεν.

νές δὲ τὴν Δαυλίδα, Ανακρίδα λέγουσιν, οὔτως· (Ιλ. B. 520.)

Κρίσσαν τε ζαθέην, καὶ Ανακρίδα, καὶ Πανοπῆα.

738. Ω ΖΕΥΣ ΤΙ ΜΟΙ ΔΡΑΣΑΙ. ἀναμιμηρόκεται ὁ Οἰδί-
πος καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, καὶ πρὸς τὸν Δία Φησί,
ἢ μι ποιήσεις;

742. ΜΕΓΑΣ ΧΝΟΑΖΩΝ. εὖ τὰ προφανῆ ταῦτα σημεῖα
τε.

749. ΟΚΝΩ. δέδοικα. καὶ Ομηρος· (Ιλ. E. 255.) ὅκ-
νω φίτισσων ἐπιβασινέμεν.

756. ΟΙΚΕΤΣ. οἰκέτης, ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου ὦν.

763. ΑΞΙΟΣ ΓΑΡ Ο Γ' ΑΝΗΡ. οἶον, τὸ αἰτημα αὐχ υπερ-
αλε δοῦλον.

766. ΠΑΡΕΣΤΙΝ. οἶον, νόμιζε αὐτὸν παρεῖναι.

775. ΜΗΤΗΡ ΔΕ ΜΕΡΟΠΗ. Φερεκύδης Φησὶ Μέδουσαν
καὶ τὴν Πολύζου γυναικα, Θυγατέρα δὲ Ορσιλόχου τοῦ ἀδελ-
ῦ· οἱ δὲ, Αντιοχίδα τὴν Χάλκεωνος. ΔΩΡΙΣ. Πελοπον-
νασσή.

777. ΘΑΤΜΑΣΑΙ ΜΕΝ ΑΞΙΑ. ἔδει γὰρ πρὸς τὸ ὄξον μὲν
ιστατα, ὡς εἴη νόθος, θαυμάζειν· οὐ μὴν τοσοῦτον Φρον-
τοῦ πράγματος. ΣΠΟΤΔΗΣ. τῆς ἀρετῆς. ΠΛΑΣΤΟΣ.
πανιτός, ἀλλότριος, νόθος.

782. ΘΑΤΕΡΑΙ. τῇ ἐτέρᾳ, τῇ ἐξητ.

789. ΑΤΙΜΟΝ. ἀνήκουσθον. περὶ ᾧ γὰρ ἐπῆλθεν οὐκ εἶπεν.

792. ΑΤΑΝΤΟΝ ΟΡΑΝ. τὸ μὴ δυνάμενον υπὸ αὐθρώ-
ν εὑσσθαι.

795. ΑΣΤΡΟΙΣ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ΕΚΜΕΤΡΟΥΜΕΝΟΣ. χρό-
νος Φησιν, εἴσει πρὸς τοὺς ἀστέρας ἡγίθμουν τὸν χρόνον.

ἢ οὔτως· ἐπὶ τὰ ἄστηα ἐπορευόμενην. ἢ δὲ μελαφρὸν ἀπίστητα πελάγη μέλεούντων, ὡς ἂν δι' ἄστηων τεκμασθεῖεν πλοῦν.

802. ΠΩΛΙΚΗΣ ΑΠΗΝΗΣ. ὑπὸ πώλων ἐγενυμένης. ΤΟΥ ΤΡΟΧΗΛΑΤΗΝ. τὸν ἔμπαροσθεν τῶν τροχῶν ποδούς οὐχ οὔτης. ἀρματος. ΔΙΠΛΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙ. πληγαῖς οὐσὶ σέ με τοῖς κέντροις, οἷς ἐκέντρητος τοὺς ἵππους. αὐτὸς καὶ παρ' ἐμοῦ ἐλαβεν.

813. ΕΙ ΔΕ ΤΟΙΣ ΞΕΝΩΙ. τοῦ ὑπὸ ἐμοῦ Φοκευθέτεις· τις πρὸς Λάϊον συγγένεια. ἢ οὔτως· εἰ δὲ οὕτος ὁ ξενεύτελος, Λάϊς ἐστιν. οὐτω γάρ οἶδεν εἰ αὐτὸς ἐστιν. ΤΟΥ ΔΕ Γ' ΑΝΔΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ.

822. ΔΙ' ΩΝΠΙΕΡ. δι' ὧν χειρῶν. ΑΝΑΓΝΟΣ. αὐτὸς μιαρός. ΕΜΒΑΤΕΤΕΙΝ. ἐπιβαίνειν.

835. ΕΧ' ΕΛΠΙΔΑ. ἀντὶ τοῦ, μὴ αθύμει, πρὸς αὐληθέτες καλαμάθης.

838. ΠΕΦΑΣΜΕΝΟΥ. Φανεροῦ γενομένου καὶ ἐλέγοντος ποιμένος, τίνα ἔχεις γνάμην;

840. ΣΟΙ ΤΑΤΤ'. σοὶ ἔμοια καὶ τὸ αὐτό.

842. ΑΥΤΟΝ. τὸν Βοῆθον. ΟΙΟΖΩΝΟΝ. μονάζων, μι-

849. ΤΟΤΤΟ Γ' ΕΚΒΑΛΕΙΝ ΠΑΛΙΝ. αὐτοκούρεσθεντὸς αἴσιοστηψάμενοι. τουτέστιν, οὐ δύναται αἴγεινθαι ὁ βουκέλος.

852. ΦΑΝΕΙ. αὐτὸς ὁ Θειάστων. ΟΣΤ' ΟΤΧΙ ΜΑΝΙΑΣ. ὅθεν ἐγὼ χάριν τῆς μαντείας, οὔτε ἐών ἐκεῖνα τὰ ταῦτα, οὔτε ταῦτα βλέψαμι, οὔτε ἐκαθέροις πιστεύσαμι· αὐτοῦ.

863. ΕΙ ΜΟΙ ΣΤΝΕΙΗ ΦΕΡΟΝΤΙ. εἴθε μοι συνοικήσαχοντον καὶ σεβασμίαν αλήθειαν διασώζοντι. οἷον, εἴη:

οὐεῖτε εὐτυχία, καὶ λόγων καὶ πραγμάτων ἀγνείας Φυλάττη. ΜΟΙΡΑ δὲ, η εὐτυχία οἷον, εἰ ἀληθένα, γένοιστο μοι καὶ εὐτυχεῖν τὸ ἀληθὲς δικαιοῦντες. ταῦτα δέ φησι, τὴν Ιοκάστην αἰτιώμενος, ὅτι ἀσεῖσθις ἐφη εὑρεῖσθαι τὸν Απόλλωνα. Φέροτι οὖν τὴν εὔστεπτον ἀγνείαν τῶν λόγων, καὶ τῶν ἔργων τῶν περὶ τῶν Θεῶν, περὶ ᾧν νόμοι πρόκεινται ἔργων καὶ λόγων, τῷ περὶ τούτων λέγοντες ἀκριβείαν, καὶ τῶν Βλασφημιῶν ὅτι αἵτινες ἄνθρωποι εἰσίν. ΟΤΡΑΝΙΑΝ ΔΙ' ΛΙΘΕΡΑ ΤΕΚΝΩΘΕΝΤΕΣ. αὐτὶ τοῦ, ἐν οὐρανῷ τεχθέντες. ΩΝ ΟΛΥΜΠΟΣ. ἀνάμενων, τῶν ὁρθῶν ἐχόντων. ΟΤΔΕ ΝΙΝ ΘΝΑΤΑ ΦΥΣΙΣ. απειπτὸν ἀνθρώπων εὑρῆσθαι ὁ περὶ Θεῶν λόγος. ΜΕΓΑΣ ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ ΘΕΟΣ. ἐν τοῖς νόμοις μέγας ἐστὶν ὁ Θεός. τοιμέσθη, θία δύσματις καὶ μεγάλη τοῖς νόμοις ἐνεσθίη.

873. ΤΒΡΙΣ ΦΤΤΕΤΕΙ ΤΥΡΑΝΝΟΝ. διὰ τῆς ὑδρεως Φύεται, καὶ ἀνανεῦται ὁ τύραννος. ὅταν, Φησὶ, πολλὰ διαταράξῃ, τότε εἰς μεγάλα ἐμπατῶτες κακά, διὰ τῆς ὑδρεως ἐτάραβεις. ταῦτα μὲν Φησὶ περὶ τῆς Ιοκάστης, ὅτι ἀνεπιήδεια λέγει περὶ τῶν Θείων νόμων· τὸν δὲ λόγουν ποιοῦσι περὶ τῆς τυραννίδος, οὐα μηδ δόξωσιν ἐμφανῶς αὐτὴν διελέγχειν. ὁ δὲ νοῦς· ιδεις φύεται τύραννον, ὁπότεν πολλῶν ὑπερεπλησθῆ μάτην, ἡ εὗτις μηδὲ ἐπίκαιος, μηδολίας αὐτῷ ἐκείνῳ συμφέροντα. ἀσυνθέτης δὲ εἶσται· ὑδροις, Φησὶ, μηδὲν καίσιον διαταραπούμενη, οι δισταῖσιν ἀκρωτευειν αἴσιοις· βάσασα τοὺς χρωμένους αὐτῇ, καὶ εἰκόνιστεν. η σύτως· ΑΠΟΤΟΜΟΝ ΩΡΟΤΣΕΝ ΕΙΣ ΑΝΑΓΚΗΝ, ἥλαζο εἰς τοῦτο, ὥστε αὐτὸν εἰς αἰάκην γενέσθαι· ὁ φέτειν χραληθῆναι. ΕΝΩ' ΟΤ ΠΟΔΙ ΧΡΗΣΙΜΩ. αὐτὶ τοῦ, ἀκράτης τὰς πορείας ποιεῖται. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ὑδρεως διστεβοῦντος, ἔσται αὕτως· οὐ βαδίζει οὐδὲν οὐδὲν, αἰδὲ χρῆται

τοῖς ποσὶ δεόντας. εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ αὐάκης βιαζομένου, οἱ χρῆται τοῖς αὐτοῖς ποσίν. ΜΗΠΟΤΕ ΛΤΣΑΙ. αὖτις τὸν θεόν μὴ λῦσθε τὸ συμφέρον τῇ πόλει, οὐδὲ οὐ κρατεῖ τῶν ἀντιτάσσων.

885. ΔΙΚΑΣ ΑΦΟΒΗΤΟΣ. τὴν δίκην μὴ δεδοκίσ. ΔΤΣ-
ΠΟΤΜΟΥ ΧΑΡΙΝ ΧΛΙΔΑΣ. ἔνεκα, Φησί, τῆς ἀνοσίου τῷ φύ-
και ὑπερφανίας. ὑπὸ τρυφῆς γὰρ καὶ ἐπὶ τοιαῦτα οἱ το-
νοὶ παραγίγνονται. ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΣΕΠΤΩΝ. ὁ τοιότος ἐν κα-
τιν μοίσῃ, οὐ μὴ ἀφέξεται τῶν αἰτέων, η ἔχει τῶν αἴτιών.
οἱ ἑστίν, ὃν οὐ χρὴ ἔχεσθαι. ΕΡΞΕΤΑΙ. παύσεται, ἐκῆς ἐσ-
ΜΑΤΑΖΩΝ. μαλαιοφρενῶν. ΕΞΕΤΑΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμη-
τῶν αἰτέων καὶ αἴτιών. ΤΙΣ ΕΤΙ ΠΟΤΕ. τίς ἔτι τῶν α-
κινῶν ἀφέξεται τῷ θυμῷ αὐτοῦ τὰς τῆς ψυχῆς κακίας αἴ-
λαύνων; η οὐ τίς ἀν αἰτελάσειν αὐτοῦ τὴν τιμωρίαν, τοιαῦτα
πράττων.

897. ΟΤΚ ΕΤΙ ΤΟΝ ΑΘΙΚΤΟΝ. οὐκ ἔτι ἀπειμι ποὺς το
Απόλλωνα, οὐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ αἰτροσταέλαστον αὐτοῦ
νεών. ΑΒΑΙΣΙ ΝΑΟΝ. Αβαί, τόπος Λυκίας, ἐνθα iερόν εί-
Απόλλωνος. η διὰ τῶν Σαμιών, ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται,
καὶ Πίνδαρος. η ἐπὶ τῶν παντηγύρεων. ὅτι καὶ τῶν τοιούτων
ἀφέζομαι, εἰ μὴ ταῦτα Φανερωθῶσιν. ΕΙ ΜΗ ΤΑΔΕ. εἰ
ταῦτα τῶν χρυσμῶν, η τὰ λεχθέντα ὑπὸ Ιοκάστης Φανερά
κατάδηλα γένηται, οὐκ ἔτι τιμήσω τοὺς θεούς. ΦΘΙΝΟΝΤΑ
ἀντὶ τοῦ παλαιὰ, παρελημθέτα. γράφεται ΦΘΙΝΩΝ, η
μή λάθοι σε ο Λάιος Φθίνων, ἀλλὰ δειξαίς αὐτοῦ τὸν Θάλα-
τὰ γένερο περὶ Λαίου μαντεύματα ἐκβάλλουσι, καὶ οὐ παρε-
χονται τὰ παρὰ τῶν θεῶν εἰσημένα οὐς ἀληθῆ. ΕΞΑΙΡΟΥΣΙΝ
ἀφαιρίζουσι. τὰ γὰρ ἐπὶ Λαίῳ θεσπισθέντα ἐκφαντίζεται
ὑπὸ Ιοκάστης, καὶ παραγράφεται, καὶ ψευδῆ νομίζεται.

911. ΧΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΕΣ. ἀνακτάς φησι τοὺς τοῦ Χρόου, ἃς βασιλίκους καὶ ἐντίμους. τύποι γαρ αἱρετοῦνται ἀνέχεται, πάντα λογιζόμενος, αὐτὸν τὸν φέρειν, τὸ τὴν γυναικαῖς ἔχειν τοῦ αὐτομένου, τὴν προσδοκωμένην φυγὴν, τὸ μὴ δυνάσθαι ἀναστέξεις πρὸς τοὺς οἰκείους, τὸ δέος τῶν χρησμῶν. οταδ' οἵποι ἀνήρ εννοτες. οὐχ, ὡς συνετὸς ἀνὴρ, διὰ τῶν φθασάντων τα παρόντα γιγνώσκει. εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Αἰτόλωνος δοθεὶς τῷ Λαίῳ χρησμὸς ἡκύρωται, δῆλον ὅτι καὶ ἡ νῦν ἐμαντεύσατο ὁ Τειετίας, ψευδῆ εἶσιν.

917. ΑΛΛ' ΕΣΤΙ ΤΟΥ ΛΕΓΟΝΤΟΣ. μόνοις προσέχει τοῖς τα διπλαῖς καὶ φοβεραῖς αὐταγγέλλουσι· τῶν δὲ παραμυθουμένων αὐτοῖς ἀνέχεται.

919. ΛΥΚΕΙ ΑΠΟΛΛΟΝ. λύκειον γυμνάσιον εἶσιν Αθήναι, εἴναι Αἰτόλων τιμᾶται. καὶ Καλλίμαχος.

ἔγω μὲν ἡντησα Λυκείου

καλὺν δεῖ λιπάσωντα κατὰ δρόμου Αἰτόλωνος.

ΑΓΧΙΣΤΟΣ οὖν, καθὸν οὐ πόρρω τῆς Αἴτικῆς αἱ Θήραι. ή καὶ εἰ θέρες ὄμώνυμον ἦν γυμνάσιον Λυκείου Αἰτόλωνος· νῦν οὐ οὐ τὸν ἐν Λυκίᾳ, ἀλλ' ἡ τὸν ἐν Θήραις, ἡ ταῖς πλησιοχάρεις Αἴτιας τιμώμενον.

924. ΑΡ' ΑΝ ΠΑΡ' ΤΜΩΝ. ἔρχεται ἄγρελος ἀπὸ Κορίνθου, απαγγελῶν τὸν Θάνατον Πολύζου, καὶ αὐτὸν τύραννον τοὺς Οἰδίποδα αἰρεῖσθαι. οὗτος δέ εἶσιν ὁ τὸν ἐκτείνεντα Οἰδίποδα εἴρην, καὶ δευτέρης Πολύζω.

928. ΓΤΝΗ ΔΕ ΜΗΤΗΡ. κάνταῦθα ἔθηκε τὸ ἀμφιβόλον, τέρσει τὸν ἀκροστήν.

930. ΕΚΕΙΝΟΤ Γ' ΟΤΣΑ ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΔΑΜΑΡ. τοῦτο

πρὸς τὸ, Γυνὴ δὲ μῆτηρ ἡδε τῶν χείνου τέκνων. ταῦτο γὰρ πιλεῖν εὐ γάμω. ὅθεν καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου Ομηρός Φησί· (Ι. Β. 701.) καὶ δόμος ἡμιτελής.

937. ΗΔΟΙΟ ΜΕΝ. διὰ μὲν τὸ εὖ πράσσειν, καὶ ἐπειδὴ ἀρχῆς αὐτιλαβέσθαι, ποθησόθαι Φησιν αὐτήν· αἰσχάλεν δὲ διὰ τὸ αἴστινα Οιδίποτιν εἰπὶ τὰ σικεῖα.

939. ΤΤΡΑΝΝΟΝ ΑΥΤΟΝ. πιθανῶς ὁ ἄγγελος τὰ πρῶτα αἴσταγγέλλει, πὰν εἰστεῖν τὰ περὶ Θανάτου. ΤΗΣ ΙΣΤΗΜΙΑΣ. τῆς Κορινθίας. ἐκεῖ γὰρ ὁ Ισθμός.

945. Ω ΠΡΟΣΠΟΛ'. Θραστανίδη κελεύει τοῦτο ἡ Ισκάρια ἀσμένως γὰρ αἰκήκος τὰ περὶ τοῦ Θανάτου, ἵνα πάλιν αἰτρέψῃ τὰ μαντεύματα. οἰδὲ γὰρ τὸν Οιδίποδα τοῦτο δεινότα. ΙΝ' ΕΣΤΕ. ὅπου ἐσθε; καὶ ἔγκειται παιδεύματα τὰ δράματα, ᾧς οὐ δεῖ καταφρονεῖν τῶν θείων. οἱ γὰρ τηλεία φθεγξάμενοι μετ' ὄλγον Φάνησονται οἵοι εἰσι.

952. ΣΚΟΠΕΙ. δοκίμαζε.

958. ΕΙ ΤΟΤΤΟ ΠΡΩΤΟΝ. ἄγγελος ὁ ἄγγελος, ᾧς εἰς αἴστῳ τούτων θέλων ἀρχασθαι, ἀλλ' αἴστῳ τῶν ἡδέων.

960. ΝΟΣΟΤ ΣΤΝΑΛΛΑΓΗ. κοινωνίᾳ νόσου. αἴτι τοῦ νόσου νόσου.

961. ΣΜΙΚΡΑ ΠΑΛΑΙΑ. ἡ τυχοῦσσα πρόφασις ἐξαρτᾶσθαι τὸ παλαιὸν σῶμα ἐξενεγκεῖν τοῦ Βίου. ΣΤΝΑΖΕΙ. κατέχοιμίζει.

963. ΚΑΙ ΤΩ ΜΑΚΡΩ. τοῦτο ὁ ἄγγελός Φησιν, ᾧς ταραχμίζουμενος, ὅτι μακραιών αἴστεθανε, καὶ οὐ δεῖ εἰπεῖν αἴστολοφύρεσθαι.

966. ΩΝ ΤΦΗΓΗΤΩΝ. ύφ' ᾧν μαντείαν δεχόμενος, τοῦ ὀργεοσκότων καὶ μαντέαν. ΚΕΤΘΕΙ. αἴτι τοῦ κευθετή-

κανόμεται. καὶ ἐν Αστρυγόνῃ· (911.)

μητρὸς δὲ ἐν Αἰδου καὶ ταπεῖς πεπενήστει.
ΕΓΩ Δ' ΟΔ' ΕΝΘΑΔΕ. ἔγω ὁ ἐπαῦθα ὡς, αὐτὸς δέ εἰς,
ἴα αὐτὸν ἀποκλίνω. εἰ μὴ τις εἴπει ὅτι τάχα διὰ τούς ἐμοὺς
πίθοι ἀπέθανεν. ΟΥΓΩ Δ' ΑΝ ΘΑΝΩΝ. τῦτο ὡς ἐπιμα-
κριμένος Φησί. δῆλον δὲ ἐκ τῶν ἐξῆς. οἱ γὰρ Πελιθεοὶ τὰ
παλαιὰ θεωτίσματα, Φησὶ, παραλαβόντες μητέρες αὖτα, κε-
ταὶ παρὰ τῷ Αἰδῃ.

976. ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟ ΜΗΤΡΟΣ. περὶ τοῦ λείποντος εὐλα-
βεῖται, τοῦ μιχθῆναι τῇ μητρὶ.

977. Ω. ΤΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ. ὃς ἡ τύχη δεξιῶς ἔχει. ἀπὸ
τοῦ, τῆς ἀγαθῆς τύχης ἐπικρατεῖσθαις. ΠΡΟΝΟΙΑ. πρόγνωσις.
ΕΙΚΗ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ. καλέν τὸ ζῆν ἀλόγως.

978. ΚΑΙ ΜΗΝ ΜΕΓΑΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ. ὅψις καὶ τεχμόφοιν
τῷ μὴ τὰ κατὰ τὴν μητέρα ἀπεσήσεσθαι, η πατοῦς τελεύθη.

1005. ΤΟΥΤ' ΑΦΙΚΟΜΗΝ. πήγαν διὰ ταῦτο. ΠΡΟΣ ΔΟ-
ΜΟΥΣ. ἀπὸ τοῦ, εἰς Κέρινθον.

1008. ΚΑΛΩΣ. ἀπὸ τοῦ, περιφειᾶς.

1014. ΠΡΟΣ ΔΙΚΗΣ ΟΤΑΝΕΝ ΤΡΕΜΩΝ. ἀξὶοῖς, ὅτι
ἀλίκις εὐλαβεῖ;

1015. ΤΩΝΔΕ ΓΕΝΝΗΤΩΝ. τούτων τῶν γεγενηκότων.

1016. ΉΝ ΣΟΙ ΟΤΑΝΕΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ. ὅτι οὐδέν σοι διαφέρει
κατὰ γένεος ὁ Πόλυθος.

1019. ΤΩΙ ΜΗΔΕΝΙ. τῷ ἥλιοτριωμένῳ καὶ μὴ οἰκείῳ,
εἴπει γὰρ Πολύθου νομίζει ἐσειτόν.

1020. ΟΥΤ' ΕΚΕΙΝΟΣ ΟΥΤ' ΕΓΩ. ᾧστερ οὐ γέγονας ἐξ
ἐμοῦ, ὅτως οὐδὲ ἐκ Πολύθου.

1023. ΚΑΙ Θ' ΩΔ' ΑΠ' ΆΛΛΗΣ. ιδίουν τῶν ἐν παραδόξοις
ἀκούσματοι, τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐπερωτᾶν.

1025. ΕΜΠΟΛΗΣΑΣ. ὁ ἐσθιη, αγρούσας. δηλοῖ δὲ καὶ
λέξις καὶ τὸ εὔρων.

1029. ΚΑΙ ΠΙ ΘΗΤΕΙΑ· ΠΛΑΝΗΣ. ἡ τοι μίσθιος, καὶ τὸ
μισθῷ πλάνης. ἔστι δὲ αἰσθενικόν.

1031. ΤΙ Δ' ΑΛΓΟΣ ΙΣΧΟΝΤ'. εἰσόντος τοῦ γέρους ἐπι-
στήρ σοι γέγονα, ὃτεροι κοινὸν ἐπὶ πάντων ἐκθετείμενοι, δια-
πυνθάνεται ὁ Οἰδίποες ὅτι ἐν ποιῷ αἴσα κακῷ ὄντος κατα-
ἔκθετον; ἵνα ἐκεῖνος εἴπῃ τὸ περὶ τῶν ποδῶν, ὃτεροι ἐπιγιγνο-
κει η Ιοκάστη.

1035. ΔΕΙΝΟΝ Γ' ΟΝΕΙΔΟΣ ΣΠΑΡΓΑΝΩΝ. ἐκ συ-
γάιων χαλεπήν αἰσχύνην, διὰ τὴν τῶν αἰθρῶν βλάσφημην.

1037. ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ, Η ΠΑΤΡΟΣ. ὑπὸ μητρὸς αἰ-
μάτην, η ὑπὸ τοῦ πατρὸς, Οἰδίποες; η, πρὸς θεῶν, τις
εἰρὶ μητρὸς, η ποιὸν πατρός;

1046. ΕΙΔΗΤ' ΑΝ. αὐτὶ τοῦ, εἰδεῖης ἄν.

1051. ΟΙΜΑΙ ΜΕΝ ΟΥΔΕΝ' ΆΛΛΟΝ. ἐσθοχάζετο ὁ Χε-
ρὸς ἐκεῖνον εἶναι, τὸν τὴν ἐκθεσιν ποιητάμενον τοῦ παιδίου, ὃς
τὸ ηδη εύνοεῖν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ σῆμα τῷ οἷων. ΟΥΧ
ΗΚΙΣΤΑ. αὐτὶ τοῦ, πάνυ. αἱ γὰρ δύο αἰρήσεις μίαν συκα-
τάθεσιν ποιεῦσι. μάλιστ' ἀνταῦτα εἴποι η Ιοκάστη.

1056. ΟΝ ΤΙΝ' ΕΙΠΕ. συνίησιν ἥδη τὸ πᾶν η Ιοκάστη, καὶ
θέλει ἥδη ἐμπιπλόν διαχειρίσασθαι, πρὶν ἐκπυνθάνειν τοῦ
κατικείου. τοῦτο δὲ δηλοῖ διὰ τὸ ΑΛΙΣ ΝΟΣΟΥΣ' ΕΓΩ.

1062. ΟΥΔ' ΑΝ ΕΚ ΤΡΙΤΗΣ ΕΓΩ. τρίτον πεπραμένον
καὶ αὐτὸς τρίτηρας. οἴεται δὲ τὴν Ιοκάστην δυσγένειαν αὐτῆς
συνειδούσαν, αποκρύπτειν, καὶ καλύπτειν τὴν ζήτησιν.

1070. ΧΑΙΡΕΙΝ. ἡτοι τρυφᾶν καὶ ἐναθρόνεσθαι.

1071. ΙΟΤ ΔΤΣΤΗΝΕ. ἐννοουμένη τὰ τῆς ἀναιρέσεως, αὐτὴ μὲν ἀποκλαῖσαι· ὁ δὲ Οἰδίπαυς περιλέπειται. τὸ γάρ αὐτὸν πρόσωπόν ἔστι τὸ περισταθής, περὶ ὃ πᾶσα ἡ διαθεσις τοῦ δράματος.

1073. ΟΙΔΙΠΟΤΣ. ἀντὶ τοῦ, ὁ Οἰδίπαυ. ἔστι δὲ Αττικόν.

1080. ΠΑΙΔΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐμαυλὸν τῇ τύχῃ παραδίσις, ἀπιμίσιν ἐκφεύξομαι. ΤΟΙΟΣΔΕ Δ' ΕΚΦΥΣ. τοιοῦτος πεφυκὼς, οὐκ ὀκνήσω τὸ γένος ἐξερευνῆσαι τὸ ημέτερον.

1086. ΕΙΠΕΡ ΕΓΩ ΜΑΝΤΙΣ ΕΙΜΙ. ὑπονοοῦσιν οἱ καταδέ τὸν Χορὸν χρηστότερον τι περὶ τοῦ Οἰδίπαδος, ὅτι Θειοτέρου γένους τυγχάνει σεπτὸ τίνος τῶν ὄρεών Νύμφῶν. πεισοῦνται δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα, καὶ Φασιν. Οὐκ ἔσῃ ἐς τὴν αὔριον ἀπέισατος τοῦ ἡμέας αὐξεῖν σε, ὡς τροφὸν καὶ μητέρα τοῦ Οἰδίπαδος. ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΙΔΡΙΣ. ἐμπειρος καὶ τὴν γνώμην, οἱ εἴπι συνετέσ. ΑΤΞΕΙΝ. μεγαλύνειν, λέγειν. ΧΟΡΕΤΕΣΘΑΙ. ἀπὸ τοῦ ὑμεῖον συνεσθαι, τιμᾶσθαι. ΩΣ ΕΠΙΗΡΑ ΦΕΡΟΝΤΑ. ὥσπερ τὰ θυμήσια παρέχοντα τοῖς ἐμοῖς βασιλεῦσιν. ἐνόμιζε γάρ οἱ Χορὸς τὸν ἀντεγνωρισμὸν ὑπέρ Οἰδίπαδος γίγνεσθαι. ΙΗΙΕ ΦΟΙΒΕ. ἀναβαίνως πρὸς τὸν Απόλλωνα σταθμεῖνει, διὰ τὸ ἀρχαῖον χορηγῷ.

1099. ΑΡΑ ΠΑΝΟΣ. ἀρά τις προστελασθεῖσα τοῦ Πανὸς, η τοῦ Απόλλωνος θυγάτηρ; καὶ γάρ εὐτας νόμιος. ΠΛΑΚΕΣ. αἱ ἐξοχαί, αἱ ἀνατάσεις τῶν ἐρῶν. ΑΓΡΟΝΟΜΟΙ. ἐνθα τὰ ἀγρανά νέμεται, οἱ ἔστι, τὰ μη ἡμερα θηρία. ΕΙΘ' Ο ΚΥΛΛΑΝΑΣ. εἴτε ἡ Ερμῆς· νόμιος γάρ. εἴτε ὁ Διόνυσος ἀπό τίνος Νύμφης γεννηθέντα σε ἀνεδέξατο.

1110. ΜΗ ΣΤΝΑΛΛΑΖΑΝΤΑ ΠΩ. τουτέστι μὴ συντα-

χόντα, μὴ κοινωνίσαντα, μὴ εἰς αἴμοιςήν καὶ ὄμηλίαν εἰσέστη. Θεασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν πρεσβύτην ἐρχόμενον, ἀριστερόνψαλτο, στοχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τοῦ γῆρας, καὶ τὰς ἀγόνταν οἰκετῶν· τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῷ Χρῖῳ ανατίθησι. ΤΩΙΔΕ Τ' ΑΝΔΡΙ ΣΤΥΜΜΕΤΡΟΣ. τῷ Καπέλῳ ὄμηλιξ καὶ ἵσος ἐστὶ καλὰ τὴν ηλικίαν. ΤΗΙ Δ' ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ. τῇ γνώσει ὑπερβάλλεις, ὡς καὶ πρὸν αὐτὸν Θεασάμενος.

1121. ΒΛΕΠΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἔγνωκάς,

1127. ΗΝ ΔΕ ΠΡΟΣΧΩΡΟΣ ΤΟΠΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἥσις πλησίοχωροι.

1128. ΤΗΙΔΕ ΠΟΤ ΜΑΘΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖ μαθών.

1135. ΔΙΠΛΟΙΣΙ ΠΟΙΜΝΙΟΙΣ. δύο ἀγέλαις. ΕΠΑΝΕΙΔΖΟΝ ΤΩΙΔΕ. συνήμην, Φησὶ, τούτῳ ἔστι, Θέρος, φειστρον. καὶ οὗτοι ἀνεῖν οἱ τρεῖς χρόνοι. ΕΜΜΗΝΟΤΣ δὲ, τοὺς ἐν μησὶν ὄριζομένους, οὐκ ἐνεκυτοῦ. ΕΞ ΗΡΟΣ ΕΙΣ ΑΡΚΤΟΓΡΟΥ. τὴν ἑώσαν ἐπιθολὴν ποιούμενον. ποιεῖ δὲ ταῦτην, ηλίου ὅτος εἰς τὴν παρθένω.

1141. ΛΕΓΕΙΣ ΑΛΗΘΗ. συκαταβίθεται ὁ γέρων. γὰρ ταῦτα πρῶτον ὄμολογῆσαι, εἴτα ἐπάγειν τὰ συνέκτατα, ἵνα μὴ ἡ ἔξαρχος.

1144. ΙΣΤΟΡΕΙΣ. ἐρωτᾶς, ζητεῖς.

1146. ΟΤΚ ΕΙΣ ΟΛΕΘΡΟΝ. αἰσθηθεῖς ὁ γέρων τοῦ τατὸς, αἰρέσσονται βουλεταί, οὐχ ὡς εἰδαίς καὶ αἰσθηταίσι.

1155. ΑΝΤΙ ΤΟΤ. ἀντὶ τίνος; ΤΙ ΠΡΟΣΧΡΗΣΩΝ ΜΑΘΕΙΝ. λείπεται, ταῦτα με διατίθησ;

1157. ΟΛΕΣΘΑΙ Δ' ΩΦΕΛΟΝ. τοῦτο πάλιν, οὐχ ὡς εἰδαίς ὅτι αὐτὸς εἴη ὁ ἐκθειμένος, ἀλλ' ὅτι διὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦτο πάσχει.

1158. ΑΛΛΑ' ΕΙΣ ΤΟΔ' ΗΞΕΙΣ. εἰς τὸ ἀποθανεῖν, μη
λέγων τὸ ἀληθές.

1160. ΕΣ ΤΡΙΒΑΣ ΕΛΑΙ. ἥγουν εἰς Βραδύτηλα, καὶ διε-
τυβάς, καὶ ἀναβολάς.

1166. ΕΙ ΣΕ ΤΑΥΤ' ΕΡΗΣΟΜΑΙ ΠΑΛΙΝ. εἰ δευτέρων
ἀναμένοις ἔχεταισιν.

1174. ΑΝΑΛΩΣΑΙΜΙ. ἀντὶ τοῦ ἀπολέσαιμι.

1175. ΤΕΚΟΤΣΑ ΤΑΗΜΩΝ. κατ' ἐρώτησιν.

1176. ΤΟΥΣ ΤΕΚΟΝΤΑΣ. τοῦτο καὶ σύλληψιν. οὐ γὰρ
φιεύει τὴν μητέρα.

1177. ΠΩΣ ΔΗΤ'. παρατηρήσον, ὅτι τὸν γέροντα μετέ-
πειψαίσθαι ἐστὶ τὸ ἀνακρῖναι τὸν Φόνον τοῦ Λαζίου, καὶ προβλη-
θέντος ἐτέρου τινὸς, ἐστὶ τὸ ἀνακταιστέρου τρέπεται.

1182. ΕΞΙΚΟΙ. ἀντὶ τοῦ, ἀποθαίη. Ω ΦΩΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙ-
ΟΝ. ὡς πεπλαγίασθαι ὁ λόγος, οὐχ ᾧς τὴν πήρωσιν αἰνιτό-
μίου. ἀλλ' ἐστὶ τὸν Θάνατον αὐτῷ ὁ λόγος. ἀπορήσας γὰρ
ξιφῶς, ἐαυτὸν ἐτύφλωσεν.

1187. ΩΣ ΤΜΑΣ ΙΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗΔΕΝ. οὔτως ἐν Αἴγα-
νη. (125.)

Ορῶ γὰρ γῆμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν
εἰδωλό, ὄσοιστερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
καὶ Πίνδαρος. (Π. η'. 135.) Τί δέ τις; τί δι' οὕτις; σκιᾶς
εἴην αἴθρωσι. ΕΝΑΡΙΘΜΩ. ἐναριθμοῦμαι. ἵν' ἡ ρῆμα πρώ-
του πρεστώπου, καὶ οὐ δοτικὴ ἀρσενικοῦ.

1191. ΟΣΟΝ ΔΟΚΕΙΝ. ὅσον δόξαι εὐδαιμών εἶναι. καὶ
ἀλήθειαν δὲ τοῦτο ἀνθρώπῳ οὐκ ἔσθι. τὸ τῆς τύχης γὰρ ἥει-
μα μετατίθεται ταχύ. ΑΠΟΚΛΙΝΑΙ. πεσεῖν, ἢ ἀποθαλεῖν.

1193. ΤΟ ΣΟΝ ΤΙ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜ' ΕΧΩΝ. τὸν τὸν βίον παραδειγματά ἔχων, οὐδένα μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω.

1196. ΤΟΞΕΤΣΑΣ. ἐπιλυχῶν, εὐτυχήσας. ΓΑΜΨΩΝΤΑ ΧΑ ΠΑΡΘΕΝΟΝ. τὴν Σφίγγα. ΘΑΝΑΤΩΝ. τῶν ὑπὸ τῆς Σφίγγος γιγνομένων. ΠΤΡΓΟΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀσφάλεια καὶ ἀσαλέξησις γέγονε.

1204. ΤΑΝΤΝ Δ' ΑΚΟΤΕΙΝ. εἰς τὸ ἀκούειν. ΣΤΝΟΙΚΟΣ ΛΛΛΑΓΑ, ΒΙΟΤ. συνοικῶν τῇ τοῦ βίου μελαθολῇ.

1208. ΩΣ ΜΕΓΑΣ ΛΙΜΗΝ. ὁ ὑποδοχὴ εἰς τὸ ἄμφω διξασθαι, σὲ καὶ τὸν πατέρα. ή ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ ἡ Ισκασθη, ἦν λέγει λιμένα. ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΩΣ. νυμφίω. ΑΛΟΚΕΣ. ἀντὶ τοῦ αὐλακες. αἱ κοῖται, αἱ στοραῖ, οἱ γάμοι. ΣΙΓ' ΕΔΥΝΑΣΘΗΣΑΝ. πᾶς, Φησὶ, Φωνὴν οὐκ ἔρρηξαν;

1218. ΩΣ ΠΕΡΙΑΛΛΑ. περιάλλως, υπερβολικῶς. ΑΝΕΠΝΕΤΣΑ Τ' ΕΚ ΣΕΘΕΝ. ἥγουν διὰ σὲ, καὶ νῦν καλέμυστα: ὄμμα. ἐξ οὐ δηλοῦ, καὶ νῦν ἐπήθημεν περιστωθέντες.

1223. Ω ΓΗΣ ΜΕΓΙΣΤΑ. ἐξάγυελος ἔρχεται ἀσταγύελος, ὅτι ἀγχόνη ἐτελεύτησεν ἡ Ιοκάσθη, καὶ ὁ Οιδίστους ἐστὸν ἐπιφλωσεν. ΑΡΕΙΣΘΕ ΠΕΝΘΟΣ. ἀντὶ τοῦ, λήψεσθε. ΕΓΓΕΝΩΣ. γυνησίως. ΑΙ Ν ΦΑΝΩΣ' ΑΤΘΑΙΡΕΤΟΙ. ἐκουσίως γαρ ἐαντὶ καὶ ὁ Οιδίστους ἐπιφλωσε, καὶ ἡ Ιοκάσθη ἀστήγησε. μάλιστα, Φησὶ, τῶν κακῶν λυτεῖ τὰ μῆτρα τύχης συμβάντα, ἀλλ' ὥστε ἐπίστασθαι καὶ αἰτάγεται γιγνόμενα.

1244. ΠΤΛΑΣ Δ' ΟΠΩΣ ΕΙΣΗΛΘ'. τὸ ἐξῆς. ὅπως εἰσῆλθεν ἔσω, ἐπιρρήξασα τὰς πύλας, τουλέσθη κλείσασα. Ομηρος. (Ιλ. Ω. 454.)

τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Αχαιοὺς
τρεῖς δὲ ἀναιρίγεσκον.

ιαλῶς δὲ τοῖς λέκ̄ιοις ἐπεμπίσταις· δὶ αὐτὰ γὰρ ἀπέλ-
λυται.

1247. ΤΗΝ ΔΕ ΤΙΚΤΟΥΣΑΝ ΛΙΠΟΙ. τὴν δὲ γυναικα λί-
ποι τὴν ἑαυτοῦ, τουτέσθι τῷ νιῷ γυναικα παιδοποιόν.

1254. ΠΕΡΙΠΟΛΟΥΝΤΑ. περιεψήμενον, ὥστε ἐμμανῆ.

1261. ΕΚ ΔΕ ΠΥΘΜΕΝΩΝ. ἀνέτρεψε τὰς πύλας, καὶ
κατέβαλεν ἐκ τῶν πυθμένων.

1264. ΠΛΕΚΤΑΙΣ ΕΩΡΑΙΣ. ἐώδει λέγεται κρέμασις,
ἰψασις, μέταρσις. ΑΡΤΑΝΗΝ. τὴν ἀναστηλικήν. κυρίως δὲ
ἀγάπη λέγεται ἡ ἐκ τῶν καλωδίων αἰχέτη.

1273. ΟΤΣ ΜΕΝ ΟΤΚ ΕΔΕΙ ΟΨΟΙΑΘ', ΟΤΣ Δ' ΕΧΡΗ-
ΖΕΝ ΟΥ ΓΝΩΣΟΙΑΤΟ. τὸ συμβαῖνον πᾶσι τοῖς τυφλοῖς εἶτεν.
αὐχὲν ὁρῶντες γὰρ πελλάξις συμπίστωσιν οἷς εὐκαὶ ἡ Βούλσυλο·
αὐχὲν ὁρῶσι δὲ, ὡν δέονται. ἐν σκότῳ εὖ ἔσται καὶ σύγνωσία.

1275. ΕΦΤΥΜΝΩΝ. ἀνοιμώζων. ΗΡΑΣΣ' ΕΠΑΙΡΩΝ ΒΛΕ-
ΦΑΡΑ. ἀστερίσσας τοὺς ὄφθαλμους ἔπωσεν.

1286. ΕΝ ΤΙΝΙ ΣΧΟΛΗ. οἷον ἐν ποίᾳ διατομῇ.

1287. ΒΟΑΙ ΔΙΟΙΓΕΙΝ ΚΛΗΘΡΑ. πιθανὴ ἡ αἵτια τοῦ
ἔργου αὐτὸν, ἵνα, φησί, δειχῃ τοῖς πολίταις, ὅτι αξίως ἔσται
ἐπιμεμέτρατο ἐπὶ αἰκενοῖς πανθήμασι, καὶ ως μέλλων
ἴκετι ἔχειει τῆς πόλεως διὰ τὰς αὖτις, ἃς ἔφθασεν ἐπαρ-
εγμένος.

1297. Ω ΔΕΙΝΟΝ ΙΔΕΙΝ. ιστως οἱ καλὰ τὸν Χορὸν ιδόντες
ἀπειπούσθησαν, μὴ δυνάμενοι θεάσασθαι τὸ πάθος.

1305. ΠΟΙ ΓΑΣ ΦΕΡΟΜΑΙ. ποῦ είμι; ἐν ποίῳ χωρίῳ ἡ
εἰσῆγή μου φέρεται; τίνος ἀκούω; ποῦ ἐσήν η Φθοργή, ἡ
τῆς σφέδρα μει διαπέταται, ἡς Φερομένης ἀκούω; ἡ σύνω-

ἀντὶ τοῦ ἀπέσιην ἡ Φωνή; IN' ΕΞΗΛΟΤ. ἡ μελαφροῦς ἀπὸ τοῦ
ἀγανιζομένων πένταθλον, καὶ ἀλλομένων.

1313. ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ. ὁ ἄν τις ἀπόδοξέψαυτο. ΑΦΑΤΟΝ.
ἀφάτως ἐπεληλυθός. ΑΤΣΟΤΡΙΣΤΟΝ. ὅρον μὴ ἔχον, αὐτὸς
αἰεὶ παραμένον, δυστεροίσθεντον. ΑΔΑΜΑΣΤΟΝ. ἀνίστατο,
οὐδεὶς δαμάσται δυνήσθαι, ἡ σκληρὸν καὶ τρεσκόν, ἀπὸ τοῦ
αἰδάμαντος. ΟΙΟΝ ΕΙΣΕΔΤ Μ' ΑΜΑ. οὗν ὄμοι με εἰσέδυτο
ἀπὸ τῆς πηρώσεως ἀλγηδῶν, καὶ ἡ τῶν κακῶν υπόμηκη
ΚΕΝΤΡΩΝ ΤΕ ΤΩΝΔΕ. εἰλύθει γὰρ αὐτὸν ὁδύνη, ἐπεὶ νεκροῖς
τοῖς κέντροις ἐπέσηραλο.

1321. ΕΠΙΠΟΛΟΣ. περιπολῶν ἐμὲ καὶ περιμένων ἐπιλογῆς.
δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ γνωρίζει, ισως διὰ τὸ τελεαρχεῖον
τῷ τοσούτῳ προσφάτῳ κακῷ.

1328. ΕΠΗΡΕ. ηγουν ἐπεισε. καὶ Ειρηνίδης. (Ορ. 255.)
Οστις μὲν ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον.

1347. ΔΕΙΛΑΙΕ ΤΟΥ ΝΟΤ. δείλαιε τῆς συνέσεως εἰκόνη,
καὶ τῆς συμφορᾶς χάριν. χαλεπῶν γὰρ συκετῷ ἀνθρώπῳ
τοιαῦτα συνενεχῆναι.

1349. ΟΛΟΙΘ' ΟΣΤΙΣ ΗΝ. ἀπόλοιτο, Φησὶν, ἀπὸ
ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης, τῆς διανεμομένης τοὺς πόδας μηδὲ
ἔλαβε καὶ διέσωσέ με. ΝΟΜΑΔΟΣ ΕΠΙΠΟΔΙΑΣ. ἐν τῇ ὁμιλίᾳ
σία ὁδῷ, τῇ ύπατῃ τῶν νομέων πατουμένη. ΟΤΔΕΝ ΕΙΣ ΧΑΡΙΝ.
εἰς οὐδενὸς χάριν τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἐργαζόμενος. ἀπὸ τοῦ
μηδὲν χρηστὸν ἐργασάμενος ἐν τῷ διασῶσαι με. ΤΟΤΕ ΓΕ
ΑΝ ΘΑΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, θανόντος, ἡ τὸ ΗΝ ἀντὶ τοῦ ήμην.

1362. ΑΦ' ΩΝ ΑΥΤΟΣ ΕΦΤΝ. ἐξ ᾧ ἐτέχθη, ἐξ αὐτοῦ
καὶ τέτονα. ΕΙ ΔΕ ΤΙ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ. εἴ τι κακοῦ κακοῦ,
τοῦτ' ἔλαχεν Οιδίπους.

1369. ΩΣ ΜΕΝ ΤΑΔΕ. τὰ τῆς τυφλώσεως. ΟΤΚ ΟΙΔ' ΟΜΜΑΣΙΝ ΠΟΙΟΙΣ. Φησὶ πρὸ τοῦ Θανάτου ταῦτα διαθέσαι, ὅπως ἀν τοῖς γονεῦσι καθ' Αἰδου μὴ συντυχάσῃ σῶν· εἶναι γάρ αὐτῷ τοῦτο αἰσχρόν.

1374. ΚΡΕΙΣΣΟΝ¹ ΑΓΧΟΝΗΣ. αἰχρόης ἐπικρατέστερος, ἀπερὶ οὐκ ἦν ιασθεῖσα οὐδὲ ἐν Θανάτῳ. διὰ τούτου οὖν αἰτολογίται, ὅτι μεῖζον κακὸν διεπράξατο εἰς ἑστόν, η ἔτερη ἦν πλευτήσας. ΑΛΛ' Η ΤΕΚΝΩΝ ΔΗΤ² ΟΨΙΣ. ἐν ἐρωτήσει.

1384. ΚΗΛΙΔΑ. ὄνειδος, συμφορά.

1396. ΚΑΚΩΝ ΤΠΟΤΛΟΝ. ὑποστήν, κρυστόν, ὡς εἰ ἔλεγε τὸ κράτισθον τῶν κακῶν.

1416. ΑΛΛ' ΩΝ ΕΠΑΓΤΕΙΣ. ὃν χρείαν ἔχεις εἰς βοήθειαν.

1434. ΠΡΟΣ ΣΟΥ ΓΑΡ. ὑπέρ σου, καὶ οὐχ ὑπέρ ἐμαυτοῦ λέξω.

1442. ΟΜΩΣ Δ' IN³ ΕΣΤΑΜΕΝ ΧΡΕΙΑΣ. ὁ μὲν τῷ προηγμένῳ χρησμῷ αἴξιοῖς αἰκαλουθεῖν, ὅτι δεῖ ρίστην αὐτὸν ἀπὸ τῆς χώρας· ὁ δὲ Κρέων ἐπανέργειθαι φησι δεῖν, ὅτι καὶ Λαίου ταῖς, καὶ Βασιλεὺς τυγχάνει. η χρεία, Φησὶν, η πατέχουσα ἥμας, ταῦτα ἀπαστεῖ.

1445. ΚΑΙ ΓΑΡ ΣΤ ΝΤΝ Τ' ΑΝ ΤΩΝ ΘΕΩΝ. ίνα καὶ μετὰ γνώμης θεοῦ ἀπέλθης.

1453. ΚΤΡΙΟΝ ΤΑΦΟΝ. ίδιον, η ὀφειλόμενον, η κεκυρωμένον. IN³ ΕΞ ΕΚΕΙΝΩΝ ΟΙ Μ' ΑΠΩΛΛΥΤΗΝ ΘΑΝΩ. ίνα δέξαι τὸν ἀναμφεῖσθαι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, καθὼς τοῖς γονεῦσιν ἰσχει· καὶ τὸν τῷ Βουλήμασι αὐτῶν ἀπόλλυμαι.

1472. ΟΤ ΔΗ ΚΛΤΩ ΠΟΥ. αἰσθάνεται τῶν Θυγατέρων παρωσῶν. TOIN MOI ΦΙΛΟΙΝ ΔΑΚΡΥΡΡΟΟΤΝΤΟΙΝ. ἀγτὶ τῶν τῶν ἐμῶν Θυγατέρων. δέον δὲ εἰστεῖν δακρυρροούσαιν, ἀ-

210 ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡ.

σενικῶς ἐξήνεγεν. ἔσθι δὲ Αττικώτερον, ὡς τὸ, μὰ τὰ θεῖα, καὶ τὸ, τῷ χεῖρε.

1482. ΛΙ ΤΟΥ ΦΤΤΟΥΡΓΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. αἱ τινες χῆμες τὰ πρόσθεν λαμπτεῖσθαι τοῦ ὑμετέρου πατρὸς ὥδε ἐξαν πυρίζεινται.

1488. ΟΙΟΝ ΒΙΩΝΑΙ. πῶς ὑμῖν Βιῶνται ἐκ τῶν ἀθηναϊκῶν ἀνάγκη. η ἡ προς ἀντὶ τῆς μετὰ, ἀντὶ τοῦ, μετὰ ἀνδρῶν.

1500. ΟΝΕΙΔΙΕΙΣΘΕ. ὑδροσθήσεσθε.

1508. ΤΗΛΙΚΑΣΔΕ. ἀντὶ τοῦ μικρᾶς.

1521. ΤΕΚΝΩΝ Δ' ΑΦΟΥ. αφίσθασθε. τῇ προσωπίᾳ εληνί, ὡς αὐθαροῦ.

1523. ΚΑΙ ΓΑΡ Α' ΚΡΑΤΗΣΑΣ. ὅσα γενίκηκας, οὐ γενίκε σοι. καὶ αὐτάρκως ἔχει τὸ δρᾶμα, τὰ γὰρ ἐξῆς ἀνείκητα γνωμολογοῦντος Οἰδίποδος.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ

ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ ΟΙΔΙΠΟΔΑ.

1. ΤΕΚΝΟΝ. Οιδίτων ἐς Αθήνας παραγενέμενος, ἐντάπιη θυγατέρα Αντηγόνη.

3. ΤΙΣ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗΝ. ἔστι μὲν αφ' ἐτέρας ἀρχῆς λαμβάνοντα λέγειν αὐτῷ· Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίτων δέξεται; ἢ, Τίς ἡμᾶς σήμερον υπεδεξεται; δύσταται δέ καὶ τοῖς αἷς συνάττεσθαι, τοῦ ΤΙΣ μὴ πυρμάκις κειμένου, αὐτὸν αὐτὶ τοῦ ἡ αὔρου, ὥστε τῷ ΠΟΛΙΝ συντελάχθαι, καὶ τὸν λόγον ἔχειν αὐτῶς· Τίνας χάρους αὐτίγμενα, ἢ τίνας ἀδίστητον τόλιν, ἢ τὸν πλανῆτην Οιδίτων δέξεται; ὅτι δέ τῷ ΤΙΣ αὐτὸν αὔρου χρῶνται. Καλλίμαχές φησι αὐτῶς·

ὑπειρίᾳ δῆλος κεῖνος ἐνάσθη

Αλκαέθον τὶς ἀταυτήσ.

4. ΣΠΑΝΙΣΤΟΙΣ. ὄλιγοις, εὐτελέσι, τοῖς κατὰ σπανία τὸν αἰτοῦντας δίδομένοις.

6. ΜΕΙΟΝ ΦΕΡΟΝΤΑ. Βραχύτερος ἀποφερόμενον τοῦ αἰτηνείτος. οὐ γὰρ ὅσα αἰτεῖ τις λαμβάνει. ΚΑΙ ΤΟΔ' ΕΞΑΡΚΟΥΝ. ἔμικτος γοῦν τούτοις ἀρκούμενος.

7. ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΓΑΡ ΑΙ ΠΑΘΑΙ ΜΕ. ταῦτά με σέργειν τὰ διστυχήματα ὁ παλὺς πετσοίης χρόνος, καὶ τὸ τῶν συμφορῶν πλῆθος, καὶ τὸ τῆς ἀνδρείας πλεονέκλημα. ΠΑΘΑΙ γὰρ, αἱ συμφοραί. ἀτὰ δοκοῦ δὲ τὸ ΔΙΔΑΣΚΕΙ, ἀντὶ τοῦ, ἡ Θισμαὶ τῷ πολλῷ χρόνῳ, καὶ μεμελέτηκα τῆς τύχης τὰ δύσκολα.

9. ΘΑΚΟΙΣΙ. καθέδραις. ΒΕΒΗΛΟΙΣ. Βατοῖς. βέβηλος; γὰρ τόπος ἐστὶν ὁ ἀκάθαγιος, καὶ πᾶσι ἀν βατός. καὶ βέβηλος ἀνήρ, ὁ μαρός. Εὐριπίδης Πρωτεριλάω.

Οὐ γὰρ θέμεις βέβηλον ἀπίστοις δόματ.

καὶ

Αἰδὼς ξυνετοῖσι. Θύρας δὲ ἐπίθεσθε βέβηλοις.

ΒΕΒΗΛΟΙΣ ὅν, τοῖς πᾶσι βασίμοις τόποις, μηδὲ ἀνεμένοις θεοῖς. ἐκ μεταφορᾶς δὲ βέβηλους καὶ τοὺς ἀμαῆτους φασὶ καὶ ἀκαθάρτους. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Συνδείσῃ βέβηλον τὸν ιδιώτην φησί.

11. ΣΤΗΣΟΝ ΜΕ. σῆσθν με ἐκ τῆς ὁδοντορίας, καὶ μαθησόμεθα.

12. ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ ΓΑΡ ΗΚΟΜΕΝ. εἰς γὰρ τοῦτο, φρέσκον, ἐληλύθαμεν, ὅτε δὴ ξένοι ὄντες, παρὰ τῶν ἀστῶν μανθάνων, τί ἴστι πρακτέον ημῖν.

14. ΠΑΤΕΡ ΤΑΛΑΙΠΩΡ'. οὐκ ἐμπαροινεῖν βουλομένην πατρὶ, ταλαιπωρὸν ἀποκαλεῖ, ἀλλὰ τοῦ πάθους παριστῆσαι τὸ μέγυθος. πωρεῖν δὲ οἱ Ήλεῖοι τὸ πενθεῖν φασί. καὶ δεύτηραχος.

Πῶρος τοι γ' ἀλόχοισι καὶ τοῖς τεκέεσσιν ἔκαστος.
παρὰ τοῦτο ὅν ταλαιπωρὸς ἐτυμολογεῖται.

15. ΩΣ ΑΠ' ΟΜΜΑΤΩΝ ΠΡΟΣΩ. γράφεις ΩΣ ΑΝΟΜΜΑΤΩΙ, ὁ ἵστην, ὡς τυφλῷ σημῆναι, πρόσω εἰσίν. ὡς ἀντικείμενον τεκμήραστο. ὡς ἀν τις τὰ ὄμματα πόρρω ἔχει.

16. ΩΣ ΑΠΕΙΚΑΣΑΙ. ὡς ἵστην ἐκ προσόψεως τεκμήρασθαι.

17. ΠΤΚΝΟΠΤΕΡΟΙ Δ' ΕΙΣΩ. οἷον, καθά τὸν χρῶν. ἔκρατησε δὲ μεγάλως τῇ φράσει, ὥστε μέλισσαν αὐτὸν ἔκάλεσθαι κακωκοί. ΕΤΣΤΟΜΟΤΣΕΙΝ. ἀφθογύοισιν, εὐφάντως ἄδαισιν.

19. ΕΠ' ΑΞΕΣΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ. γράφεις παγοτ. ἐπὶ τοῦ λαβίου βάθρου.

20. ΠΡΟΤΣΑΛΗΣ ΟΔΟΝ. προῆλθες μακροτέραν ὁδὸν, ἢ ὡς πόμης γέροντι.

22. ΧΡΙΝΟΤ ΜΕΝ ΟΥΝΕΚ'. ἀντὶ τοῦ, δεδίδαγμαι τῷ χρόνῳ τὸ Φυλαῖτιν σε ὁδηγοῦσσα, σύνηθες οὖν ὃν τὸ πρᾶγμα, ὃ δεῖ με μαθεῖν τούτην γῦν. Αλλως. τοῦ μὲν χρόνου, οὐ σύνειμί σι, χάριν, οὐ χρείαν ἔχω μαθεῖν, ὅτι τυφλὸς εἰ, καὶ ὅτι δεῖ σε προμηθείας τυχεῖν.

24. ΤΑΣ ΓΟΤΝ ΑΘΗΝΑΣ. ὅτι ἐν τῇ Αττικῇ ἐσμὲν, οἶδα· τις δέ ἐστιν εὗτος ὁ δῆμος, ἀγνοῶ.

25. ΠΑΣ ΓΑΡ ΤΙΣ ΗΤΔΑ. τί ηὔδα; ὅτι αὕταί εἰσιν Αθῆναι. ΕΜΠΟΡΩΝ. ἀντὶ τοῦ ὁδοιπόρων, διδ τὸ χ.

26. Η ΜΑΘΩ. ἐν ἐρωτήσει ὁ λόγος. Βούλει μάθω τις ὁ πρὶς τοῦ ἀστείου τόπους.

27. ΕΞΟΙΚΗΣΙΜΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἐνοικήσιμος.

28. ΟΙΟΜΑΙ ΔΕ ΔΕΙΝ ΟΥΔΕΝ. οὐ δεῖν τοῦ προελθοῦσαν ἐκτῆται με. ίδον γὰρ ἀντὶ πάρεστι, παρ' οὐ εἰσόμεθα. οἷον, εἰκ ἔτι δεῖν ἐσκε προϊοῦσσαν μαθθάνειν περὶ τοῦ τόπου. καλῶς δὲ τὰ τῆς οἰκονομίας, ἵνε μὴ μόνος ὁ Οἰδίποτος ἀπολειφθῇ.

30. Η ΔΕΥΓΟ. κατ' ἐρώτησιν.

31. ΧΩΣ ΤΙ ΣΟΙ ΛΕΓΕΙΝ. καὶ ὑπερ σοι λέγειν εὐκαιρούν εἰμίζεις, λέγε. ἀκούεται γάρ.

33. ΤΗΣ ΤΠΕΡ Τ' ΕΜΟΤ. τουτέστιν, υπερ ἀμφοῖν ὁράστις. ΟΥΝΕΧ' ΗΜΙΝ ΑΙΣΙΟΣ. ὅτι αἴστιος ἡμῖν σκοτώδης εἰφίξας, ὥστε Φράσται περὶ ὃν ἀγνοοῦμεν. ἡ ὥστε Φράσται ἡμῖν ἡ σοι λέξομεν.

36. ΠΡΙΝ ΝΤΝ ΤΑ ΠΛΕΙΟΝΑ. ἀπόστηθι πρῶτον τῶν

ἀδάτων, καὶ τότε ἐρώτας ΧΩΡΟΝ ΟΤΧ ΑΓΝΟΝ. οἶον, σὲ
οὐχ ἀγγὸν, εἰ μὴ μόνοις ιερεῦσιν. ή οἶον οὐκ ἀνειμένος καὶ βασι.

39. ΕΜΦΟΒΟΙ ΘΕΑΙ. Φύλαρχός Φησὶ δύο αὐτὰς εἶναι, τὰ
τε Αθήνησιν ἀγάλματα δύο· Πολέμων δὲ τρεῖς αὐτάς Φησι.

42. ΕΤΜΕΝΙΔΑΣ. Επιμενίδης μὲν Κρόνου Φησὶ τὰς Ει-
μενίδας.

Ἐκ τοῦ καλλίκομος γένετο χρυσῆ Αρροδίτη,

Μοῦσαι τ' ἀδάναιοι, καὶ Εριννύς αἰολόδωρος.

Ιστορικὸς δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ μυτέρᾳ τῶν Εύμενίδων Εἰωνύμητη ἀ-
γράφει, ἣν νομίζεσθαι τὴν Γῆ. ἔνιοι δὲ μεταβαλεῖν αὐτὰς
Φασι τὸ ὄνομα εἰς Ορέστου τότε γὰρ πρῶτον Εύμενίδας κα-
θῆναι, εὑμενεῖς αὐτῷ γνωμένας κριθέντι νικᾶν παρ' Αἴθραι-
σις, καὶ ὀλοκαυτώσαντι αὐταῖς οἵνι μέλαιναν ἐν Καρνίᾳ τῆς
Πελοποννήσου. Φιλήμων δὲ ὁ καρυκίος ἐτέρας Φησὶ τὰς Σει-
ναῖς θεᾶς τῶν Εύμενίδων.

43. ΝΙΝ. ἀντὶ τοῦ αὐτάς. διὸ τὸ χ. ΆΛΛΑ Δ' ΆΛΛΑΧΟΥ
ΚΑΛΑ. παρόστοι ἄλλοι ἄλλοις ὄνόμασι καλοῦσιν αὐτάς. ἀλλι-
όνοματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται· παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα.
τὸ ὄνομάρχειν αὐτὰς Εύμενίδας.

44. ΆΛΛ' ΙΛΕΩΣ ΜΕΝ. ἵλεψί μοι αἱ Εύμενίδες. ἥγε γὰ-
οὐκ ἀναστήσομεν ἐντεῦθεν.

46. ΤΙ Δ' ΕΣΤΙ ΤΟΤΤΟ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τί οὐκ ἀνίστασαι;
ΕΤΜΦΟΡΑΣ ΣΤΝΘΗΜΑ. σύμβολόν μοι τῆς συμφορᾶς, το-
κατατηγσαί με εἰς Εριννύάν ιερόν.

48. ΠΡΙΝ Γ' ΑΝ ΕΝΔΕΙΞΩ. ἔως οὖ τῇ πόλει εὑδεῖξω το-
χρῆ ποιεῖν.

50. ΠΡΟΣΤΡΕΠΩ. ίκετεύω.

55. Ο ΠΥΡΦΟΡΟΣ ΘΕΟΣ ΤΙΤΑΝ ΠΡΟΜΗΘΕΤΣ. ο το-

πῦρ βαστάσας, καὶ τοῖς αὐθεότασις παρασχών. περὶ τοῦ τὸν
Πομηθέα παρὰ τὴν Ακαδημίαν καὶ τὸν Κολωνὸν ιδρύσθαι,
Απολλόδωρος γράφει οὕτως. „Συντιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ακαδη-
„μίᾳ τῇ Αθηνᾷ, παθάτερ ὁ Ηφαίστος, καὶ ἔστιν αὐτῷ πα-
„λαιὸν ὕδρυμα, καὶ ναὸς ἐν τῷ τεμένει τῆς Θεοῦ. δείκνυται
„καὶ βάσις ἀρχαία κατὰ τὴν εἰσόδου, ἐν ᾧ τοῦ τε Προμηθέως
„ἐστὶ τύπος καὶ τοῦ Ηφαίστου· πεποίηται δὲ, αἱς καὶ Λυ-
„γμαχίδης Φησίν, ὁ μὲν Προμηθεὺς πρῶτος καὶ πρεσβύτερος,
„ἐν δεξιᾷ σκῆνων ἔχων· ὁ δὲ Ηφαίστος γένος καὶ δεύτερος.
„καὶ βωμὸς ἀμφοῖν κοινὸς ἔστιν, ἐν τῇ Βάσει ἀποτετυπω-
„μένος. „

57. ΧΑΛΚΟΠΟΤΣ ΟΔΟΣ. ἐν τῷ ιερῷ οὔτως ἐκαλεῖτο τό-
πος τις, Χαλκόποτους ὄδος. Φησὶ δὲ Απολλόδωρος δι' αὐτῆς
κατέβασιν εἴναι εἰς Αἰδουν, καὶ Ισίδος δὲ μνημονεύει τῆς χαλ-
κῆς ὄδοῦ, καὶ Αἰδηδάμας. καὶ τις τῶν χρησμοποιῶν Φησί·

Βοικτὸς δή ἵππωνοι ποτισθέχουσι κολωνὸν,
ἔνθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος οὐδός.
τὶ εἶπε· ὃν δή ἐπιστείβεις τόπον, χθονὸς τῆσδε καλεῖται χαλ-
κόποτος ὄδος. οὕτω δὲ ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ εἴναι μέταλλα χαλκοῦ
ἐν τῷ Κολωνῷ.

58. ΟΙ ΔΕ ΠΛΗΣΙΟΙ ΓΤΑΙ. γράφεται ΛΙ ΔΕ ΠΛΗΣΙΟΝ
ΓΤΑΙ.

61. ΤΟ ΤΟΥΔΕ ΚΟΙΝΟΝ. τὸ τοῦ Κολωνοῦ ὄνομα κοινὸν
φέουσι πάντες, ἀνομασμένοι Κολωνιάται δηλονότι.

63. ΑΛΛΑ ΤΗΣ ΣΤΝΟΤΣΙΑΣ. τῷ ἔργῳ καὶ τῇ πείρᾳ πλέον
τιμώμενα, οὐ τοῖς λόγοις.

65. ΕΠΩΝΥΜΟΙ. Κολωνιάται καλούμενοι.

66. Η' ΠΙ ΤΩ. ΠΛΗΘΕΙ ΛΟΓΟΣ. ή εν τῷ πλήθει εἰπὲ
ἢ ἰσχὺς, τοιτέσθι δημοκρατοῦντα;

71. ΚΑΤΑΡΤΣΩΝ. παρασκευάσων, εὐτρεπίσων. Ομηρός. (Οδ. Δ. 782.) ἡρτύναντο δῆ τρεμά καὶ. (Οδ. Λ. 435.) Κλυταιμνήσῃ δόλου ἥρτε. τὸ δὲ ἐξῆς. ὡς τι προσλέξει αὐτῷ μόλοι τις, η πρός τι εὐτρεπίσων αὐτὸν μολεῖν;

72. ΩΣ ΑΝ ΠΡΟΣΑΡΚΩΝ. τὰ αὐτὰ αὐθις ἔρει, ὅτι εἴτε ἀφελείᾳ τοῦτο γίγνεται τῶν δεχομένων αὐτὸν καὶ θαυμάζειν, εἴτε βλάβῃ δὲ τῶν αἰτοπεμψαμένων.

76. ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ, τῆς τύχης. ΑΥΤΟΥ, αὐτόδι.

84. Ω ΠΟΤΝΙ' Ω ΔΕΙΝΩΠΕΣ. τὸ ἐντελές, ὡ πότνιαι· δὲ νοῦς αὐτῶν· ἐπειδὴ ἡλθον πρὸς ύμᾶς, μὴ ἐναντιωθῆτε μοι, καὶ τῷ χρήσαντί με Ατόλλων. ΕΥΤΕ, ὅτε, ἐπειδή.

86. ΑΓΝΩΜΟΝΕΣ. ἐναντιογνώμονες, ἀσύγνωστοι.

89. ΧΩΡΑΝ ΤΕΡΜΙΑΝ. τελευταίαν αὐτῷ. εἰμαρμένη, εἴφ' ἦς ἔμελλε τὸ τέλος τοῦ βίου ἀνύστιν. ΞΕΝΟΣΤΑΣΙΝ. γε φεταί καὶ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ.

91. ΕΝΤΑΤΘΑ ΚΑΜΨΕΙΝ. καταλύσειν, τελειώσειν. εἴτε οἱ Φασι τὸ μνῆμα τοῦ Οιδίποδος ἐν ιερῷ Δήμητρος εἴησι Ετεωνῷ, μεταγαγόντων αὐτὸν εἰς Κεοῦ, τινὸς αἰσῆμου χωρίου, καθάπερ ιστορεῖν Φησιν Αρίζηλον Λυσίμαχος ὁ Αλεξανδρεὺς ἐν τῷ τρισκαδεκάτῳ τῶν Θηβαϊκῶν, γράφων αὐτῶς. „Οἰστας, που δὲ τελευτήσαντος, καὶ τῶν Φίλων ἐν Θηβαΐς θάσιοι, αὐτὸν διαγοσμείνων, ἐκάλυπον οἱ Θηβαῖοι διὰ τὰς προγεγεγόντες μένας συμφορὰς, ὡς ὄντος αἰσθαντος. οἱ δὲ κομίσαντες αὐτὸν, εἴς τινα τόπον τῆς Βοιωτίας καλούμενον Κεὸν, ἔθαψαν αὐτὸν. γιγνομένων δὲ τοῖς ἐν τῇ κώμῃ κατοικοῦσιν αἰτοχμάτων τινῶν, οἰησάντες αἰτίαν εἶναι τὴν Οιδίπου ταφὴν, ἐκέλευσ-

τοὺς φίλους ἀναιρεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας· οἱ δὲ ἀπορούμενοι τοῖς συμβαινοῦσιν, ἀνελόντες ἐκόμισαν εἰς Ετεωνόν. Βουλόμενοι δὲ λάθρος τὴν ταφὴν ποιήσασθαι, καταθάψασι τοῖς ἐν ιερῷ Δήμητρος, ἀγνοήσαντες τὸν τόπον. καταφαντοῦντο δὲ γενομένου, πέμψαντες οἱ τὸν Ετεωνὸν κατοικοῦντες, τὸν Θεὸν ἐπηρέατων τί ποιῶσιν· ὁ δὲ Θεὸς εἶπε, μὴ κινεῖν τὴν ικέτην τῆς θεοῦ, διότε αὐτοῦ τέθασθαι. τὸ δὲ ιερὸν Οἰδιπόδεον κληθῆναι.,

92. ΚΕΡΔΗ ΜΕΝ ΟΙΚΗΣΑΝΤΑ. ὁ ποιητὴς χαριζόμενος οἷς Αθηναῖοις τοῦτο Φησιν. ἐδόκουν γὰρ τότε Βοιωτοὶ καὶ Αθηναῖοι πρὸς ἄλλήλους διαφέρεσθαι.

93. Η ΣΕΙΣΜΟΝ. ταῦτα εἰπὲ τέλους τοῦ δράματος γίγνοται.

97. ΠΙΣΤΟΝ ΕΞ ΥΜΩΝ ΠΤΕΡΟΝ. κατὰ διάγοιαν, Φησιν, εἴ τι μᾶν τῶν θεῶν ἔνταῦθα ἀφῆγμα. ΠΤΕΡΟΝ γὰρ, ηγίασις τῆς διαγοίας. η οἰωνός.

100. ΑΟΙΝΟΙΣ. οὐ γὰρ σταύρεται οὗντος αὐταῖς, ἀλλ' ιδο· καὶ νηφάλια καλοῦνται αἱ σταυροῖαι αὐτῶν. Πολέμων ἐν τῷ πρὸς Τίμαιον, καὶ ἄλλοις τισὶ θεοῖς νηφαλίους Φησὶ ιτιαὶ γίγνεσθαι, γράφων οὕτως·,, Αθηναῖοί τε γὰρ ἐν τοῖς τιμούσιοις ἐπιμελεῖς ὄντες, καὶ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιοι, νηφάλια μὲν ιερὰ θύσουσι Μυημοσύνη, Μούσαις, Ήση, Ηλίῳ, Σελήνῃ, Νύμφαις, Αφροδίτῃ Οὔρανίᾳ., Φιλόχορος δὲ ἡ τεχνή τινων ἄλλων θυσίῶν τὸν αὐτὸν τρόπον δομείνων Φησιν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ατθίδων, Διονύσῳ τε καὶ ταῖς Ερεχθίεως θυτράσι· καὶ οὐ μόνον θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα ταῦτα ἔκπονον. Κράτης μὲν οὖν ὁ Αθηναῖος τὰ μὴ ἀμείνατα τῶν ξύλων πάντα νηφάλια Φησὶ προσαγορεύεσθαι. ὁ

δὲ Φιλόχορος ἀκείσθεντος Φησὶ τὰ μῆτε ἀμετάλλα μήτε α-
κίνα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν Θύμων νηφάλια καλεῖσθαι· πε-
πρώτη Φησὶν ὑλὴ πρὸς τὰς ἐμπούρους θυσίας ταύτη πεχθέσ-
ταρ ὃ καὶ τούγομα λαβεῖν, τὸν Θυμὸν, ὡς παρὰ τὴν θυμ-
σιν καὶ τὴν θυὴν πεποιημένης τῆς Φεονῆς. εἰσὶ δέ τις το-
ράταν ἀστονδεις θυσίας κατὰ τύχην εἰς ἔθος προελθέσ-.

101. ΑΣΚΕΠΑΡΝΟΝ. ἄγυλυφον καὶ ἀστελέκητο, οὐ-
αξυσθον, οὐκ εἰογασμένον, ὃ ἂνω (19.) εἴτε, Τοῦτο
ἀξέσθον πέτρου.

103. ΠΕΡΑΣΙΝ. ἀντὶ τῶν πέρας, ὁ ἐσθὶ τελετήν.
ἔξης· βίου πέρασμα.

104. ΕΙ ΜΗ ΔΟΚΩ ΤΙ ΜΕΙΟΝΩΣ. εἰ μὴ δοκᾶ ὑμᾶς εἰ-
τόνως ἔχειν τὰ ικανά, καὶ δεῖσθαι προσθήκης κακῶν.

106. ΓΛΤΚΕΙΑΙ. εὐΦύμως τὰς Ερυνίας γλυκείας φε-
ύα μὴ πικρὰν αὐτῷ γένωνται.

111. ΣΙΓΑ ΠΟΡΕΥΟΝΤΑΙ. τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Χρόνου οὐ-
Φορμῶς θέλει ποιήσασθαι.

113. ΣΙΓΗΣΟΜΑΙ ΤΕ. ίνα μὴ πρὸς τούτους ὁ Χρόνος -
πυνθανόμενος γένηται, ἀλλὰ τημηθῆ Θησεῖ παραγύγη-
κρτψον κατ' άλσος. δεῖ γοῦν ὅτι ἐκρύθη εἰς τὸ ἀλσό-
ντλαβεία. ἐν τῷ προμαθεῖν ἔννοιος καὶ σκέψις τῶν πε-
μένων γίγνεται. οὐ γὰρ τὸν Φέεον Φησίν.

117. ΟΡΑ ΤΙΣ ΑΡ' ΗΝ. ὁ Χρόνος ἐκ τῶν ἐπιχωρίων:
δρῶν πεπυσμένος, ὅτι προσκαθέζεται τις τῷ ιερῷ τέως τη-
τῷ, τὰ πρῶτα ὑποχαλεπταίνοντες Φασι· Τίς ἄρα ἐστὶν
ποῦ διατρίβει; ΕΚΤΟΠΙΟΣ ΣΤΘΕΙΣ. ἀπὸ ξένου τόπου εἰ-
σας. ΑΚΟΡΕΣΤΑΤΟΣ. παρ' ὅσον οὐδεὶς αὐτῷ τῶν ἀλλα-
κεσθε τόπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦτον ἥλθεν αἴφοβας. οἶτε,

ιδεὶ τῶν ἄλλων τόταν ἀρκεσθεῖς, ἀλλ' ἐπὶ ταῦτον ἤκου
ἰπποτῶν. τοσούτου γὰρ τόταν παρακειμένου, εἰς τὸν ἄβα-
την ὠμησεν.

124. ΟΤΔ· ΕΓΧΩΡΙΟΣ. πάντως, Φησί, ξένος ἐστὶν,
ἴγουν. οὐ γὰρ ἀν ἐπέβαινεν, εἰ οὐδεὶς. ΑΣΤΙΒΕΣ. ἄστοι,
ἴζωστελασθον. ΑΜΑΙΜΑΚΕΤΑΝ. ἀκαλαμαχήτων, η ἀσφορ-
πιλάσθων. ΑΔΕΡΚΤΩΣ. οὐ προσέλεποντες· ἀλλ' η καταρί-
πτις, η κύτωσθες. ΑΦΟΒΩΣ, ΑΛΟΓΩΣ. παριόντες, Φησί,
πάντας τὰς θεάς, οὐδένα λόγον ποιούμεθα, ἀλλὰ σιωπῆ ἔχο-
μεν· εἰς ιαυτοῖς δὲ μόνον, καὶ κατὰ διάνοιαν, εὐφημότερον δια-
λεγόμεθα, ὅποιοις γιγνόμεθα, ὅταν μαλιστα ἐν τηι φρικα-
δεῖ, οὐ γενώμεθα φόβων. ἄκρως δὲ κοινότερον διανόμεται εὖπ-
τες μετὰ κατασκευῆς. ΣΤΟΜΑ ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ. σήμα λέγει
τὴν φωνήν. σήματα γὰρ, η φωνή. Ομηρος· (Ιλ. Κ. 8.) Πο-
λιμου σήμα. καὶ Σοφοκλῆς· (Αι. 17.)

Χαλκοσήμου χάδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.

ἴ δὲ νοῦς· τὴν φωνὴν τῆς εὐφήμου φροντίδος ιέντες, οὐ ἐστιν,
μετὰ φροντίδος πολλῆς εὐφήμως τὴν φωνὴν αὐξιέντες. εὐφημοῦκ-
τη, φησί, καὶ καθ' ιαυτοὺς συλλογιζόμενοι εὐφημα. οἱ δὲ τὰ
ετοιμοτ, ἀντὶ τοῦ σιωπηλῆς. τὸ γὰρ εὐφημεῖν ἀντὶ τοῦ σιω-
πῆ τατίζεται.

134. ΟΤΔΕΝ ΑΖΟΝΘ· οὐδὲν στένοντα, ἀστεῖ. γράφεται
ΟΤΔΕΝ ΑΙΑΖΟΝΤΑ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐκτετασθόμενον ἀ προσήκει.
ΟΝ ΕΓΩ ΛΕΤΣΣΩΝ. τὸ εὖης· ὃν ἐγώ, λεύσσων περὶ πᾶν
τεκνος, οὐταν δύναμαι γνῶναι, ποῦ μοι ποτε ναίει, ηγουν
διετρίζει.

139. ΤΟ ΦΑΤΙΖΟΜΕΝΟΝ. τὸ λεγόμενον παρ' ὑμῶν.

141. ΔΕΙΝΟΣ ΜΕΝ ΟΡΑΝ. αἰτεῖντος. οὐστα ράριστος αι-
τὸν ἐωρακότες, τοῦτό φασι.

142. ΠΡΟΣΙΔΗΤ' ΑΝΟΜΟΝ. λείπει τὸ ὡς, ὥς, ἡ, ἣ
ἄνομον.

144. ΟΥ ΠΑΝΤ ΜΟΙΡΑΣ. οὐ πάνυ μοίρας εἴμι ποῦτος;
εἰς τὸ εὐδαιμονίσαι. οὐκ ἀγαθῆς μοίρας εἴμι, Φησὶν, αἷτα
κακῆς. οὐ πάνυ τῆς πρώτης κατ' εὐδαιμονίαν μοίρας· τοια-
τίον δὲ, τῆς κατὰ δυσδαιμονίαν ἐσχάτης. ΔΗΛΩ. τὸ δυσδαι-
μονότητι, διὰ τῶν ὄφελμάν. ΚΑΙ ΠΙ ΣΜΙΚΡΟΙΣ ΜΕΓΑ-
ΧΑΙ ἐστὶ εὐτελέσιν αιτήμασιν εὐκαὶ σφόδρα ικέτευον, οὐρ-
ημην δυστυχήσ. ή τοῦτό Φησι, παρ' ὅσον μέγας ἀν κατὰ-
γιώδος καὶ τὴν ἡλικίαν, ὑπὸ σμικρᾶς τῆς θυγατρὸς ὁδηγεῖται.

151. ΗΣΘΑ ΦΥΤΑΛΜΙΟΣ. αἴσθο Φύτλης, αἴσθο γείσες
καὶ ἐξ αὐχῆς τυφλὸς πέφυκας. ΔΤΣΑΙΩΝ ΜΑΚΡΑΙΩΝ Τ.
λείπει τὸ εἶ. δυστυχήσ καὶ γέρων εῖ, ὡς ἔστι σιοχάσσασιεται-
τοῦ εἰδους. Φυλακήσικῶς δὲ καὶ τοῦτο λέγουσιν, ἀρτο. ἐωρακήσ
αὐτοῦ τὸ σχῆμα. τὰ πρῶτα γάρ οὐχ ἐωρακότες αὐτὸν, αἱ
ἀγνοοῦντες Φησίν. ἀρα πηρὸς ησθα, καὶ τοιοῦτος ἐγενήκει
οὐδέπω γάρ τάλλα παθήματα ἰσασιν αὐτοῦ.

153. ΑΛΛ ΟΥ ΜΑΝ ΕΝ Γ' ΕΜΟΙ. αἴλλοι οὐκ ἄλλο με, Ζη-
σίν, αιτιάσῃ, ὡς μὴ προμηνύσαντά σοι μὴ εἰσελθεῖν εἰς τὸ
τὸ ιερόν. ἐὰν γάρ τις ἀγνοοῦντα τινὰ, καὶ ἐμβαίνοντα τεττο-
ᾶσατον, μὴ διδάξῃ, αὐτὸς ἐνέχεται ταῖς ἀραις. οὐκ ἔμοι εἰ-
Φησί, προστίθεις τὴν σὴν ἀράν. προσκαργύέλλω γάρ σαι μή
πατεῖν τὸν ἄβατον τόσων.

155. ΠΕΡΑΙΣ ΓΑΡ ΠΕΡΑΙΣ. οὔτω Διδυμος. Βαδίζεις γα-
εις ὁ οὐ προσήκει χωρίον ἐπιβαίνειν. ΑΛΛ ΙΝΑ ΜΗ ΠΡΟΣΠΕ-
ΣΗΙΣ. αἵτις τοῦ, μὴ προσπάτεσης. καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν στ-

Θεαν εἰσθαμέν λέγειν οὐτως· ἵνα παραγένη πρὸς ἐμὲ, Βού-
χαι σοι σημαίνειν. ΚΑΘΤΔΡΟΣ ΟΥ. ὅτου ὑδάτος πλήκης.
ΚΕΛΙΧΙΩΝ ΠΟΤΩΝ. γλυκέων· ὁ ἐσὶ μέλιτος, ὃ μειλί-
ποι τὰς Θεάς. συκιρνάται γὰρ ταῦταις ταῖς Θεᾶς ὑδάτος
καὶ μέλιτος κρῆμα. ΣΤΝΤΡΕΧΕΙ, συκιρνάται. τὸ δὲ ἐξῆς·
ἢλλα πα τῶδε μὴ προστάσης νάνει ποιάντι, μετάσηθι. ποιώ
ιαπε; ὅτου κρατήρ ὑδάτος πλήρης συκιρνάται ρεύματι γλυ-
κεῖν πότῳ.

161. ΞΕΝΕ ΠΑΜΜΟΡ'. ὃ περὶ πάντα δυστυχής.

163. ΜΕΤΑΣΤΑΘ' ΑΠΟΒΑΘΙ. ἐκ παραλλήλου. ΠΟΛΛΑ
ΚΕΛΕΤΘΟΣ ΕΡΑΤΤΕΙ. πολλά ἐστι τὰ καλύνοντά σε προσμένειν
καὶ πλασθεῖν τῷ ἄλσει. Αλλως. πολλή ἐστιν ὁδὸς ἡ καλύνουσα
καὶ διαχωρίζουσα σε ἥμαν. δεῖ γὰρ νοεῖν, ὡς ὅτι πόρρωθεν
τροφωνεῖσιν αὐτὸν, μὴ δυνάμενοι ἐπιβῆναι τῷ τόπῳ. καὶ
ταῦτα εἰπόντων, κατὰ μικρὸν ὁ Οἰδίποος προσέρχεται, καὶ
ἔτιπα ὥσπερ ἐν τῷ οὐδῷ τοῦ χωρίου.

169. ΦΩΝΕΙ. εἰ Θέλεις μέτι τις ἔρωτῆσαι, πρῶτον ἀποστῆλε
ἄνθετῶν, καὶ ἐπιβὰς τοῖς βαλοῖς τόποις, οὕτως ἔρωτα με.
ΓΟΣΘΕΝ Δ' ΑΠΕΡΤΚΟΥ. πρότερον δὲ μὴ διαλέγου.

170. ΠΟΙ ΤΙΣ. λογισώμεθα τί ποιήσωμεν.

171. ΑΣΤΟΙΣ ΙΣΑ ΧΡΗ ΜΕΛΕΤΑΙΝ. ὃ ἐκεῖνοι ἀσκοῦσι,
άπον καὶ σὲ δεῖ ἐπιμέλειαν ἔχειν. ὡς τὸ, (Εὐρ. Μηδ. 225.)

Χοῦ δὲ ξένον μὲν κάθιτα προσχωρεῖν πόλει.

175. ΣΟΙ ΠΙΣΤΕΤΣΑΣ. καλά τινα συνήθειαν ποιητικὴν
λαθυρικὸν προειπάων, ἐνικὸν ἐπέργευσεν.

181. ΣΤ ΓΑΡ ΑΙΕΙΣ. εἰσθάνη, ποῦ ἐσμὲν δηλαδή.

184. ΤΟΛΜΑ. ξένος ἢν ἐπὶ ξένης τόλμα, ὃ τλῆμον,

ασφάλειαν, απαλάμενοι ὑπὸ αὐτοῦ, καὶ οὐ πρότερον εγινε...
τες, ὅτι οἰκείους ἐνέχειαν μιάσματα· τοιαῦτόν ἐστι καὶ ::
(Εὐριπ. Ιωνολ. 616.)

Η γλῶσσος ὄμιλοκεν· η δὲ φρὴν αἰώμοιος.
καὶ ἔκεῖς γὰρ απαλήθεις ὄμοστεν.

234. ΑΦΟΡΜΟΣ. αφορμηθεῖς.

237. Τὸ τῆς Αντιγόνης πρόσωπον ἔλον, καὶ τοῦ Χαι...
τεράσθιχον αἴθιοντα, εἰ καὶ ταῦτα τῆς ὁμοίας ἔχειν ἀ...
μεως τοῦ πειθῆ. χρεῖτον γάρ Φασιν εἰδένεις τῷ δικαιο...
χορήσασθαι τὸν Οιδίστουν πρὸς αὐτούς. αἰλλὰ τὰ πρᾶτα...
αὐτοῖς οὐκ ἐν καιρῷ ἐστιν, ἀλλ' ἐν δυστυραγύᾳ, ὥστε εἰπε...
δίτον εἶναι αὐτοῖς τὴν ἐλεεινολογίαν· καὶ τοῦτο τὸ πρᾶτον:
Αντιγόνη πληροῦ ἐστὶν μὲν οὖν οὗτοι οἱ πειθόνται, τοι...
καιολογουσάτεον, καὶ ὥστερος απαλογούμενος ἐκφέύγει τα...
οὶ Οιδίστους· ὅτι ἀκούσια ἐστιν αὐτοῦ τὰ ἀμαρτήματα. κ...
λει θαυμαστὴ τις ἐστιν ἡ οἰκονομία τοῦ δράματος. αὐτοὶ δὲ...
τοῖς Διδύμοις τούτων ὀβελισθὲν εὔρομεν. ΑΛΛΑ' ΕΠΕΙ. εἰ...
γάρ ἐστιν ὁ ΑΛΛΑ ἀντὶ τοῦ ΔΕ, ὁ δὲ ΔΕ ἀντὶ τοῦ ΔΗ, ::
νάζει ὁ ΑΛΛΑ.

238. ΓΕΡΑΟΝ. η ΑΛΑΟΝ. ἐκ τοῦ ἐπιθέτου νεύεται...
τοῦ παῖδος απαλογίαν. ΕΡΓΩΝ ΑΚΟΝΤΩΝ. τῶν ἀκο...
η τῶν απαρεσκόντων υμῶν.

243. ΟΤΚ ΑΛΑΟΙΣ. οὐκ ἀλαοῖς ὄμιλοι πρῶτα ::
ὄμιλοι ὄφθαλμοὶ γὰρ ὄφθαλμοὺς αἰδησθαι ποιοῦται. ΕΠ...
ΟΡΩΜΕΝΑ. ἀντὶ τοῦ δρῶσα τούτους, ὃν καὶ δέξμαι.

245. ΩΣ ΤΙΣ ΑΦ' ΑΙΜΑΤΟΣ. ὡς ἀν τῆς κοπῆς αἴ...
ποτηῆς ἔχουσης τὸ συγγενές. η τοιαύτας ικετείας ποιε...
:

ίας ἀν τις προσαγάγεις τοῖς συγχρέοις ΤΟΝ ΑΘΑΙΟΝ. τὸ
ξῆς· ἀντομαι τὸν ἄθλιον αἰδοῦς κύρος.

250. ΕΚ ΣΕΘΕΝ ΑΝΤΟΜΑΛ. λείπει ἐκένου, οὐ δὲ, υπὲρ
κείου στε ἀντομαι, ὃ ἐκ σέθεν τίμιον ἔστι σα, ἀπὸ τοῦ, ὃ ἐκ
ης προσωρέσσως τίμιόν σοι ἔτεσθι. ΟΤ ΓΑΡ ΙΔΟΙΣ ΑΝ. τὸ
ξῆς· οὐ γὰρ ἴδοις ἀν αὐτῷ βρέσθι, ὅστις ἀν εἰφυγεῖ δύνα-
το, εἰ Θεὸς ἄγοι.

256. ΟΤ ΣΘΕΝΟΙΜΕΝ ΑΝ ΦΩΝΕΙΝ. αὐλάν ἐμμένομεν τοῖς
εὐθεῖσι δηλονότι. λέγομεν δὲ, τὸ ἀνασῆκαι τῶν τοῦ ιεροῦ,
ἢ μολύνειν αὐτό.

258. ΤΙ ΔΗΤΑ ΔΟΞΗΣ. οἷς μάτην τῆς περὶ τῶν Αθηνῶν
ιεπιχούσης δόξης, οἷς ἄρα Φιλοπίλομον τις εἴη, καὶ ικέτεο-
ς. καὶ ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ τέλει τοῦ δειλέρου τῶν Αἰτίων.

Οὔνεκεν οἰκλείειν οἶδε μόνη πολίσσων.

Ι ΤΑΣ Γ' ΛΘΗΝΑΣ. εἴστι καὶ Ελέων Βαυμὸς ἐν Αθήναις
διάτοι.

263. ΚΑΙ ΜΟΙ ΓΕ ΠΟΥ. καὶ μοι πᾶν ταῦτ' ἔστι, τὰ λε-
όμενα περὶ Αθηνῶν;

266. ΟΤΔΕ ΤΑΡΓΑ ΤΑΜΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΔΕΙΣΑΝΤΕΣ.

267. ΗΠΟΝΘΟΤ' ΕΣΤΙ ΜΑΛΛΟΝ. μᾶλλον ἔπαθον,
τερ ἔπασίστα· οὐκοῦν καὶ συγγνώμης αὐξίος είμι.

268. ΧΡΕΙ' Η ΛΕΓΕΙΝ. χρεῖος, χρήσιμα. η τοι χρήσιμον
λέγειν. ἐκ τούτων γὰρ σύμβιται καὶ τὸ Χρῆ. τὸ δὲ ΧΡΕΙΑ
γενέσις ἔστιν. ἔστι γὰρ ὁ χρεῖος, η χρεία, τὸ χρεῖον. ἔστι δὲ
ἢ μονογενές, η χρεία. ὅτι δὲ ἐνταῦθα τὸ χρεῖον οὐδέτερον ἔστι,
λεῖ τὸ συναλείφεσθαι τὸ α, ὅπερ αὐτὸν ἐγένετο, εἰ μὴ Βρε-
ττ. ΤΟΤΤ' ΕΓΩ ΚΑΛΩΣ ΕΞΟΙΔΑ. ὅτι δηλαδὴ μᾶλλον
καὶ θητη, ἢτερος ηδίκηρος.

Τομ. I.

P

271. ΩΣΤ' ΕΙ ΦΡΟΝΩΝ ΕΠΡΑΣΣΟΝ. τὸν τῶν πάρεστον λέγει. ἄκαν μὲν, Φησὶν, ἔδρων· εἰ δὲ καὶ ἐκεῖν, προποθῶν ημυνάμεν. δῆλον δὲ, διὰ τὸ βλαβῆσαι ὅτε ἐγενήση. οὐδέ μοι, Φησὶ, βοηθεῖ· οὐ τε ἄγνοια, καὶ τὸ προπαθεῖμάνασθαι.

277. ΚΑΙ ΜΗ ΘΕΟΤΣ ΤΙΜΩΝΤΕΣ. ἐπεὶ κατὰ Πέντε χρονίον ἐλήλυθα, Φησὶ, καὶ γνώμη θεοῦ, μὴ ἐγαπάθεω ποιεῖτε.

281. ΦΩΤΟΣ ΑΝΟΣΙΟΥ ΒΡΟΤΩΝ. ὁ βούλεται ληροῦ μηδένα διαφυγεῖν ποτε φῶτα ἀνόσιον αὐθράτωις. οὐτοί (Ιλ. Λ. 831.) δικαιόταλος Κενταύρων. φτγην δὲ, αὐτοὶ ἐκφευξιν. ΣΤΝ ΟΙΣ. σὺν τοῖς θεοῖς. ΣΤ ΜΗ ΚΑΛΙΠΤΕ τοῦ, μὴ περικαλύψῃς θεοὺς καὶ Αθήνας. οἷον, ἀνόσια πτηνῶν, μὴ ἀφάνιζε τὰς Αθήνας.

284. ΕΧΕΓΓΥΤΟΝ. ἀσφαλῆ. ΙΕΡΟΣ. καθαρός. σεμιονήσιν αστοισ. ἐρεῖ προϊὸν, ὡς ἔσται ποτὲ αὐτοῖς πρὸς Θηβαίους, ἐν οὐρανοστοιν αὐτῶν, διὰ τὸ τάφον παρ' Αθηναίοις τυχάνειν. οὐ γάρ τι λόγιον, ἐν οὐρανῷ, ἐκείνην μηδὲν κακὸν πείσεσθαι ὑπὸ θεῶν.

292. ΤΑΡΒΕΙΝ. εἶτε γάρ σώζειν τὰς Αθήνας.

297. ΣΚΟΠΟΣ ΔΕ ΝΙΝ. ἀριστος η οικονομία, οὐδεὶς διαβρίσας γνέσθαι, τίς οὐ καλέσων ἔσθαι.

301. ΤΟΥΝΟΜ' ΑΙΣΘΗΤΑΙ. τὸ γάρ ὄνομα Οἰδητονταχοῦ.

303. ΠΟΛΛΑ Δ' ΕΜΠΟΡΩΝ ΕΠΗ. εἰκὸς οὖν ἐσῆναι ἀκηκοότων, καὶ ἔτερον μεμαθηκέναι. ὁ γάρ ἀπεληλυθεῖς τερον, οὐδέτω μεμαθήκεις ὡς τις ἦν. τῷ γάρ Χορῷ προμολόγησε. διὰ μέσου δὲ τὸ ΘΑΡΣΕΙ.

305. ΠΟΛΥ ΓΑΡ ΤΟ ΣΟΝ ΟΝΟΜΑ. τοῦτο λέγει διὰ τὰς
χάριν αὐτοῦ, τὰς τε κατὰ τῆς Σφίγγος, καὶ ὅσα ἄλλα αὐ-
τῷ πέπερακήσαντα. ΚΑΤΩΝ ΣΟΥ. λείπει η περί. περὶ σοῦ
λέγων.

309. ΟΤΧ ΑΥΤΩ· ΦΙΛΟΣ. χρήσιμος. ὁ γὰρ ἀγαθὸς αὐ-
τῷ τε καὶ τοῖς φίλοις ἐστὶ χρήσιμος.

311. ΓΤΝΑΙΧ' ΟΡΩ. η Ισμήνη πρόσεισι, τὰ κατὰ τοὺς
μνας ἀσταγελοῦσα παιδία τοῦ Οἰδίστου πᾶς ἔσχον. ΑΙΤ-
ΑΙΑΣ. τῆς Συκελικῆς. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ, μεγάλης. ΗΛΙΟ-
ΤΕΡΗΣ. σκιασθική. πλαΐσιος κυνῆ, η τοι περικεφαλαία,
η ἐύλια αὐτῆς περιέχει καλύτατουσα, καὶ ἀφαιρεούμενη τὴν
λίστα. ΘΕΣΣΑΛΙΣ. καὶ γὰρ περισσοὶ ἥσαν οἱ Θεσσαλικοὶ
ἶλοι, οἵς καὶ Καλλίμαχος.

Αμφὶ δέ οἱ κεφαλῆ, νέον Αἰμονίθεν
μεμβλωκὸς, πίλημα περίτροχον ἀλκαρ ἔκειτο
εἴλης.

316. ΑΡ' ΕΣΤΙΝ. ἀνα ἔστιν η Ισμήνη, ἀρα αὐτὸν ἔστιν;
ΑΙΔΡΑ ΓΟΤΝ. τὸ ἔχης. Φαιδρὰ προστείχουσα. Φαιδρὰ δὲ,
τὶ τοῦ Φαιδρῶς.

320. ΣΑΙΝΕΙ ΜΕ. ἐς γνῶστίν με ἐφέλκεται.

323. ΑΤΔΗ· Δ' ΑΥΤΙΚ'. ἐκ τῆς Φανῆς αὐτῆς ἔξεσθί σοι
ῳδεῖ.

326. ΕΤΡΟΤΣΑ ΛΤΠΗ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ. τὸ ἔχης. εὐροῦσα
τέρος. ἵστα τὸ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, διὰ τὸ δῆς ΜΟΛΙΣ εἰσηκέναι.

328. Ω ΣΠΕΡΜ' ΟΜΑΙΜΟΝ. διότι ἐκ τῆς μηλιός αὐτοῦ
ὑπὸ ἐγέννησεν, ὅμαιμον στέρεμα ταύτην καλεῖ. Ω ΔΤΣΑ-
ΙΑΙ ΤΡΟΦΑΙ, ἵμων δηλονότι.

330. ΔΤΟΙΝ ΟΜΟΤ. σοῦ καὶ Αντιγόνης.

331. ΔΥΣΜΟΡΟΤ Δ' ΕΜΟΥ ΤΡΙΤΗΣ. οἱ γὰρ πινδαὶ^{τοις}
σάνοντές τινα, καὶ ἐαυτοὺς τρόπον τινὰ περιλαμβάνουσι. οὐ
ζόντως δὲ οἵτεν, ὡς ἐαυτῆς τρίτης Θείγανει, εἰ μὴ ἀρε τοῦ
τὸ ΔΥΣΛΑΘΛΙΑΙ ΤΡΟΦΑΙ αἰσθήτηκεν.

332. ΣΗ. ΠΡΟΜΗΘΙΑΙ. αὐτὸν τοῦ, διὸ τὴν σὴν πρέσβειαν.

333. ΠΟΙ NEANIAI ΠΟΝΕΙΝ. ποῦ τοῦ ποτεῖν εἰτὶ οὐ-
λονότο;

334. ΔΕΙΝΑ Δ' ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΤΑ ΝΥΝ. νῦν δὲ τὰς εἰδέ-
ιστὶ δεινά.

335. ΤΟΙΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩΝ ΝΟΜΟΙΣ. διαβάλλει τοὺς
γυναικίους, οἷς παρὰ τὸ πρέστον διαιτώμενους, καὶ γυναι-
καὶ ἄνδρας. Νυμφόδωρος δὲ ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν Βα-
ρικῶν γράφει οὔτως· „Ἐθεοὶ δὲ τὰ μὲν ἐναντία, τα-
„, ὁμοίως χρῶνται τοῖς Ελλησι. τὸ μὲν γὰρ ἔξιστον τοῦ
„, πρεσβύτεροις τοὺς νεωλέρους, ὁμοιόστοις καὶ ἡμῖν διωκτοῖς
„, τῶν δὲ ἄλλων οὐδέν. ἐν μὲν γὰρ τοῖς Ελλησιν οἱ μὲν αἱ-
„, κατὰ τὴν ἀγορὰν οἰκονομοῦσι· αἱ δὲ γυναικες ἔνδον μετα-
„, ταλαιπωργοῦσιν. ἐκεῖ δὲ αἱ μὲν γυναικες ἐν ἀγορᾷ πε-
„, τοῦτοι καὶ κατηλεύουσιν· οἱ δὲ ἄνδρες κατὰ τὴν οἰκίαν
„, νοστιν. ὁ γὰρ Σέσωσθρις ἐκθηλῦνται τοὺς ἄνδρας Βουλοῦς
„, ἀτε μεγίστης χάρας γεγενημένους καὶ πολλοὺς ἔντας,
„, μὴ συστραφέντες ἐπὶ ισομοιρίαν ὅρμήσωσι, τὰ μὲν ἐκ-
„, ἔργα ταῖς γυναιξὶ, τὰ δὲ τῶν γυναικῶν ἐκείνοις προστεῖ-
„, ποιεῖν, ἵνα μὴ μόνον τῶν ὄστλων αὐτοκαίως στερηθέντες, αἱ
„, καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀνεθέντες, ἀστρ-
„, ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσι καταμένωσιν. Ὅθεν τοὺς μὲν τοὺς
„, εὗναι, τὰς δὲ αὐτέναι τὰς τρίχας προστέταξε· καὶ τοὺς
„, ἐπὶ τῶν κεφαλῶν φέρειν τὰ Φορτία; τὰς δὲ ἐπὶ τῶν αὐ-

πάκασι. ἔστειλα δὲ τοὺς μὲν καθημένους, τὰς δὲ ὁρτὰς
ἔστωσα σύρειν· καὶ τοῖς μὲν δύο ιμάτια περιέβαλε, τοῖς δὲ
έν, υπολαμβάναν ἄμα τοῖς ἐπιτίθεμασι καὶ τὰς ψυχὰς
αὐτῶν ἐκθηλύεσθαι· ὁ καὶ Λυδοῖς ὕστερον συμπεσεῖ
φασιν. „

340. ΑΙ ΔΡΕ ΣΥΝΝΟΜΟΙ. αἱ ἀδελφαὶ, ἡ αἱ γυναικεῖς.

349. ΝΗΛΙΠΟΤΣ. ἀνταόδητος. ΜΑΝΤΕΙ' ΑΓΟΤΣΑ. ποῖα
πτεῖα; ὅτι ὅπου δι' ἀν ταφῆ, σωτήριος ἔσται τῇ γῇ ἐκείνῃ.

362. ΖΗΤΟΤΣΑ ΤΗΝ ΣΗΝ ΤΡΟΦΗΝ. ἀντὶ τοῦ, τὴν σὴν
ιπταν. ΔΙΣ ΓΑΡ. τὸ ὁζῆς· δις γαρ οὐ βούλομαι ἀλγεῖν.

367. ΠΡΙΝ ΜΕΝ ΓΑΡ ΑΤΤΟΙΣ. πρώτην ἥσαν σκοταήσα-
ς, τῷ Κρέοντι παρασχαρῆσας τὴν σὴν βασιλείαν. ΚΡΕΟΝΤΙ
Ε. ὁ τε πλεονάζει.

369. ΣΚΟΠΟΤΣΙ. μετοχῇ ἔστιν, οὐ ρῆμα.

371. ΑΛΙΤΗΡΟΤ. μιαρᾶς. ΛΑΒΕΣΘΑΙ, ἀντιλαβέσθαι.

375. ΤΟΝ ΠΡΟΣΘΕ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΑ. τὸ χ παράκειται,
προσβύτερον Φησὶ τὸν Παλινείκη.

378. ΤΟ ΚΟΙΛΟΝ ΑΡΓΟΣ. πολλαχοῦ τὸ Αργος κοῖλόν
τοι, καθάπερ καὶ ἐν Επαγγένοις.

Τὸ κοῖλον Αργος οὐ καλοικηγαντ' ἔτι,
νέι Θαμύρα.

Ἐκ μὲν Εριχθονίου ποτιμάσθιον ἔσχεθε κοῦρον
Αὐτόλυκον, πολέαν κλεάνων σίνιν Αργεῖ κοῖλω.
μηρος. (Οδ. Δ. 1.)

Οι δὲ ἵξον κοῖλην Λακεδαιμονία —

380. ΩΣ ΑΓΓΙΚ' ΑΡΓΟΣ. οἵσια καὶ τὸ Αργος πρὸς
τοὺς Βεῖαν, καὶ τὸ Καδμείων πέδου τιμαρίσα οὔσοιάξαν. τὸ
ἴ τιμη ἔσθ' ὅτε πρόσθιμον δηλοῖ. Ομηρος· (Ιλ. Γ. 288.)

εἰ δή ἀν τιμὴν Πρίαμος — ἐκάπερον δέ Η ἀπὸ τῶν καὶ
ἰστί. τὸ δὲ ἐξῆς αὐτῶς· αὐτίκα ἡ τὸ Καδμείων πέδον τῷ
καθέξων, ἡ τὸ Αργος πρὸς αἱρανὸν Βιβλῶν· υψώσαν τῷ εἰκόνῃ
ὡς παρθησόταν Αργείων τὰς Θῆρας, καὶ κατὰ τοῦτο εἰκόνη
γενηγομένων. υπέρβαλον οὖν ἐστι, καὶ τὸ ἐξῆς αὐτῶς· οὐ
τίκα ἡ πρὸς αἱρανὸν τὸ Αργος αἴσθων, προσεισθεῖσα
ἡ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων. ἄλλως γὰρ ἀκούει
χ' ὑπερθέρον.

382. ΟΤΚ ΑΡΙΘΜΟΣ ΔΟΓΩΝ. οὐ μέχρι λόγων τούτων
κόποιονται.

386. ΩΡΑΝ. Φροντίδα.

389. ΣΕ ΤΟΙΣ ΕΚΕΙ ΖΗΤΗΤΟΝ. οἱ υπερηφανεῖς
γράφουσιν αὐτῷ· „Χρησμὸς τοιοῦτος γίγνεται·
„Οιδίποις πρέσβυτοι, τοῦτον κρατήσειν. καὶ χωρὶς κάτιον
„νὸν τοῖς Θηβαίοις, ἔτι ἔσται αὐτοῖς μεγάλων πακάνων αὐτοῖς
„ἐὰν μὴ θάψωσιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς χώρας. „, ἐπολόμητοι
τοὺς μαρτυρίας χρήσασθαι ἢ συγγραφέως τινὸς, ἢ πολι-
ευνοιας χαρίν. ἵνα εἰποῖς αὐτοῖς. ἐν ταῖς ἀνακτήσιαις
τῶν ἀντιγράφων γράφεται ΕΤΕΟΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ὃ καὶ οἱ
μημηματισμένοι αἴσθιοι γίγνονται. ἔσσονται δέ φασι τὴν εἰσβολήν
καθάπτειν καὶ ἐν Αμφιτρύωνι·

Ἐπεὶ δὲ βλάστοις τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν
εὔσοισαν ἀρκεῖ.

395. ΓΕΡΟΝΤΑ Δ' ΟΡΘΟΥΝ ΦΛΑΥΡΩΝ. τὸν αὐτὸν
νεότητι πεσόντα, ἐν γῆρᾳ ὄρθονθας αἰδύνατον. ἢ ΦΛΑΥΡΩΝ
χαλεπόν.

399. ΣΤΗΣΩΣΙ. κατακίσωσι. ΟΠΩΣ ΚΡΑΤΩΣΙ Ε
ὅπως σχῶσι στ.

401. ΚΕΙΜΕΝΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οἰκοῦντος.
402. ΚΕΙΝΟΙΣ Ο ΤΤΜΒΟΣ. ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς, εἴναι βαρύς. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ξένης σοῦ θασιομένου, δυστυχήτων ἐκεῖνοι.
403. ΚΑΛΝΕΤ ΘΕΟΥ. εἰον πῶς ἀν τις τῶντα δύνατο μα-
τὴν ἀνθρώπος ἄν, θείας δυνάμεως χαρίς; τῶντο δὲ λέγει,
τὰς αὐτὰς ἐπιστήτας, ὅτι Πινθόχρηστόν ἐστι τὸ λεγόμενον.
404. ΠΡΟΣΘΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ κατοικίας. ΧΩΡΑΣ. τῶν
ἔργων. ΜΗΔ' IN' ΑΝ ΣΑΓΓΟΤ ΚΡΑΤΗΣ. μηδὲ εὖ σε ὅσου
ις σαυτῷ ἔξαντιστη. λείπει δὲ τὸ εὖ ρῆμα. ή ἀπὸ κοινοῦ
τὸ ΠΡΟΣΘΕΣΘΑΙ νόει.
406. ΚΑΤΑΣΚΙΩΣΙ ΘΗΒΑΙΑ. ΚΟΝΕΙ. εἰον ἐν Θήβαις με-
λόντοι, προν θάψουσι.
407. ΤΟΥΜΦΥΛΙΟΝ ΑΙΜΑ. ὁ παρθῆνος Φόνος.
408. ΟΥ ΜΗ ΚΡΑΤΗΣΩΣΙΝ. προν θάψειν με ἐν Θή-
βαις. εὐ θάψουσι με ἐν Θήβαις ποτέ. ὁ δὲ ΜΗ πλεονάζει.
409. ΤΟΥΤΟ. τὸ μὴ καλυσχεῖν σε.
410. ΠΟΙΑΣ ΣΤΝΑΛΛΑΓΗΣ. ποιας αἰτίας γενομένης βλα-
χτούσας; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ θεῶν; ὑπὸ Εοιννών; ή ὑπὸ τίνος;
413. ΑΝΔΡΩΝ ΘΕΩΡΩΝ. παρὰ τῶν θεωρῶν κλύσουσα.
414. ΕΦ' ΉΜΙΝ. ἀντὶ τοῦ, δι' ἐμέ.
415. ΟΙ ΜΟΛΟΝΤΕΣ. οἱ θεωροί.
422. ΕΝ Δ' ΕΜΟΙ ΤΕΛΟΣ. ἐν μηδενὶ ἐτέρῳ τὸ τέλος αὐ-
τῆς ἀποβαίνει τῆς μάχης, ή ἐν ἐμοί. οἰον μηδεὶς ἄλλος κύριος
ἴσιος, ὥστε διελῦσαι τὴν ἔριν αὐτῶν, ή ἐγώ. ΚΑΙ ΠΑΝΑΙ-
ΟΥΝΤΑΙ ΔΟΡΤ, κατ' αἰλῆλαν ἐπαφροῦσιν. ΩΣ ΟΤΤ' ΑΝ. εἰ
ἄρει τῇ ἐμῇ ἔξαντισ γένοιτο, οὐδὲ εἴς αὐτῶν ζήσεται.
429. ΟΥΚ ΕΣΧΟΝ, ΟΥΔ' ΉΜΥΝΑΝ. τὸ εφ' ἐσυτεῖς αὐτὸν

ἐπήκεσταν. ἐνīη γὰρ αὐτοῖς τὸ ἐφ' αὐτοῖς τοῦτο πρᾶξαι, καὶ αὐτάρκειας κακολασμένου τῇ πηρώσει. ΘΕΛΟΝΤΙ ΤΟΥΤΟΝ. οὐ δὲ ξερισθῆναι.

436. ΟΤΔΕΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. τοῦτου τοῦ ἔρωτος αἰδεῖς με εἴπεις
ἀπολαῦσσαι. τοῦ ἀποθανεῖν δέ φησι. Ο ΜΟΧΕΟΣ ΉΝ ΠΕ-
ΠΩΝ. ὅτε θύμος ἦν πέστερος. ΚΑΙ ΜΑΝΘΑΝΟΝ. ὅτε ἐγένετο
ἔγνωσαν πέψαντά με τὸν θύμον.

448. ΤΩ Δ'. ἐκάποιος, οἱ ἄρρενες δηλούστη τΟΤΔΕ ΣΤΗ-
ΜΑΧΟΥ. αὐτὶ τοῦ, ἐμοῦ. ΕΓΓΩΔΔΑ. ἔγινε σῆδα.

457. ΕΑΝ ΓΑΡ ΤΜΕΙΣ. οἱ ἄρμεῖς συμβάλλεσθε μοι,
τοῖς συμβάλλεσθε. χρησμὸς γὰρ ἦν, αἱ εὑρηταί, αἱ τὴν αἱ-
ταῖς τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐβίβατες γένενται, ὅσοιστο αὐτοῖς τῷ
σωτήρι πολιορκουμένοις ὑπὸ Θηβαίων, εἴτε κατὰ τὸν Πελοπ-
ησιακὸν πόλεμον, εἴτε καθ' ἕτερον. ταῦτα δὲ εἰκὸς ποιη-
τερον ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους πεπλάσθαι εἰπὲ θεραπείᾳ τῆς
Αθηναίων. πελλαχοῦ δὲ οἱ τραγικοὶ χαρίζονται ταῖς τα-
σιν ἔνισι.

462. ΕΠΕΙ ΔΕ ΤΗΣΔΕ ΓΗΣ. ὅτι δὲ σώζειν ὑποική-
πόλιν, ὑποθίσθαι σοι βούλομαι τὰ χρήσιμα. Αἴθικῶν δὲ το-
τῇ συντάξει. καὶ πιθανὴ λογοτὸν οἱ χάρις τῶν ἐγχωρίων φέ-
παρανοῦσι γὰρ αὐτὸν καθαρισίων τυχεῖν, ἵνα ηγέρηται
Φαινοίτο.

463. ΠΡΟΣΕΝΕΙ. πάρεχε, πήγουν λέγε μοι, αἱ φύ-
χρήσιμα οὐ γὰρ ἀν ὀκνήσαιμι τελεῖ. οὐ πρόξενος ἐμὸς οὐ
φίλος γενοῦ, ὑποσχομένῳ πᾶσι, οὐ λέγω, ποιήσει.

467. ΚΑΤΕΣΤΕΙΨΑΣ. οἶνος, κατεπάτηγας, αὖτε
σλεῖσθαι. γράφεται καὶ ΚΑΤΑΣΤΕΨΟΝ, πήγουν μεθ' ικετεύ-
αφίκου. Άλλως. ΚΑΤΑΣΤΕΨΟΝ. καδικίτευσθαι, μετὰ ικετεύ-

φίκου. ἐὰν δὲ γράφηται ΚΑΤΕΣΤΕΙΓΑΣ, ἔστι, πατερά-
ητας, ὁ καὶ πιθανώτερον. διὸ εἰπόντες γάρ ταῦτα καλεῖσθαι αὐ-
τὸν καθαιρέσθαι, ὅτι εἰς ἀδεστον ἐπέβη τοῦτο τοῦ ἑρακλείου τῶν
ζευνῶν.

469. ΕΞ ΛΕΙΡΡΥΤΟΥ. εἰξέποιησεν ποιῆτης ὁ θεός αὐτούς, καὶ
ἴτω χρόνος ταῖς Θεᾶς ποίησεν στέπε τῷ κατάγοντι, πλήρης αὐ-
τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀντληθέντος ὑδάτος.

471. ΟΤΑΝ ΔΕ ΤΟΥΤΟ οὐτὶ τοῦ, καὶ ὅταν αὔτωμα,
ι πράξω;

472. ΑΝΔΡΟΣ ΕΤΧΕΙΡΟΣ. αὐταλάμου καὶ τὸ μελάπ-
το. εἰπά τὸν Δαιδαλὸν ἡ αὐτοροῦ, πεὺ οὐ Φεγγίδης Φοῖον
ητα. „Μητίωνι δὲ τῷ Ερεχθίῳ καὶ Ιφιγένῃ γίγνεται Δαιδα-
λος, αφ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Αθήνησι. „ ΛΑ-
ΒΑΣ. τὰ ὡτα Φοῖο τῷ κρατῆρος, ἣν ἐσῇ λαζίσθαι. ΑΜΦΙ-
ΣΤΟΜΟΤΣ δὲ, τὰς ἐκατέρωθεν ἐσθιμαμένας. ἢ διὰ τὸ ἐκα-
τέρωθεν τοῦ στόματος ταύτας εἶναι. ἢ τὰς ποσόστατα τιὰ
θηρίων ἐκατέρωθεν ἔχουσας, οἷα ποιεῖ εἰάθασιν ἐν τοῖς τοιού-
τοις. ὁ δὲ νοῦς· ἔρεψον τῶν κρατήρων τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὡτα.

475. ΟΙΟΠΟΚΩΝ ΜΑΛΛΩΝ ΛΑΒΩΝ. οἷον σθόλισμῶν καὶ
φοκισμῶν λαβεῖν στέψον· ἢ ἔριξ στέψον. ὅτι δὲ στέριματα
λεγον τὰ ἔρια, καὶ παρ' Εὐρεσίδη. (Ορ, 12.)

Ωἱ στέριματα ξήναστ' ἐπέκλωσεν Θέα.

477. ΠΡΩΣ ΠΡΩΤΗΝ ΕΩ. πρὸς τὴν αὐτολήν, ἢ περὶ τὸν
φρεον. καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς ἐκθύσεις πρὸς ἥλιον ἐποιεῦτο,
ιαθάπτει καὶ εἰν Ηλέιοις (424.)

Τοιαῦτα τεν παρόντος, ηγίχει Ηλίω
δέκουντι τοῦτα, ἔκλινεν εἰς προσωμάτου.

καὶ οἱ τοὺς καθαροὺς δὲ ἐπιελεῖντες, πρὸς τὴν ἓω ἥγανται.
Καστῖνος ἐν Χείσωνι.

Αγε δὴ πρὸς ἓω πρῶτον αἰπάνταν ἵππο, καὶ λάμψει χρυσῷ
σχῖνον μεγάλην.

478. ΧΕΩ ΤΑΔΕ. τὸ ὑδωρ ἐπὶ καὶ κρατήρων χέω;

479. ΤΡΙΣΣΑΣ ΓΒ ΠΗΓΑΣ. ἀντὶ τοῦ, τὸ ὑδωρ αἴσθηται
πηγῶν. ΤΟΝ ΤΕΛΕΤΤΑΙΟΝ. τὸν ὑστέρον κρατήρα.

481. ΤΔΑΤΟΣ ΜΕΛΙΣΣΗΣ. ὕδατος καὶ μέλιτος. λέπι
δὲ ὁ καὶ. ἀπὸ γὰρ τοῦ ποιῶντος, τὸ ποιουμένον. καὶ
Ἐραστᾶς.

Γλάσσης μελίσσης τῷ κατερρυπότῳ
βούλεται δὲ λέγειν τὸ μελίχαλον. ΜΗΔΕ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙΝ ΚΛΙ-
ΘΤ. ἄνοις γὰρ αἱ θεαί.

482. ΟΤΑΝ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ. ὅταν δὲ τὰς χοὰς χέωμενοι
γῆς, τί χρή με ὑστέρον δρᾶσαι;

483. ΤΡΙΣ ΕΝΝΕ' ΑΓΓΗ. τρίς εννέα τιθεῖς κλῖνας ἡ-
ας, ταῦτας ποιοῦ τὰς εὐχάς.

485. ΤΟΥΤΩΝ ΑΚΟΤΣΑΙ. ηδέως ἀν αἰκανότατη τῷ
χῶν. μέγιστον γὰρ ταῦτας μαθεῖν.

486. ΩΣ ΣΦΑΣ ΚΑΛΟΤΜΕΝ. αἱ καλοῦμεν αὐτὰς Εἰ-
νίδας, οὔτως αὐτὰς καλῶν, καὶ ἐξευμενίζων, καὶ ἔλεως πω-
μενος, ἵκετεν αὐτὰς δέχεσθαι σε τὸν ἵκετην ἐπὶ σωτηρίᾳ. Εἰ-
ΕΤΜΕΝΩΝ ΣΤΕΡΝΩΝ. ἀντὶ τού, μὴ ἐξ ἐπιτελῆς, αἱ
διαθέτας. ΣΤ Γ' ΑΤΤΟΣ. οἷον, η σὺ ταῦτα ποίει, η αἱ
τις ὑπὲρ σοῦ ταῦτα ποκείτω.

489. ΑΠΥΣΤΑ ΦΩΝΩΝ. ἀνήκουσθα, ἀντὶ τοῦ ηρέμει καὶ
συντόμως. τοῦτο ἀπὸ τῆς δραμένης Θυσίας ταῖς Εὔμενοις. Οἱ-
μετὰ γὰρ ησυχίας τὰ ιερὰ δρῶσι, καὶ διὰ τοῦτο οἱ αἴσθητοι Ησύχιοι.

καὶ λογίμενοι Θύευσιν αὐταῖς, καθάπερ Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς
Εράστείνην Φησὶν, οὕτω. „Τὲ δὲ τῶν εὐπατήριδῶν γένος οὐ
„μετέχει τῆς Θυσίας ταύτης, „ εἶτα ἔχης. „Τῆς δὲ πομπῆς
„ταύτης Ησυχίδαι, ὃ δὴ γένος ἐστὶ παρὰ τὰς Σεμνὰς θεᾶς,
„καὶ τὴν πρεμονίαν ἔχει, καὶ προθύνονται πρὸ τῆς Θυσίας κριόν
„Ησύχῳ ιερὸν ἥρω, τοῦτον οὔτω καλοῦντες διὰ γαῖαν εὐφημίαν,
„οὐ τὸ ιερὸν ἐστὶ παρὰ τὸ Κιρκάνιον, ἐκλίσης τῶν ἐνέστη πυλῶν.,
καὶ Απολλόδωρος δὲ ἐν τῇ περὶ Θεῶν ἐστι λακαδεκάτη, περὶ τοῦ
τῶν Ησυχιδῶν γένους καὶ τῆς ιερείας Φησί· καὶ Καλλίμαχος·

Νηφαλίας καὶ τῆσιν ἀὲλ μελιηδέας ὄμωνας
λήγειραι καίειν ἄλλαχον Ησυχίδες.

491. ΠΑΡΑΣΤΑΙΜΗΝ, ὡς καθαρθέντι. ΆΛΛΩΣ, μὴ
καθαρθέντι.

495. ΟΤΧ ΟΔΩΤΑ. οὐκ ἐν ὁδῷ, οὐδὲ ἀνυστάν οἷον, οὐ
βαδιώσει μοι, οὐδὲ πρωκτίσειν ταῦτα. λείπομαι γὰρ τῆς πρά-
ξις οὐτὸ δύνο κακῶν, τοῦ τε μὴ δύνασθαι, καὶ τοῦ μὴ φένν.
ΣΦΩΝ Δ' ΉΤΕΡΑ. ἐπεὶ προείρηκεν ὁ Χαρὸς, καὶ ἄλλοις ἔξει-
ται οὐτοῦ τὸν κανθαρὸν πομπασθαν, ἐπιτρέπεται τοῦτο
ταῖς Θυγατράσσων.

499. ΤΑΔ' ΕΚΤΕΙΝΟΥΓΣΑΝ. τελαμένων καὶ συντόμως δρῶ-
σαν καὶ διακονοῦσσαν, ΟΤΔ' ΤΦΗΓΗΘΟΥ Γ' ΑΝΕΥ, ἀπὸ κοι-
κῆ τὸ ΕΡΠΕΙΝ. οὐκ ισχύω βαδίζειν ἀνευ χειραγωγοῦ.

504. ΧΡΗ ΣΤΑΙ Μ' ΕΦΕΤΡΕΙΝ, χρεία ἐσται, καὶ κατὰ
συκαλυφὴν, χρῆσται, ταῦτα δέ ἐστι τῷ δεήσει. καὶ ἐν Τε-
τραπλέμα.

Χρῆσται δέ αὐτοῖς οὐθένοις ἀνθίσ—

ΤΟΤΤΟ ΒΟΥΔΟΜΑΙ ΜΑΘΕΙΝ. ἐνθά τὸ ὑδωρ ἐστὶν, ἥδεως
ἀ εἰδέσην.

505. ΤΟΥΚΕΙΘΕΝ ΑΛΣΟΤΣ. τὸ ἐκεῖθεν τοῦ ἀλσους τοῦ.
ἔαν δέ τι ταύτων ἀγνοῆς, παρότινος τῶν ἐπιχωρίων ταῦτα
μαθήσῃ. Ήν δε τοτ σπανιν τιν' ισκησ. ἀπό τοῦ, εἰ
τῆς εἰδήσεως ἀγνοεῖς περὶ τὸν τόπον.

508. ΤΟΙΣ ΤΕΚΟΤΣΙ ΓΑΡ. ὅταν τις ὑπὲρ γονίων πορ-
μὴ ἡγείσθω πόνον εἶναι τὸν κάμαλον.

510. ΔΕΙΝΟΝ ΜΕΝ. τῆς Ισμήνης ἀποστάσους, ὁ Χε-
ίρωτας τὸν Οιδίποδα, καὶ Φοῖσι· Τὸ ἐπεγείρειν μὲν καὶ ζ-
χνεῖ τὰ πάλαι συμβάντα, δυσχερές· ὅμως δὲ μαθήσῃ
θυμῷ τὴν αἵτιαν τῆς πηρώσεως. καὶ Καλλίμαχος· Τίδαι
εῦδον ἔγείρεις;

513. ΤΙ ΤΟΥΤΟ. οἷον, τί Βούλει πιθέσθαι; ΤΑΣ ΔΕ-
ΛΑΙΑΣ. περὶ τῆς ἐγκειμένης σοι ἀλγηθόνος ηδέως ἀν ποτε
ἐξαθεν δὲ ή περί.

515. ΜΗ ΠΡΟΣ ΣΕΝΙΑΣ. μὴ, πρὸς τῆς σῆς ξενίας, ἀ-
πονέγκης μου τὰ ἀναιδῆ ἔργα. ή οὐ μὴ τὰς προξενίας σου
ἴγανα ἀναιδῆ καταγάγης· οἰοντο, μὴ καθὼ τὴν προξενίαν την
ἔργων γένοιο Φαύλων αἰχροστῆς, αἰσαπήγκαι καὶ Φαντα-
τὰ κατ' ἐμὲ βευληθείς.

517. ΤΟ ΤΟΙ ΠΟΛΥ. τὸ ἀδιάλειτον κακὸν, τὸ τῆς π-
ρώσεως, χοϊζω αἰκοῦσαι.

519. ΣΤΕΡΕΟΝ. ἥγουν πρόσδεξαι, ἀ δηλονότι λέγω· κα-
μη ἀποστραφῆς τὴν αἵτιαν εἰστεῖ. ΚΑΓΩ ΓΑΡ ΟΣΟΝ. τη-
θεραι δηλονότι εἰς ὄσον Βούλει.

524. ΑΛΛ' ΕΣ ΤΙ. χωρῆσαι σοι δηλαδὴ τὰ πρότυμα;

525. ΟΥΔΕΝ ΙΔΡΙΣ. ἥγουν οὐδὲν εἰδυῖα ἀν ἔτερατε, ή
πόλις ἐκέδησε με τῇ τοῦ γέρμου στῆ.

537. ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΙ ΚΑΚΩΝ. συνανθροίσεις, πλῆθος.

539. ΕΔΕΞΑΜΗΝ ΔΩΡΟΝ. τὸν γάμου τῆς μῆτρὸς, Φησὶν, ἵππο τῆς λύσεως τοῦ αἰνίγματος δῶρον ἐδεξάμενον, ὃ μήτροις ὄφειον λαβεῖν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, μήτροις ὄφελον ἔγω παρὰ τῆς ἁλεᾶς ἐξαιρέτον λαβεῖν, οὕτως εἰρηκεν, ΕΠΩΦΕΛΗΣΑ ΠΟΙΕΩΣ ΕΞΕΛΕΣΘΑΙ.

547. ΚΑΙ ΓΑΡ ΑΛΛΟΥΣ ΕΦΟΝΕΤΣΑ. τοὺς παρόντας σὺν ᾧ Λαίῳ· πήγουν ὡς ἄλλους Φονεύσας αὐθῶς είμι καὶ οὐ γένητα ἔναχος τῷ μώσει, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ πατρός. οὐ γὰρ δει.

551. ΠΟΛΛΩΝ ΑΚΟΥΩΝ. χρηστὸς ὁ Θησεὺς τὸ ἥδος εἰ-
γάγεται· καὶ ἔχει καὶ τοῦτο τῆς δίκαιομοιας δεξιάταλα.

558. ΠΡΟΣΤΡΟΠΗΝ. ὁ φέλειαν. ἡ ἐπιστροφὴν.

562. ΩΣ ΕΠΑΙΔΕΥΘΗΝ. τὸ ΩΣ ἀντὶ τοῦ ὅτι.

581. ΠΡΟΣΦΟΡΑ. προσθήκη, δόσις. τὸ δὲ ΔΗΛΩΣΕΤΑΙ ἀπὸ τοῦ δηλωθῆσεται.

583. ΤΑ ΛΟΙΣΘΙ' ΑΙΓΗ. ὑράφεται ΤΑ ΛΟΙΣΘ' ΑΡ' ΑΙ-
ΓΗ. — ΤΑ Δ' ΕΝ ΜΕΣΩΙ, Η ΛΗΣΤΙΝ ΙΣΧΕΙΣ. τῶν ζην ἡ
παιλέληπται, ἡ οὐ φροντίζεις.

585. ΕΝΤΑΤΩ ΗΓΑΡ ΜΟΤ ΚΕΙΝΑ. διὰ τοῦ τέλους, Φη-
σὶ, καὶ τὰ μέσα τοῦ βίου εὐτυχήσει. προσδοκῶν γάρ συ
ἱθεληθῆσεθαι ωτὸν ἐμοῦ, ὅταν ἀποθάνω, ζῶντά με γηρο-
βοκήσεις.

586. ΑΛΛ' ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΔΗ. βραχὺ δῶρόν με αἴτεῖς, τὸ
ἢ Αθήναις θάψας σε.

602. ΠΩΣ ΔΗΤΑ Σ' ΑΝ. πῶς δῆτα οὖν, Φησὶ, μετα-
πέμψαντο ἂν σε, εἰ μὴ ἔστι δυνατὸν κατελθεῖν, διὰ τὸ πα-
ρεκκίοντο εἶναι; ὃ δέ Φησὶ. ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΑΤΤΟΤΟΣ ΕΞΑΝΑΓ-
ΚΑΣΕΙ τοῦτο προστίειν.

605. ΤΗΔΕ ΠΛΗΓΗΝΑΙ ΧΘΟΝΙ. ἀντὶ τοῦ, ὃνδε ταῦτα
τῆς χθονὸς πληρῦναι.

619. ΤΑ ΝΤΝ ΣΤΜΦΩΝΑ. οὐσια γάρ ἡ ἔχθρα Θεοῖς
καὶ Αθηναῖσι. ΦΟΙΒΟΣ ΣΑΦΗΣ, ἀντὶ τοῦ ἀληθῆς, εἰς τὰ
Ομηρος. (Λ. Δ. 404.) ἐπιστήμενος σάφεια εἰπεῖν. ἀντὶ τῶν
ἀληθῶν.

630. ΕΦΑΙΝΕΤΟ. ἀντὶ τοῦ αὐτεφαίνετο. τοιεῦτόν ἐστι καὶ τὸ
παρ' Ομήρου. Καὶ εὑρετο διώτερον αὐτοῖς.

632. ΤΟΙΟΤΑΔ. Φύλου δηλογότι. ΔΟΡΤΣΕΝΟΣ. φύλον
ἀπλοϊκάτερον δορυξένους καλοῦσι καὶ τοὺς ὀπωσδιπτοῦσιν ιτε
ξωανθέντας. ἡ ἐπιτατικῶς τὸν, ἀντὶ τοῦ, ἡ καὶ πολεμίσις
λῃ. ΟΤ ΠΟΤ' ΕΚΒΑΛΛΩ ΧΑΡΙΝ. οὐ καλαφρονῶ τῆς εἰς αὐτὸν
χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὑποδέχομαι.

638. ΣΕ. τὸν Χορόν. NIN. τὸν Οιδίσσουν. ΕΜΟΥ ΣΤΕΙ-
ΧΕΙΝ ΜΕΤΑ. εἰς τὸ ἄστυ δηλογότι. ΣΥΝΟΙΣΟΜΑΙ. συμπίν-
ξομαι, ὡς σὺ βουλεῖ.

647. ΜΕΓ' ΑΝ ΛΕΓΟΙΣ. πήρουν εἰ δύναμο κρετεῖν τῶν ιχ-
θῶν ἐνθάδε μένων, μέγα ἀν δώρημα λέγοις τῆς ἐνταῦθα ἵ-
τριβῆς. ΕΙ ΣΟΙ Γ' ΑΠΕΡ ΦΗΣ. εἰ ἐμμενεῖ σοι τὰ ἐπαγγεί-
θέντα.

649. ΤΟΤΔΕ Γ' ΑΝΔΡΟΣ. εἴφ' εἰδοῦ πεποίηται τὴν δεῖν
ὁ Θησεύς.

650. ΠΙΣΤΩΣΟΜΑΙ. οὐ πίστιν, Φησὶν, ἐπωθεῖναι τοι
παρακελεύσομαι δι' ὄρκου. πρὸς ὁ ἐπάγει ὁ Θησεύς. Οὐκ
πλέον λάβοις ὄρκισας με, η λόγῳ πιστεύσας.

652. ΟΚΝΟΣ. Φόβος.

653. ΤΟΙΣΔ' τοῖς τοῦ Χοροῦ. ΟΚΝΟΥΝΤ' ΑΝΑΓΚΗ. η
νημεροπτόν μοι, εἰ ὃνδε τοῦ δέους τὰ αὐτὰ συνεχῶς λέγω. τῷ

Τεσύμενος γαρ ἀνάκη τῶτα λέγει. οὐκ οἰκεῖ
τεσύμενος.

658. ΠΟΛΛΑΙ Δ' ΑΠΕΛΛΑΙ. ἀντὶ τοῦ, πολλοὶ ἀθρωτοί
τολλαὶ αἰτειόστατες ἐκ Θυμοῦ, πέψαντες τὸν Θυμὸν, καὶ τὸν
ιαθετήχεται νοῦν ἀναλαβόντες, ἐπαύσαντο τὰν αἰτειλῶν.

661. ΚΕΙΝΟΙΣ. τοῖς Θηβαίοις. ΤΗΣ ΣΗΣ ΑΓΩΓΗΣ. λέ-
πε ἡ περὶ, ἦν ἡ, περὶ τῆς σῆς σύγωνης, ἥγουν ἐπανόδου.
ΠΛΩΣΙΜΟΝ. εὐδιάβαλον. δέδοικας γαρ ἴμᾶς.

668. ΞΕΝΕ. ὁ Ξένε, ὁ Οἰδίποι. η διατριβὴ τοῦ Χοροῦ
τὸς τὸ ἔκσωμον τῆς χώρας, αὐτοῦ τοῦ Σοφοκλέους ἐπὶ τὸ
δια αἰσθατῶντος χαρακτηριστικὸν, τὸ γλαφυρὸν καὶ ὠδικὸν
μέλος. ΤΟΝ ΑΡΓΗΤΑ. τὸν λευκόγεων. ΜΙΝΥΡΕΤΑΙ. ηχεῖ,
ζει θρησκεία. ΑΝΕΧΟΤΣΑ ΚΙΣΣΟΝ. ὑπέρ έαυτὴν ἔχουσα
τὸ θυτὲν, αὐτῷ ἔχουσα τὸν κισσόν. αἱς ἐν Λυκούργῳ Αισχύλος.
Ἀκαν δή αὐτῷ αὐτὸς ἔχων. ἀντὶ τοῦ, αὐτῷ τὸ αὐτὸς ἔχων. ΚΑΙ ΤΑΝ
ΦΙΛΛΑΔΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΝΕΧΟΤΣΑ. — ΑΝΑΛΙΟΝ. διὰ
τὴ δασύτηλα τῶν φυτῶν. ΑΧΙΛΛΕΜΟΝ. παρὰ τὸ Ομηρικόν.
(Οδ. Τ. 440.)

Τὴν μὲν αὐτὸν οὐτὸν διάβει μένος ὑγρὸν σέντων,
ἄπει μητέλιος Φαέθων ἀπέτοιν ἔσαλεν.

683. ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ. οἱ μὲν ὑπομυηλισάμενοι γράφειοι
πτω. „Τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης Φασὶ σιεφάνωμα τὸν νάρ-
κισσον εἶναι. οὐ γαρ μόνον στάχυσιν αὐταῖς σιεφάνωμι. καὶ
ἴτιν τὸ ΜΕΓΑΛΑΙΝ ΘΕΑΙΝ ἐπ' ἐκείνων εἰρησθαι. ίσως γαρ
η ἀρχαῖον ἦν ταύταις οὗτος σιεφάνωμα. οὐσίερον δέ καὶ οἱ
γίαχες. μῆτοτε δὲ νομίσον ΜΕΓΑΛΑΙΝ ΘΕΑΙΝ τῶν Ερινύων.
καὶ γαρ τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ἦν ὁ Οἰδίποις, αὐταῖς ἀνεῖτο. ὅτι δὲ
Ερινύων ἔστι τὸ σιεφάνωμα, δῆλον ἐν αἷς Εὐφορίων Φησί:

, Πρότερο δὲ μηδαστελῆτες ὀφειλομένην σίμεν Εύφενδες α··, γῆται Θυγατρίδαι Φόρκινος ναρκίσσου εἰποτεφέτες πληκ··, μίδας., οἵως ὅτι παρθε τοῖς μυήμασιν ὅτι πλεῖστον εἰψεται··. ή ὅτι τοῦ φρίτειν καὶ ναρκᾶν εἰσιν αἱ δαίμονες αἴτι··, ὥστε διὰ τὸ ὄνομα συνφεκτῶθαι τὸ φυτὸν αὐταῖς. μήδεν δὲ τὸν νάρκισσον μεγάλαιν θεῖαι ἀρχαῖον στεφάνωμα ἐφι··. Σφοκλῆς, τῷ συλλαττήκει χρηστάμενο στρόπτῳ, αὐτὶ τοῦ οὐτι··. θεᾶς ἀρχαῖον στεφάνωμα, τῆς Κόρης. τί δημοτε;··, ὅτι τὸν Πλούτωνα αὐτὴν αρπάγαι, τούτῳ ἐτέρπετο. συλλέγεται ὁν Φασιν αὐτὴν τὸν νάρκισσον αρπασθῆναι, ὥστε τὸ ΑΡΧΑΙΝ τούτου ἔνεκα προσκεπθει, οἷον, ὃ ἦν αὐτῇ Θυμῆρος στεφάνωμα, πρὸ ἡ συλληφθῆναι. αὐτὶς γοῦν Φασι τὰς θεᾶς αἴτι··, μὴ κεχρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ ταῖς θεσμοφορίαζουσαις τὴν τοι··. θινῶν στεφάνων ἀπειρῆσθαι χρῆσθαι. ὁ δὲ Ισίρες, τῆς Δήμητρος εἶναι Φασι στέμμα τὴν μυρρίνην καὶ τὴν σμίλαχα, περὶ τοῦ γεσθει τὴν διαδικασίαν··, καὶ τὸν ιεροφάντην, καὶ τὰς θεάς Φάντιδας, καὶ τὸν δαδοῦχον, καὶ τὰς ἄλλας ιερείας μη··, ἔχειν στέφανον··. δι' ἂ καὶ τὴν Δήμητροι προσθέσθαι ταύτη··. Ο ΤΕ ΧΡΤΣΑΤΓΗΣ ΚΡΟΚΟΣ. απότο κοινοῦ τὸ ΘΑΛΛΕΙ τὸν νάρκισσον τῆ Δήμητροι αποτέμμουσι τοῦτο συμπαράβει, καὶ τῇ Νίδῃ ὁ Σεφοκλῆς τὸν κρόκον ἀντικρους τῆ Δήμητρο··, τίθεται, ὥστε καὶ νῦν τὸν λόγον εἶναι περὶ τῶν Δήμητρος··, Φανωμέστων. καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο ίδιον ἀν εἴη Σεφοκλέας. τὴν γαρ αιθνοῖς εἰ πάνι Φασιν ἥδεσθαι τὴν Δήμητρα.

686. ΜΙΝΤΘΟΤΣΙ. λόγουσι τοῦ ρεῖν. ΚΗΦΙΣΟΥ ΝΟΜΑΔΕΣ. κρητῆις νομάδες, αἱ ὥστερες ἐπινεμόμεναι καὶ καλλαρρέες τὴν γῆν τοῦ Ιλιστοῦ πηγαῖ··. ή ἀς ὁ Κηφισὸς ἐπινέμεται. λόγος ἀν τὸν ἐν τῇ Αττικῇ, εἰ τὸν ἐν τῇ Καδμείᾳ. ΆΛΛΑ ΛΙΕΣ

ΕΠ' ΗΜΑΤΙ. ἀλλ' αἱ καθ' ἡμέραν, Φησὶν, ἐπινίσσεται ὁ Κηδυτός. ΟΚΤΟΚΟΣ. ἥγουν ἀκύτονα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγραψα. ΣΤΕΡΝΟΥΧΟΤ ΧΘΟΝΟΣ. ἵστον τῷ, γονίμου γῆς, πιπίδου, ἢ πεδιούχου χθονός. μεταφορικῶς γάρ καὶ σήργας ιὰ νῦτά Φασὶ τῆς γῆς, τὰ πεδιάδη καὶ εὐρέα, καθάπτερ γάλιν αὐχένας, τὰ σιενά. τὸ δὲ ὄλον, πεδίων ἐπινίσσεται βιούχου χθονός, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῶν πεδιάδων τῆς γονίμου χθονός.

692. NIN. τὴν Αἴλικήν.

698. ΦΥΤΕΤΜ' ΑΧΕΙΡΩΤΟΝ. ὅτι ἀπέσχοντο τῶν ἐλαῖων τῆς θιᾶν, τῶν μορίων ὄνομαζομένων, οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ αλλιούροις, καὶ Φιλέχορος, ὥστε ταῖς ἀληθείαις ΕΓΧΕΩΝ πτὰς ΦΟΒΗΜΑ τοῖς πολεμίοις γενέσθαι. Λακεδαιμόνιοι γάρ ιμβάτες ἐν τῇ Αἴλικῇ δέκα μορίας: Πελοποννησίων καὶ Βοιωτῶν, ἥγουμένου Αρχιδάμου τοῦ Ζευξιδάμου Λακεδαιμονίων Βασιλέως, ἀπέσχοντο τῶν λεγομένων μορίων. Αθηνᾶ θύγατρι, ᾧς Ανδροτίων Φησί. ΔΑΙΩΝ. πολεμίον. ΠΑΙΔΟΤΡΟΦΟΤ ΕΛΑΙΑΣ. καὶ Αριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. (1005.)

Αλλ' εἰς Ακαδημίαν κατιών, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθεέεις.
; δι' Ισίρος καὶ τὸν αἱρθμὸν αὐτῶν διδῆλακε, γράφων οὕτως. „* * * εἶναι δὲ κλάδον τῆς ἐν Ακαδημίᾳ ἐλαίας, ἣν ἀπὸ τῆς ἐπιρροτόλει φυτευθῆναι Φασιν. „, ἐπάρστον δὲ ἐποίηστο, εἰ τις τῶν ἐμβαλόντων αὐτὰς ἐκιόψειε, φίλος ἢ πολέμως. διὸ ὁ Λακεδαιμόνιοι τὴν λοιπὴν γῆν δημούντες, τῆς μὲν Γερατόλεως ἀπέσχοντο διὰ τοὺς Ηρακλείδας· τῶν δὲ μορίων, διὰ τὰς αἱράς. ὁ δὲ Αριστοτέλης καὶ τοῖς νικήσας τὰ Παναθήναια ἐλαῖου, τοῦ ἐκ μορίων γεγονομένου, δίδοσθαι ρησι.

ΤΟΜ. I.

Q

702. ΤΟ ΜΕΝ. τὸ Φυτὸν τῆς ἐλαίας. ΜΟΡΙΟΥ ΔΙΩ
Μόριον Δίσα εἶτε τὸν ἐπέσθητην τῶν μορίων ἐλαῖον. καὶ εἰς
λεγόμενος Μόριος Ζεὺς περὶ Ακαδημίαν, ὡς Φροντὶς Απειλή
ρος . „, Περὶ Ακαδημίαν ἐστὶν ὁ τε τοῦ Καταβάτου Δις .
„, μὲς, ὃν καὶ Μόριον καλοῦσι, τῶν ἐκεῖ μορίων παρὰ τι .
„, Αθηνᾶς ιερὸν ιδυμένων. „,

711. ΕΤΙΠΠΟΝ, ΕΥΠΩΛΟΝ. παρ' ὅσον ὁ Κολωνὸς
πεντέλευτο, καὶ Ποσειδῶν καὶ Αθηνᾶς αὐτέδι Ιατταὶ
ΠΑΙ ΚΡΟΝΟΥ. αὐτόθι Φασὶ Ποσειδῶνα πρῶτον ἵστεσαι,
ξαὶ καὶ χαλινῶσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἐπὶ Θεραπείᾳ οὐ
οικεῖας ὁ Σοφοκλῆς. ὁ γάρ Κολωνὸς ιωταῖς ἀνομάσθι,
ἀς ἔξεθέμην αἴτιας κατὰ Ανδροστίωνα. ὁ δὲ ἐπὶ τὸ σημεῖον
ἄγει τὸ πρᾶγμα, τῇ ποιητικῇ καλαχρώμενος αὖτε. πε-
τρία δὲ ταῦτα κεφάλαια μάλιστα διατρίβουσι τοῦ εἰκαστοῦ
ὅτι εὑΦορος ἡ χώρα, καὶ ὅτι ιωταῖς Αθηναῖς, καὶ οπι-
τικόι.

717. ΠΛΑΤΑ. κάτω. ΕΚΑΤΟΜΠΟΔΩΝ ΝΗΡΙΔΑ
ἀκολούθως, ἔτι αἱ Νηρηίδες πεντήκοντά εἰσιν.

720. Ω ΠΛΕΙΣΤ' ΕΠΑΙΝΟΙΣ. ἡ Αντιγόνη ταῦτα οὐ-
δοῦσσα προσιόντα τὸν Κρέοντα μετὰ χαρῆς. ἐπὶ τὸν Οἰκότον
δὲ αὐτοῖς ὁ Κρέων, καὶ μὴ πείσας αὐτὸν ἐλθεῖν εἰς τὴν
πατρίδα, παραστᾶται αὐτοῦ τὴν Αντιγόνην, Φθάσας κα-
τὴν οὖδον καὶ τὴν Ισμήνην αὐτελέσθαι.

726. ΕΙ ΓΕΡΩΝ ΕΓΩ. καρῷ δηλονότι.

731. ΟΝ ΜΗΤ' ΟΚΝΕΙΤΕ. ὃν τινα, ἐμὲ δηλονότι, η
Φοβεῖσθε.

738. ΟΥΝΕΧ' ΗΚΕ ΜΟΙ ΓΕΝΕΙ. ἀντὶ τοῦ, ὃτι περι-
μοι πενθεῖν τὰ τούτου ἀτυχήματα, ὑπὲρ πάντας Θησαίς

742. ΕΚ ΔΕ ΤΩΝΔΕ ΜΑΛΙΣΤ' ΕΓΩ. ἐγὼ μάλιστά σε καλῶ, ὅσφατερ πλεῖστον ἀλγῶ τοῖς σοῖς παθήμασι.

746. ΠΡΟΣΠΟΛΟΤ ΜΙΑΣ. τῆς Αντιγόνης. εἰληφθό γαρ οὐτοῦ ἡ Ισμήνη.

755. ΆΛΛ' ΟΤ ΓΑΡ ΕΣΤΙ. ἀσθε συγγνώμης εἰμὶ ἄξιος λέγων, οὐ γαρ δύναμαι κρίνειν.

761. Ω ΠΑΝΤΑ ΤΟΛΜΩΝ. ὁ ἐν εὐλογοφανέσι λόγοις πανούργα βουλευόμενε. ΤΙ ΤΑΤΤΑ ΠΕΙΡΑ;. Βαρυτόνως ἀναγνωσθέσ πείρα, οὐ περισταταμένας. οὗτος Διδυμος.

768. ΜΕΣΤΟΣ ΗΝ. ὡς ἔστι κερδάμου. ὁ ἔστιν, ὅτε κερδής τοῦ Θυρεᾶ, λοιπὸν τὰ συμφέροντα ἔσουλενόμην, καὶ αὐτὸς ἔτι θέλειν φεύγειν. ΤΟΤΝ ΔΟΜΟΙΣΙΝ. ἐν Θῆσαις δηλοῖται. ΓΕΝΟΣ ΤΟ ΠΑΝ. τὸ Αττικόν.

775. ΚΑΙ ΤΟΙ ΤΟΣΑΥΤΗ ΤΕΡΨΙΣ. καὶ σὺ σὺν βούλαι με ἔργετειν μὴ θέλοντα.

780. ΗΔΟΝΗΣ. ἀντὶ χάριτος δηλονέτι.

785. ΠΑΡΑΤΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγροῖς. ΠΟΛΙΣ ΔΕ ΣΟΙ. καὶ ἡνα αἱ Θῆσαις ἀβλαβεῖς ἔσονται ἐκ ταύτης τῆς γῆς. ΑΝΑΙΤΟΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀβλαβῆς, ἀναιτίαλος. ΟΤΚ ΕΣΤΙ ΣΟΙ ΤΑΤΤ'. οὐ προσθήσεται σοι ὁ σκοτεός.

791. ΑΡ' ΟΤΚ ΑΜΕΙΝΟΝ. ἀρά οὐ πλέον σου τὰ ἀποβήσομενα ἐν ταῖς Θῆσαις οἶδα; ΦΟΙΒΟΤ ΤΕ Κ' ΑΓΓΤΟΥ ΖΗΝΟΣ. δοκεῖ γαρ οἱ Απόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησμοὺς, οὐ καὶ ἐν Ιφικλείᾳ Φησί, καὶ Αισχύλος ἐν Ιερείαις.

Στέλλειν ἔτως τάχιστα. ταῦτα γαρ παῖηρ

Ζεὺς ἐκαθιεῖ Λοξίᾳ θεοποίησι.

καὶ Αριστοφάνης Ήδωσιν. ΤΠΟΒΛΗΤΟΝ. οὐκ ἀληθεῖς, ἀλλὰ πεταλοσμένον, νόθον, καὶ οἰονεὶ υπασθολημαῖον. ἀπὸ τῶν

νιοσαλλομένων εἰς τὰ γένη τοὺς παιδαρ. ΣΤΟΜΩΣΙΝ. οἱ γυναικί, καὶ πανουργίαν.

800. ΠΟΤΕΡΑ ΝΟΜΙΖΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μὴ πεύσι· σε μᾶλλον σὺ δυστυχεῖς, η ἔγω.

803. ΠΕΙΘΕΙΝ. εἰς τὸ ἀκολουθῆσαι σοι. ΤΟΤΣ ΠΕΛΑΣ. τοὺς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ.

805. ΛΥΜΑ ΤΩ. ΓΗΡΑΙ. καθαρμα, ὁ ἑστι, ἀπαλλαγὴ καὶ ἀκάθαρτος μέχρι γήρως μένεις.

807. ΔΙΚΑΙΟΝ ΟΣΤΙΣ. ὁ βουλόμενος ἐκ παντὸς δικαιασ λέγειν.

808. ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΙΡΙΑ. ἄλλο ἔστι τὸ φλυαρί· καὶ ἄλλο τὸ τὰ αναγκαῖα λέγειν.

810. ΟΤ ΔΗΤΑ. τοῖς καλὰ σὲ οὐ δοκῶ καίρια λέγειν.

811. ΠΡΟ ΤΩΝΔΕ. καὶ πρὸ τοῦ Χοροῦ.

813. ΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ. μαρτυρας καλῶ τούσδε. ΉΝ Σ' ΕΙΩ. εἴν σε ἔλω, δικαίως τιμωρήσομαι, οἷα ἀνταμεῖσθ με ρήματα.

815. ΤΩΝΔΕ. τῶν ἀπὸ τοῦ Χοροῦ. ΕΛΟΙ ΒΙΑΙ. Βιαζόμενος τοὺς ἐμοὺς συμμάχους καὶ φύλακας.

816. ΚΑΙΝΕΤ ΤΩΝΔΕ. καὶ χωρὶς τοῦ λαβεῖν σε εἰς Θῆρα.

821. ΤΗΝΔΕ Γ' ΟΤ ΜΑΚΡΟΤ. τὴν Αντιγόνην δηλοντί.

822. ΙΩ ΣΕΝΟΙ. τῷ Χορῷ Φησίν.

826. ΤΗΝΔΕ. τὴν Αντιγόνην. τοῖς ἀκολουθοῖς δὲ εἰσὶν Φησίν ὁ Κρέων.

829. ΤΙ ΔΡΑΙΣ ΣΕΝΕ. πρὸς τὸν Κρέοντα ἐλκογτα τὴν Αντιγόνην.

830. ΤΗΣ ΕΜΗΣ. ἀδελφῆς γάρ ἐστι τῆς ἐμῆς θυγατροῦ.

836. ΕΙΡΓΟΥ. Φυλάττου, χωρίζου. ΣΟΤ ΜΕΝ ΟΤ. αὐταειρόμεναι.

837. ΠΟΛΕΙ. ταῖς Αθήναις δηλονότι.
840. ΟΔΟΙΠΟΡΕΙΝ. σοὶ δὲ ἔγαρ, ὁ Κύέων, λέγω ἀνα-
ῳεῦ ἐντεῦθεν. ΕΝΑΙΡΕΤΑΙ ΣΘΕΝΕΛ τοῦτοσθι, βίᾳ πορθεῖται.
845. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΠΟΡΕΤΟΜΑΙ. ἀπαγομένης δὴ τῆς Αγ-
γίους ὑπὸ τῶν προσῆταγμάνων παρὰ τοῦ Κρέοντος. ἐν μέρει
ἰ παθῆτικά ἐσθιν.
848. ΕΚ ΤΟΤΤΟΙΝ ΣΚΗΝΤΡΟΙΝ. ἐκ τῶν θυγατέρων, αἵς
ἰ σκήνησις ἔχοῦτο καὶ βασιληρία.
858. ΠΟΛΕΙ. ταῖς Αθήναις.
864. ΜΗ ΓΑΡ ΛΙΔΕ ΔΛΙΜΟΝΕΣ. μὴ ἄφων γενοίμην εἰς
ἰ καταράσθαι σε. ΨΙΛΟΝ ΟΜΜΑ. πύουν τὴν Απτγύόνην.
875. ΧΡΟΝΩ· ΒΡΑΔΤΣ. γράφεται καὶ ΒΑΡΤΣ.
879. ΤΑΝΔ' ΑΡ' ΟΥΚΕΤΙ. ταύτην δὲ ἀρα σύκέτε νομιῶ
ιτιν., εἰ σὺ τοῦτον ἀστάξεις.
881. ΤΑ Γ' ΟΥ ΤΕΛΕΙ. ταῦτα ἀλέγει, οὐ πληρώσει.
ἘΤΣ ΤΑΤΤ' ΑΝ. εἰ τελέσω, Ζεὺς ἀν εἰδείη.
883. ΑΝΕΚΤΕΑ. αἱνεκέστεον. αἴτω γάρ Φασι, σκαπτέα,
υτεύεα, ἀτὶ τοῦ σκαπτέον, φυτεύεον.
887. ΤΙΣ ΠΟΘ' Η ΒΟΗ. σοφῶς ἄγαν ἔχοντα τῇ οἰκονο-
μῇ, ἀσθε μαθεῖν τὸν Θησέα τὰ γενόμενα, πρὸς ταῖς θυσίαις
τα τοῦ Ιωσίου Ποσειδῶνος, ὑπὲρ τοῦ μὴ διατριβὴν ἔγιγνε-
ιαι μητύσοντός τινος. ΘΑΣΣΟΝΗ. ταχύτερον, ἡ ὡς ἐδει βαδίζειν..
899. ΘΥΜΑΤΩΝ ΑΠΟ. ἀπὸ τῶν θυσιῶν. ΣΠΕΤΔΕΙΝ
ΠΟ ΡΥΤΗΡΟΣ. ἀτὶ τοῦ, ᾧς ἔχει ἔκαστος σχήματος. ΡΥΤΗ-
Σ. ἀτὶ τῆς βλαύτης. τῶν δὲ ἔξτρυπταμένων ἀτάντων Προ-
φάντης δοκεῖ ἄμεινον ἀποδιδόνει, ἀκούων τὸ ὑπόσδημα, οἷον
ἢ ποδῶν τὸ κάλυμμα. ΕΝΘΑ ΔΙΣΤΟΜΟΙ. ᾧς σχισθῆς οὐ-
τὸς ἀδεῖ ἔκει.

905. ΔΙ' ΟΡΓΗΣ ΗΚΟΝ. εἰ μὲν δὶς ὄργης ἀλεκτίων, ἡ ταύτη τῇ ὄργῃ, ἣς ἦν αὐτος ἀξέιος.

908. ΤΟΥΤΟΙΣΙΝ ΟΤΚ ΑΛΛΟΙΣΙΝ. ὡς ἀπὸ τοῦ ξένου γῆς ἀποστασιαν, ὅτε καὶ αὐτὸς ἐστὶ ξένης γῆς ἀποστασιαν, οὐτος. ΟΤ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΕΞΕΙ. οὐκ ἀναχωρήσεις γὰρ ἐντεῖν, π. ἀναγάγης τὰς κόρας.

916. ΠΑΡΙΣΤΑΣΑΙ ΒΙΑ. ἀντὶ τοῦ, καλαδουλοῖς απὸ βίᾳ, καὶ μεθίστασαι. εἰώθεσαν δὲ οὕτω λέγειν καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐφυγάδεσσαν. ήμεις δὲ ἀν εἴπομεν, μετεσθίσαντο. παραστάντο δὲ λέγουσιν. Άλλως. τὸ ΠΑΡΙΣΤΑΣΑΙ ἵστος ἐστὶ τοῦ καλαδουλοῖς καὶ ὑποχείριον ποιεῖς. καὶ πάλιν παρεσθίσαντοσδε τινάς Φασι. παραφυλάγθεσθαι δὲ χρὴ, ὡς δεινοτάτη τοῦ Κρέοντος ὁ Θησεὺς τῇ καλουμένῃ αὐξητικῇ κεφαλαιοῖς καὶ συνάπτει πολλὰ κεφάλαια.

929. ΛΕΙΑΝ ΟΤΚ ΟΥΣΑΝ. οὐκ εὔσαν αἰχίσαν αισχύνονται θησην δηλοντί, αισχύνεις. αισχύνει δὲ πατρίδα τολμαργτία.

934. ΜΕΤΟΙΚΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἔνοικος. οὐ γὰρ αὐτὸς τῶν πρήταις, ὡς ήμεις Φαμέν, εἴρηται. μετοίκους δὲ καλοῦνται τοὺς αἰτός ἐτέρας χώρας μεταβαίνοντας, καὶ καλούκευτας εἰ ἐτέραις. κέχρηται δὲ καὶ Αισχύλος ἐστὶ τῶν οἰανῶν ἐν Αγαμέμνῃ, (58.) λέγων οὕτως· Τῶνδε μετοίκων. μετοίκους γὰρ εἶται τῶν υψηλῶν τόσων τοὺς οἰανοὺς ἔκει, ἀντὶ τοῦ ἔνοικους.

939. ΕΓΩ ΟΥΤ' ΑΝΑΝΔΡΟΝ. τὴν ἥπτορείαν παραφύλαξον, εἰ τῶν μὲν κατηγορηθέντων αὐτοῦ εὐχὴν αὐτέλαι. κανέ τια εὑδυμήματα καὶ πάνι εὐλογα εὔευροικων ἀντέρει.

942. ΟΥΔΕΙΣ ΠΟΤ' ΑΥΤΟΤΣ. τοὺς Αθηναίους.

946. ΓΑΜΟΙ ΑΝΟΣΙΟΙ ΤΕΚΝΩΝ. παρ' εἴσον αὐτὸς τεκ.

ἐστὶ τὴν μητέρα γεγαμηκάς. ΑΡΕΟΣ ΕΤΒΟΤΑΛΟΝ ΠΑΓΟΝ.
γένει δὲ εὐβουλον ὅτε τὸν Αρεον πάγον. τοῦτον δὲ ΧΘΟΝΙΟΝ
εἶναι, οἷον ἐγγενῆ καὶ αὐτόχθονα, ἐγχώριον. οὐχ, ὡς οἱ ἐξη-
γμάτεις οἰονται, παρὰ τὸ τοὺς δίκαιομένους ἐν αὐτῷ ὑπὸ^{τὸν}
τὴν χθίνα ἔναι. ΧΘΟΝΙΟΝ τοίνυν, τὸν αὐτόχθονα. λέγοι δὲ
αἱ τὴν Λρεωπαγῆτιν βασιλέις. τὸν γὰρ ΠΑΓΟΝ εἰς τὸν ὄχθον
μετατέθηκεν. εἴρηται δὲ περὶ τῆς προστηγορίας αὐτοῦ πολλαχοῦ.

954. ΘΤΜΟΤ ΓΑΡ ΟΥΔΕΝ ΓΗΡΑΣ. οὐκ ἔστι, φησί, θυ-
μοὶ κρατῆσαι ἀνθρώπων ἔντα. οὐ καλαγητάκει δὲ καὶ ἀπο-
τεῖνεται τὸ ὄφελον τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλθοι τοῦ βίου ὁ ἀν-
θρώπος. ἀδύνατον γάρ ἔστι ζῶντας ἀνθρώπων μὴ θυμῷ κρή-
ταιναι. τοῦτο δὲ καὶ παροιμιακῶς λέγει, ὅτι ὁ θυμὸς ἐσχα-
ττει γράσκει. λέγει δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους. ὅσῳ γὰρ γη-
μάσκοντι, τὸν θυμὸν ἐρράμενεστερον ἔχουσι. καὶ Αλκαῖος, ὡς
λέγομεν, οὕτω κατὰ κοινοῦ αὐτοῦ μιμησκεῖται.

955. Ω ΔΗΜ' ΑΝΑΙΔΕΣ. εἰκότως τὴν ἀνθυτοφορὰν πρὸς
τὴν Κρίσιν οὐκ ἀπὸ τοῦ Θησέως πεποίηκεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ
Οιδίποδος. η δὲ αἵτια πρόδηλος. καὶ ἄλλα παραφύλαττε,
καὶ εἰ σύτος πιθανῶς πειεῖται τὰς ἐπιχειρήσεις. τῷ γὰρ ἔντι ὁ
Οιδίποεις, εἰ τις αἰχριτῶς ἐξετάζοι; ἀδίκος μὲν οὐκ ἔστιν, ἀτυ-
χῆς δὲ καὶ περιπαθῆς.

956. Η ΣΑΥΤΤΟΤ ΤΟΔΕ. ἐπεὶ τὴν ἀδελφήν σου λαιδορεῖς.

957. ΜΗΝΙΟΤΣΙΝ. ἀργιζόμενοι.

958. ΑΚΟΝ. τὸ ἀκούσιον. ΜΗΤΡΟΣ ΔΕ ΤΑΗΜΟΝ. τὸ
ἔτις· μηλὸς δὲ γάμους, ὥ τλημον, οὔσης ὁμαίμην σῆς,
να.κα?ων με λέγειν οὐκ ἐπαισχύνη.

1001. ΛΕΓΕΙΝ ΝΟΜΙΖΩΝ. τουτέσθιν, ἀθυρρόζομος ἄν.

1006. ΟΘ' ΟΤΝΕΚ'. ἐκ παραλλήλου τὸ ὅτι οὔνεκα, τὸ

αὐτὸς, ὡς τὸ, εἴθε ὄφελον. ΕΙ ΤΙΣ ΓΗ. σίγνοεῖς, Φρή, τὰ
ῷ Κρέων, ὅτι εἴ τις χώρας Θεοὺς ἐπίσταται σύβη, μῆτη
περὶ τὸ Φιλόθεον τῆς Αττικῆς.

1016. ΟΙ ΕΞΗΡΠΑΣΜΕΝΟΙ. οἱ θεράποντες Κρέοπις.

1023. ΆΛΛΟΙ ΓΑΡ ΟΙ ΣΠΕΤΔΟΝΤΕΣ. ἄλλοι Λητοί
ἐπιδιώκουσιν αὐτούς. ΕΠΕΤΕΟΝΤΑΙ. ἔργον οἱ θεράποντες.

1031. ΠΙΣΤΟΣ. αὐτὶς τοῦ πιστεύων. καλασθρέψι δὲ εἰ
τὸ πεπονιῶσι.

1044. ΕΙΗΝ ΟΘΙ ΔΑΙΩΝ. ὁ μὲν Κρέων καὶ ὁ Θη-
άσηλθος. ὁ δὲ Χορὸς ὑπονοεῖ τὸν Κρέοντα οὐ ψιλὸς πε-
άλλα μετά τινος χειρὸς, ἢν πλησίον που ἐσφραγωθεῖει.
καὶ τοῦτο οὖν οἱ τοῦ Χοροῦ ἄλλως τε καὶ προσεβρότες πο-
κίαν, εὐχὴν ποιοῦνται ταύτην. Εἴθε εἶην ὅπου οἱ συμβο-
καὶ οἱ μάχαι μέλλουσιν ἐσεσθαι. ὑπονοοῦσι γὰρ τὰ
τῷ Θησεῖ περὶ τοῦ Κρέοντος, καὶ Φασίν. Εἴθε εἰσαγέ-
νοιμην αὐτῶν. ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΙ. ἀνασθροφαί. ΧΑΛΚΟΒΟΛΑ.
ρόβόσι, μεγαλόφανον.

1047. ΠΡΟΣ ΠΤΘΙΑΙΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΚΤΑΙΣ λέγοις οἵ· ἀν Πιθίας ἀχιλλίς, τὸν τοῦ Πιθίου Ατσέλλων
μὲν τὸν ἐν τῷ Μαραθῶνι, ὅθεν καὶ τὴν Θεαρίαν ἐπει-
σθορεῖ περὶ τούτων Φιλόχορος ἐν τῇ Τετραπόλει, γράψει-
τως. „Οταν δὲ συμεῖται γένηται παραδεδομένα εἰν τοῖς
„, τότε ἀποσθέλλουσι τὴν Θεαρίαν οἱ ἐκ τοῦ γένους, Πιθία
„, καὶ Δηλιαδεῖς, ὀπατέροις ἀν καθήκην αὐτοῖς. Θύει δὲ ὁ μα-
„, ὅταν μὲν τὰ εἰς Δελφοὺς πόματικα γένηται, καὶ δι-
„, πέμπτηλαι, ἐν Οινόη καθ' ἐκάστην ἥμέραν ἐν τῷ Πι-
„, εἰ δὲ εἰς Δῆλον ἀποσθέλλοιτο η Θεαρία, κατὰ τὰ προ-
„, μέντα θύει ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δῆλον. καὶ εἰ-

„ιεροτοπίας τῆς μὲν εἰς Δελφοὺς θεωρίας, ἐν τῷ ἐν Οἰνέῃ, Πυθίῳ· τῆς δὲ εἰς Δῆλον, ἐν τῷ Μαραθῶνι Δηλίῳ. „
Αλλως. ΠΡΟΣ ΠΥΘΙΑΙΣ. ὡς ἐπὶ Μαραθῶνα, οὐ τὸ Πιθίον
ἐσθιν. ΛΑΜΠΑΣΙΝ ΑΚΤΑΙΣ. τὰ περὶ Ελευσῖνα τέλη Φησί,
καὶ εἴη ἀν λαμπτάσιν αὐλαῖς λέγων, ταῖς λαμπταδευομέναις,
καὶ καλαμπτομέναις ὑπὸ τῆς μυστικῆς Φλόγος, καὶ τῶν ιερῶν
διδῶν, περὶ ἣν Αἰσχύλος Φησίν.

Λαμπτασίν ἀστραπαῖς λαμπτάδων σθένει.

Αλλως. περὶ Ελευσῖνα. ἀπὸ τῶν αὐτόθι ἐν τοῖς μυστηρίοις
λαμπτάδων.

1049. ΠΟΤΝΙΑΙ. αἱ Θεσμοφόροι. ΤΙΘΗΝΟΤΝΤΑΙ. ἐστι-
μελῶνται, καὶ ἀξιοῦνται θεραπείας. ΤΕΛΗ δὲ, τὰς τελείας.
καὶ Αἰσχύλος.

ἘΦΟΙξ ἔρωτι τοῦδε μησῆικοῦ τέλους.

1051. ΧΡΤΣΕΑ ΚΛΗΣ. ἐστεὶ ἄρρητα τὰ μυστήρια, καὶ
καθάπτερον κλειστὸν ἡ γλῶσσα κατείληπται, . ὑπέρ τοῦ μὴ ἐξε-
κένειν. ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ. τῶν τελείσμενῶν. ζητεῖται, τί δῆτοι
οἱ Εὔμολωΐδαι τῶν τελεῖῶν ἐξάρχουσι; ξένοι οὗτες. εἴστοι δι' ἄν
τις, ὅτι ἀξιοῦσιν ἔνιοι πρώτον τὸν Δημόσιης τῆς Τριταλέμου
Εὔμολπου ποιῆσαι τὰ ἐν Ελευσῖνι μυστήρια, καὶ οὐ τὸν Θρά-
κα· καὶ τοῦτο ιστορεῖν Ισθρὸν ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτάκηων. Ακεσό-
δηρος δὲ πέμψατον ἀπὸ τοῦ πρώτου Εὔμολπου εἶναι τὸν τὰς
τελετὰς καθαδείξαντα, γράφων αὕτως. „Κατεικῆσαι δὲ τὴν
„Ελευσῖνα ιστοροῦσι, πρώτον μὲν τοὺς αὐτόχθονας· εἶτα
„Θράκας, τοὺς μετὰ Εὔμολπου παραγενομένους πρὸς Βοή-
„Θειαν εἰς τὸν καθ' Ερεχθέως πόλεμον. „, τινὲς δέ Φασι καὶ
τὸν Εὔμολπον εὑρεῖν τὴν μύησιν, τὴν συντελουμένην καθ' ἐνισε-
τον ἐν Ελευσῖν Δημητρὶοι καὶ Κόρη. Αυδοσίων μὲν οὖν γράφει,

εὐ τὸν Εὔμολπων εἰςεῖν τὴν μύησιν, ἀλλ᾽ αὐτὸς τούτῳ Εὔμολ-
πων πέμπων γεγονότα. Εὔμολπου γὰρ γενέσθαι Κῆφος:
τοῦ δὲ, Εὔμολπον· τοῦ δὲ, Αντίφημον· τοῦ δὲ, Μαρτινὸν
τὸν ποιητὴν· τοῦ δὲ, Εὔμολπον τὸν καλαδεῖχαντα τὴν μύην,
καὶ ιεροφάντην γεγονότα. ΕΓΡΕΜΑΧΑΝ. γράφεται ΟΡΕΒΑ-
ΤΑΝ, οἰονεῖ τὸν διὰ τῶν ὄρέων βαίνοντα τῶν πρεσβυτέων
χωρίων.

1059. ΤΟΝ ΕΦΕΣΠΕΡΟΝ. τὸν Αἰγαλέων Φησί. καὶ γε
τοῦτο ἐσ' ἔσχατων ἐστὶ τοῦ δήμου τούτου. καλατέγους οἱ
χωρία, παψὲ μάλιστα εικάζουσι τὴν συμβολὴν γενέσθαι
περὶ τὸν Κρέος τα καὶ Θησέα. ΠΕΤΡΑΣ δὲ ΝΙΦΑΔΟΣ εἰς
λέγων τὴν οὕτω λεγομένην λείαν πέτραν, ἡ τὸν Αἰγαλέον
λόφον, ἢ δὴ περίχωρά Φασιν εἶναι, καθάπερ Ισίος εἰς
πρώτη τῶν ἀτάξιων ιστορεῖ, οὕτως. „Απὸ δὲ τῆς χωρᾶς
„ἐπὸς μὲν λείαν πέτραν.., καὶ μετ' ἀλίγος. „Απὸ τούτων
„ἔως Κολωνοῦ παρὰ τὸν Χαλκοῦν προσταγορευόμενος, εἰς
„πρὸς τὸν Κηφισὸν ἔως τῆς μυστικῆς εἰσόδου εἰς Ελευσίνα· εἰς
„ταύτης δὲ Βαδιζόντων εἰς Ελευσίνα τὰ ἐστὸν αἴσιοις μὲν
„τοῦ λόφου τοῦ πρὸς ἀνατολὴν τοῦ Αἰγαλέων. „ἡτοι εἰς τὴν
καλουμένην λείαν πέτραν, ἡ τὸν Αἰγαλέων λέγε. ὁ δὲ ταῦτα
ἄντα ἐπὶ τὸν ἐσταφερὸν χῶρον τῆς λείας πέτρας προστελάσας
ΠΕΛΩΣΙ. γράφεται ΠΕΛΑΖΟΤΣΙ. — ΟΙΑΤΙΔΟΣ ΕΚ ΝΟΜΟΥ.
Οἴη, δῆμος τῆς Αττικῆς, ὁ θεός καὶ τὸ Οἰηθεν. ἡ πάλιν ΝΟ-
ΜΟΥ, χωρίου Αττικοῦ οὕτω καλουμένου, ἐν ᾧ νέμουσιν, οἱ
γεμήσεως παρθενειμένης.

1064. ΠΡΟΣΧΩΡΩΝ ΑΡΗΣ. ὁ τῶν ἐπιχωρίων. ΘΗΣΕ-
ΔΑΝ. τῶν Αθηναίων. αἰτλουσίερον δὲ Θησειδᾶν Φησί, τῷ

Ιτικῶν, τῶν ὑπὸ Θησέα τεταγμένων. ΠΑΣΑ Δ. τὰ ἔχοντα
τάσα δι' ὄφελάται ἀμβασίς.

1076. ΤΑΧ' ΑΝ ΔΩΣΕΙΝ. τάχα ενδώσει, Φησὶν, ὁ
ζόρων. ΤΑΝ ΠΟΛΛΑ ΤΛΑΣΑΝ. τὴν πολλὰ ἀνατλᾶσσαν, τὰς
γαρθένους ἀπὸ τῆς ἐτέρας δηλῶν, ὡς καὶ καταλέγω τῷ ἐμοῖο
χήματι χρῆται. δύναται δὲ καὶ ἐτέρα προσῳδία εἶναι, ΤΑΝ
ΔΕΙΝΑ ΤΛΑΣΑΝ, ΔΕΙΝΑ Δ' ΕΥΡΟΤΣΑΝ. τὰ σὰ δειγὰς δη-
λωστι.

1094. ΔΙΠΛΑΣ ΑΡΩΓΑΣ. τουτέσθι διπλῆ ἀφωγῆ, ὁ λέ-
γει τῇ πόλεις καὶ τοῖς πολύταις. νῦν δὲ διὰ τοῦ ΣΤΕΡΓΩ σημα-
τι μὲν οὐν προσίεμαι· τελευτῇ δὲ εἰς ισον τῷ προσκαλοῦμαι.

1119. Ω ΞΕΙΝΕ. ιδίως ἐσχηματιστε τὸν λόγον· μὴ προσ-
θαύμαζε μου τὸ λυταρές, τὸ λίαν προσκεκαθίκος τῆς ψυχῆς
τοῦ τέκνους. τὸ δὲ ἔχόμενον οὐ καταδλήλως εἴστεν. οὐ γάρ Φη-
σὶν, αἴλατλως Φανέντων ἐμοὶ τῶν τέκνων, μηκύνω τὸν λόγον.
ἀλλὰ, τὰ τέκνα Φανέντα, εἴτα μηκύνω τὸν λόγον. ΤΟ ΛΙ-
ΠΑΡΕΣ. τὸ ἀρέσκον. ΜΗΚΥΝΩ ΛΟΓΟΝ. ἀντὶ τοῦ, πρὸς τὸ
κελεύματος εἰ μακρηγορήσω.

1138. ΜΕΛΟΤ. ἐπιμελοῦ.

1140. ΘΑΥΜΑΣΑΣ ΕΧΩ. ἀντὶ ἐθαύμασα, Αἴτικῶς.

1153. ΠΡΑΓΟΣ Δ' ΑΤΙΖΕΙΝ. ἀνθρωπον δὲ, Φησὶν, ὅντα
ν δεῖ πράγματα κακίζειν αἱ.

1156. ΦΑΣΙΝ ΤΙΝ' ΑΝΔΡΑ. καθ' ὑπόθεσιν ἵκετεύει ὁ
Πολυγείκης πρὸς αὐτοὺς παρασχενόμενος καὶ τὸν Οιδίπον, κα-
τά τι λόγιον ἐμισθεσὸν, ὅτι πρὸς οὓς ἀν γένοιο ὁ Οιδίπος,
καθίσουσι τῆς βασιλείας. τοῦτο οὖν ἀγύέλλει ὁ Θησεύς. ΣΟΙ
ΜΕΝ ΕΜΠΟΛΙΝ. ἐν τῇ αὐτῇ πέλει οἰκεῦκτα. ΘΥΩΝ ΕΚΤΡΟΝ.
ἀντὶ τοῦ ἐκάρουν, ταυτὸν τῷ ἐτύγχανον.

1164. ΣΟΙ ΦΑΣΙΝ. τὸ εἶχεν· Φασὸν αὐτὸν μαλάγα, ἀ-
τεῖν εἰς λόγους σοις ἐλθεῖν.

1171. Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ. ὁ ἰκέτης, ὁ προστάτης τῆς
βωμᾶς.

1173. ΩΝΑΞ. πρὸς τὸν Θησέα Φησί.

1178. ΕΙΚΑΘΕΙΝ. παραγύγως, ἀντὶ τοῦ εἴκειν.

1181. ΠΑΤΕΡ ΠΙΘΟΥ ΜΟΙ. αὐχὲν αὐχὲν ἀν πιστεῖν-
νου τῷ Θησεῖ τοῦ Οἰδίπου, σύτως ἐδέησεν αὐτῷ καὶ τῇ εἰ-
τῆς θυγατῆρὸς παρακλήσεως, ἀλλ' αὐχέντες χάριν καὶ τὴν
παρείληφε τὸ πρόσωπον ὁ Σοφοκλῆς. ἀμέλει γαντ πέμψει
Θησέα ἀποκρίνεται, ὡς ἔκεινων πεπεισμένος.

1183. ΟΤ ΓΑΡ ΣΕ. τὸ εἶχεν. Θάρσου· οὐ γὰρ ἀμητε-
συμφένοντα λέξειαι, πρὸς βίαν σε παραστάσει γνώμης. Ιστο-
λῶν δὲ εἰσεν, ἀλλέξει ὁ Πολυνείκης, λεζεταὶ εὖτε τῷ
τὸ Α, γῆγουν ἀλεχθήσειαι.

1194. ΕΞΕΠΑΙΔΟΝΤΑΙ. καλαποσεύνονται.

1195. ΕΙΣ ΕΚΕΙΝΑ. τὰ περὶ τὴν πήρωσιν λέγοι αἱ
γάρ τὰ εἴδεις πραχθέντας ὄντεις αὐτῷ. ἀλλ' οὐτὸν τῆς αἱ-
δύγης απέστη. τούτου γάρ αὐτὸν ἀποδρέπειν βούλεται.

1203. ΤΙΝΕΙΝ. ἀμείβεσθαι.

1210. ΣΩΝ. ἀντὶ τοῦ σῶν.

1211. ΟΣΤΙΣ ΤΟΥ ΠΛΕΟΝΟΣ ΜΕΡΟΤΣ. καλάδηλος εἰς
ὁ Χερὸς ἐν ταυτῷ αναφωνῶν καὶ ἀληγορῶν περὶ τῶν τοῦ
θεῶντων ἀπληπτίας, καὶ ἔσκε τῷ Ησιοδείῳ. (Εργ. 30.)

Νήπιοι οὐδὲ ἵσταν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός.
τείνει δὲ ταῦτα εἰς τὴν δυστολίαν Οἰδίπου.

1217. ΤΑ ΤΕΡΠΟΝΤΑ Δ' ΟΤΚ ΑΝ ΙΔΟΙΣ. ἀφανῆ
τέρποντα γίγνεται καὶ πᾶσιν ἀδηλα. οποτ' ΑΝ ΤΙΣ. εἰς

ι τις. ΤΟΥ ΘΕΛΟΝΤΟΣ. τοῦ μετρίου, τοῦ ἵκανοῦ, τοῦ μετρήσοντος. ΟΤΑΔ' ΕΠΙ ΚΟΤΡΟΣ. γράφειαι ΚΟΡΟΣ. ταῦτα ω̄ εἴατὸν Φησὶν ὁ Χαρός, ὅτι ὁ πλεονέκτειν ἐθέλων τι παρὰ καίσιον καὶ τὸ μέτριον, ἀχαρίς ἐστὶν οὗτος. ΙΣΟΤΕΛΕΣΤΟΣ. ισίως ἀποθινῆσκοντιν οἱ τοιοῦτοι. τὸ ἔξῆς δὲ, ΙΣΟΤΕΛΕΣΤΟΣ ΑΝΑΤΟΣ. τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. ΑΛΛΑΣ. ταῦτό ἐστι τὸ γένος, οἷον· οὐδὲ ἔπεσθιν αὐτοῖς κόρος. ισοτέλεσθος τοῦ Αἰδου. πεγάδι ὁ τοιοῦτος κόρος λαμβάνει τέλος, ὅτε ἀνὴρ οἱ Αἰδης ἐπέλεγε, ὡς παιάνοντας τοῦ κόρου πρὸν εἰς Θάνατον ἐλθῶσιν. ΑΛΤΩΣ, ΑΧΟΡΟΣ. ἔπειτα ἐν θανάτῳ οὐχ ύμνουσιν· ἢ μεῖρα θάνατοι τοιοῦτοι οὐχ ύμνουνται.

1225. ΜΗ ΦΤΝΑΙ ΤΟΝ ΑΠΑΝΤΑ. πάνυ ἀρριστοῖον ἀνθρώποις τὸ μὴ Φῦγαι, παρὰ τὸ λεγόμενον· (Θέογνις, 417.)

Αρχὴν μὲν μὴ Φῦγαι ἔστιχθνονιοισιν ἀρριστοῖον.

Ο Δ' ΕΠΕΙ ΦΑΝΗ.. τοῦτο τὸ ἔξης· ἔπειτα δὲ Φανῆ, τὲ βῆναι εἶναι, ἔθεν περ ἥκει, ὡς τάχιστα, παρὰ πολὺ τῶν ἄλλων πέριν ἐστὶν ἐκείνου, τοῦ μὴ Φῦγαι καθόλου.

1229. ΕΥΤ' ΑΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΡΗ.. ᾧς ήνίκ' ἀνὴρ ηγαπάτος; παρῆ, ταύτας γάρ Φησὶ ΚΟΤΦΑΣ ΑΦΡΟΣΤΥΝΑΣ, οὐδὲν ιλαγίζειαι τῶν δεσντῶν. ιδίως δὲ αὐτὸν ἔχητε, πενεντελεῖον, ὡσεὶ ἐλεγε. γάρ νέων αὐθροσύνη πάρεσθι. ΤΙΣ ΠΛΑΓΧΩΗ ΠΟΛΥΜΟΧΙΣ ΕΞΩ. τίς ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναις ἔστλανθή; τοῦτο εἰς ἔχητε. Βούλεται δέ τι τὸ τοιοῦτον σημαίνειν. τίς ἀνταχείη τῶν πολλῶν μόχθων; ταῦτα ἐρωτηματικῶς εἰρητὰς οἱ τοιαύτην υπάκρισιν, καθ' ἣν ἐμφαίνειαι πρέπειρον μὲν, εἰς την, τίς πλάγηθη τῶν μόχθων τῶν πολλῶν; υπάκουον τοῦ, εἰδείς. πάλιν δὲ, ὅταν ἔξης ἔστιζεύξῃ, τίς οτ

ΚΑΜΑΤΩΝ ΕΝΙ; τοῦ, πᾶς. βούλεται γὰρ καὶ τὸ κατὰ τὸ μοιον λέγειν· αὐδεῖς ἐσθι κάματος, ὃς οὐκ ἔνεσθι.

1248. ΝΤΧΙΑΝ ΑΠΟ ΡΙΠΑΝ. τὰ ἀπὸ τῶν ὄρων οἰκιῶν προσαγορευομένων Ριπαίων. αὕτω δὲ καλοῦσι Ριπαῖς λέγειν δὲ αὐτὰ ἐννύχια, διὰ τὸ πρὸς τὴν δύσην κεῖσθαι μὲν ταὶ καὶ Αλκμαῖς λέγων οὔτως· Ριπᾶς ὄρος ἐνθετικῆς μελαινίας στέρεον. καὶ ἐν Ηλιάσιν Αισχύλες· Ριπαῖς δὲ πατρός.

1254. ΟΙΜΟΙ ΤΙ ΔΡΑΣΩ. παραφυλάτιου πάλαι πολιχνητῆς ῥητορείας αὐτοῦ, ὅτι οὐκ εὐθέως ἐστὶ τὴν οἰκιῶν ἀπαντᾶ, ἀλλὰ προκατασκευάζει τὰ ὅλα εἰς εὔοιαν.

1262. ΑΔΕΛΦΑ. κοινὰ δὲ τούτοις, ὡς ἔσικεν, θεωρεῖται.

1270. ΠΡΟΣΦΟΡΑ. τουτέστιν ἐπανάληψις. αὐτὸν, εἰς καλίστασθαι αὐτὰ καὶ αἰναλαβέσθαι οὐκ ἐσθι.

1277. ΔΥΣΠΡΟΣΟΙΣΤΟΝ. τὸ δυσπροσταέλατον.

1291. Α Δ' ΗΛΘΟΝ. λείπεται η διά, μ' γ, δι' α ἡλθ.

1303. ΑΠΙΑΣ. αὕτως ἐκαλεῖτο τὸ Αργος πρότερη.

1311. ΣΤΗΝ ΕΠΤΑ ΤΕ ΛΟΓΧΑΙΣ. ἐκαστὸν σύστημα κῶς ὄνομάζει λόγχην, ὡς εἴ τις ἐστὶ πολλῶν ἴστατο εἴτε ἴστατη.

1320. ΠΑΡΘΕΝΟΠΑΙΟΣ. ἔνιοι εὐ τὸν Αταλάτην Παρθενεῖον Φασι σφραγεῖσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διατίθουσι. Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπτερο Αρίσταρχος ἐ Τεγέης καὶ Φιλοκλῆς ισθοροῦσι, συγγραφέων δὲ, Εκαλαῖος ὁ Μιλήσιος ΕΠΩΝΥΜΟΣ. παρὰ τὸ παρθένος οὔτω κληθεῖς.

1329. ΤΩΙΔ' ΑΝΔΡΙ. δεικτικῶς, ἐμοί. καὶ ἐσθι πάντα τῷ τοιούτῳ σχήματι Σοφοκλῆς.

1333. ΠΡΟΣ ΝΤΝ ΣΕ ΚΡΗΝΩΝ. παθητικόν ἐσθι πάντα.

ρετορών χορτῶν ἔρχουν, ὡς εἰ ἐφη, πρὸς τῶν ἐκθρεψάντων σε
ζάταν.

1346. ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ. ἥρξαί τοι πάλιν ὁ Χορὸς χρηστὸν τι
υμέπιλεύειν. ΤΟΥ ΠΕΜΨΑΝΤΟΣ. τοῦ Θησέως.

1350. ΔΙΚΑΙΩΝ, δίκαιου κρίνων. ΟΣ Γ' Ω ΚΑΚΙΣΤΕ,
ἀγνοίας τῇ ἀποσθροφῇ χρῆται ἀπὸ τοῦ Χοροῦ ἐπὶ τὸν Πο-
ινείαν ὁ Οιδίπος. παραφύλαξον δὲ, πῶς οἱ αὐτοὶ τῶν λό-
γων γίγνονται τῶν μὲν θηλειῶν ἐκάστων, τούτου δὲ καλη-
ίσημα.

1375. ΠΡΟΣΘΕ Τ' ΕΞΑΝΗΚ'. τοῦτο ἀπαξάπταντες οἱ πρὸ¹
μᾶν παραλελοίπασιν. ἔχει δὲ τὰ ἀπὸ τῆς ιστορίας οὕτως.
ἢ περὶ Επεικλέα καὶ Πολυγείκην δι' ἔθους ἔχοντες τῷ πατρὶ²
Ο.δ. πόδι πέμπων εἴξεκάστου ιερείου μοῖραν, τὸν ὄμρον, ἐκλα-
ίμενος ποτὲ, εἴτε κατὰ ραστήν, εἴτε εἴξετοιν, ισχίου αὐτῷ
περιψαν. ὁ δὲ μικροφύχως καὶ τελέως ἀγεννῶς, ὅμως γοῦν
ἥτοι ἔθετο κατ' αὐτῶν, δέξας καλολιγωρεῖσθαι. ταῦτα ἐ τὴν
ικαὶ Θραικία ποιήσας ιστορεῖ οὕτως.

Ισχίου ως ἐνόησε, χαμὰ βάλεν, εἴτε τε μῆθον.

Ω. μοι ἐγὼ, παῖδές με ὀνειδείοντες ἐπεμψαν.

ἄκιλο Διὶ βασιλῆϊ καὶ ἄλλοις αἴτινοισι,

χερσὶν ύπ' ἀλλήλων καλαθέμεναι Αἴδος εἴσω.

ἀ δὲ παραπλήσια τῷ ἀποστοιῷ καὶ Λισχύλος ἐν τοῖς Επαΐα
ποιεῖ Θραις. καὶ ἔσκε τὸ τῆς ιστορίας ἡκειν ἐπὶ πολλοὺς, ως
αὶ παρά τινι ἐκβιβῆναι αὐτὰ πρὸς τὸ γελοιότερον διὰ τούτων.

Αἳ οἱ ὄρῶντι γ' ὅξεν, εἰ καὶ τυφλὸς ἦν.

Θυσίας γάρ ἀπαρχὰς γέρας ἐπέμπομεν παῖδοι

περιστὸν ὄμρον, ἐκκυῖλον γέρας. τὸ δὴ

αὐτοὶ γε συγκόψαντες, οὐ μεμημένοι,

λήσειν δοκοῦντες, αὐτὶ τοῦ κεκομμένου
ἐπέμψαμεν βόειον. ὁ δὲ λαβὼν χερὶ^ς
ἔγνω παφῆσας, εἶπε τ' ἐκ θυμοῦ τάδε·

Τίς μοι τόδινον οὐθόμοιον μισθὸν κρέας
πέμπει; γέλων δὴ τάμεν ποιῶντας κέροι.
Θύσοντες ὑμεῖς· τυφλὸς οὐ τι γνώσεται,
οὕτω λέγοντες. ὡς Θεοί, μαρτύρομαι
ἔγὼ ταῖσιν ὑμᾶς, καὶ κατεύχομαι κακὰ
αἰτοῖσιν, αὐτοὺς τῶνδε δισ τόσα σχέδει.
χαλκῷ δὲ μαρμαίροντες, ἀλλήλων χρόας
σφάξοιεν ἀμφὶ κήημασιν τοῖς βασιλικοῖς.

καὶ Μέγανδρος ἐν Ναυκλήρῳ·

Ο τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλετ' οὐχ ὄρες;

1399. ΟΙΜΟΙ ΚΕΛΕΤΘΟΤ. καὶ αὗτη δευτέρα ἐστὶν ἀπο-
δέησις, καὶ πατητικωλάτη. ἀπολοφύρεται γὰρ αὐτης ἐαί-
τεχγαζόμενος πάσιν πιθανῶς.

1426. ΧΡΗΖΕΙ. ἐν ἵσῳ τῷ χρησμῷδει. ΟΥΧΙ ΣΥΓΧΑ-
ΡΗΤΕΑ. ημῖν δὲ οὐ συμβαίει. τοῦτο ἐφ' ἐσυλοῦ Φησι· καὶ
ἀδελφοῦ.

1427. ΤΙΣ ΔΕ ΤΟΛΜΗΣΕΙ. τὸ ἔξῆς· τίς δὲ τολμᾷ
ἴστεσθαι, κλύων τὰ τοῦδε τάνδρος;

1429. ΟΤΔ' ΑΓΓΕΛΟΤΜΕΝ. καὶ ἐν ταῖς τέχναις ἐστὶ το-
το, ὅτι οὐ πάντα δεῖ ἀληθεύεσθαι, ἐὰν μὴ χρήσιμα ἦσαν, αἱ
δεῖ καὶ τινὰ φεύδεσθαι.

1437. ΜΕΘΕΣΘΕ Δ' ΗΔΗ. καὶ ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι
τῇ παρακλήσει, ἀμει τοὺς λόγους λέγουσα τούτους εἰπει.
αὐτοῦ ἡ αἰδελφή.

1444. ΤΗΙΔΕ ΧΑΤΕΡΑΙ. καὶ τοιᾶδε τύχη, καὶ ἐνα-

1447. ΝΕΑ ΤΑΔΕ. εἰ καὶ ὅτι μάλιστα δύνεται εἶσθι τὰ
ίσωτα, καὶ τὰ καθέχοντα τούτους κακά, ὅμως συναλγεῖ
Χορὸς, καὶ εὐλαβεῖται μὴ ἐκ τῆς ὁμιλίας τῆς σὺν αὐτοῖς
τολαμάσσοι τυνοῦ κακοῦ καὶ αὐτοί. ἐν τοιούτῳ οὖν ἥθει καὶ
λόγος αὐτοῖς διάκειται. τοιαῦτα πάρεστιν ἡμῖν, Φησὶν, αἴτοτα
ιρὰ τοῦ ξένου ἀπολαῦσαι, ἐκτὸς εἰ μὴ μοῖρά τις καθαλαμ-
ίει ἡμᾶς, καὶ καθὰ μοῖραν ἀπολαύσομεν, ὃν ἀπολαύσομεν.
ΕΟΘΕΝ. ηνεῳή. ΕΙ ΤΙ ΜΟΙΡΑ. εἰ μὴ καθὰ μοῖραν ταῦτα
πάχω, ἄποινις ἀνέκτητην πραχθῆναι. αὐλλὰ ὁ ἀν γένηται υπὸ Θη-
έως, τοῦτο καλῶς γίγνεται. τὸ δὲ εὖηπς· μάτην γὰρ οὐδὲν
ἔσται μάτιον ἔχω Φρέσσαι, ἐπειδὴ ὅρᾳ ταῦθι ὁ αὖ χρό-
ς, ἔτερος μὲν αὐξῶν ἄνω, τὰ δὲ παρ' ἡμαρτιᾷς, ὁ ἐστιν,
ἢ τὸ ἐμπαταλιν τρέστων τὰ ἥδη αὐξηθέντα. οἷον, πάντα ἔχει
ἢ ἐσυῆσθαι ὁ χρόνος· τὰ μὲν ὅρᾳ, τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ὅραται
εἰών. τὰ γὰρ πρεστόμενα τῷ χρένῳ Φαινέται τοιτέστιν ἐν τῷ
ἴσω πολλὰ μεταβολὰ γίγνονται· καὶ ὅραται ὁ χρένος πολλὰ
αὐξῶν παρ' ἡμαρτιᾷ, πολλὰ δὲ εἰς τὸ ἐμπαταλιν τρέστων.

1456. ΕΚΤΙΠΕΝ ΑΙΘΗΡ. τὸ συνεπικινώτατον τοῦ δράματος
τεύτω, καθάπτει προεῖπται ὁ Οἰδίποδος. (94.)

Σημεῖα δὲ ηὗειν τῶνδε μοι παρηγύνα.

ἢ σεισμὸν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας.

Ιαζὲν οὖν τῶν τοῦ Χοροῦ λόγων γίγνεται τοῦτο, εἰφ' ὡς ὁ Χορὸς
μεῖψῃ, ὅπερ ἦν σύμβολον τοῦ, τὸν Οἰδίποδος τεθνήξεσθαι·
τὸ γνωρίσσεις ὁ Οἰδίποδος αὐξοῖ τὸν Θηέα σε τάχει παρα-
κινεῖται.

1459. ΤΆΞΙΩΜΑ. τὸ Βαύλωμα.

ΤΟΜ. I.

R

1464. ΔΙΟΒΟΛΟΣ. ἐκ Διὸς Βληθείς. ΕΣ Δ' ΑΚΡΑΝ. αὐτως ἀποδώσεις· ἐς ἄκραν Φόβαν κρατός, πήγαν εἰς ἄκρας τεχας. ΟΥΡΑΝΙΑ. ἀντὶ τοῦ ταχεῖα. ΑΛΙΟΝ. μάταιος. ΟΙΔΑΝΕΤ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. ἀπόκοινο τὸ ΑΦΟΡΜΑ. τοῦτο δὲ φέρει οὐ μάτηρ γίγνεται τὸ καλὰ τὴν διοσημείαν, ἀλλ' ἔτι τινι μεγάλῃ συμφορᾷ. πῦν δὲ συμφοράν φησι τὸ μέσον ὄνομα τῆς συγχίας. οἷον, ἔτι τινι γίγνεται ἡ διοσημεία.

1472. ΤΩΙΔ' ΕΠ' ΑΝΔΡΙ. ἐσ' ἐμὸς δηλονότι. ΘΕΣΣΑΛΟΣ. ἡ θεσπισθεῖσα τελευτή. ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ. ἀποφυγή.

1474. ΤΩΝ ΔΕ ΣΥΜΒΑΛΩΝ. τίνι τεκμηρίων γοήτας, ἡ χασάμενος.

1478. ΑΜΦΙΣΤΑΤΑΙ. περισταταὶ ἡμῖν μέγας ΚΑΙΛΑΟΣ Ω ΔΑΙΜΟΝ. λεύπει τὸ ἔστο. εὐσεβέστατα ὁ Χριστός; χεταὶ πρὸς τὸν Θεόν, εἰ ἔτι τινι χαλεπῷ ταῦτα πρᾶγμα ἔλεων αὐτὸν γενέσθαι. ὅρες οὖν ὅτι ἡ συμφορὰ ἔτι τῆς μετέννοίας κεῖται. ΓΑΙ ΜΑΤΕΡΙ. τῇ Αττικῇ. ΑΦΘΕΙΤΕΣ. χαστὸν, ἄρροπον, δεινόν. ΕΝΑΙΣΙΟΥ ΔΕ ΣΤΝΤΤΧΟΙΜΙ. ποιηῷ τινι συντύχω. ΑΚΕΡΔΗ ΧΑΡΙΝ, ἡς Φαῦλον τὸ κείμετασχοιμί. ἀντὶ τοῦ, σχείην.

1486. ΑΡ' ΕΙΓΓΥΣ ΑΝΗΡ. ὁ Θησεύς.

1488. ΤΙ Δ' ΑΝ ΘΕΛΟΙΣ. τί τὸ πιστὸν θέλεις ἐμὲ· τῇ Φρενὶ ἔκεινου, τῇ τοῦ Θησέως δηλονότι. ἀντὶ τοῦ, τί βούλεις πιθανὸν ἀνακοινώσασθαι τῷ Θησεῖ;

1490. ΣΦΙΝ. ἀντὶ τοῦ, αὐτῷ. κατὰ τιμὴν δὲ πλευράς. Άλλως. ἡ ΣΦΙΝ ἀντὶ τῆς οἴ αντωνυμίας κεῖται. ἔδει γένεται, τελέσφορον δεῦναι οἱ χάριν, ἢν πάροιδ' ὑπεσχόμην.

1492. ΙΩ ΠΑΙ. Θαυμαστῶς ὁ Χορὸς Βοῶ. ἐπείγει γένεται τὸ πρᾶγμα. ΑΚΡΑΝ ΕΠΙ ΓΥΑΛΟΝ. ἡ ΕΠΙ πρὸς τὸ ΑΚΡΑΝ.

- , ἐπ' ἄκραν πέτραν. ΠΟΣΕΙΔΑΩΝΙΩ. Ποσειδῶνι. δι' ὁ
ι τὸ χ. Αλλως. ΠΟΣΕΙΔΑΩΝΙΩ· ἀντὶ τοῦ Ποσειδῶνος
· ἐναλίου θεοῦ. ἐσχημάτιστε δὲ ἐτέρως τὸν λόγον, κῆπτι-
ρόν πως. διὸ κεῖται τὸ χ. ΑΓΙΖΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀγιάζων.
1500. ΠΑΡ' ΤΜΩΝ. ὑμῶν τε, τῶν τοῦ Χαροῦ, καὶ Οι-
δος. ΕΠΙΡΡΑΞΑΣΑ. ἀντὶ τοῦ, ἐπέρραξεν.
1506. ΤΤΥΧΗΝ. ἐτίμυχίαν. ΝΕΟΡΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ, νέον.
1508. ΚΑΙ Σ' ΑΠΕΡ. τὸ εὖης· καὶ σὲ μὴ φεύσας.
1512. ΣΗΜΑΤΩΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΩΝ. οἷον, διὰ τῶν ση-
μών.
1519. ΓΗΡΩΣ ΛΛΥΠΑ. ἡώς γήρως. ΤΗΙΔΕ. γράφεται
ΤΕ ΚΕΙΣΕΤΑΙ.
1523. ΜΗΘ' ΟΤ ΚΕΚΕΤΘΕ. μήτε ὅσου κρύπτεται ὁ χα-
τείτοντων. εἰ μὲν βαρύλοντος γείλοντο, τῶν Θησαίων·
· περισταρμένων γείλοντον, ἀντὶ τοῦ, γείλινῶν ὁ τάφος.
1526. ΕΞΑΓΙΣΤΑ. καθαρά· σημαίνει γάρ τοῦτο καὶ τὸ
π. ἔνταῦθα αὖ ΕΞΑΓΙΣΤΑ, ἀντὶ τοῦ, σύγνα καὶ μὴ οἴα τε
ται. καὶ ἐπὶ τούτου γάρ αὐτῷ χρῶνται πολλαχοῦ.
1531. ΤΩ. ΠΡΟΦΕΡΤΑΤΩ. ΜΟΝΩ. χρησίμως καὶ τοῦ-
· ἦτε παρὰ τὸν καυρὸν τῆς τελευτῆς παραδίδονται τὸ ἀπόρ-
τῷ προεργάτερῷ νιώ, ὑπὲρ τοῦ μέχρι τοῦ παντὸς διαμεῖ-
πν ὠφέλειαν τοῖς Αθηναίοις, δι' ἣς τῶν Θησαίων κρατήσουσι.
1533. ΑΔΗΙΟΝ. ἀδηίων. ΚΑΙΝ ΕΥ ΤΙΣ ΟΙΚΗ. καὶ δι-
ετις παλτεύῃσι, πολλὰ πόλεις ἀδίκως ἐπέρχονται.
1541. ΕΝΤΡΕΠΩΜΕΘΑ. ἀντὶ τοῦ, ἐπιστρέφωμεθα.
μες. (Ιλ. Ρ. 109.) ἐντροπαλιζόμενος. ΕΓΩ ΓΑΡ ΗΓΕ-
Ι. ἵγε γάρ γηρεμῶν ὑμῶν πέφηντα, ὥστερο ὑμεῖς τῷ

1547. ΤΗΔΕ ΓΑΡ Μ' ΑΓΕΙ. οὐ πλαίει ὁ ὑπαρχόντις, ἐπειδὴ τὸν ἀπεισιν, ὡσπερ ἀγόμενος ὑπὲτο τοῦ Θεοῦ. Κάπι δὲ σημεῖον καὶ τὸ τοῦ Ερμοῦ προσέθηκεν. Ω ΦΩΣ ΑΦΕΙΤΕΣ. ὁ τῷ ιδίῳ ορᾶς, οὐ τοῖς αἰσθητοῖς ὄφθαλμοῖς. ΠΡΟΣΠΟΛΟΙ ΤΕ ΣΟΙ οἱ Αθηναῖοι.

1556. ΤΑΝ ΑΦΑΝΗ ΘΕΟΝ. τὴν Περσεφόνην Φοῖον. ΕΝ ΝΤΧΙΩΝ. τῶν ἐν γυκτὶ ἀλλὰ καὶ σκότῳ διαβρέσσονται, πόθους των. ΛΙΣΣΟΜΑΙ ΜΗΤ' ΕΠΙΠΟΝΩΙ. τὰ ἔξης μὲν δῆλα εἰς τῆς λέξεως· τὸ δὲ ΔΙΔΟΤ ΜΟΙ, τοῦτο ἀσυνάρδητόν τοις φαῖται ημῖν. ἐπιστῆσαι σὺν ἀξιοῖσι, λαβόντας καλὸν ἀντίγραφον. δέοντος τὸν ξένον καλανύσσαι τὰν παγκενική κάτω νεκών πλάνα· καὶ σύγιον δέρμον, μήτ' ἐπιστόνω, μήτ' ἐπεὶ βαστητεῖ μηδὲ εὑχοντας δὲ αὐτῷ μηδὲ δυσθανατῆσαι. ΠΟΛΛΩΝ ΓΑΡ. αἰσθητέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Οἰδίποδα. τὸ δὲ ΜΑΤΑΝ ΙΚΝΟΙΜΕΝΩΝ ἐν τίνι τρόπῳ εἴρηκε; παρ' ὅσον σχεδὸν πάντα τὰ αἰμαράθματα τῷ Οἰδίποδι ἀκοντίως ἐγένετο. καὶ τὸν ὃν καὶ τοῦτο μάττην ἀν λέγου τιμωρίαν ὑπέχειν αὐτόν.

1568. ΟΙ ΧΘΟΝΙΑΙ ΘΕΑΙ. ὡς Ερυγνύες. ΘΗΡΟΣ, τὰ Κέρερον. ΕΤΝΑΣΘΑΙ. κοιμᾶσθαι. ΚΝΥΖΑΣΘΑΙ Τ'. λέπτα τοῦ Φασίν. ὁ γὰρ νοῦς τοιοῦτος· ὃν Φασὶ κοιμᾶσθαι, κνῦζασθαι τοῦ Φασίν. τοῦτο δὲ αὐτὸς ἀποδέδωκεν, εἰταὼν λογος αἰεὶ ΑΝΕΧΕΙ, αὐτὶ τοῦ, Φασίν. ηρκει δὲ, εἰ κατ' ἔλειψιν εἴη τοντοῦ ὁ λόγος.

1574. ΟΝ. τὸν Κέρερον, Φησὶν, ἐξευμενίζομαι τῷ ξενίῳ ἐμμαρένῳ εἰς Αἰδουν, καὶ περιῶντι τὰς νεφέρες νεκρῶν πλάνας ἀβλαβεῖς ὑπαντῆσαι. Ω ΓΑΣ ΠΑΙ ΚΑΙ ΤΑΡΤΑΡΟΤ. ἐπαναλαβεῖ· τῷ δὲ ἐνικῷ κέχρηται αὐτὶ τοῦ πληθυντικοῦ. λέγει γὰρ τὰς Ειμενίδας. ταῦτας δὲ αὗται καὶ ἐν ἀρχῇ γενεαλογεῖ. ΤΟΙ

ΕΝΤΙΠΝΟΝ. οὐφ' ἐν ἀκαγνωσθέον αἰνιστανον, τὸν αἰείστανον,
διὰ πάντας κοιμώμενον. Φησὶ δὲ τὸν Θάνατον, ὡσπερ δαΐ-
ά τινα ὄντα. πρὸς πάντας γὰρ σχεδὸν τοὺς ὑποχθονίους
παράκλησιν ἐποιήσατο, τὸν Πλούτανα, τὴν Περσεφόνην,
Κέρβερον, καὶ τὸν πρὸς τὸν Θάνατον αὐτόν.

1579. Οὗτος ὁ ἄγγελος, εἴς ἐσθι τῶν ἀκολουθησάντων Θη-
Φεραστόντων· καὶ αὐτοῖς ἐνιας αἴσταγγελῶν τῶν πραχθέν-
· ἐπὶ τῆς ἐρημίας. οὐ γὰρ πάντα δυνατὸν ἢν θεάσασθαι.
ΝΤΟΜΩΤΑΤΩΣ. ἀντὶ τοῦ, συγτόμως.

1584. ΤΟΝ ΑΕΙ ΒΙΟΤΟΝ. τὸ μακρὸν γῆρας, ἢ τὴν ζωὴν.
Σατι γὰρ τὸ ΑΕΙ καὶ ἐπ' ὅλγου χρόνου τάσσων. Ομηρος·
λ. N. 517.) ἔχει κότον ἐμερενὲς αἰεί.

1587. ΩΣ ΜΕΝ ΓΑΡ. ὑπερέοσατον. ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδε
πεν, οὐφ' ἥγητος οὐδενὸς φίλων, ἀλλ' αὐτὸς πᾶσιν ημῖν
γουμένος, καὶ σὺ παρὸν οἶδας. ΤΦ' ΗΓΗΤΗΡΟΣ. καὶ συ-
νιψήν. λέγει δὲ ὅτι οὐτε οὐδενὸς ἥγητος. ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΣ.
ηγουμένος.

1590. ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΝ ΟΔΟΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐδόν. ὃν
ιχη (57.) εἶτε χαλκόποιον ὁδὸν, τοῦτον τὸν ὑποτιθέταις
ἰε τῆς σκηνῆς, καὶ οὐκ ἔτι ἐν ὅψει τοῦ Θεάτρου. καὶ καλάρ-
ητη προσαγορεύει, διὰ τὸ νομίζειν ἐκείνον τὸν τόπον κατά-
τιν ἔχειν εἰς Αἰδουν. καὶ εἰσὶν οἱ δι' αὐτῆς τὴν αἴσταγην Φασι
Κόρης γενέσθαι.

1592. ΚΕΛΕΤΘΩΝ. ὡς πλειόνων οὐσῶν τῶν ὁδῶν. ΚΟΙ-
Τ ΚΡΑΤΗΡΟΣ. τοῦ μυχοῦ. τὰ γὰρ κοῖλα οὔτως ἐκάλουν ἐκ
ζφορᾶς, ἐθεν καὶ τὰ ἐν τῇ Αἴτνῃ κοιλώματα, κρατῆρες
ιοῦνται. λέγει δὲ δι' οὐ καλαθῆναι Φασὶ τὴν Κόρην αἴστα-
γειν. ΠΕΡΙΘΟΥ ΤΕ Φησὶ ΚΕΙΤΑΙ ΣΤΝΘΗΜΑΤΑ, οἷον

υπομηματία τῆς πίστεως, ἡ διθέτο πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς Αἰδου καταβάσεως. ἀμάρτυρον δὲ, εἰ διὰ τούτου τοῦ περι κατῆλθεν. πιθανός δὲ ὁ Σοφοκλῆς πρὸς χάρον τῆς Αἴδης Φησὶν, ἐπειδὴ τὴν εἰς Αἰδου καταβάσιν Θησίας γείσθεν.

1595. ΕΦ' ΟΤ ΜΕΣΟΤ ΣΤΑΣ. σταθεὶς, καὶ μητρίησας. ΜΕΣΟΥ δὲ, ἀντὶ τοῦ, μελαιζὸν τοῦ κρατῆρος, ἐπειδὴ μυχῶν, στάσ. τοῦ τε ΘΟΡΙΚΙΟΥ ΠΕΤΡΟΥ. ταῦτα γνωστοῖς ἐγχωρίοις. Θόρικος δὲ, δῆμος τῆς Ακαμαντίδος Φ. ΚΟΙΛΗΣ Τ' ΑΧΕΡΔΟΤ. τῆς τὸν πυθμένα ἔχουσης νεκροσαπίντα. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΣΤΑΣ.

1598. ΡΙΤΩΝ ΤΔΑΤΩΝ ΛΟΥΤΡΑ. ἐπὶ τὸ ἀφροτόνοις αὐτὸν πρὸ τελευτῆς.

1600. ΕΤΧΛΟΟΥ ΔΗΜΗΤΡΟΣ. ἡς ιερὸν ἐσθίετος δὲ πάσαις πόλεις. καὶ Εὔπολις Μαρικᾶ.

Αλλ' αὐθὺς πόλεως εἶμι. Θῦσαι γάρ με δεῖ κριόν Χλόη Δήμητρι. ἐνθει δῆλον ὅτι καὶ κριός τῇ θεῷ τεττυ θύεται, οὐ μόνον ὅις. αὕτω δὲ τιμᾶται ἐκ τῆς τῶν κήπων χλόης. δέ δὲ αὐτῷ Θαργηλιώνος ἐκῇ. ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ. ἐνταλάς, τοῦ Η. ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. ὡς νομίζεισμα ἐπὶ τοῖς νεκροῖς.

1606. ΖΕΤΣ ΧΘΟΝΙΟΣ. πάνυ σεμνῶς τὸ ΧΘΟΝΙΟΝ, μύκημα ἐγένετο, καὶ ἐσύσθη ἡ γῆ, προδηλώσας τὸν καρφὸν, ἐν ᾧ ἐδεινὸν ἀποτάπεσθαι τὸν Οἰδίποδα ΟΙΑΝΙΕΣΑΝ. αὐτὴν ἀνέτασαν.

1611. ΠΤΤΞΑΣ. περιπλεύξας. ΔΤΣΠΟΝΗΤΟΝ ΤΡΟΦΗΝ τὴν γηροκομίαν.

1617. ΟΤΚ ΕΣΤΙΝ ΒΞ ΟΤΟΓ. αὐτὶ τοῦ, φίδεις πλεύξας ἐμᾶς ἐφίλησ.

1621. ΛΤΓΔΗΝ. λύζοντες. ΕΚΛΑΙΟΝ ΠΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ὅμοι. κατ' ἐπικράτειαν δὲ ΠΑΝΤΕΣ Φησὶν, ἐνὸς μὲν ὄντος ἄρρενος, τοῦ Οἰδίποδος, δύο δὲ τῶν Θηλειῶν. ὅμοιον τῷ· Μοῦσαι καλαὶ, καταόλλον, οἷς ἐγώ σταύδω.

1624. ΘΩΤΞΕΝ. ἐκάλεσεν, ἐβοήσω.

1630. ΜΟΛΕΙΝ ΟΙ. ἀντὶ τοῦ, πρὸς αὐτόν. ΠΙΣΤΙΝ ΑΡΧΑΙΑΝ. διὰ τοῦ ΑΡΧΑΙΑΝ Βουλέται λέγειν ἀρχὴν πίστεως.

1634. ΟΣ' ΑΝ. ἀντὶ τοῦ, ὅσα ἄν.

1642. ΔΙΚΑΙΟΤΝ. δίκαιον νομίζειν. ΑΣΤΑΚΤΙ. πολυτικτὶ, πολυδαχρύτως.

1648. ΕΞΑΠΕΙΔΟΜΕΝ. ἴδιον αὐτοῦ τὸ πολλαῖς κεχρῆσθαι ταῖς προθέσεσι. παραφυλακήσον δὲ πᾶς καὶ τὰ αἴρητα υἱὸν προγεγενὸς ἀγέλος, ἐκ τῶν σχημάτων μηγύνων. ΑΝΑΚΤΑ Δ' ΑΥΤΟΝ. τὸν Θησέα εἰδόμενον κατὰ τοῦ κρατὸς ἔχοντα χέοντα εἰπόκιον ὄμματάν. ὁ ἐσθί, τῇ χειρὶ σκέψαντα τοὺς ὀφθαλμούς, πρὸς τὸ μὴ θεωρῆσαι τὸ δεινὸν τοῦ πάθους, προσονταντα τὸ σχῆμα τῶν θευμαζόντων ἐνδεικνύμενον.

1653. ΕΠΕΙΓΤΑ ΒΑΙΟΝ. ἀντὶ τοῦ, μετ' ὀλέγον, οὐ μετὰ πολὺ.

1659. ΕΞΕΠΡΑΞΕΝ. ἀνεῖλεν. Η ΤΟ ΝΕΡΤΕΡΩΝ. ἡ τὸ πεῖρον γῆς πέδον εὔνουν διαστήν. ὁ ἐσθί, χάσμα αὐτῷ εὔνουν ἐγένετο. ΑΛΤΠΗΤΟΝ. γράφειαι ΑΛΑΜΠΕΤΟΝ.

1664. ΕΙ ΤΙΣ ΒΡΟΤΩΝ. ὡς οὐδεὶς ἄλλος. ΕΙ ΔΕ ΜΗ ΔΟΚΩ ΦΡΟΝΕΙΝ. εἰ δέ τις σιέται με μὴ Φρονοῦντα λέγειν, οὐκ ἀν αὐτῷ συγχωρήσαιμι, οὐδὲ συγκαταθείμην, ὅτι ταῦτα ὡς ἀφρεστα λέγω. ΠΑΡΕΙΜΗΝ. παραχωρήσαιμι.

1667. ΟΙ ΠΡΟΠΕΜΨΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ὁ Θησεύς.

ι670. ΑΙ ΑΙ. ΦΕΤ. εἰ μέρις εἰτῶ ἀπον-
φύρονται, ἵνα οἵ τε νῦν σὺν τῷ πάλῳ ἔστωσι, καὶ ἀπο-
δίξεται αὐτός. καὶ ἐστὶ τὰ ἐφεξῆς τοῦ δράματος οὐκ εἰπε-
φρόνησα. τὸ ἐξῆς· ἐστιν ἡμῖν στενάζειν, σὺ τὸ ἐμφυτον μη
πάλιος αἴμα, ἄλλο δὲ μή. ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ δηλιτ-
ΑΛΛΟΤΕ ΜΕΝ ΠΟΝΟΝ. πρότερον μὲν, τινὰ ἐπάσχομεν εἰ-
τῷ πάλῳ· τὸ δὲ πύρμαλον τοῦτο καὶ ἐσχαλεν, τὸ καὶ τὴν
ἀφάνισιν αὐτοῦ, οὕτω παραδόξου ἐστιν, ὡς μηδὲ λόγος εἰ-
σθαι ἐπ' αὐτῷ δινατὸν εἶναι. ΑΛΟΓΙΣΤΑ ΠΑΡΟΙΩΜΕΝ.
αδιηγήσα κακὰ βασιλέωμεν. ΙΔΟΝΤΕ ΚΑΙ ΠΑΘΟΤΣΑ. εἰ
τοῦ, ιδοῦσαι καὶ παθοῦσαι. πολλαχοῦ δὲ τῷ σχῆματι χρῆ-
αντὶ τῶν Θηλυκῶν τὰ ἀρρενικὰ τιθεῖν, καὶ ἐν Ηλέκτρᾳ. (915.)

Ω τοῖσιν ἔχθροις εὖ βεβηκόσιν ποτε,
ψυχῆς ἀφειδήσαντε, προσήπτην Φόνου.
καὶ πάλιν. (1003.)

Ορε, κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κῆρσώμεθα.

καὶ Ομηρος· (Ιλ. Ε. 778.)

Τὰ δὲ βάτην τρήρασι πελεάσιν θραδ' ὄμοιαι.
καὶ Ησίοδος· (Ἐργων 180.)

Καὶ τότε δὴ πρὸς Ολυμπίους αὐτὸς χθονὸς αἰρυσθεῖς,
λευκοῖσιν Φαρέσσοις καλυψαμένω χρόα καλὸν,
αθανάτων μῆλὰ φῦλον ἵπη πρεσλυπάστος ἀνθρώπων
Αἰδῶς καὶ Νέμεσις.

1677. ΟΤΚ ΕΣΤΙ ΜΕΝ ΕΙΚΑΣΑΙ. οὐδὲ εὔχοντα ἔχω λα-
τοῦ πάθον. ΩΣ ΜΑΛΙΣΤ' ΑΝ ΕΙ ΠΟΘΩΣ ΛΑΒΟΙΣ. οὐς
ἐπιστοθήσαις τὸν τρόπον τῆς τελευτῆς μαθεῖν. ή οὐ μάλι-
τν τις ποθήσαι μαθεῖν ὅτας βέβηκεν, οἷον παραδέξως. κα-

σιφέρεις τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξου δοκοῦντος εἶναι. ΤΙ ΓΑΡ ΟΤΩ ΜΗΤ' ΑΡΗΣ. πρὸς τὸ ἄνω. τί γάρ ἐστιν εἰκονίσαι ἐκείνων, ὡς τινὶ μήτε πόλεμος, μήτε νόσος ἐπῆλθεν, ἀλλ' ἀφανῆς διὰ χάσματος ἀπολομένων.

1683. ΝΩΙΝ ΔΕ. ημῖν, ἐμοὶ καὶ Ισμήνῃ. τὸ δὲ ΤΑΛΑΙ-
Α διὰ μέσου ἀναστεφάνηται. ΠΩΣ ΓΑΡ. ποῦ γῆς πλανηθεῖ-
αι, τροφῆς τύχωμεν. ΑΠΙΑΝ δὲ ΓΑΝ, τὴν μεκρὰν καὶ
ἴπαθεν αὐσταν. ΔΤΣΟΙΣΤΟΝ. τὴν δυστάριστον, ἵνα τοῦ πά-
ίνιος ἐπίτασις, ὅτι εἰ καὶ τροφῆς εὐτερότατην, ἀλλ' ἀηδᾶς
ρεσοισθεῖται, τοῦ παῖδος ἐστερημέναι.

1693. Ω ΔΙΔΤΜΑ ΤΕΚΝΩΝ. ταῦτα ὁ Χορὸς, παρασυῶν
ἱμμένει τοῖς ἐγνωσμένοις παρὰ Θεῶν. Φέρειν γὰρ, Φησὶ, χορὴ
τοῦ ἐκ Θεῶν εἰμαρμένον καλῶς. ΜΗΔΑ' ΑΓΑΝ ΟΤΤΩ ΦΛΕΓΕ-
ΣΤΟΝ. αὐτὶ τοῦ, μὴ ἄκρως φλέγεσθε, τὸ ἐκ Θεοῦ πεμφθὲν
βαρύς φέρουσας καὶ δυσανασχεῖονται. ΟΥ ΤΟΙ ΚΑΤΑΜΕ-
ΠΤΑ. οὐκ ἐν τοισύτοις ἐστὲ, ὡστε καλαμέμφεσθαι. ἢ τοι αἰς
ἀπεικουφίσοντος αὐταῖς τὴν συμφορὰν τοῦ βασιλέως, ἢ οἷον,
οὐκ ἐχέρονται νῦν ἐσται τὰ πράγματα.

1697. ΠΟΘΟΣ ΚΑΙ ΚΑΚΩΝ. οἱ μὲν περὶ τὸν Χορὸν πα-
ραμυθεῖσθαι πειρῶνται αὐτάς· αἱ δὲ οὐδὲν ἥτιον ἐπὶ τῷ ἐσω-
τῶν χωροῦς καὶ ἀλοφύρονται, καὶ Φασίν· ἣν ἄρσος τις καὶ
κακῶν πόθος, αἰς ημεῖς, ἐν κακοῖς ὅντος τοῦ παῖδος καὶ μὴ
ἴδωντος, ἐστέργυμεν αὐτὸν, καὶ νῦν μὴ παρόντα παθῶμεν.
οὐς ὅτε ἐν χεροῖν κατεῖχον τὸν Οἰδίποδον, περιέστελλον καὶ ἐθε-
ράπτειν. ΚΑΙ ΓΑΡ Ο ΜΗΔΑΜΗ. καὶ γὰρ δυστυχοῦντα τὸν
παῖδας ἐπαθοῦμεν θεραπεύειν, καὶ νῦν μὴ παρόντα παθῶμεν.
ΟΤΔΕ ΑΦΙΛΗΤΟΣ. λείπεται τὸ ἦσ. ΚΑΙ ΤΑΙΔΕ ΜΗ ΚΤ-
ΡΗΣΗΣ. καὶ ταῦτα μὴ γένοιο μοι ἀφίλητος.

1705. ΛΣ ΕΧΡΗ.ΖΕ ΓΑΣ. ἐφ' ἡς ἡθελε δέπτης γῆς αὐτοῦ.

1711. ΠΩΣ ΜΕ ΧΡΗ ΤΟ ΣΟΝ ΤΑΛΑΙΝΑΝ. τουτόν, παρὰ σὲ ἄχος τηλικούτον ἐσῆν. ΜΗ ΕΧΡΗ.ΖΕΣ. αὐτὸν, ὥφελες. ΕΡΗΜΟΣ. μεμονωμένος τῶν συγγενῶν.

1720. ΑΛΛ' ΕΠΕΙ. ἐπὶν ὁ Οἰδίποες εὐδαιμόνος αὐτοῦ μὴ λίαν θρηνεῖτε. ΔΥΣΑΛΩΤΟΣ. αἰδεῖς δύσλητος, αἱ τάλατος.

1725. ΩΣ ΤΙ ΡΕΞΩΜΕΝ. κατὰ κῶλον ἀλλήλαις διαγονται πάνι παθητικῶς. καὶ μὴ τινι αἴσιθανον δέξῃ καὶ αἰχούμητον, τὸ ἐπιθυμεῖν τὴν Αντιγόνην ὅπιστα αἰνεῖνται ἐπὶ τοῦ παῖδος τάφον, μὴ ἐπιστημένη τὰ κατ' αὐτὸν ἔτας αἰθανεῖν. ἀλλὰ τὸ ἡθος ἐννοεῖται τὸ παθητικὸν, καὶ ὅτι ταῦτα πράτιουσιν αἱ γυναικεῖς ἐν τοῖς τοιούτοις συμπτώμασι ἐπιφεύταιντας θέλουσαι τοῖς τῶν θαυμάτων τάφοις.

1729. ΜΩΝ ΟΤΧ ΟΡΑΙ.Σ. οὐχ ὁρᾶς καὶ τόδε, αἱ αἴσιες ἔπιπε δίχα τε παντός; τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέρου κατ' αἴσιον τῆς Αντιγόνης.

1739. ΚΑΙ ΠΑΡΟΣ. καὶ πρώτη, Φησὶν, αἱ εἰς καταγήν τινα πρὸς τὰ ἐνταῦθα κατεφύγεις, καὶ τοιαῦτα εὔεσται καὶ νῦν ποὺ ζητεῖτε καταφεύγειν; ΣΦΩΤΙΝ. κακᾶς ἡ αἴσιμία, διὸ τὸ χ. τὰ δὲ τελευταῖς καὶ δυσλητελάτερα, καὶ πραδίας ἐστὶν αὐτῶν κατακρατῆσαι ἐν τῇ ἐξηγήσει πεποιηγάρει ταῦτα εἰς τὸ ἀσταφέστερον.

1751. ΠΑΥΤΕΤΕ ΘΡΗΝΩΝ. τῇ μὲν ἱρμηνείᾳ ἐπειθεῖται ἀξιον· τὸ δὲ τῆς διαινοίας ἀσταφέσ. Φησὶ γὰρ ὁ Χορός· μηδηνεῖτε, αἱ παιδεῖς. νέμεσις γάρ εστὶ τοῦτον θρηνεῖν, ὡς τα-

τῆς τελευτῆς κατὰ χάριν ἀπέβη. σὺ χρὴ σὺν τούτους πενθεῖν,
οὐκέτι μέντοι εἰσὶ τῶν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ Θη-

στὸς ἔντα λέγει τῶν εἰρημένων αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος, τὰ
λοιπὰ δὲ κατὰ τὴν αὐτοῦ ἐντολὴν κρύσσει.

1768. ΕΙ ΤΑΔ' ΕΧΕΙ ΚΑΤΑ ΝΟΥΝ. εἰ ἀρέσκει τὸ μὴ
λεχθῆναι ταῦτα, καὶ ἡρᾶν ἀρκεῖ τὸ μὴ ἀκοῦσαι. ΤΟΙΣΙΝ
ΟΜΑΙΜΟΙΣ. Επεικλεῖ καὶ Πολυτείκει.

1774. ΠΡΟΣΦΟΡΑ. ἀντὶ τοῦ χρήσιμα.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ

ΚΟΛΩΝΩ. ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

S O P H O C L I S
OEDIPUS REX.

DRAMATIS PERSONAE,

OEDIPUS.

SACERDOS.

CREON.

CHORUS THEBANORUM SENUM.

TIRESIAS.

JOCASTE.

NUNTIUS.

FAMULUS LAII.

INTERNUNTIUS.

SOPHOCLIS OEDIPUS REX.

OEDIPUS. **O** filii, veteris Cadmi nova progenies, curnam hic mihi detis, velamenta praferentes manibus? Urbs vero tota thure incenso mat, flebilique paeanum cantu ac gemitu omnia resonant. Quae ego cum censerem non ex alio nuntiante mihi cognoscenda esse, ipse huc illa, ille omnium sermone celebratus Oedipus. Age vero eloquere tu, rex, quippe quem par est pro hisce fari, quae caussa est, cur hic supplices sedetis? numquid metuentes, cupientesve? maximo enim opere opitulari volo: namque immiscicors utique essem, nisi me comoveret tam lugubris supplicatio.

SACERDOS. At & patriae meae rector Oedipe, vides quidem nos, quas salidemus aris tuis: isti quidem nondum valentes procul volare: illi in senio graves sacerdotes, Jovis quidem ego: denique haec juvenum tua manus: reliqua autem multitudo supplices gerens ramos in foro residet, Palladisque ad gemina delubra, et Ismenii Apollinis fatidicum cum. Namque, ut ipse vides, ingenti fluctu quassatur civitas, nec ueste amplius' mersum aestu sanguineo extollere caput, eadem ipsa insuma lue, qua frugum omnis arescit seges, tabescunt boum armenta, pereunt immaturis partibus fetus mulierum. Quin dira ingruens te Pestis, Dearum tetricima, exagitat urbem, vastatque Cadmi domum: spiris et lamentis ditescit ater Orcus. Jam vero tuas consedimus ad te, ego puerique isti, haud utique parem te Diis censemtes, sed, si nos vita ferat ancipes casus, aut iratum invehat numen, primarium his consilio virum: qui adventu tuo in Cadmeam urbem, eam a trito vindicasti, quod pendebamus immitti vati; tametsi nihil hujus rei nobis compereras, nec fueras edoctus: sed sola numinis adjutus operis crederisque nostram exerisse vitam. Nunc ergo, fortissime Oedi-^{pe}, rogamus te hinc omnes ad te supplices conversi, opem ut aliquam

invenias nobis, sive Dei alicujus edictus oraculo, sive hominis enjufi monitu. Usu enim peritis video felici quoque eventu consilia maxime vigere. Age, vir optime, in pristinum statum restitue urbem; age propice: quandoquidem te nunc haec civitas servatorem suum nunc ob priora merita; auspiciorum vero tuorum neutiquam meminerimus, prius a te erecti corruamus denuo. Itaque restauratam urbem in tutis loca, et qui fausto prius omne rem nobis restituisti, sis nunc similiter. Nam si perrexeris dominari huic urbi, plenam viris, quam vacuum regere pulchrius est. Quippe nihil est neque arx neque navis, si vasim nec a viris habetur.

OEDIPUS. O miserabiles pueri, nota, non ignota mihi, precium advenistis. Prorsus enim scio morbo laborare vos omnes; quumque conficiamini, non tamen quisquam est, cui ista magis quam mihi dolor. Vestrum enim unusquisque suo tantum adtingitur dolore, alieni dolor expers; at animus meus et urbis, et meam, et vestram vicem genit. Proinde haud somno sopitum me excitasti: sed scitote multum me flevisse, multasque vias iniisse, diductis quoquaversum cogitationis. Quam vero mecum sedulo considerando unicam reperi medicinam, adhibui. Quippe Menoecei filium, Creontem, ad finem meum, ad Pythi misi Apollinis delubra sciscitatum, quoniam vel facto vel dicto ut hanc liberare possim. Jamque computantem quotus hic dies est ex abiit, subit sollicitudo, quid rerum agat. Caussam enim nullam vide cur diutius absit, quam postulat mandati ratio. At quando venerit, ego improbus sim, ni exsequar omnia quae praeceperit Deus.

SACERDOS. Et recte tu quidem dicis: namque hi jam Creontem advenire mihi significant.

OEDIPUS. O rex Apollo, utinam ille ita felici sorte veniat, ut in vultu adest.

SACERDOS. At, ut videtur, laetus est. Alioqui non ita caput circu veniret frugiferae lauri ramo.

OEDIPUS. Statim sciemus: prope enim satis adest, audire ut posse. O rex, mi adfinis, nate Menoecei, quod nobis aduersus regnum Dei?

CREON. Bonum. Nam quae etiam difficultia sunt, si modo recte perducantur ad exitum, omnia dico prospera fore.

OEDIPUS.

OEDIPUS. Quid hoc sermonis est? Neque enim fiduciam, neque ad eos etum hisce ex dictis capio.

CREON. Si istis vis adstantibus audire, paratus sum loqui; sin mis, ire intro.

OEDIPUS. Coram omnibus eloquere. Magis enim horum me conficit hor, quam meaemet ipsius vitae cura.

CREON. Dicam quae audivi a Deo. Dilucido jubet nos rex Apollo, scilicet quod scilicet intra hanc urbem nutritar, exterminare, neque expiabile alere.

OEDIPUS. Qualem adhibeamus expiationem? Quodnam calamitatis nus est?

CREON. Extra fines abigentes, vel necem rursus nece plectentes: nquis enim effusus hanc exagitat urbem.

OEDIPUS. Nam quis homo est, cuius caedem significat?

CREON. Fuit nobis, o Rex, urbis hujus olim dominator Laëns, anquam tu ad regni clavum accederes.

OEDIPUS. Audire memini: sed virum numquam vidi.

CREON. Hujus extinti jam mandat aperte Apollo, ut quosdam aures caedis puniamus.

OEDIPUS. Ubi gentium illi sunt? ubi deprehendetur vestigium alio ad veteris sceleris, quo nulla ducat conjectura?

CREON. Hac ipsa in urbe dixit. Quod quaeritur, id invenire est: at ugit, quod negligitur.

OEDIPUS. Sed dic mihi, utrum in urbe, an ruri, an vero peregrina regione Laëns interfactus fuerit.

CREON. Profectus, ad consulendum oraculum, ut aiebat, domum plius non rediit, ex quo abiit semel.

OEDIPUS. Nec nuntius quispiam, nec comes itineris conspexit, unde quis rem, uti gesta est, possit exquirere?

CREON. Periere omnes praeter unum, nescio quem, qui metu aufusa, quaque vidit, eorum nihil nisi unum referre potuit.

OEDIPUS. Quidnam id est? Ex uno enim multa investigari possint, parvum initium spei capiamus.

CREON. Latronum ait occurrisse validam manum, horumque numero pressum periisse.

TOM. I.

S

OEDIPUS. Sed latro, nisi oblati ab aliquo cive praevio incursus fuisset, qui eo processisset audaciae?

CREON. Sic erat suspicio: sed Laio extincto nullus in malis viis exortus est.

OEDIPUS. Quid vero mali obetitit, rege sic interente, ne feret quisitio?

CREON. Perplexa vates Sphinx, quae ante pedes erant, omnis certis, dispicere nos adegit.

OEDIPUS. At ab initio haec ega repetita proferam in lucem. Dic enim Apollo, digne etiam tu pro mortuo rege curam hanc suscepitur. Quocirca me quoque adjutorem justum videbitis, urbis hujus, quoque simul oraculi propugnatorem. Non enim remotiorum amicorum sed meapte caussa hoc amovebo scelus. Quicumque enim illam forsitan is eadem audacia in me grassaretur. Illi ergo dum opitulam ipsai prosum. At quam celerrime vos quidem pueri e sedibus surgeite latis his supplicibus ramis: Cadmi vero populum huc in concionem aliquis. Quippe omnia experiar: Deo enim auspice aut felices aut pessum ibimus.

SACERDOS. Surgamus, o pueri: horum etenim caussa huc venit, quae hic edicit. Qui vero has sortes misit Apollo, simul servato adsit, morbumque depellat.

CHORUS. O Jovis dulcisona dictio, qualis tandem opuleans nobiles adiusti Thebas? Distrahor animo trepido, metu palpitans, dice, Delie, Paean!) circa te veritus, quid mihi vel jam, vel tibus rursus anni tempestatibus, conficies rei. Dic mihi aurea Species, Fama immortalis. Filia Jovis, immortalis Minerva, primi invocanti cum terricola sorore Diana, quae in fori ambitu glorioso throno, et procul jaculante Phoebo, eheu! tres vos adeste mihi. rum depulsores. Quandoquidem exortae prius in urbe calamitatem minasti noxiun incendium, nunc quoque suppetias venite. Eheu! Eheu! Namque mala innumera fero: aegrotat mihi universus populus, nec petit consilii vis, quo quis mederi queat: neque enim maturescunt clytae terrae fruges, nec parturientes mulieres lacrimosos dolores per alium super alium videas, praepetis instar alitis, ocius igne inuenientem ad litus inferi Ditis, quorum innumeris funeribus civitas exbam.

jacet in sole cadaveribus pleno turba indefeta: nuptae, canaque matres, ad omnes aras aliae alibi prostratae, supplici ululatu gemitibusque finem tristium malorum petunt: fervent iterati paeanes, flebilisque simul gemituum sonus. Quapropter ò Jovis aurea formosaque filia, mitte auxilium, Martemque pestiferum, qui nunc depositis ferreis armis urit me maximo clamore irruens, retrogrado cursu fugere coge patria mea extorem, sive in immensum thalamum Amphitrites, sive ad litus inhospitale Thracii sali. Nam si quid reliqui nox fecit, id insequens absumit dies. Martem illum, inquam, ò coruscorum fulgurum potens Jupiter, tuo confice fulmine. Utinam, ô Rex Lycee, tela tua invicta ab aureo arcu distibueres, ad opem ferendam directa, et igneas Diana faces, quibus Lyceos monates percurrit! aureaque decorum mitra invoco, cognominem hujus urbis, purpureum Bacchum Euium, Maenadum comitem, ut veat lucida comburens taeda, contra infamem hunc inter Deos Deum.

OEDIPUS. Audio quod rogas: uti rogas autem, si velis dictis meis auscultare, et huic morbo succurrere, remedium consequaris et levamen malorum. Eloquar vero, ut qui nunc primum haec audio, alienusque sum a re gesta. Neque enim investigando multum ipse promoverem, qui nullum indicium habeo. Nunc autem vobis Cadmeis civibus, quos inter teneor ego novissimus, omnibus haec edico. Quicumque vestrum novit quoniam ab homine Laius Labdaci filius interfectus fuit, hunc jubeo, ut rem omnem indicet mihi: etiam si metus eum cohipeat, tacendoque cogitet crimen a se amoliri, indicet tamen: patietur enim nihil aliud acerbi, quam ut ex hac urbe abeat incolumis. Si vero quis alium peregrina ex regione novit auctorem caedis, ne sileat: mercedem enim perso lavam ei, accedetque insuper gratia. Sin autem tacebitis, et aliquis vel amico metuens, vel sibi ipsi, rejecerit haec mea dicta, quid deinde facturus sim percipitote. Hominem hunc, quisquis ille sit, edico ne quis terrae hujus incola, quae regitur imperio meo, excipiat hospitio, neque adloquatur, neque in Deum supplicationibus vel sacrificiis participem admittat, nec lustrali adspergat aqua: arcent vero a laribus omnes, ut qui piaculum sit nobis, ut Pythicae sortes Dei modo declararunt mihi. Hoc igitur pacto et Deo, et perempto viro opitulor. Execror autem latentem caedis auctorem, sive is solus, sive pluribus adjutus facinus commiserit, ut communis expers juris male absumat vitam. Quin imprecoretiam,

si in ipsius mei nescientis aedibus conversetur, ut patiatur eadem, quia his modo imprecatus sum. Vobis autem omnia ista ut exsequamini principio, mea ipsius gratia, tum Dei, regionisque hujus, sic sterilitate et numinis ira afflictae. Neque enim vos, etsi Deus non jussérat, sic laexpiatum linquere decebat scelus, fortissimo viro, eodemque Regem terremto; sed penitus inquirere oportebat. Nunc vero auctor sum ipse quoque, qui et regnum obtineo, quod obtinuit ille antea, quique eis conjugem habeo consortem procreandae sobolis, et communas cum eis liberos, si felici fuisse auctus prole, suscepisse. Nunc autem in illis caput mala ingruit fortuna. Quapropter ego pro illo tamquam pro patre propugnabo, et omnia experiar, ut deprehendam peremtorem in Labdaci, Polydorique et Cadmi, vetustique Agenoris. Qui autem meis mandatis non paruerint, iis precor Deos, ne fruges terra procellulas, neve mulieres pariant sobolem; sed eadem, qua nunc afflictantur intereant lue, vel alia etiam acerbiore. Vobis autem ceteris Cadmi potius, quicumque ista adprobatis, precor ut sit adjutrix Justitia, et omnia semper laeti adint Dei.

CHORUS. Ut me execratione hac obligasti, sic tibi, Rex, respondabo: neque enim ipse peremti, nec qui peremerit indicare possum. In quaestione hanc explicare debebat qui eam proposuit Apollo, quem ille sit, qui scelus commisit.

OEDIPUS. Justa quidem dicis: sed cogere Deos nemo umquam possit, ut quae nolint faciant.

CHORUS. Secunda ab his dicam, quae usui esse mihi videntur.

OEDIPUS. Vel tertia, si quae habes, ne omissas dicere.

CHORUS. Regem Tiresiam scio eadem, quae rex Apollo, videre, quo si quis exquirat, & rex, rem explorare possit certissime.

OEDIPUS. Sed ne hoc quidem neglexi: misi enim Creontis monituros, qui eum arcessant, duos; eumque nondum adesse jampridem mirabili.

CHORUS. Enimvero cetera quae vulgo feruntur, nihil sunt, et maximes rumores.

OEDIPUS. Quaenam illa sunt? quodlibet enim dictum perpendo.

CHORUS. Occisus dictus fuit a quibusdam viatoribus.

OEDIPUS. Audivi et ego: sed qui adfuerit, quum occideretur, tenuis nullus adhuc adparuit.

CHORUS. Sed nisi prorsus timoris est expers, quum tuas tam dicas
audierit imprecaciones, eas non sustinebit.

OEDIPUS. Qui scelus patrare non timet, is verba minus metuit.

CHORUS. Sed adest qui eum redarguet: hi enim divinum vatem jam
huc adducunt, cui veritas ingenita est mortalium soli.

OEDIPUS. O qui omnia perspicis animo, fanda et nefanda, coelestia-
que et terrestria, Tiresias, etiam si non vides, sentis tamen, quali con-
ficitur morbo civitas, cuius te patronum et sospitatorem, ô rex, uni-
cum invenimus. Apollo enim, si forte id jam non audiisti ab hisce nuntiis
qui te huc deduxerunt, per legatos quos consultum miseramus,
responsum nobis remisit, liberacionem unam fore hujus mortis, si perem-
tores Laii compertos neci dederimus, aut in exsilium abegerimus. Tu ergo
ne quid invideas, sive angusti, sive quam aliam divinationis tenes ra-
tionem; libera te ipsum et civitatem, libera me etiam, exolve plau-
lum omne, defuncti regis contractum nece. Ex te enim pendet nostra
suis: haud vero labor est ullus homini praecellior, quam prudesse aliis,
quantum queat habeantque.

TIRESIAS. Hen, hen! sapere quam grave est, ubi sapere non expe-
dit! aquil probare nulli cognitionem, modo non recordatus sum; si enim
reminissem, nequitquam hoc remisserem.

OEDIPUS. Quid rei est? ut tristes advenire!

TIRESIAS. Dicere me dominum: facilime enim tamquam te, et ego
perferam meum, si nihil parvum.

OEDIPUS. Nec pater est quod dabis, nec opportuna hanc arti,
quae te alicet, si quod hoc hic de re competens est recte cognitis.

TIRESIAS. Iteratis enim ne te quicunq; eod e se sic invigil; quod se
mihi quoque accidat, carbo.

CHORUS. Ne, per Deos ceteros, quae nota sunt tibi, recte profiere,
quoniam quidem nos omnes quicunque accidit te raffigurare possamus.

TIRESIAS. Omnes enim omnes. eis vero certissimam mentem credamus
exprimam, ne tua profecitione nulla.

OEDIPUS. Quid en? quae vis, cum proficer? sed cuiusvis cum proficer,
civitatemque funditus perserte?

TIRESIAS. Ego neque me spacio, neque te dulces accidit. Quid si huc
frustra sciscitans? non enim ex me aliud.

OEDIPUS. Non, & malorum pessime (etenim vel saxo iram movere tu queas) aliquando dices ? sed ita rigidus pervicaxque videberis ?

TIRESIAS. Mores tu meos vituperas ; eos vero ignoras quibus ipse mortatus es, et me culpas tamen.

OEDIPUS. Quis enim ad iram non concitetur , talia dicta audies , quibus tu civitatem hanc dedecoras ?

TIRESIAS. Palam enim sponte sua fient , licet ego tegam silentio.

OEDIPUS. Ergo quae manifesta futura sunt et te mihi par est dicere.

TIRESIAS. Nihil amplius dicam : proinde , si lubet , prorumpe anima vel saevissimam.

OEDIPUS. Atque nibil sane omittam , ut ira incendor , eorum patrem : scite enim te videri mihi adjutorem fuisse hujus sceleris , patremque , nisi quod propria manu non occidisti : nisi autem oculis capesses , et facinus hoc tuum solius esse dicerem.

TIRESIAS. Itane vero ? at ego te jubeo edicto illo stare , quod non promulgasti , et ab hac ipsa die neminem horum adfari , neque me , qui impius sis pollutorque hujus urbis.

OEDIPUS. Siccine impudenter emisisti hoc verbum , et forte sperte impune evasurum ?

TIRESIAS. Evasi : vim enim veritatis habeo.

OEDIPUS. A quo edocutus ? non enim ex arte tua habes.

TIRESIAS. A te : tu enim me nolentem impulisti dicere.

OEDIPUS. Quidnam ? dic rursus , ut melius intelligam.

TIRESIAS. Non intellexi antea ? aut sermonemne mecum tentas ?

OEDIPUS. Non ita , ut cognitum dicere queam. Quin dic iterum.

TIRESIAS. Viri te peremptorem esse dico , illum quem reperire cupis.

OEDIPUS. At non impune bis convicia dixeris.

TIRESIAS. Vin' ergo et alia dicam , ut irascare magis ?

OEDIPUS. Quantum quidem vis : nam frustra dicetur.

TIRESIAS. Inscium te aio cum carissimis turpissime consuescere , cernere quibus es in malis.

OEDIPUS. An impune haec te semper dicturum putas ?

TIRESIAS. Siquidem est aliquid veritatis robur.

OEDIPUS. Est sane , nisi tibi tibi autem nullum est , quoniam oculis et auribus , et mente , oculisque es.

TIRESIAS. Tu miser quidem es, haec mihi exprobans, quae tibi ratio non horum mox exprobabit.

OEDIPUS. Continua in nocte versaris, ita ut nec me, nec alium qualicum videat, laedere possis.

TIRESIAS. Laedere ne quidem te cogito: non enim per me fatale tibi it cadere, siquidem sufficit Apollo, cui horum poenas exigere curae est.

OEDIPUS. Tuane, an Creontis haec sunt commenta?

TIRESIAS. Creon tibi nulla mali caussa; sed ipse tu tibi.

OEDIPUS. O divitiae, et regnum, arisque ceteras superans artes ad itae felicitatem, quantum vobis invidiae subest, siquidem propter hoc aperium, quod mihi civitas ultra traditum, non expetitum detulit in ianus, Creon ille fidus, ille ab initio amicus, clam mihi struit insidias, t' ejicere me studet, subornato hoc praestigiatore, fraudum consutore, versuto, circulatore, qui ad lucrum solummodo cernit, ad artem vero accus est! Nam dic age, ubinam tu certus es vates? Cur non, quando licet erat perplexi carminis inventrix canis, ambages exsolvens cives liberasti? Atqui illud aenigma non cuiusvis hominis erat interprefari, sed divinatione opus erat, quam neque ab augurio, nec a Deorum aliquo notam habere visus es. at ille ego adveniens, qui nihil sciebam, illam compescui, mentis acie adsecutus, non ab alitibus edoctus: quemadmodum delictum tu conaris ejicere, sperans Creontis solio te adstaturum proxime. At tuo cum maximo male videris mihi tuncque, et qui haec confinxit, macula ex urbe pulsurus: et nisi te senecta delirare crederem, damno non cognosceres, quam male sentias.

CHORUS. Quantum quidem conjicimus, et hujus verba, tuaque, deinceps, iracundiae calore elata videntur. His autem non est opus, sed considerare, quomodo Dei oraculum optime expediamus.

TIRESIAS. Etsi regnum obtimes, aequum tamen mihi jus dictis tuis manu referre: hoc enim ego etiam polleo. Namque tibi nequaquam sublitis vivo, sed Apollini; quo circa nec Creonte patrono opus mihi erit. Dico autem, quoniam mihi caecitatem exprobasti, tu etiamsi cernas culis, non tamen vides quibus es in malis, nec ubi habitas, nec quiscum conversaris domi. Nostin' ex quibus natus es? immo ignoras te hominem esse tuorum, quiique apud inferos sunt, quiique in terra supereme: et te utrinque impetentes maternaes paternaque terribiles dirae exigent

aliquando ex hac urbe , nunc quidem recte videntem , tum vero caecem .
Quo autem non pervenient ejulatus tui ? Quis Cithaeron questus us
brevi non recinet , quem conscius factus fueris hymenaei , cujus in tr
portunam stationem domi tuae appulisti , secunda navigatione us
aliorumque malorum non vides agmen , quae tibi tuisque liberi pa
erunt . Proinde et Creontem et meum os conviciis proscinde : mortale
enim nemo est qui foedioribus exemplis , quam tu , peribit umquam .

OEDIPUS. Haec cine , queso , ex isto audire quispiam sustineat ut
in malam crucem abis ? non ocius ? non retro hisce ab aedibus carcer
sum te abripis ?

TIRESIAS. Ne quidem ipse venissem , nisi tu vocasses .

OEDIPUS. Non enim te stulte locuturum neveram : alioquin nunquam
te domum meam arcessivissem .

TIRESIAS. Evidem ita sum comparatus , tibi quidem ut vide
stultus ; parentibus vero , qui te genuerunt , sapiens .

OEDIPUS. Quibus mane : quis me , sodes , genuit mortalium ?

TIRESIAS. Haec dies te gignet , eademque te perdet .

OEDIPUS. Ut omnia perplexa nimis et obscura loqueris !

TIRESIAS. Non vero tu talia optimus es expedire ?

OEDIPUS. Talia exprobres mihi licet , unde me magnum exulta
invenies .

TIRESIAS. Atqui ea ipsa te perdidit prosperitas .

OEDIPUS. Sed si hanc civitatem sospitavi , nihil moror .

TIRESIAS. Abibo igitur : tuque puer abduc me .

OEDIPUS. Abducat sane : nam praesens , quod propositum est negotium impedis : procul autem amotus , non eris molestus amplius .

TIRESIAS. Abibo , sed postquam ea dixero , quorum gratia hoc ver
dignitatem tuam nequaquam veritus : non enim vita mea in tua manu .
Dico autem tibi : vir ille , quem dudum quaeris , minitans et edicta pro
clamans de caede Laïi , is praesens adest , verbo quidem peregrinus
advena , deinde vero indigena Thebanus adparebit ; nec lactabatur in
casu : caecus enim exidente , et egenus ex divite factus , in peregrina
terram , baculo viam praetentans , proficiscetur : palam autem fieri
rum ipsius liberorum fratrem simul et patrem eum esse , mulierisque .
qua natus est , filium et maritum , patris vero participem lecti et occisorum .

ne haec, domum ingressus, exquire, et si me falsum deprehendes,
it dicas nihil me divinando sapere.

CHORUS. Quis ille est, quem fatidica edixit Delphica rupes maxime
indum facinus sanguineis perpetrasse manibus? tempus est, ut perni-
us equis citatior fugam capessat: armatus enim in illum incurrit igne
fulguribus Jovis filius: terribilesque una sequuntur inevitabiles Dirae.
Astris enim nuper emissâ est nivoso e Parnaso dictio, latitantem ut
sque virum investiget: namque agrestibus abdit se silvis, antraque
sit et rupes, ut taurus, et miser misero pede solitarius vagatur, edita
rae ex umbilico oracula ut effugiat: illa vero semper vigentia circum-
ant. Vehementer quidem me conturbat peritus augur, vaticinio nec
lentem, nec dementem fidem; quid autem dicam incertus haereo, du-
que spe pendo, nihil congruum videns nec in praesentibus nec in
eteritis factis. Haud enim umquam nec antea nec nunc audivi simul-
em intercessisse Labdacidis cum filio Polybi, unde conjecturam faciens
slorem, an propter vatis evulgatum responsum, contra Oedipodem
dacidis auxilium latus sim, ultiōnemque caedis obscurae susceptu-
. Atqui prudentes sunt sane Jupiter et Apollo, mortaliumque facta-
unt: sed inter homines vatem plus, quam ego, intelligere, judicio
i constat certo: est ut virum vir antevertat sapientia: verum euidem
nquam, prius quam videro dictum eventu comprobatum, eos damna-
im, qui fidem illi derogant. Omnium enim in conspectu Oedipo se
ulit olim alata virgo, sapiensque ille visus est, certamque civitati tu-
talutem: quapropter judicio meo numquam censebitur pravus.

IREON. O cives: ut audivi res atrocissimas de me praedicare regem
lipum, huc me contuli, intolerabili pressus dolore. Si enim in hac
presente calamitate putet sibi a me vel dictis vel factis damnum aliquod
um fuisse, non mihi vitae longioris esse possit cupido, tali notato-
rione: non enim ad leve malum injuria hujus sermonis tendit, sed ad
maximum, si malus quidem in civitate, malus enim a te ceterisque ami-
perhibebor.

HORUS. At prodiit, opinor, hoc convicium forsitan ira expressum
us, quam mentis ex sententia.

IREON. Undenam vero adparuit, vatem meis consiliis obsecutum falsa-
tum fuisse?

CHORUS. Sic quidem dictum fuit; at nescio quo argumenta.

CREON. Oculi ne rectis, rectaque mente hoc me insimulavit critici.

CHORUS. Nescio; quae enim faciunt principes non inspicere secum, ipse jam egreditur foras.

OEDIPUS. Heus tu, quid hic venisti? tantane es audacia et pudentia, ut meam ad domum veneris, qui palam me peritis, et mei manifestus es praedo? Age dic, per Deos obtestor, perspecta me timiditate aut dementia, ista molitus es? an forte speratus non persensurum quibus me clam adoriris; aut, si sensisse, regnum? Annon insanus est iste tuus conatus, sine populi consentaneorumque ope regnum aucupari, quod populi favore opibus obtineri?

CREON. Scin' quid agas? pro hisce tuis dictis paria vici, quumque rem cognoveris, ipse judicato.

OEDIPUS. Tu quidem disertus es: at ego te neviquam lubebam, quippe quem infensum mihi molestumque deprehendi.

CREON. Hoc ipsum ergo a me primum audi, uti comparetur dicam.

OEDIPUS. Hoc ipsum ne mihi dicas, te malum non esse.

CREON. Si quidem putas boni quid esse pervicaciam absente, non recte sapiis.

OEDIPUS. Tu vero si putas injuriae quam adfini feceris non te poenas, non recte sapiis.

CREON. Justum est quod dicis; fateor: sed quaenam sit eadem te laesum fuisse ait, doce me.

OEDIPUS. Persuasistin' mihi, an non, oportere me per numerum quem vatem illum venerandum arcessere?

CREON. Et nunc quidem in eadem sum sententia.

OEDIPUS. Quantum jam temporis, quaeso, ex quo Laios-

CREON. Quid eum fecisse dices? haud enim in mentem meam quo tendat sermo tuus.

OEDIPUS. E medio sublatus est exitiali manu?

CREON. Longa et antiqua numerari possent tempora.

OEDIPUS. Tunc temporis vatesne ille hanc prefitebatur arteria?

CREON. Aequa sapiens, et honore habitus pari.

EDIPUS. Numquid mei meminit tunc temporis?

LEON. Minime: saltem numquam me praesente.

EDIPUS. At nullam inquisitionem de mortuo habuistis?

LEON. Habuimus, et quidni? sed nihil comperimus.

EDIPUS. Cur ergo tunc ille sapiens non eadem haec dixit, quae dicit de me?

LEON. Nescio: de his enim quae non intelligo facies.

EDIPUS. Saltem factum tuum nosti, dicesque, si prudens es sat.

LEON. Quid illud est? si enim sciām, non negabo.

EDIPUS. Vatem, nisi tecum congressus fuisset, numquam me dictu-fuisse auctorem caedis Laïi.

REON. An hoc ille dicat, ipse tu nosti: ego autem te percontari cu-tidem ut tu me modo.

EDIPUS. Percontare; non enim umquam Laïi occisor arguar.

REON. Age ergo, anne meam sororem conjugem habes?

EDIPUS. Non est ut istud quod quaeris negem.

REON. Et regnas pariter cum ea, parique frueris agni portione?

EDIPUS. Quae voluerit, a me consequitur omnia.

REON. Nonne vobis duobus tertius ego aequalis?

EDIPUS. Hic porro tandem malus adpares amicus.

LEON. Haud sane dices, si tu, ut ego, rationem subducere velis. idera hoc primum, an quemquam putas regnare male cum terrori-quam sine metu dormire, si potentiam obtineat eamdem. Ego sane e ipse cupio rex esse magis, quam quae regis sunt facere, nec aliis, uis modestus esse novit. Nam nunc quidem a te omnia absque metu quor; at si ipse rex essem, multa invitus facerem. Qui mihi ergo in dulcissime possit quam principatus securus et potentia? non-adeo animi falsus sum, ut alia quam utilitati conjuncta expetam

Nunc omnibus oblector, nunc me quisque amplectitur: nunc qui e aliquid cupiunt, precatorem me advocant: ut enim cuiusvis voti otes fiant, in manu mea est. Cur, obsecro, regnum captarem, omis-si commodis? Mens recta sapiens prava consilia numquam agitaverit ies me eorum quae tu dicis illa incessit cupidus, nec, si quis ope-rum conferret, id umquam sustinerem aggredi. Atque horum tibi menta dabo: ac primo quidem Delphos profectus exquire an tibi

oraculum accurate renuntiaverim; tum vero si me cum auxilice et quid communicasse deprehenderis, occidas me, non simplice, mino, meo tuoque damnatum calculo. Non enim justum est neque los temere censeri bonos, neque bonos malos. Sed enim fidem ejicere, haud minus grave esse dico, quam si quis suam projectum maxime diligit. At cum tempore scies haec certo: nam temporum, qui vir bonus sit, ostendit; malum vero vel una die cogitat.

CHORUS. Recte haec dicta esse fateberis, ô Rex, si caves ne latenti non sunt qui subita ineunt consilia.

OEDIPUS. Ubi quis celer est insidias clam struere, et meum consilium capere oportet: si enim quietus manebo, ille sua omnia mea autem erunt frustranea.

CREON. Quid igitur postulas? an me ex urbe pellere?

OEDIPUS. Minime. Mori, non exsulare te volo.

CREON. Fiet; sed postquam ostenderis quid in me sit tantum odio dignum.

OEDIPUS. Ut non cessurus mihi neque obtemperatus dici!

CREON. Video enim te non bene sapere.

OEDIPUS. Sapio certe in rem meam.

CREON. At aequaliter in meam sapere debes.

OEDIPUS. At malus es.

CREON. Quid si rem non intelligas?

OEDIPUS. Nihilo tamen minus imperabo.

CREON. At non prava imperantus —

OEDIPUS. O civitas, civitas!

CREON. Sed particeps ego etiam sum hujus civitatis: non tu est.

CHORUS. Desinite, reges: eccam enim opportune vobis vide egredientem Jocasten, cuius opera rixam hanc componi oportet.

JOCASTE. Quid inconsultum hoc, ô miseri, jurgium suscitare erubescitis, urbe tam graviter laborante, privata movere malum? abis domum, tuque, Creon, tuas ad aedes? non cavebitis ne extre maximum producatis dolorem?

CREON. Soror, atrocia mihi Oedipus tuus maritus facere partibus malis alterum eligens, aut ex urbe pellere, aut prehensum ca-

DIPUS. Fateor: namque eum, uxor, deprehendi malis artibus da-
i mihi inferentem.

EON. Ne vita jam fruar, sed diris devotus peream, si tibi quid
x iis, quae me fecisse criminari.

CASTE. O per Deos, crede ista, Oedipe, maxime quidem jusju-
m, cuius testes Deos advocat, reveritus, tum vero me quoque,
ice qui adsunt tibi.

ORUS. Obtempera volens prudensque, δ rex, obsecro.

DIPUS. Qua in re, quae, vis me tibi morem gerere?

ORUS. Hunc neque olim dementem, nunc autem juramenti san-
: munitum, reverere.

DIPUS. Scin' vero quid petis?

ORUS. Scio.

DIPUS. Declara mihi ergo quid cogitas.

ORUS. Ut amicum, qui se jurisjurandi religione obstrinxit, incerti
nis reum ne peragas, caussa haud cognita.

DIPUS. Hoc jam scito, te, quum hoc cupis, nihil minus cupere
quam mortem aut exilium.

ORUS. Minime sane; Deorum omnium principem Deum Solem
or. Sed Diis hominibusque inquisis, pessimis exemplis peream, si
uam hujus cogito. At mihi infelici animum excruciat patriae calamit-
acerbiorque fiat miseria, si prioribus malis ista accedant a vobis orta.

DIPUS. Abeat igitur ille, etiamsi me funditus perire oporteat, aut
atum omnibus vi ex hac urbe ejici. Tua enim, non illius, misera-
zione commoveor. At ille, ubicumque fuerit, odio habebitur.

EON. Gravate quidem et ingratias tuis te cedere manifestum est:
m ira deserbuerit, tu te ipsum oderis. Talia enim ingenia sibi ipsi
sunt sane quam molesta.

DIPUS. Quin igitur me dimittis, ac foras abis?

EON. Abibo, durum te et injustum expertus, hisce vero justus
e.

ORUS. Mulier, quid cessas hunc intro abducere?

CASTE. Postquam cognovero quid istud sit jurgii.

ORUS. Coorta est incerta suspicio de sermonibus: mordet autem
ta vel falsa criminatio.

JOCASTE. Ipsime ab ambobus?

CHORUS. Scilicet.

JOCASTE. Et quis erat sermo?

CHORUS. Satis mihi quidem, satis, in hac civitatis calamitate
tur, ubi desiit contentio, ibi subsistere.

OEDIPUS. Viden' quo progrediare, tametsi vir es bonus, que
meum frangis et hebetas?

CHORUS. O rex, dixi quidem non semel tantum, scito me
tem, omnisque expertem consilii merito habitum iri, si me abs
gem, qui caram meam patriam, e calamitatis fluctibus emergent
lentem, prospero cursu direxisti: ita nunc quoque, si potes,
quillum nos deducito.

JOCASTE. Per Deos dic mihi quoque, o rex, cujus rei
iram conceperis.

OEDIPUS. Dicam: tibi enim a me major quam ab istis haben
tentia: ob Creontem, qualia in me machinatus est.

JOCASTE. Dic, si aperti criminis postulans litem ei moves.

OEDIPUS. Occisorem me esse dicit Laïi.

JOCASTE. An ut qui id ipse compererit, an ut qui audierit?

OEDIPUS. Immo vatem scelestum immittens, quippe quem
quam sibi temperare quo minus quidquid in mentem venient
effutiat.

JOCASTE. At tu, omissa omni de istis, quae dicere institui
monitis meis, queso, animum adverte, et disce mortalem esse
qui divinandi artem vel minimum adtingat. Quod quidem ex te
confirmabo, remque in pauca conferam. Laïo enim oraculum
olim, haud dicam Apolline ab ipso, sed ab ejus famulis, illi in fin
ut a filio qui ex me illoque natus foret, occideretur. Atque ille
peregrini latrones, ut fama est, interfecerunt olim in trivio: per
ut natus est, vix tres intercesserunt dies, atque illum patre
pedum ligatis, projiciendum famulis mandavit in avio monte. Et
lo effectum non dedit, nec ut ille occisor fieret patris, nec ut I
ba, quam a filio metuebat, nece absumeretur. Talia tamen pra
satidicae dictiones, quarum tu rationem nullam habeas: si qua
rem Deus investigari voluerit, ipse illam facile manifestaverit.

OEDIPUS. Quam mihi, & mulier, irtis auditis, fluctuat animus, per-
que concutitur metu !

JOCASTE. Quanam rursus cura solicitatus hoc dicens?

OEDIPUS. Videor abs te audiisse Laium occisum fuisse in trivie.

JOCASTE. Scilicet ita ferebatur, necdum haec fama desiit.

OEDIPUS. Et ubi est locus, in quo casus ille accidit?

JOCASTE. Phocis quidem vocatur terra: scissa autem via in unum a
phis et a Daulia coit.

OEDIPUS. Quamdiu vero est, ex quo ista facta sunt?

JOCASTE. Paulo ante quam hujus urbis regnum adeptus es, civitati
& renuntiata sunt.

OEDIPUS. O Jupiter, quid me facere decrevisti?

JOCASTE. Quae haec tibi cura animum mordet, Oedipe?

OEDIPUS. Nondum percontare: verum dic mihi, qua forma fuit Laius,
a tunc erat aetate?

JOCASTE. Procero fuit corpore, tumque caput ei prima canitie signa-
ur: forma autem tibi non admodum dissimilis erat.

OEDIPUS. Vae mihi misero ! meipsum, ut videtur, atrocibus exse-
tioneibus objeci modo insciens.

JOCASTE. Quid ais, obsecro ? timeo sane te intuens, & rex.

OEDIPUS. Nimis male formido, ne oculatus ille sit vates: monstrabis
en clarius, si unum adhuc dixeris.

JOCASTE. Paveo equidem; tamen quae rogabis, si sciām, dicam.

OEDIPUS. Faciebatne cum paucis comitibus iter, an magna satellitum
au, ut viri solent principes?

JOCASTE. Quinque erant simul omnes, et inter hos praeco: rheda
en una Laium vehebat.

OEDIPUS. Heu, heu ! haec jam perspicua sunt: sed quis fuit, quae-
conjux, qui vobis haec facta retulit?

JOCASTE. Unus e famulis, qui solus evasit incolumis.

OEDIPUS. Adestne nunc domi?

JOCASTE. Minime sane: nam ex quo inde rediit, et regnum te vidit
iri, Larumque mortuum, impense me obsecravit, mea prensa manu,
rus se mitterem ad pascendos greges, quo urbis hujus a conspectu es-
quam remotissimus. Adeoque illum ablegavi: dignus enim erat illig-
rus qui vel majus hoc auferret beneficium.

OEDIPUS. Qui fieri possit, ut nobis quam celeritatem se rursum exhibet?

JOCASTE. Res in promtu est: sed qua gratia hoc expetis?

OEDIPUS. Metuo, mulier, ne multa nimis dicta sint mihi, ob quae cum cernere velim.

JOCASTE. Sed veniet ille quidem: interea vero digna videor esse, ea concedas, quae te male habent, & rex.

OEDIPUS. Nec hoc tibi denegabo, quum in tantam exspectacionem erectus: cui enim potiori indicarem quam tibi, quandoquidem mihi fortuna contigit?

Mihi pater quidem erat Polybus Corinthius, mater autem Merope Drica; habebarque inter Corinthios cives vir maximus, antequam a mihi talis accidit, dignus quidem admiratione, non tamen tanta, tam mihi injectit, sollicitudine. Namque in convivio vir quidam plus notum me subdititiumque patri vocat inter pocula. Idque ego ferens, ea ipsa die vix me continui: postridie vero matrem patremque conveni, remque ex illis quaesivi: at illi auditio hoc probro, indigamus exarserunt contra eum qui dictum emiserat. Et ego quidem coram delectabar; tamen urebat me semper hoc dictum; alta enim curia infixum haerebat. Proinde clam patre et matre proficiscor Delphos: quidem Apollo dimisit sine ullo responso ad ea quorum gratia veneralia autem misera et atrocia et luctuosa aperte praedixit, fore ut mihi concumberem, sobolemque odiosam et intolerabilem hominibus pretem in lucem, patremque, qui me genuisset, occiderem. Et ego, auditis, Corinthiae terrae valedicens, solisque ex astris posthac evanescituram facturus, quam longe ab ea recessissem, fugere decrevi, deo pervenirem, ubi numquam scelera et dedecora admittere possem. Quo tristia praemonstrarent oracula. Iter autem faciens, adeo locos illos ubi regem hunc periisse dicis: tibique, uxor, verum eloquar. Quiter pergerem prope illud trivium, ibi obviam mihi simul venere pugioque et vir, qualem tu ais, equis juncta rheda vectus, et e via rectorque rhedae et ipse senex submoveare voluerunt: tunc ego aurum, qui me trudebat, percutio iratus: at senex, ubi me videt prope culum incidentem, observans, medium caput duplici stimulo mihi: Non quidem par tulit pari relatum; sed confestim scipione percussus hac manu, supinus media ex rheda statim devolvitur: perimo que unive: 4

tiversos simul. Si autem ignoto illi viro aliquid cum Laio communit, quis me est miserior? quisnam esse possit magis invitus Diis? quem illi hospitum neque civium licet domo recipere, neque adloqui; sed aedibus pellere jubentur: atque alius nemo fuit, quam ego, qui mimet diras has impetratus sum. Totum autem mortui meis ipsius manus contamino, per quas periret. Nonne sceleratus sum? nonne totus imputatus? quandoquidem exsultare me oportet, mihiique exsultanti nec meos est videre, nec in patriam pedem ferre; aut matri meae connubio nati me oportet, et patrem occidere Polybum, qui me genuit et educavit. Nonne qui ab immitti daemone haec mihi destinata judicaret, recte sit? Ne, quaequo, ne, δ Deorum sancta numina, videam hunc diem; prius ex mortalium oculis evanescam, quam contigisse mihi videam sum tam foedae labis.

CHORUS. Haec quidem nobis, δ rex, tristia sunt: sed donec rem ex aente cognoveris, ne desperes.

OEDIPUS. Id reliquum sane est adhuc mihi spei, pastorem illum ut speciem solum.

JOCASTE. Ubi vero aderit, qui fies confidentior?

OEDIPUS. Hoc te docebo: si enim comperierit dicere eadem quae tu, et ego crimen omne effugero.

JOCASTE. Quid vero ex me audisti, in quo momenti sit tantum?

OEDIPUS. Illum dicebas retulisse, Laium a latronibus occisum fuisse. sed si nunc quoque eumdem dicet numerum, haud sane eum ego occidit enim fieri potest ut unus quilibet pro pluribus habeatur. Sed si virum solum dicet, tunc manifestum erit facinus illud ad me vergere.

OCASTE. At scito rem ab illo sic nuntiatam fuisse, nec fas est ei d semel dixit mutare. Civitas enim tota haec audiit, non ego sola. ita a priore si quid deflecteret sermone, non tamen Laii caudem certo debuit, congruenterque oraculo contigisse ostenderet, siquidem eum illo declaravit gnati mei manu peritum omnino. Atqui eum misellus nequitiam occidit, sed ipse interierit prior. Quocirca vaticiniorum graueque hoc neque rursus illuc respexerim.

OEDIPUS. Recte putas: attamen mitte aliquem, qui rure arcessat tam, et ne omiseris.

TOM. I.

T

JOCASTE. Mittam ocios: sed eamus intro: nihil enim faciam, nisi quod tibi gratum fuerit.

CHORUS. Utinam perpetua mihi contingat felicitas, venerandam tenanti sanctitatem verbis et factis omnibus, de quibus propositae sunt le sublimes, coelesti in aethere genitae, quarum Olympus pater est sed neque eas mortale genus hominum peperit, neque same umquam dñe delebit. Magnus in his inest Deus, neque senio marcescit. Regalis fuit Injuriam parit: rex, ubi temere multis se exsatavit, quae nec opportunity nec utilia sunt, illum Inuria summo et abrupto in fastigio imposuit, in exitium impellit, unde frustra conatur aufugere. Quod autem salutare futurum est consilium, hoc ne irritum fieri sinat, Deum enim Deo non desinam umquam praeside niti. Si quis autem factis dictis solenter se gerit, ultricem Justitiam non veritus, nec Divum sceleriter merans, male ille pereat, luatque poemas infastarum delitiarum, istis non studebit lucris, nec ab impiis abstinebit factis, aut non in diis manus inferet demens. Quis enim umquam vir istis deditus abstinuimus conscientiae arcere poterit? Namque si haec impia facta horum inveniunt, quid me juvat sacris interesse choris? Non amplius ibi a cruce terrae umbilicum venerandi gratia, nec ad delubrum quod est Aenei nec Olympiam, nisi haec oracula omnibus mortalibus probabuntur. Sed & qui imperas, si rite vocaris omnium rector, Jupiter, ne haec latente tuumque immortale semper regnum. Res enim eo reddit, ut spiritus oracula olim Laeo reddita, nec eis amplius fidem adhibeant: namque Apollo splendet honoribus; pessum eunt divina.

JOCASTE. O urbis hujus principes, in mentem mihi venit Deus adire templa, sumtis in manus hisce velamentis et thure. Nimirum in suspenso animo quarumque curarum aestu fluctuat Oedipus, nec cordatum virum decet, nova ex veteribus colligit; sed cuivis se datum modo terrores nuntiet. Quando igitur admonendo nihil promoveo, te, ô Lycee Apollo, qui proximus zedibus nostris accolis, suppliceo hisce cum muneribus, ut piam aliquam solutionem des mali: noster torpemus jam omnes, perculsum illum cernentes, ut gubernator navis.

NUNTIUS. Num a vobis, hospites, discere queam, ubi regis sit Oedipi domus? Quin magis ipse ubi sit dicite, si scitis.

CHORUS. Hae sunt quidem illius aedes , et ipse intus , & hospes :
aliarum autem haecce liberorum ejus mater.

NUNTIUS. Utinam et ipsa beata sit , et cum beatis usque versetur ,
ius quum sit perfecta conjux !

JOCASTE. Idem tibi contingat , hospes ! dignus enim es bona ob verba :
I dic qua gratia venisti et quid nuntiaturus.

NUNTIUS. Bona domuique et marito tuo , mulier.

JOCASTE. Quaenam illa sunt ? et unde nobis advenis ?

NUNTIUS. E Corintho : quod autem dicturus sum , gratum tibi fore
sinor: quidni enim ? tamen et forsitan dolebis.

JOCASTE. Quid rei est ? quamnam sic duplarem vim obtinet ?

NUNTIUS. Regem creabunt Oedipum terrae Isthiae incolae , ut illic
rebatur.

JOCASTE. Quid vero ? annon senex Polybus regno potitur adhuc ?

NUNTIUS. Non sane , quandoquidem illum mors in sepulcrum condidit.

JOCASTE. Quid narras ? an mortuus est Polybus ?

NUNTIUS. Si non vera dico , mori non recuso.

JOCASTE. Famula , quid cessas introire , et haec quam celerrime hero
ste ? O Deorum oracula ubi estis ? hunc virum ne occideret metuens
in Oedipus e patria profugit : et nunc ille fato suo interiit , nec ab
dijo omnino.

OEDIPUS. O carissimum conjugis Jocastae caput , quid me foras huic
casti ?

JOCASTE. Audi hunc virum , et quum audieris , considera veneranda
cesserunt Dei oracula.

OEDIPUS. At hic quis est tandem ? et quid adfert mihi ?

JOCASTE. Venit e Corintho , patrem tuum nuntiaturus non amplius
est Polybum , sed mortuum esse.

OEDIPUS. Quid dicis , hospes ? tu ipse mihi rem significa.

NUNTIUS. Si hoc primum oportet me diserte dicere , pro certo scias ;
vita cum morte commutata ad plures abiisse.

OEDIPUS. Dolusne eum sustulit , an in morbum incidit ?

NUNTIUS. Senilis corpora leve momentum sternere leto solet.

OEDIPUS. Morbo , ut videtur , absuntus est miser.

NUNTIUS. Ita sane , et longo , quod vivendo emensus est , tempore

OEDIPUS. Vah, vah! quid ergo, uxor, respiciat aliquis latidens Daphnis aras, aut in aëre clangentes alitas, quibus auctoribus ego perirem patrem meum? Ille vero extinctus conditus est sub terra; at qui hic sum ensem in eum non strinxi; nisi forte mei desiderio certe adeoque sic a me occisus dici possit. Ergo jacet apud inferos Propterea abstulitque secum quaecumque edita fuerant nullius pretii oracula.

JOCASTE. Amnon ego ista tibi praedixi pridem?

OEDIPUS. Dicebas quidem; at ego metu transversus agebar.

JOCASTE. Ne ergo quidquam horum posthac in animum induas?

OEDIPUS. Qui vero thalamum matris vereri desistam?

JOCASTE. Quid metuat homo, quum res humanas omnes ventuna, nullius autem rei providentia certa sit? optimum est temeritatem quisque possit. Tu vero ne metuas cum matre congregatus: nam jam in somniis homines sibi visi sunt cum matre corpus miscere. qui nihil esse dicit, facillime vitam agit.

OEDIPUS. Recte haec omnia tibi dicta forent, nisi viveret alter mea: at quando superest, quamvis recte loquaris, fieri non quin timeam.

JOCASTE. Atqui magnum argumentum est sepulcrum patris.

OEDIPUS. Magnum, intelligo: attamen dum vivit illa, est cura mea.

NUNTIUS. Quaeso, quanam est illa mulier, quae vobis temeritatem jicit?

OEDIPUS. Merope, & senex, quae cum Polybo nupta fuit.

NUNTIUS. Quid est autem cur illam metuatis?

OEDIPUS. Divinum oraculum, & hospes, idque horibile.

NUNTIUS. Potestne dici, an nefas est quamvis alium scire?

OEDIPUS. Maxime: dixit enim Apollo olim me cum mea ipsius concubiturum, et sanguinem paternum manibus meis hausturum. propter jam olim a Corintha procul habitare coepi: feliciter sanctam parentum conspecta frui suavissimum est.

NUNTIUS. Numnam istorum ob metum illinc abiisti exsul?

OEDIPUS. Tum etiam ut patris ne fierem occisor, senex.

NUNTIUS. Quidni ergo te, & rex, ab hoc timore libero, siq[ue] benevolo erga te sum animo?

OEDIPUS. Sane condignam tibi referem gratiam.

- NUNTIUS. Atqui hanc maxime ob caussam veni, ut, ubi domum ressus fueris, aliquid mihi facias boni.
- OEDIPUS. At numquam parentes meos conveniam.
- NUNTIUS. O fili, manifeste apparet, te nescire quod agis.
- OEDIPUS. Quomodo, ô senex? per Deos doce me.
- NUNTIUS. Si horum gratia a domo refugis.
- OEDIPUS. Metuo utique ne mihi Apollo evadat veridicus.
- NUNTIUS. Num ne quid piaculi a parentibus contrahas?
- OEDIPUS. Hoc ipsum, senex, hoc me semper territat.
- NUNTIUS. Nostin', amabo, nullam esse cur timeas caussam?
- OEDIPUS. Quidni vero, siquidem his parentibus natus sum?
- NUNTIUS. Quia genere tibi nullo modo conjunctus fuit Polybus.
- OEDIPUS. Quid narras? annon Polybus me genuit?
- NUNTIUS. Tantumdem ut ego, et nihilo magis.
- OEDIPUS. At quomodo genuisse et non genuisse idem sit?
- NUNTIUS. At neque te genuit ille, nec ego.
- OEDIPUS. Quare igitur filium me nominabat suum?
- NUNTIUS. Quia te olim a manibus meis dono acceperat; hoc scias.
- OEDIPUS. Et adeo dilexit acceptum ab aliena manu?
- NUNTIUS. Scilicet quia dudum carebat liberis.
- OEDIPUS. Tu vero emtum me aliunde, an genitum ex te ei dedisti?
- NUNTIUS. Inventum nemorosis Cithaeronis in recessibus.
- OEDIPUS. Quanam vero gratia locos illos adibas?
- NUNTIUS. Ibi montanis gregibus praefectus eram.
- OEDIPUS. Pastor itaque eras mercenarius, erraticam vitam degens.
- NUNTIUS. Tuus quidem, ô nate, servator illo tempore.
- OEDIPUS. Quid mihi in illa calamitate acciderat mali, quum me resulisti?
- NUNTIUS. Id articuli pedum tuorum indicare possint.
- OEDIPUS. Hei mihi! quid hoc vetus commemoras malum?
- NUNTIUS. Vinctos loro trajecto solvi tuos pedes.
- OEDIPUS. Monumenta sane illa nactus sum, quibus non est quod glorier.
- NUNTIUS. Ita ut ab hoc casu nomen sortitus sis, quod habes.
- OEDIPUS. O per Deos, patriane an matris jussu expositus fui? dic mihi.
- NUNTIUS. Nescio: qui te dedit mihi, melius hoc neverit.

OEDIPUS. An ergo ab alio me accepisti , nec ipse invenisti?

NUNTIUS. Non ; sed pastor alius tradidit mihi.

OEDIPUS. Quis ille? potin' es mihi hoc declarare ?

NUNTIUS. Quidam ex familia Laii dicebatur esse.

OEDIPUS. An ejus, qui hujus urbis rex olim fuit?

NUNTIUS. Maxime : hujus viri ille erat pastor.

OEDIPUS. An vivit ille adhuc , ut videre eum queam?

NUNTIUS. Id vos hujus urbis incolae optime scire potestis.

OEDIPUS. Vestrumne aliquis est , qui hic adestis , qui pastorem
noverit, quem hic memorat, seu ruri sum, seu hic in urbe conspat.
Indicate ; nam haec retegi tempus postulat.

CHORUS. Arbitror equidem neminem alium esse, quam rusticum .
quem tu modo cupiebas videre : verum hoc omnium optime Jocasta.

OEDIPUS. Uxor, cogitasne illum quem modo venire jussimus, dem esse quem hic dicit?

JOCASTE. Quis autem , quem dixit? ne sis sollicitus , temeraria
eta ne meminisse velias.

OEDIPUS. Nequaquam fiet, ut , quum ego ceperim indicem.
manifestum non reddam quibus ex parentibus ortus sim.

JOCASTE. Ne , per Deos , si qua tibi vitae cura est, hoc
ras. Satis sit me afflictam esse.

OEDIPUS. Bono animo es: tu enim , etsi a tertia inde usque
apparuero tripliciter servus, nihilo deterior eris.

JOCASTE. Tamen obtempera mihi, obsecro: ne hoc facias.

OEDIPUS. Non obtemperabo: quin ista exquiram certo.

JOCASTE. Atqui benivolo erga te animo , quae optima sunt,
suadeo.

OEDIPUS. Sed optima illa dudum mihi molesta sunt.

JOCASTE. O infuste , utinam numquam resciscas, quis es!

OEDIPUS. Ocius mihi aliquis pastorem huc adducat: hanc autem
opulento gaudere genere.

JOCASIE. Heu , heu , miser! hoc enim solum est , quo te nun
pellem , nec quidquam aliud a me posthac audies.

CHORUS. Quid , Oedipe , sic uxor abiit, acri concita dolore?
ne ex hoc silentio erumpat mala.

OEDIPUS. Quidquid volet, erumpat: at ego natales meos, etiam si
bisci sint, cognoscere volam. Illam, quippe quae, ut mulier, spiritus
lito gerit, pudet forte ignobilis generis mei. Ego vero me Fortunae filium
ise ratus, quae mihi prospera est, infamiae non subibo notam. Hac
tum matre natus sum; cognati autem menses parvis me magnisque distin-
terunt rebus. Tali autem quum sim origine, fieri non potest, ut adeo
versus deprehendar, ut natales meos investigasse nolim.

CHORUS. Si quid ego conjectura auguror, nec me fallit animus, non
Cithaeron, Olympum testor, non te laetebit, simul ac crastina dies
vendidum extolleb jubar, ut te veneremur tamquam popularem et al-
rem et parentem Oedipi, chorei que celebrabere nostris, ob beneficium
so reges meos afficeris. Ista tibi, malorum depulsor Apollo, ista sint
acta! Quis te, fili, quis te genuit immortalium? num qua Nympha
cum Pane montivago congressa, aut cum Apolline? gaudet enim hic
cum nemorosis jugis. An te Cyllenes rex, an Bacchus summos qui colit
ontes, accepit inventum ab aliqua Nympharum Heliconiadum, quicum
dere solet?

OEDIPUS. Si me par est, & senex, conjecturam facere de homine,
nihil umquam mecum fuit commercii, quem querimus dudum,
vix videre mihi videor. Congruit enim senilis aetas: huicque viro
qualis est: maxime vero eos, a quibus adducitur, ut famulos meos agno-
do. Sed tu certius hoc noveris, qui forte pastorem illum antea videris.

CHORUS. Novi scilicet, certa res est. Nam vir fuit Laio, si quis alias,
ut, ut pastorem decet.

OEDIPUS. Te primum rogo, Corinthie hospes, num hunc dicis?

NUNTIUS. Hunc ipsum, quem intueris.

OEDIPUS. Heus tu senex, adspice me contra oculis, et responde mihi
ea quae te rogabo. Tune eras olim Laio?

FAMULUS. Servus eram, non emitus, sed domi educatus verna.

OEDIPUS. Quodnam procurabas opus, quodve fuit tuum vitae genus?

FAMULUS. Greges pascendo maximam vitae partem transegii.

OEDIPUS. Quaenam incolebas maxime loca?

FAMULUS. Modo Cithaeronem, modo vicinos saltus.

OEDIPUS. Meministin' ergo hunc virum illic cognovisse?

FAMULUS. Quid rei agentem? ecquem mihi virum memoras?

OEDIPUS. Huncce, qui adest. Aut aliquid cum eo habuisse commixta?

FAMULUS. Non ita, ut subito possim memoriter dicere.

NUNTIUS. Neque hoc mirum est, here. Sed quae excidere, jam n^{on} clare in memoriam revocabo. Nam satis scio illum meminisse, quando Cithaeronis locis, ubi ille duos, ego unum pascebam gregem, contus est mecum tres totos menses a vere adulto ad Arcturi occasum: hinc me autem jam imminentem, meam ego in casam pecus coēgi, ille autem Laii stabula. Eequid eorum quae dico, sic factum est, anne?

FAMULUS. Vera dicas, etsi a longo tempore.

NUNTIUS. Age, dic jam: meministine, te puerum mihi tunc quendam dedisse, quem educarem ut peculiarem mihi?

FAMULUS. Quid est? quamobrem tu istuc inquiris?

NUNTIUS. Hic ipse est, & bone, qui tunc erat puer.

FAMULUS. I in malam crucem. Quin taces?

OEDIPUS. Ah, virum hunc ne castiga, senex: tua enim magis illius, dicta castigatore egent.

FAMULUS. Quid vero, optime here, peccavi?

OEDIPUS. Quia de puero nihil indicas, quem ille inquit.

FAMULUS. Nescit enim quod dicit, et temere ista movet.

OEDIPUS. Tu bona cum gratia non dices, sed malo hercle tuo dies.

FAMULUS. Ne, per Deos obsecro, senem me verberato.

OEDIPUS. Non aliquis ocius retortas tergo manus hujus ligabit?

FAMULUS. Infelix ego! sed quare? quid nosse vis?

OEDIPUS. Puerumne huic dedisti, de quo ille inquirit?

FAMULUS. Dedi. Utinam vero periisse hac ipsa die!

OEDIPUS. At eo res tibi redibit, nisi verum dixeris.

FAMULUS. Multo etiam magis, si dixero, peribo.

OEDIPUS. Vir hic, ut videtur, moras quaerit.

FAMULUS. Haud sane ego: nam dudum dixi me dedisse.

OEDIPUS. Unde acceptum? tuumne, an cuiusvis alius?

FAMULUS. Haud equidem meum dedi: sed a quodam accepseram.

OEDIPUS. Quonam ab civi hujus urbis, et a qua domo?

FAMULUS. Ne, per Deos, ne, here, plura sciscitare.

OEDIPUS. Periisti, si haec iterum te rogabo.

FAMULUS. Ergo quidam erat ex familia Laii.

OEDIPUS. Num servus, aut quis erat ex illis genere?

FAMULUS. Vae mihi! jam eo res redit, ut horrendum malum mihi endum sit.

OEDIPUS. Et mihi audiendum: attamen audire certum est.

FAMULUS. Illius quidem profecto filius dicebatur esse: quae vero mi est tua uxor optime dixerit, ut se haec habeant.

OEDIPUS. An ergo ipsa tibi puerum tradidit?

FAMULUS. Scilicet, & rex.

OEDIPUS. Qua gratia?

FAMULUS. Ut eum interficerem.

OEDIPUS. Ipsane, quae pepererat, dura?

FAMULUS. Tristium oraculorum metu.

OEDIPUS. Quorumnam?

FAMULUS. Daturum cum neci suos parentes praedictum fuerat.

OEDIPUS. Cur igitur huic seni puerum tu dedisti?

FAMULUS. Miseritus, here; et quia illum credidi in aliam regiotem, unde ipse erat, ablaturum puerum: at ille mala ad maxima seravit. Si enim is es, quem hic dicit, scito te infelicem esse.

OEDIPUS. Hei, hei! omnia jam evident manifesta. O lux, ultimum nunc videam! qui aperte natus sum e quibus non oportuit, cumque uibus non oportet, consuesco, et quos non oportuit interfeci.

CHORUS. Heu, genera mortalium, quam vos, quamdiu vivitis, eodem in loco, quo nihil, numero! Quis enim, quis homo plus felicitatis obtinet, quam quantum opinione concipit? eamque quum concepit, amen corruit. Tuum igitur exemplum habens, tuam fortunam, tuam, quam, & infelix Oedipe, mortalium neminem beatum praedico; qui uia ingenii solertia ad summum felicitatis culmen erectus es; & Jupiter! qui perempta curvis unguibus rapace virgine, perplexi carminis late, contra civium caedes propugnaculum patriae meae extitisti, unde ex meus vocaris, et maximos honores adeptus es, magnis in Thebis imperium obtinens. Nunc autem, ut audio, quis te miserior? quis in cruminis, quis immanni in noxa aequa demersus vitae vicissitudine? O nclytum Oedipi caput! cui unus et idem sufficit portus, quo filius et pater et sponsus excipereris. Quomodo, quo tandem modo paterni te ulci ferre silentio potuere tam diu? Invitum te deprehendit emnis

cernens tempus : damnat inauspicatas pridem nuptias genitoris simul et geniti. O Laïi progenies, utinam te , utinam vidissem numquam ! ne enim vehementer deploro magnis ejulatibus. Ut vera tamen dicam, recipique spiritum per te , et per te sopivi meos oculos.

INTERNUNTIUS. O hujus urbis dignitate principes , qualia faciunt audietis ! qualia et videbitis ! quantumque hauietis luctum , siquidem serio adhuc vobis curae est Labdacidarum domus ! Credo enim neque Istrum , nec Phasin abluere atque expiare posse flagitia quae in hac domo latent , quaeque mox in lucem proferentur, sponte , nec ullo cogente, admissa. Malorum vero ea maxime dolent , quae ultro arcessuntur.

CHORUS. Deest quidem nihil , quin acerbissima sint , quae praescivimus: ad illa vero quid ultra nuntias ?

INTERNUNTIUS. Ut paucissimis et ego dicam , et vos intellegatis, interit divum Jocastae caput.

CHORUS. O multipliciter miseram ! quaenam illi caussa mortis fuit?

INTERNUNTIUS. Sibimet ipsa. E factis autem quod maxime dolent, abest : non enim rem datur cernere. Tamen , quantum ego memorante-neo, audies illius miserae casus acerbos.

Ut enim flagrans ira intra vestibulum se abripuit, recta contendit ad geniales thalamos, comas lacerans utraque manu : ubi autem introcessit, occlusis foribus, invocavit Laium jampridem mortuum, antequorum congressum memoriam repetens, unde is ortus, a quo periret ipse, se matrem relinquens suopte filio infandis nuptiis parituram liberos ; deploravitque lectum , ubi duplici flagitio ex marito maritum, liberisque ex liberis peperisset. Quo vero deinde modo petierit, nescio. Clamore enim magno irruptit Oedipus , ob quem non licuit illius inspectare casum: sed in ipsum hoc illuc cursitantem oculos intendimus. Irpetu enim serebatur, nos rogans ut gladium sibi daremus, et ubi conjugem non-conjugem, maternumque inveniret geminum arvum suique et liberorum. Furenti autem indicavit Deus nescio quis; nullus enim dixit homo eorum qui aderamus illi. Tum ille horribiliter exclamans, recta , tamquam si viam quis praemonstraret, geminas fores insultat calcibus , funditusque evellit cava claustra , atque in cubiculum irruit, ubi demum conspexitus pensilem mulierem, tortilibus suspensiis implacitam. Ille vero ubi eam videt, horrendum infremens miser, suspensam

estim expedit. Sed postquam misera hunc preservata jecit, visa horribilia consecuta sunt. Namque avulsus ab illis et a sensu etatis quibus ubnixa erat, illas attollens oculorum ortes sibi conficit, tanta dicens: *illos neutquam visuros nec quae passus essem, nec quae patrasset rala, sed tenebris mersos in posterum, quos non oporteat, visures, nosque cuperet ipse, non agnitus.* Tanta dura impudicit, ingeminit sagas elevatis palpebris: simulque cruentae pupillae genas rigabant: nec rare lenti sanguinis destillabant guttae, sed ater lacrymarum imber suoris mistus grandinibus effuebat. Atque ista a duabus, non ab uno autem, exorta sunt mala, sed viri et uxoris commissa calamitas. Antiqua autem felicitas olim quidem vero nomine felicitas appellabatur; at nunc hac ipsa die in gemitus, in noxam, in mortem, in dedecus conversa est: malorum quotquot sunt omnium nomina, nullum hic abest.

CHORUS. Nunc autem miser ille quo in malo versatur?

INTERNUNTIUS. Clamat ut claustra relaxentur, atque ostendat aliquis omnibus Cadmi civibus illum patris occisorem, illum matris — impia loquens, nec a me referenda: quippe qui certus sit semet ex hac terra ejicere, nec amplius manere domi, quibus ipse se devovit, diris obnoxius. Auxilio utique et ductore aliquo indiget: nam vis doloris major est, quam quae tolerari possit. Cestendet autem et tibi: hujus enim januae panduntur claustra: moxque spectaculum videbis ejusmodi, quod vel hosti misericordiam moveat.

CHORUS. O atrox adspectu clades! ô atrocissima omnium, quas mihi videre umquam contigit! Quis te, ô miser, invasit furor? quis Deus majora maximis malis tuae infelici sorti adjecit? heu, heu, infelix! Verum ne quidem intueri te possum, multa licet cupiam sciscitari, multa audire, multaque videre; talem mihi horrorem incutis.

OEDIPUS. Hei, hei, hei, hei, heu, heu miser ego! ubi terrarum furor infelix? vox mihi quonam avolat in auras sublata? ô fortuna quoniam evasisti?

CHORUS. In horrendam calamitatem, auditu et visu trucem.

OEDIPUS. O tenebrarum quibus me condidi caligo detestabilis, ut me involvis infinita, insuperabilis, et immadicabilis! hei mihi, hei mihi iterum! quam acres praesentium dolorum pungunt me simul aculei, et praeteritorum malorum memoria!

CHORUS. Nec sane mirum est, tot in malis duplicitem te factum et duplicitia ferre mala.

OEDIPUS. Io amice! Tu quidem constanti adhuc fide mihi famularis; sustines enim adhuc me caecum curare. Vah! quippe me non lates; scilicet adgnosco, quamvis tenebris obvolutus, tuam vocem tamen.

CHORUS. O quam dira molitus es! quomodo sustinuisti sic oculos corrumpere? quis te impulit Deorum?

OEDIPUS. Apollo, amici, Apollo is fuit, qui mala conficit me, qui mihi hunc acerbum invexit casum. In oculos involavit mihi nemo, at ipse ego infelix eos confodi. Quid enim adtinebat me videre, cui quidem videnti nihil erat visu suave?

CHORUS. Ita est, quemadmodum tu dicas.

OEDIPUS. Quid tandem, quaequo, amici, superest mihi, quod et videre, aut amare, aut cujus adfatus accipere cum voluptate possem? Abducite me ex his locis quam celerime, abducite, amici, pestem maximam, diris caput devotissimum, mortaliumque omnium invisaissimum Diis.

CHORUS. Infelix ob istum animum et calamitatem pariter! quia vellem numquam adgnovisses qui sis!

OEDIPUS. Pereat, quicumque is fuit, qui projecto mihi silvestribus in pascuis saeva pedum solvit vincula, et a morte mea liberatum servavit, nulla cum mea gratia! si enim tum perilsssem, non essem amico et mibi tanti doloris caussa.

CHORUS. Id factum et ego vellem.

OEDIPUS. Tunc neque patris peremtor exstissem, nec sponsus dicerer illius a qua natus. Nunc vero miser sum, impiorum filius, sotalem suscepi ex ea quae me ipsum peperit: denique si quid usquam pejus est malo malum, id sortitus est Oedipus.

CHORUS. Nescio quomodo tua laudem consilia: praestantius enim foret tibi non omnino esse, quam caecum vivere.

OEDIPUS. Ista quidem non optima ratione sic confecta esse, ne mihi demonstrare contendere, neque consule amplius. Nescio etenim, si videns inferos adiissem, quibus oculis patrem coram intueri sustinuisse, quibus adeo miseram matrem, quos in duos atrociora admisi scelera, quam quae suspedio lui possint. At, quaequo, jucundumne dices futurum

uisse mihi liberorum adspectum, eo quo progeniti sunt modo, in lucem editorum? haud sane oculis meis umquam. Nec urbem intueri possim, nec moenia, nec Deorum sacra delubra, quibus miserrimus ego, solus virorum, qui Thebis versantur, me ipsum pulcherrime privavi, ipse praedicans ab omnibus expellendum esse impium illum, quem Dii ipsi impurum declarassent, et Laii natum semine. Quam ego scelerum meorum labem quam ipse palam revelassem, rectius oculis hosce intueri poteram? minime sane: sed et auditus fontes, sonique per aures meatus si possent obstrui, non temperassem sic etiam obturare miserum meum corpus, ut caecus simul et surdus essem: quippe sensu carere dulce est in malis. Io Cithaeron, quare me suscepisti? cur non acceptum statim me peremisti, ut numquam hominibus palam facerem unde natus essem? O Polybe et Corinthe, et paterna, ut dicta es, antiqua domus, qualem me pulchritudinis speciem, malorum obductam ulceri, enutristis! nunc enim et ipse malus, et ex malis natus deprehendor. O trivium, et abdita convallis, saltusque, et angustiae in trium viarum compito, quae paternum meum sanguinem meis ipsis a manibus bibistis, ecquid mei meministis adhuc, quale facinus apud vos patrarium, qualiaque deinde, postquam huc veni, commiserim rursus? O nuptiae, nuptiae, genuistis nos, et postquam genuistis, remisistis idem semen, et in lucem edidistis patres, fratres, liberos, sanguinem cognatum, sponsas, uxores, matresque, et quotquot inter homines turpissima censentur flagitia. Sed, quandoquidem loqui haud fas est, quae factu turpia sunt, per Deos obsecro, quam celerrime me alicubi extra urbem occultate, vel occidite, vel in mare abjecite, ubi non amplius me videatis. Ite, miserum virum ne dignemini manu contingere; obtemperate, ne formidetis: mea enim mala nullus valet praeter me ferre mortalium.

CHORUS. At ecum ad ea quae potis commodum advenit Creon, penes quem est et facere et consulere, siquidem solus relictus est tui loco hujus urbis custos.

OEDIPUS. Hei mihi! quonam sermone eum compellabo? quae mihi apud eum merito fides esse possit, qui prius in eum omnimodis repertus sum injurius?

CREON. Non ut derisor, Oedipe, veni, nec ut quidquam tibi exproferem priorum tuarum calamitatum. Sed si mortalium non reveremini

CHORUS. Nec sene nimis est, tot in malitia
q[uod] uero sentiuimus.

CEPHTS. Is there? Is quidem constat
ut nos esse adhuc non certum erit. V.
e. s. dicitur, quodvis tembris obv.

SECRETA. O que é que éas molitas
entomologas? que se importam Desterro?

CECILIA Agnes, alias, Ag
que aussi dans certaines œuvres
et que elle dans les œuvres
de certaines œuvres.

CLIXS Inc., Inc.

卷之三

RE. THE BIRMINGHAM
SCHOOL BOARDS.
RE. THE BIRMINGHAM
SCHOOL BOARDS.
RE. THE BIRMINGHAM
SCHOOL BOARDS.

卷之三

... cum propositum sepulchrum mater constituit et
... sic mors consumptum, nascitur. Quamquam satis
... sit de morte, neque illa per se modo peritum fuisse:
... quam morte non traditur. omnes liberatasque fuisse,
... non enim nullus enim liberatus. Sed fatum meum quo
... est liberatus nonne nescio. nescio quidem ne nisi,
... illa morte ut sunt personae, liberasque futuri sint, vi-
... siones non liberae sunt: et infelices miserandasque meas filii, qui
... amorem meum ad ipsa fecerunt. sed quodcumque ego
... amorem tuum a me misere ad ipsa fecerunt. sed quodcumque ego
... amorem tuum a me misere ad ipsa fecerunt semper, has tibi curae
... non habeo. et si et illa personae acceptabiles semper, has tibi curae
... non habeo. et illa personae amabilis meis eas co-
... nvenire que de te rego. et nulli personae amabilis meis eas co-
... nvenire que de te rego.

OEDIPUS R. K. C.

itā tenere eas mibi
cessimas filias au-
misit sobo-

hoc
adeste,
lentes prius
, ô gnatae , re
s fueram. Enim-
ans quam acerba fu-
superest. Quos enim
ipsae vice spectaculi de-
ad nubilem veneritis aeta-
tae , tot et tanta suspicere de-
parentibus vestris vobisque simul
t? patrem pater vester permit suum ;
ipse satus erat , et ex iisdem suscepit
faec audietis probra. Itane vos quisquam
rus est , ô gnatae ; sed videlicet incoltas vos
necessere erit. At , ô fili Menoecei , quando quidem
es pater. (nos etenim , qui genuimus , ambo perii-
re mendicas , conjugii expertes , huc illuc errantes ,
natae sint ; nec pari eas mecum premi calamitate velis:
rum , quas tantillas vides , omnique destitutas praesidio ,
in quod ad te adtinet. Adnue , ô generose , daque fidem manu.
em , ô filiae , si per aetatem intelligere possetis , multis commo-
dum : nunc vero hoc a me votum habetote , ut , ubicunque opportunum
transigatis aevum , vitaeque meliorem sortem nanciscamini , quam
qui vos genuit pater.

CREON. Satis est. Nam quo te luctus abripit ? Quin intra domum.

OEDIPUS. Parensum est , etsi jucundum non est quod jubes.

CREON. Omnia enim tempestiva pulchra sunt.

OEDIPUS. Scin ergo qua conditione ibo ?

genus, saltem supremi Solis omnium altricemflammam vereamini, r: tale piaculum sic apertum exhibeatis, quod neque terra, nec coelus: amber, neque lux ipsa perferet. Sed quam celerrime hunc intro ablo- cite. Cognatos enim cognatorum mala maxime videre, solosque autre, fas et aequum postulant.

OEDIPUS. Per Deos, quandoquidem meam de te opinionem fefelleri qui vir optimus veneris ad me virum pessimum, obtempera mihi: e: enim tua, non e: mea, loquar.

CREON. Et quidnam est, quod me tam enixe petis?

OEDIPUS. Ejice me ex hac terra, quam occissime, ut sim ubi mer- talium neminem possim adloqui.

CREON. Fecissem utique, ne nescias, nisi prius a Deo exquireret, quid facto opus sit.

OEDIPUS. At illius omnis patet dictio, nempe oportere parvicias me impiumque perimere.

CREON. Sic quidem ista dicta sunt: attamen, ut praesens est ren- status, melius est quaerere quid sit faciendum.

OEDIPUS. Itane ergo de infelici homine Deum consuletis?

CREON. Etenim praesens tua fortuna fidem Deo conciliare possit.

OEDIPUS. Tibi vero mando, teque adhortor, ut eam quae intus ha- cet, ut tibi videbitur, sepeliri cures: hoc enim te tuis officium pre- stare decet. Me vero non est ut postulet paterna haec urbs viventem in- colam habere: sed sine me habitare in montibus, ubi meus dicitur Ca- thaeron ille, quem viventi mihi proprium sepulchrum mater constituit et pater, ut, sicut illi me morti destinaverunt, moriar. Quamquam si: certe scio, me neque morbo, neque alio quovis modo periturum fuisse: non enim umquam morti jam traditus, eruptus liberatusque fuisse: nisi ad aliquod atroc malum essem reservatus. Sed fatum meum qui: ire coepit, eat. Liberorum autem meorum, marium quidem ne mihi Creon, curiam suscipe: viri sunt: proinde, ubicunque futuri sint, vi- catus penuria non laborabunt: at infelices miserandasque meas filias, qui: bus numquam seorsum a me mensa adposita fuit; sed quodcumque eis adtingebam cibi, ejus et illae partem accipiebant semper, has tibi curse esse volo: maximeque te rogo, ut mihi permittas manibus meis eas con- tingere, earumque coram deplorare infortunia. Age, permette, ô rex,

ge, ò generosa stirpe edite; manibus si contingam, ita tenere eas mihi idebor, ut quum viua fruerer. Quid dicam? anne carissimas filias auiio fletus fundentes, meique miseritus Creon dulcissima mihi misit sobois meae pignora? Verumne dico?

CREON. Dicis profecto: ipsae enim ego haec tibi praebeo, sciens uam dudum hujus oblectamenti desiderio tenearis.

OEDIPUS. At tibi prospera omnia eveniant, et te studium ob hoc Deus melius custodiat quam me! O filiae, ubinam estis? buc adeste, venite ad hasce meas fraternalis manus, quae genitoris vestri nitentes prius oculos, ita uti nunc videtis, concinnarunt: qui vobis, ò gnatae, re nec visa nec cognita, genitor extisti unde ipse genitus fueram. Enimvero vos deploro, tametsi intueri non possum, cogitans quam acerba futura sit vita, quae vobis inter homines degenda superest. Quos enim civium adibitis coetus, quae festa, unde non ipsae vice spectaculi deflatae domum reversurae sitii? Ast ubi jam ad nubilem veneritis zetatem, quis ille erit, quis audebit, ò gnatae, tot et tanta suscipere decora, quae generi inhaerent meo, parentibus vestris vobisque simul exitialia? Quid enim malorum abest? patrem pater uester peremit suum; corpus miscuit cum matre, unde ipse satus erat, et ex iisdem suscepit vas, unde ipse natus est. Haec audietis probra. Itane vos quisquam ducet domum? nemo futurus est, ò gnatae; sed videlicet incultas vos innuptasque male periire necesse erit. At, ò filii Menoecei, quando quidem solus tu illis relictus es pater, (nos etenim, qui genuimus, ambo perimus) ne eas patiare mendicas, conjugii expertes, huc illuc errantes, quum tuae cognatae sint; nec pari eas mecum premi calamitate velis: at miserere earum, quas tantillas vides, omnique destitutas praesidio, praeterquam quod ad te adtinet. Adnue, ò generose, daque fidem manu. Vos autem, ò filiae, si per aetatem intelligere possetis, multis commonerem: nunc vero hoc a me votum habetote, ut, ubicumque opportunum erit, transigatis aevum, vitaeque meliorem sortem nanciscamini, quam qui vos genuit pater.

CREON. Satis est. Nam quo te luctus abripit? Quin intra domum.

OEDIPUS. Parensum est, etsi jucundum non est quod jubes.

CREON. Omnia enim tempestiva pulchra sunt.

OEDIPUS. Scia ergo qua conditione ibe?

CREON. Dices, tuncque sciam, quum audiero.

OEDIPUS. Ut terrae hujus finibus procul me exterminet.

CREON. Quod a me petis, in Deo situm est.

OEDIPUS. At Deis, si quis alius, invitus sum ego.

CREON. Proinde consequens id occiter.

OEDIPUS. Verumne dicas?

CREON. Quipplini? quod enim non sentio, hand loqui solebam.

OEDIPUS. Jam ergo me hinc abduc.

CREON. Vade igitur amissis pueris.

OEDIPUS. Ne quaeso illas a me divelle.

CREON. Ne obtainere cuncta postules: nam quae obtinuisti non tibi in commodum vitae cesserunt.

CHORUS. O patrias Thebae incolae, adspicite; hic Oedipus celebrata solvit aenigmata, optimusque vir fuit, qui non favorem vium nec fortunas respexit, in quantam procellam dirae calamitatis cedit. Quare observans donec supremum illum diem videris, qui mortalis natus sit beatum praedices, priusquam vitae transierit, nihil triste passus.

FINIS OEDIPI REGIS.

SOPHOCLES

SOPHOCLIS
OEDIPUS COLONEUS.

Гом. I.

V

DRAMATIS PERSONAE.

OEDIPUS.

ANTIGONE.

HOSPES.

CHORUS ATTICORUM SENUM.

ISMENE.

THESEUS.

CREON.

POLYNICES.

NUNTIUS.

SOPHOCLES OEDIPUS COLONEUS.

OEDIPUS. Caeci senis filia Antigone, quaenam ad loca, quorumve
minum ad urbem pervenimus? Quis erronem Oedipum hodie exiguis
scipiet donis, modicum petentem, et adhuc modico minus accipientem,
que tamen contentum? Namque me aerumnae, et longa aetas, tertio-
ue loco generosa animi indoles haec boni docent consulere. Sed, δ filia,
quem hominem vides vel profana in exedra sedentem, vel sacro in luco,
ste me et colloca, ut percontemur quo tandem in loco simus. Peregrini
im venimus, ut a civibus edocti, quod facto opus sit, exsequamur.

ANTIGONE. O calamitose pater Oedipe, turres quae cingunt oppidum,
tantum videre licet, procul sunt: locus autem hic sacer est, ut mani-
stis ex indiciis colligo, quippe qui lauro, olea et vitibus crebris consitus
t; intus vero frequentes lusciniae dulces ore fundunt sonos. Huc con-
de in hoc rudi saxo; longiorem enim quam pro sene confecisti viam.

OEDIPUS. Colloca nunc me et custodi caecum.

ANTIGONE. Satis longa consuetudine adsuevi hoc facere, ut me mo-
ni opus non sit.

OEDIPUS. Potesne, quaequo, certum me facere, quo loco constiterimus.

ANTIGONE. Athenas quidem novi; sed locum hunc ignoro. Illud
in nobis dixit rogatus quivis viator. Sed quis hic locus sit, visne ut
egressa exquiram?

OEDIPUS. Admodum, filia; idque maxime, num sit habitabilis.

ANTIGONE. Atqui habitatus est. Sed abire me non opus esse arbitror:
cum enim virum prope nos video.

OEDIPUS. Accidentemne huc et festinantem?

ANTIGONE. Quin jam praesentem. Itaque quidquid e re tua videbi-
r, proloquere; nam vir adest, quem dixi.

OEDIPUS. O hospes, postquam ex hac audivi, quae pro me et pro
videt, te opportunum advenire speculatorem, qui ea nobis expediatur,
quibus incerti sumus — /

HOSPES. Priusquam plura scisciteris, ex ista sede abi: nam tensio-
cum, quo intrare nefas est.

OEDIPUS. Quis ergo locus est? Cui Deorum sacer est?

HOSPES. Quem neque tangere, nec habitare fas est. Terribiles om-
nibus tenent Deae, Terrae et Erebi filiae.

OEDIPUS. Quasnam, auditu venerando nomine, invocaverim?

HOSPES. Omnia cernentes Eumenidas eas appellare solet hic populus,
sed alia alibi placent.

OEDIPUS. Utinam ergo propitiae me accipient! quippe ex hoc non
excessero umquam.

HOSPES. Quid hoc rei est?

OEDIPUS. Signum ad fortunas meas pertinens.

HOSPES. Haud sane privatim te ex hoc loco abigere ausim: sed mihi
cives delata rogabo quid facto opus sit.

OEDIPUS. At per Deos te obsecro, hospes, ne me tales mendacii
ita despiciat habeas, ut nolis mihi declarare, quae te enixe rogo.

HOSPES. Significa quid velis; non enim a me contemtus eris.

OEDIPUS. Quis hic locus est, obsecro, in quo constitimus?

HOSPES. Quae quidem ego scio, ex me audies omnia. Locus hunc
dem totus sacer est; tenet autem eum verendus Neptunus, et igitur
Deus Titan Prometheus; quodque nunc calcas solum, id terrae
appellatur aereum limen, Athenarum firmamentum: at vicina arvorum
strem Colonum praesidem suum gloriantur esse, atque ex eo come-
nione omnes appellati sunt. Haec ita sunt, ut dico, hospes, non
ma magis quam ipso usu nota.

OEDIPUS. Numinam hisce in locis habitant homines aliqui?

HOSPES. Certe, et quidem ab hoc deo nomen habentes.

OEDIPUS. Regnumne quispiam hic tenet, an penes multitudinem
imperium est?

HOSPES. Haec loca a rege, qui urbi praeest, gubernantur.

OEDIPUS. Is vero quisnam est, qui jure et viribus dominatur?

HOSPES. Theseus vocatur, Aegei, qui ante eum regnavit, filius

OEDIPUS. An ergo aliquis ex vobis nuntius ad eum ire velit?

HOSPES. Nuntiaturusne aliquid, an effecturus ut huc se conferat?

OEDIPUS. Ut parvo pro beneficio magnum lucrum auferat.

HOSPES. Et quid opis ab homine caeco adferri possit?

OEDIPUS. Quae dicturi sumus, caeca non sunt, sed omnia clara et tispicua.

HOSPES. Scin', hospes, quomodo ab errore tibi caveas? si quidem es, videtur, generosus, praeter calamitatem tuam. Iste mane, ubi adaptisti, donec ego popularibus hujus pagi, non urbis incolis, haec nuntem: illi enim decernent, utrum oporteat te manere, an hinc abscedere.

OEDIPUS. O filia, anne abiit jam hospes?

ANTIGONE. Abiit. Proinde omnia tibi, pater, liberum est otiose propriei: nam ego sola adsum.

OEDIPUS. O venerandae, terribiles adspectu Deae, quandoquidem terra est prima hujus terrae sedes ad quam diverti, ne Apollini et mihi sis iniquae. Is enim, quum multas illas mihi praenuntiaret calamitates, mea praedixit post longum tempus requiem malorum fore, ubi, quum enissem in fatalem mihi regionem, apud venerandas Deas sede et hospitio exciperer, ibi me finitum esse aerumnosam vitam, cum lucro quiete eorum qui me recipierent, cum damno vero eorum qui me ejecissent. Ita autem exitum promisit significatum iri mihi vel terrae motu, vel mitru, vel fulgure. Enimvero haud dubie intelligo, me ad hunc lucum prospero a vobis augurio adductum fuisse, vobisque viae ducibus: alios in haud umquam iter sic temere faciens, in vos primas incidisem, sibius in sobrias, atque in hac veneranda rudi sede consedisem. Quare ubi demum, ô Deae, juxta Apollinis responsa concedite, ut quocumque modo vitam finiam; nisi forte non satis malorum habere videor, qui impetuis conflictor aerumnis, iisque maximis quas humana sors ferat.

Sile, ô dulces filiae antiqui Erebi, age, ô quae magna a Pallade nomines, Athenarum nobilissima civitas; misereat vos hujus miserrimae umae Oedipi: non enim hoc meum pristinum corpus est.

ANTIGONE. Sile. Ecce enim hic veniunt aetate quidam provecti viri, specturi ubi sedeas.

OEDIPUS. Silebo: tu vero me duc ex via et absconde in luco, donec idero quosnam hic conferent sermones: nam in explorando inest cautio num quae agenda sunt.

CHORUS. Dispice: quisnam erat? ubi moratur? quonam evanit ex hoc loco erumpens, ille omnium maxime insatiabilis? Videsne eum? insperat, inclama ubique. Profecto vagus quis est exterus ille senex. Alioquin inaccessum lucum haud subiisset hunc indomitarum virginum, quas domine compellare veremur, quasque praeterimus aversis oculis, compresca voce, tacite nobiscum bene ominata cogitantes. Nunc vero aliquem venisse ferunt, nihil ista reverentem, quem ego circumspectans personam hemus nondum possum videre, sicubi delitescit.

OEDIPUS. Ille ego adsum: nam, ut aiunt, voce video.

CHORUS. Vah, vah! gravis adspectu, gravis et auditu.

OEDIPUS. Ne me, obsecro, pro legum contemtore habeatis.

CHORUS. Jupiter propulsator! Quisnam hic est senex?

OEDIPUS. Haud sane felicitatis praecipuam sortem nactus, δέκα
hujus praesides: et hoc re ipsa ostendo. Alioqui non sic alienis
gressus meos regerem, nec grandis parvo miterer fulcro.

CHORUS. Hei, hei! Caecus ergo es, infelix, et senex, ut coram
est. Sed haud sane, quantum per me licebit, his noxam addes, οὐδείς
diris devovearis. Transis enim, transis. Sed ne irruas in taciturnum
heribidum lucum, ubi crater aquae liquati mellis latice miscetur. Καὶ
infelix hospes, diligenter cave: retrocede, abi. Procul jam a lumine
tro te penetrasti. Audisne, δέ aerumnose mendice? si quid me vis,
monesque mecum miscere cupis, e sacro primum loco egredere, εἰ.
fas est omnibus, loquere; prius vero tempora me adfari.

OEDIPUS. O gnata, quo me convertam?

ANTIGONE. O pater, civium moribus congrua facere nos decet, οὐ
dentes, ut oportet, nec invitatos.

OEDIPUS. Adprehende igitur me.

ANTIGONE. Adprehendo autem.

OEDIPUS. O hospites, ne, quae so, injuria adficiar, quum, νο
ut obtemperem, hinc abscessero.

CHORUS. Haud sane te quisquam, δέ senex, ex isto, quo con
mus, loco invitum abduces.

OEDIPUS. Ulteriusne igitur adhuc progrediar?

CHORUS. Procede longius.

OEDIPUS. Adhucne?

CHORUS. Promove, puella, ulterius; tu enim quantum velimus infligis.

ANTIGONE. Sèquere hac, sequere, ut potes, infirmo pede, pater, te duco. Peregrinus peregrina in terra sustine, & miser, quod civitas osum ducit, idem et tu odisse, atque colere quod ipsa colit.

OEDIPUS. Duc me ergo, filia, ut pie nos gerentes dicamus vicissim audiamus, et necessitati ne reluctemur.

CHORUS. Iстic consiste, nec ultra hoc limen amplius pedem promove.

OEDIPUS. Siccine?

CHORUS. Satis est, inquam.

OEDIPUS. Num sedebo?

CHORUS. Flexis modice genibus, extremo in saxo obliquus subside.

ANTIGONE. Pater, hoc meum officium est, hei mihi! placide gressus dirigere. Senile corpus in caram meam manum inclina.

OEDIPUS. Heu infelicem calamitatem!

CHORUS. O miser, quandoquidem mihi nunc obtemperas, dic, quis genuit mortalium, quis tam aerumnosus duceris? quanam te patria um esse audiam?

OEDIPUS. O hospites, extorris sum. Sed ne—

CHORUS. Quid est quod renuis, senex?

OEDIPUS. Ne, quaeso, me roges qui sim, nec ultra perge inquire.

CHORUS. Quid hoc rei est?

OEDIPUS. Calamitosum genus.

CHORUS. Narra, quaeso—

OEDIPUS. Hei mihi! filia, quid dicam?

CHORUS. Quo generatus es semine: paternum nomen ede, hospes.

OEDIPUS. Hei mihi! quid agam, filia? heu!

ANTIGONE. Dic, siquidem ad incitas redactus es.

OEDIPUS. Atqui dicam. Haud enim celare possum.

CHORUS. Diu cunctamini: age, properate.

OEDIPUS. Nostisne Laii quamdam progeniem?

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. Genusque Labdacidarum?

CHORUS. Pro Jupiter!

OEDIPUS. Infelicem Oedipum?

CHORUS. Tunc ergo ille es?

OEDIPUS. Ne quem dictis ex meis metum concipe.

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. Infelix ego!

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. O filia, quid nobis actatum fiet?

CHORUS. Excede, abite ex hac regione.

OEDIPUS. Sed quae prius promisiisti, qui efficies?

CHORUS. Neminem ultio divina manet, qui malum male n[on] fecerit. fraudus pro fraude retributa auctori pro gratia dolorem refert. Tu vero des has linquens, quam ocissime te ex terra mea abripe, ne quod in civitati meae negotium facessas.

ANTIGONE. At, o verecundi hospites, quandoquidem sententia meum patrem non sustinuistis audire, facta memorantem haud spem missa, saltem obsecro, infelicem me miseramini, quae pro mea supplico, non caecis vos intuens oculis, tanquam si vestro eumenio prognata essem, ut vos miseri reverentia moveat. In vobis, haud ac in Deo, spes nostrae resident. Sed agite, adnuite insperatum beneficium. Per ego te, si quid tibi ex animo carum est, obtestor, seu pro te, seu uxori, sive possessio, sive Deus. Non enim, quantumvis incedo, reperias hominem, qui, si Deus trahat, possit effugere.

CHORUS. At scito, filia Oedipi, nos vestra calamitate moveri. Pariter hujusque nos misereat: sed Deorum iram timentes nihil possumus, quae tibi modo diximus, mutare possumus.

OEDIPUS. Quid praeclara, quaeso, prodest existimatio, quidve egregiae decus, quam facta non comprobant? siquidem Athenas esse religiosissimas, unamque omnium civitatum hospitem malis servare, unamque opem ferre posse. Mibi vero ubinam ista sunt postquam me ex ista sede submovistis, me expellitis, solius ob nominis? non enim me ipsum, neque facta mea metuitis. Nam facta adtinet, sunt illa, satis hoc certo scio, sunt potius hominem passi, quam inferentis, siquidem fas mihi sit vera tibi dicere, matre et patre, quorum causa me abhorres. Quomodo enim malum dici possim, qui injuriam ante passus, feci vicissim? adeo sciens fecisset, ne sic quidem censeret malus. Nunc vero imprudente

quo veni, delatus sum: a quibus non possum non esse. illi tamen me perdiderunt. Quapropter impunitus per Deos impunitus sum. impunes. ut ne priore excitatis e sede, ita servatis et nos. Tunc etiamne inquietus, tamen Deos nihili facere valorem. sed omnia eis regata. si quis inter mortales pius est, respiciet quaeque nimis. scilicet inquit invenimus reminem umquam effugientem leviterem. Si Deorum causa faciemus Arrianarum splendorem ne obscura, facies anguis alii tamen. sed in me simplicem fide tua fretum accepti, libera me et conserva. neque, membra raput adspectu foedum intrens, commoda me actione. Tunc enim se terpiusque, et commoda civibus hunc forens. quoniam auctoritas quis auctoritatem habens, qui princeps veter est. tunc auctor ex me nulla personescit; at interea me, quaeso, in me ut in te.

CHORUS. Necesse est, ô senex, et nunc regnandum concibit consilia tua: haud enim parum in iis esse momenta sermone tuus indicat. Sed mihi suis erit, si terrae hujus moderationibus declarabatur.

OEDIPUS. At ubi est regionis hujus rex, horum es?

CHORUS. Paternam urbem habitas. At qui me hoc evocavit speculator, eum etiam vocaturus abiit.

OEDIPUS. Ecquam putatis caeci hominis illum curam aut respectum habiturum, ut huc se conferre non gravetur.

CHORUS. Admodum, ubi tuum nomen audierit.

OEDIPUS. Quis vero est, qui hoc ei nuntiabit?

CHORUS. Longa via est: multa autem viatorum dicta solent dispergi, quibus ille auditis, me vide, aderit. Multa enim, ô senex, tui nominis fama ubique dimanavit, ut, licet spisso gradu viam ingressus fuerit, tuo auditu nomine celeriter adventurus sit.

OEDIPUS. Sed fortunatus veniat suaequae ipsius urbi, et mihi! Quis enim bonus non est sibi ipsi amicus?

ANTIGONE. O Jupiter! quid dicam? quid cogitem, pater?

OEDIPUS. Quid rei est, cara Antigone?

ANTIGONE. Mulierem video prope ad nos venientem, procero equo vectam, cui faciem obumbrat impositus capiti Thessalicus galerus. An ea est? an non est? an fallor animo? et aio, et nego, nec quid credam certum est. Perii! non alia est: permulcit me blandus accendentis adspexit, manifestumque facit solius Ismenes hoc esse caput.

OEDIPUS. Quid dixti, nata?

ANTIGONE. Filiam tuam, meamque me videre sororem. Sed loquenterem eam actutum adgnosces.

ISMENE. O gemina patris et sororis dulcissima mihi adloquia, cum aegre vos repertos nunc prae dolore aegre adspicio!

OEDIPUS. Venistine, & filia?

ISMENE. O pater miserabilis adspectu!

OEDIPUS. O sata mecum ex eodem sanguine?

ISMENE. O miserrimum genus!

OEDIPUS. Adesne tandem filia?

ISMENE. Non quidem sine meo labore.

OEDIPUS. Amplexere me, filia.

ISMENE. Amplexor simul duos.

OEDIPUS. O hancce et me —

ISMENE. Infelicemque me tertiam!

OEDIPUS. Cur autem venisti, filia?

ISMENE. De te solicita, pater.

OEDIPUS. Meine desiderio?

ISMENE. Et ut nuntium ipsa tibi adferrem veni cum unico hoc ex famulis fideli.

OEDIPUS. Tui autem adolescentes fratres quid nunc agitant?

ISMENE. Quod agunt, agunt: verum atroci versantur in periculis.

OEDIPUS. Quam prorsus illi ad Aegyptias leges ingenium conformatum habent et vivendi modum! Ibi enim viri intus sedent telam texentes: uxores vero foris quae ad victimum pertinent procurant identitatem. Sic ex vobis, & filiae, quos par erat mei curam suspicere, hi domi devident, ut innuptae puellae: vos vero illorum vice propter me infelices aerumnas perpetimini. Et haec quidem ex quo pueritiam egressa est, firmitasque accessit corpori, semper mecum infelix oberrans, senem non ducit, saepe quidem per asperas silvas jejuna nudipesque vagans, ne etiam imbrues solisque ardores perpessa, posthabetque commoda quibus defrui poterat, ut pater ne victu careat. Tu vero, & filia, antea quidem domo egressa, clam Thebanis, patri renuntiasti quaecumque de me edita fuerant oracula; custosque mei fidelis exstitisti, quo tempore patria e terra

pulsus sum. Nunc vero quem rursus nuntium, Ismene, patri adfer? et tibi fuit domo proficisciendi caussa? utique enim haud vacua venis, is hoc scio: vereor ne mihi pavorem nunties aliquem.

ISMENE. Ego quocunque laboris pertuli, pater, dum investigarem onam in loco versareris, narrare supersedebo: nolo enim male bis aibi, aerumnas ferendo, easque rursus memorando. Sed quae infelices intuos filios exorta sunt mala, ea nuntiatum veni. Prius enim in una insenserant voluntate, Creonti solium concedere, nec inquinare urbem, secum reputantes veterem generis labem, qualis tuam occupaverit hamatosam domum. Nunc autem a nescio quo Deo immissa, vel scelus ex animo orta, miserrimos incessit atrox contentio, uter principatugioque potiretur imperio. Ac minor quidem natu priorem aetatem Polycen throno submotum patria ejecit. Ille vero, ut vulgo apud nos fertur, Argos profectus exsul, adfinitatem comparat novam, sociamque suorum sibi adjungit manum: ratus scilicet Argivos ultiōrem suam impientes Cadmi solum continuo occupaturos, seque ab illis ad astralatum iri. Atque haec, ô pater, haud nudis modo ventilantur sermonis, sed re ipsa geruntur: tuorum vero laborum si qua Dii misericordiant, praenoscere nequeo.

OEDIPUS. Anne ergo umquam opinata es, Deos mei curam aliquam habitueros, ut salutem consequar aliquando?

ISMENE. Admodum, pater, editis nuper oraculis freta.

OEDIPUS. Quaenam illa sunt? quid futurum significant, filia?

ISMENE. Fore aliquando, ut salutis suae caussa te illinc homines situm vivumque expetant.

OEDIPUS. Quis vero ab homine ita, ut ego sum, male affecto juui possit?

ISMENE. In te situm esse illorum robur fatidicae sortes confirmant.

OEDIPUS. Quando amplius non sum, tunc ergo vir insignis fio.

ISMENE. Nunc enim Dii te erigunt; prius autem perdiderunt.

OEDIPUS. Senem vero erigere frivolum est, qui juvenis concidit.

ISMENE. Atqui scito Creontem idcirco tibi mox adfuturum.

OEDIPUS. Quid facere cogitat, ô filia? rem mihi declara.

ISMENE. Prope terram Thebanam te collocaturi sunt, ut habeant te idem in sua potestate, tu vero ne fines terrae intrare possis.

OEDIPUS. At quae foris jacentis utilitas erit?

ISMENE. Tumulus tuus in peregrino solo illis erit gravis.

OEDIPUS. Vel sine Dei monitu hoc quivis per se facile molitur.

ISMENE. Ob hanc igitur caussam te, prope terrae suae firmatum, nec ubi tui juris sis, adserere sibi gestiunt.

OEDIPUS. An etiam humo Thebana me contegent?

ISMENE. Sed hoc cognatae caedis non sinit piaculum, patre.

OEDIPUS. Ergo me numquam in sua potestate habebunt.

ISMENE. Ergo hoc erit aliquando Cadmeis grave.

OEDIPUS. Quonam eveniente, ò filia, casu?

ISMENE. Tua ex ira, quando tumulo insistent tuo.

OEDIPUS. Quae dicas autem, a quo audita renuntias, filia?

ISMENE. A legatis Delphos consultum missis.

OEDIPUS. Et haec propter me eventura esse Apollo confirmavit?

ISMENE. Sic aiunt qui Delphis Thebas reversi sunt.

OEDIPUS. Alteruterne haec audivit meorum filiorum?

ISMENE. Uterque pariter, et norunt probe.

OEDIPUS. Itane, his auditis, scelestissimi illi regni cupiditatem desiderio praeponunt?

ISMENE. Doleo equidem haec audiens, fero tamen.

OEDIPUS. At illis Dii neque fatalis hujus contentionis faces evanquunt, et penes me sit istius pugnae exitus, quam nunc conseruant, invicem in se arma inferentes: ut neque qui sceptra solent nunc tenet, iis potiatur amplius, nec qui in exsilium pulsus est, recipiatur denuo; qui quidem parentem me suum, quem ignorat adeo patria ejiceret, nec retinuerunt, nec tutati sunt; sed iis ad arbitribus domo et fortunis eversus expulsus fui, atque exsul renuntiatus. A forte dicas hanc mihi cupienti gratiam tum fuisse a civibus, ut parentem concessam. Haud sane se ita res habet. Nam statim primo die, indignatione flagraret mihi animus, morique dulcissimum esset milia lapidibus obrui, nemo comparuit, qui istam mihi expleret cupiditatem vero temporis lapsu jam omnis dolor mollitus esset, animadvensemque irae exaestuantis impetu acerbiores me, quam pro delictis, nam de me sumsisse, tunc demum me civitas quidem longo post tempore finibus invitum ejicit; illi vero, patris pulchra soboles, patri

ent opem ferre, id praestare renuerunt: sed, quia ne verbulo qui-
caussam meam tueri adgressi sunt, extorris illis et mendicus vagor.
ex hisce virginibus, quantum illis per sexum licet, victum paratum
eo, et securam sedem, et dulcia liberorum ministeria. Illi autem,
e postposito, maluerunt thronos et sceptra regere, imperioque po-
urbis. Sed numquam me auxiliatorem habebunt, nec umquam Cad-
hujus regni laetum percipient fructum. Hoc ego novi, hujusque
ula audiens, simulque reputans mecum vetera responsa, quae mihi
a effecta dedit Apollo. Proinde Creontem mittant, qui me arcessat,
si quis alias in urbe pollet viribus: si enim vos, ô hospites, cum
venerandis populi vestri praesidibus Deabus, auxilio mihi velitis
sse, huic quidem urbi magnum sospitatorem comparabitis, meis au-
t inimicis malum.

CHORUS. Profecto dignus es, Oedipe, tuque, et virgines hae, mi-
cordia. Quoniam vero hac oratione te servatorem huic urbi polliceris,
te in rem tuam sint, de iis admonitum te volo.

OEDIPUS. O carissime, interpres mihi sis omnia facere parato.

CHORUS. Statue igitur piaculae sacrum Deabus hisce, ad quas pri-
m venisti, et quarum calcasti solum.

OEDIPUS. Quibus modis, ô hospites? docete me.

CHORUS. Primum quidem sacra perenni ex fonte adfer libamina, pu-
admovens manus.

OEDIPUS. Quid vero, quando purum laticem hausero?

CHORUS. Crateres sunt, artificis periti opus, quorum capita gemi-
que ansas cingito.

OEDIPUS. Frondene an lana? aut quonam modo?

CHORUS. Ovis juvenculae lana recens detensa involvens.

OEDIPUS. Esto: quod vero reliquum, qui me expedire convenit?

CHORUS. Libationes fundere ad orientem solem conversum.

OEDIPUS. An hisce fundam, quas modo dicebas, hydriis?

CHORUS. Ternos quidem liba latices: novissimum vero cratera to-
m effunde.

OEDIPUS. Quonam hunc replebo liquore? hoc quoque me doce.

CHORUS. Aqua mulsa: temetum ne addito.

OEDIPUS. At ubi hoc libamine herbida terra rigata fuerit, quid tum?

CHORUS. Ter novem positis ab utraque manu ramis oleae, his aplica precibus.

OEDIPUS. Haec audire gestio; maxima enim sunt.

CHORUS. Ut eas vocamus Eumenidas, benivolo ut anime super accipient sospitentque, tu quidem ipse pete, aut si quis alius pat secrete et submissus loquens, non elata voce; deinde abi, nec regre. Et haec si feceris, audacter tibi adstitero: alias metuerem, & hospe.

OEDIPUS. Auditisne, & filiae, hosce hospites hujus loci incolae?

ANTIGONE. Audivimus quidem: proinde quod facta opus est.

OEDIPUS. Obire equidem haec non possum; impediatur enim malo debilitate et caecitate; vestrum autem altera illuc se confundat, administret. Animam enim vel unam, aequa ac mille, pia fide perficere posse arbitror, si benivola adsit. Quare agite, o ciuius modo me solum ne linquite: haud enim possem desertus ingratis renensque duce.

ISMENE. At ego sacra haec peractura ibo: locum vero, ubi sacra omnia inveniam, noscere volo.

CHORUS. In ulteriori hujus luci parte: si qua autem re incolae est, qui dicet, incola.

ISMENE. Illuc ergo pergam: tu vero, Antigona, patrem hic Parentibus enim si quis impenditur labor, molestus ille videri non.

CHORUS. Grave quidem est sopitum jamdiu malum, & hospes, citare; tamen audire cupio —

OEDIPUS. Quidnam?

CHORUS. Miserandum inexplicabilem istum dolorem, quo confundit.

OEDIPUS. Ne, per hospitalitatem tuam quaeso, ista retegas. Iam mihi contigerunt facta.

CHORUS. Late diffusam et nondum desinentem cupio, hospes, summa recte cognoscere.

OEDIPUS. Hei mihi!

CHORUS. Morem gere mihi, obsecro.

OEDIPUS. Heu, heu!

CHORUS. Obtempera: etenim ego, quantum tu vis, facilem me pr.

OEDIPUS. Sustinui pessima, hospites, sustinui; at sane in testis mihi sit Deus. Horum nihil sponte admissum fuit.

CHORUS. Sed quonam auctore?

OEDIPUS. Nefario in toro civitas me insciuum nuptiarum irretivit noxa.

CHORUS. Matrisne, ut audio, nefandum torum implesti?

OEDIPUS. Hei mihi! Mors quidem est haec audire, ô hospes: haec autem duae ex me —

CHORUS. Quid ais?

OEDIPUS. Filiae, duae autem noxae —

CHORUS. Pro Jupiter!

OEDIPUS. Communis matris editae sunt partu.

CHORUS. Tuae sunt ergo filiae, simulque patris sorores sul.

OEDIPUS. Eheu!

CHORUS. Eheu sane. Infinitorum reciprocationes malorum passus es.

OEDIPUS. Gravissima passus sum nec obliviscenda.

CHORUS. Fecisti —

OEDIPUS. Non feci.

CHORUS. Quid ita?

OEDIPUS. Donum accepi, quod ut in me miserrimum conferret ci-
tatis, utinam numquam promeritus fuisse.

CHORUS. Miser, quid ergo? patrastine caedem —

OEDIPUS. Quidnam id est? quid sciscitaris?

CHORUS. Patris?

OEDIPUS. Papae! alterum refricas vulnus.

CHORUS. Interfecisti —

OEDIPUS. Interfeci. Sed est mihi —

CHORUS. Quid, queso?

OEDIPUS. Justa quaedam caussa.

CHORUS. Quidum?

OEDIPUS. Declarabo tibi. Etenim inscius occidi et perdidii: lege au-
m purus, imprudens hanc noxam subii.

CHORUS. Atqui eccum nobis rex adest Aegei filius Theseus, fama
la accitus.

THESEUS. Quum ex multorum sermone mihi dudum innotuerit,
uentis vulneribus tibi confosso fuisse oculos, facile te, ô fili Laïi,
mosco; quumque huc iter faciens de te audierim, eo certius nunc
io te coram mihi adesse. Habitus enim tuus, tuaque miseranda facies,

satis indicant qui sis: tuique miseritus percontari te volo, infelix Oedipus, quidnam a civitate et a me supplici prece petitum venisti, tuique ipsa et haec tua infelix comes. Expone quid velis: rem enim admodum difficilem dixeris, quam tibi praestare renuerem. Enimvero memini, hospitem, ut tu nunc es, peregrino in solo educatum fuisse; plausque, postquam viribus adolevit aetas, certamina extra patriam obii, periculis objectans caput: ideo neminem, hospes qui sit, ut tu nunc es, aversabor, quin operam ad ejus salutem conferam. Scio enim hominem me esse, nihilque certiorem mihi esse, quam tibi, crastinae usuram.

OEDIPUS. Theseu, tua generositas brevi sermone emicuit, ut prius tantum mihi verbis opus sit. Tu enim ipse dixisti, qui sim, ex patre genitus, quaque ex terra venerim, ita ut nihil mihi supercedum, quam quid velim, et sic oratio tota peracta est.

THESEUS. Id ipsum jam expone, ut liquido sciам.

OEDIPUS. Dono tibi datus venio meum miserum corpus, ad ipsius non aestimandum: at potior est ex eo utilitas, quam formae species.

THESEUS. Quid autem lucri te adferre praedicas?

OEDIPUS. Tempore suo id rescies: nondum cognoscere licet.

THESEUS. Quando ergo palam fiet commodum ex te oriundum?

OEDIPUS. Quum ego mortuus fuero, et tu me sepeliveris.

THESEUS. Postrema vitae postulas; quae vero media sunt, vel obivione prateris, vel nihili facis.

OEDIPUS. Quippe media illa eodem mihi conferuntur.

THESEUS. At sane exigua est, quam petis, gratia.

OEDIPUS. Vide tamen: non parvum, non utique, certamen hoc.

THESEUS. Tuisne liberis, an dicis mihi?

OEDIPUS. Illi ut in patriam revertar cogere me volunt.

THESEUS. At si id cupiunt, ne tibi quidem exsulare honestum est.

OEDIPUS. At ne quidem illi patriam habitare, quando ipse posbam, permiserunt mihi.

THESEUS. O demens, damnosum est irae indulgere, si quis venit in malis.

OEDIPUS. Ubi me audieris, tunc admone: nunc vero desine.

THESEUS. Doce: non enim, nisi re cognita, me decet loqui.

OEDIPUS

OEDIPUS. Sustinui, Theseu, atrocia super malis mala.

THESEUS. Num veterem illam generis labem innuis?

OEDIPUS. Minime; quandoquidem ista totius Graeciae sermonibus celebrantur.

THESEUS. Quoniam ergo graviori, quam pro humana sorte, laboras tali?

OEDIPUS. Sic res habet mihi. Patria mea expulsus sum a meis ipsius iis; nec umquam mihi concessum redire, utpote parricidae.

THESEUS. Cur, quaeso, te arcesserent, si tibi seorsum habitandum set?

OEDIPUS. Eo adigit illos divinum oraculum.

THESEUS. Cujusnam mali metum incutunt Deum responsa?

OEDIPUS. Nempe in fatis esse, ut ab hujus terrae caedantur incolis.

THESEUS. At qui futurum est, utrupto foedere mutuis certemus odii?

OEDIPUS. O carissima Aegei proles, Diis solis datur non senescere, et mori quidem umquam: cetera autem omnia miscet cunctorum domitorum tempus. Absumitur enim vigor terrae, absumitur et corporis, peritque ies, succrescitque perfidia: nec eadem semper adspirat aura nec inter nicos, nec civitati erga civitatem. His enim nunc quidem, illis vero, terjecto tempore, jucunda fiunt amara, rursusque amica. Sic Thebarum si nunc, servato tecum foedere, res in tranquillo sint, infinitum tamen ocedens tempus noctes diesque gignit infinitas, in quibus praesentem recordiam, pactamque junctis dextris fidem, leves ob caussas dissipant: ubi leto sopitum humoque conditum meum corpus, ossaque olim sida calidum eorum sanguinem bibent; si modo Jupiter est Jupiter, et vis filius Apollo verax. Verum, haud enim jucundum est tacendas res mihi, sine me iis immorari, a quibus orsus sum; promissis tuis modo meas, fidemque serves: nec umquam dices Oedipum inutilem loci ius incolam te accepisse, si quidem Dii me non fecellerint.

CHORUS. O Rex, jamdudum hic vir haec et talia commoda huic terrena praestiturum se praedicat.

THESEUS. Quis, quaeso, benivolentia non complectatur tales virum, i primum quidem hospitalis apud nos ara semper communis est? Deinceps Dearum ingressus, terraeque huic et mihi tributum haud exim pendit. Quorum ego religione motus, numquam ejus repudiabo

TOM. I.

X

gratiam; contra autem in hac terra sedem ei praebbo. Sive hic sunt
est, hospiti manere, tibi eum tuendum committam; sive suave est ut
cum ire, horum utro voles, per me licet, utere, Oedipe; sic enunci-
opem feram.

OEDIPUS. O Jupiter, talibus viris dignam rependas gratiam!

THESEUS. Quid ergo vis? domumne meam abire?

OEDIPUS. Utinam fas esset mihi! at hic est locus —

THESEUS. In quo quid es facturus? non enim ob sistam.

OEDIPUS. In quo eos superabo, qui me ejecerunt.

THESEUS. Uberem praedicas fructum tuae apud nos mansionis.

OEDIPUS. Si quidem promissis tuis stas, dum haec praestitero.

THESEUS. Mea quidem causa confide: numquam te prodam.

OEDIPUS. Haud equidem te juramento, ut infidum, adligabo.

THESEUS. Haud enim sic plus, quam nudo promisso ferres.

OEDIPUS. Quomodo igitur facies?

THESEUS. Cujusnam te rei maxime tenet metus?

OEDIPUS. Venient viri —

THESEUS. At istis curae hoc erit.

OEDIPUS. Vide, si me relinquis —

THESEUS. Ne me quid facto opus sit doce.

OEDIPUS. Timenti ita necesse est.

THESEUS. At meum cor non timet.

OEDIPUS. Nescis quas minas —

THESEUS. Scio equidem te neminem hominem hinc abducturum
gratiis meis. Multas quidem minas, multaque inania verba ira solle-
ferre; sed quando mens ad se redit, evanidae abeunt minaciae. Sic
etiamsi forte eo processerunt ferociae, ut atrocissima quaeque mina-
tur circa tuam reductionem, longum videbitur, sat scio, nec nra
quod huc venientibus emetiendum erit pelagus. Bono igitur te esse
mo, vel absque mea providentia, aequum esse censeo, si te hu-
xit Apollo: tamen etiam me absente, scio tutelam tibi fore nomen
ne qua laedaris injuria.

CHORUS. Optimam, hospes, equis gaudentis hujus regionis in-
venisti, candidum Colonum, ubi viridianibus in vallibus maxime fre-
querulos fundit modos canora luscinia, nigrantem incoleans hederae.

terramque Dei frondosam silvam, multiplici pullulantem fructu, solis
inaccessam radiis, tutamque ab omnibus hiemis ventis, ubi bacchans
imper Dionysus inambulat, divinarum nutricium comitante coetu. At
selesti rore viret in dies semper pulchris conspicuus corymbis narcissus,
nigrum magnarum Dearum coronamentum, auricolorque crocus; nec
etrennes agrum pererrantes deficiunt fontes Cephisi fluentorum: sed continua
bus ille quotidie labitur per arva, imbre limpido fecundans gremium
terrae: neque Musarum chori regionem hanc perosi sunt, neque etiam
ureas habenas tractans Venus. Est autem hic arbor, qualem nec in Asia
ita, nec in magna Dorum insula usquam audivi crescere, humana non
utrum manu gerumen, sponte sua enatum, hostilibus armis terrorem injic-
iens, quod hac in terra maxime pullulat, glaucae liberum nutricis folium
lae: quod quidem neque nunc quisquam, neque olim imperans ex-
cindet, manu vastans: semper enim intentus oculus Morii Jovis illud
tetur, et caesiis oculis Minerva. Sed et aliud decus hujus metropolis
tempore valeo, munus egregium praevalidi Dei, maximam gloriandi mag-
num, quod equis praestat et navibus. Tu enim eam, & Saturnia proles,
& Neptune, eo gloriae evexisti, instituto in his primum regionibus
ore frenis equos regendi: apta vero remo palmula, manibus in mare
orrecta saltat, quinquaginta Nerei filiarum comes.

ANTIGONE. O maximis laudibus celebrata terra, nunc inclytam illam
mam re comprobare decet.

OEDIPUS. Quid novi est, & filia?

ANTIGONE. Eccum proprius ad nos accedit Creon, non sine satelli-
bus, pater.

OEDIPUS. O carissimi senes, ex vobis mihi nunc certa adpareat salus.

CHORUS. Confide, aderit: etsi enim senex sum, tamen hujus terrae
non consenuit robur.

CREON. Viri indigenae hujus terrae incolae, vestro ex vultu video,
bitum vos aliquem metum concepisse meum ob adventum: ne me ti-
cite, maledicisque parcite vocibus. Venio enim, non ut vi quidquam
sturus; quandoquidem senex sum, scio autem ad urbem me venire
aepotentem, si qua alia Graeciae. Sed tantae quum sim aetatis profes-
sum, virum hunc persuasurus ad Cadmeam terram me sequi, non
ius missu, sed civibus ab omnibus jussus: quia me, ob communionem

sanguinis, magis quam quemquam alium in civitate luctus adtingit illud calamitatum. At, & aerumnose Oedipe, auscultans mihi, redi domum universus te populus Thebanus, ut fas est pluimque, vocat, et, ut quod maxime, ego, quo magis, nisi longe omnium sim pessimus, doceo te ob aerumnas; calamitosum te videns, hospitem, erronem semper mendicatum, victuque gentem unica ductum a ministra; quam, & me ego! numquam opinatus essem in tam indignam foedamque sortem etiam cum etum iri, quo nunc dejecta est, dum te tuumque caput semper & mendicato cibo, tam grandis, nuptiarum expers, et cuiuslibet etiam contumeliiis. Ecquid miserandum probrum, & me infelicem! in te enim meque, et totum genus? Verum, haud enim mihi datur, quae res tua sunt, celare, age, per ego te Deos patrios obtestor, Oedipe, absconde, sponte tua urbem domumque paternam repetens; et huius amanter valedicito: promerita est enim: at patria merito plus coram quae te aluit olim.

OEDIPUS. O ad omnia audax, et e quolibet justo sermone malum producens subdolas, quid hisce me tentas, denuoque capere me quibus maxime dolorem captus? Ante etenim mihi malis domesticis boranti, quum volupe esset mihi in exsilium ejici, noluisti volenter ferre hanc gratiam: at ubi ira exsaturatus quievi, vitamque domum dulce fuit mihi, tum expulisti et ejecisti; neque tibi tum sanguinem conjunctio ullo caritatis sensu tentavit animum. Nunc etiam quando vides urbemque hanc benivole me amplecti, et gentem conaris me avellere, aspera verbis mollibus loquens. Quamquam nam haec voluptas est invitox amare? ut si quis tibi enixe flagitor cupias consequi, nihil concedat, nec opem ferre velit; expletum animum habenti, quorum eguisse, tunc donet, quum gratia oblitus jam parit gratiam, an inani ex dono voluptatem capias? Atqui mihi offers, verbis quidem bona, sed ipsa re mala. Declarabo autem hisce, ut te improbum esse ostendam. Venis abductum me, non sum reducas, sed ut ad confinia me loces, quo urbs tibi sit a cladibus, quae ab hac terra impendent. Haec autem non consenseris te ista manent, illic semper habitans injuriarum mearum ultrix regionis pernicies. Filiis autem meis terrae meae tantum sortiri quantum satis sit immorturis. An non melius quam tu res Thebae

nosse videor? multo quidem, quanto certiores auctores habeo, Apollinemque, et ipsum Jovem, qui illius pater est. Tu vero huc venisti sub sole conficta dicturus multo cum acumine; sed hoc ex sermone mala iuferes plura quam commoda. Verum, quandoquidem certo scio me tibi rae non persuadere, abi, nosque sine hic vivere. Non enim male, ne sic quidem, vivemus, si ita vivere nos juvat.

CREON. Num putas ex hoc tuo consilio majus mihi, quam tibi ipsi, lamnum imminere?

OEDIPUS. Mihi quidem jucundissimum est, si tu neque me persuaderes potes, nec hosce qui adsunt.

CREON. O miser, ne longum quidem tempus docuit te sapere, sed in senectute etiam noxiun te dementia facit.

OEDIPUS. Lingua tu acer es: at probum esse neminem ego censeo, qui ex omni caussa recte velit dicere.

CREON. Aliud est multa loqui; aliud, opportuna.

OEDIPUS. Quam haec tu breviter et opportune dicas!

CREON. Haud sane, si cui eadem est mens, quae tibi.

OEDIPUS. Abi, dicam enim horum etiam nomine, neque me observa, hortans ubi habitare me oporteat.

CREON. Antestor hos, non te, qualibus nunc verbis respondes amicis. Ite umquam cepero —

OEDIPUS. Et quis me invitit his adjutoribus capiat?

CREON. Certe tu, etiamsi non capiaris, dolebis tamen.

OEDIPUS. Nam quid te moliri hae minae indicant?

CREON. Natarum tuarum alteram quidem modo abreptam ablegavi, heram autem mox abducam.

OEDIPUS. Hei mihi!

CREON. At mox habebis, quod plores magis.

OEDIPUS. Filiamne meam habes?

CREON. Et hanc habebo haud longum post tempus.

OEDIPUS. O hospites, quid facturi estis? an me prodetis, an abigescelestum hunc ex hac terra?

CHORUS. Fasesse, hospes, hinc ocium: non enim in praesentia quaevis justa sunt, nec quae fecisti antea.

CREON. (*ad Satellites*) Vos hanc jam abducite, si sponte non ibit.

ANTIGONE. Hei mihi miserae , quo fugiam? quod auxilium deo-
mplebo , aut hominum?

CHORUS. Quid agis , hospes?

CREON. Non adtingam hunc virum , sed istam , quae mea est.

OEDIPUS. O terrae hujus principes!

CHORUS. O hospes , injuste facis.

CREON. Juste.

CHORUS. Qui juste?

CREON. Meos abduco.

ANTIGONE. O civitas!

CHORUS. Quid agis , hospes ? non amittes ? mox manum me-
perieris.

CREON. Abstine manum.

CHORUS. Non equidem a te , si istaec moliris.

OEDIPUS. Civitati enim vim infers , si quid me laedis.

CHORUS. Nonne tibi haec praedixeram?

CREON. Dimitte manibus puellam ocios.

CHORUS. Ne impera , quae imperare fas non est tibi.

CREON. Dimittere te jubeo.

CHORUS. Et ego te abire. Progredimini huc , adeste , adeste.
iae ; violatur civitas , violatur civitas mea. Progredimini huc mili-

ANTIGONE. Abstrahor infelix , ô hospites , hospites.

OEDIPUS. Ubinam es mihi , filia ?

ANTIGONE. Vi coacta abeo.

OEDIPUS. Manus , ô nata , mihi porrige.

ANTIGONE. At non valeo.

CREON. (*ad Satellites*) Quin , vos , istam abducitis ?

OEDIPUS. O miser ego , miser !

CREON. Non amplius posthac hisce scipionibus nixus ambulab-
quoniam vincere vis patriamque tuam , et amicos , a quibus ego
tametsi rex sum , haec facio , age vince. Olim enim , sat scio , u-
ges , te et nunc in te male consulere , et antea itidem male consu-
invitis amicis , irae indulgentem , quae tibi semper exitialis est.

CHORUS. Subsistere hic , hospes.

CREON. Edico ne quis adtingat.

CHORUS. Haud sane te abire sinam , virginibus illis privatas.

CREON. Ergo statim efficies ut magas aliquai civitatem tuam sit vindicandum : non enim his solis injiciam manus.

CHORUS. Sed quo te vertes ?

CREON. Hunc correptum abducam.

CHORUS. Mirum quid narras.

CREON. Quod tamen mox peractum erit, nisi me rex terrae hujus cohipeat.

OEDIPUS. O vocem impudentem ! Numenata tu me tanges ?

CREON. Jubeo te tacere.

OEDIPUS. Enimvero ne me hujus loci praesides Deae obmutescere possint priusquam te his adhuc onerem diris , qui nulli , o scelerissime , nullis jampridem capto solum , quo regebar, oculum vi alripis : quare et ipsum et genus tuum Deorum cuncta cernens Sol det vitam talam , ualem ego , exigere in senectute.

CREON. Videtisne haec , terrae hujus incolae ?

OEDIPUS. Vident et me et te ; atque intellegunt factis me laesum versus te ulcisci.

CREON. Haud sane cohipebo iram ; sed vi abducam hunc , licet somnus , et aetate tardus.

OEDIPUS. O me miserum !

CHORUS. Quanta huc andacia venisti , hospes , si putas te haec effuturum !

CREON. Puto.

CHORUS. Hanc igitur non amplius censem civitatem esse.

CREON. Justa in causa parvus etiam magnum vincat.

OEDIPUS. Auditis quae loquitur.

CHORUS. Quae vero non perficiet.

CREON. Jupiter hoc sciverit : tu vero arbiter non eris.

CHORUS. Non haec injuria est ?

CREON. Injuria ; sed ferenda.

CHORUS. O populus omnis , o terrae principes ; adeste propere , este ; namque ultra fas jam transeunt.

THESEUS. Quis hic clamor est ? quid rei ? quemnam ob metum sacrificantem me ad aras marino Deo inhibitis , hujus Coloni praesidi ?

dicite, ut rem omnem sciam, qua gratia huc celerius proutpi, qua pedibus gratum erat.

OEDIPUS. O carissime, adgnovi enim vocem tuam, passus sum in-
cia ab hoc viro modo.

THESEUS. Quenam illa sunt? quis tibi fecit injuriam? efar.

OEDIPUS. Hicce, quem cernis, Creon geminas filias, quod una
supererat vitae meae subsidium, a me avulsit.

THESEUS. Quid ais?

OEDIPUS. Quae passus sum audisti.

THESEUS. Quin ergo e ministris quispiam abit quam clausa
ad illas, omnem coactus populum, peditem, equitemque, ut res
relictis, effusis habenis properent eum in locum, ubi duplex eis
via in unam maxime coit, ne transeant puellae, nec ego denunc
fiam huicce hospiti, vi superatus? abi, ut jussi, ocius. Hunc
ego, si irae indulgerem, qua dignus est, incolumem e manu mea
dimitterem: nunc autem quas ipse leges huc intulit, iisdem, non
tenebitur. Non enim umquam hisce ex oris abibis, nisi prius illa
reductas palam mihi stiteris; quandoquidem et me, iisque quibus pa
gnatus es, et patria tua indignum facinus adgressus es; quippe que
servantem ingressus civitatem, nihilque nisi ex lege facientem, res
spretis iis penes quos est hujus loci publica auctoritas, sic violen
tus, abducisque quaecunque vis, tibique per vim subjicis. Et non
bem esse putasti vacuam viris, aut domino servientem alicui, et
hominem esse nihil. Quamquam te Thebae non docuerunt esse
non enim solent injustos viros educare: nec te adprobarent, si recte
te meaque et divina spoliare, vi abducentem miseros supplices. Et
quidem sane, tuam ingressus terram, ne si caussas haberem
justissimas, abstraherem abduceremque quemquam, absque regu
quis ille esset, arbitrio; sed scirem, quo se modo hospes inter
gerere oporteat. Tu vero tuam ipsius patriam, haud tali dignam pro
dedecoras; et te longa aetas senem simul reddit, et mente van
Dixi quidem jam ante, nuncque iterum dico, puellas ut quis ha
ducat quam celerrime, nisi inquilinus hujus loci fieri per vim atque
gratius tuis non refugis. Atque haec tibi ex animo pariter et lingua-

CHORUS. Vides quo loco res tibi sit, hospes? Nam reputanti a quis natus sis, justus esse videris; mala autem patrasse deprehenderis.

CREON. Evidem neque vixis vacuam, neque consilii expertem hanc vitatem putans, ut tu rere, ô natae Aegei, ista molitus sum; sed quia iebam neminem horum fore civium, qui tanto erga consanguineos eos accendatur studio, ut vel meis ingratias eos alere velit. Noram praeterea hominem parricidam et scelere pollutum ab iis receptum non iri, c. qui incestis ex nuptiis liberos procreasse compertus sit. Talem illis Areopago senatum indigenam esse noram, prudentia insignem, qui a sinit hujusmodi errores in hac urbe conversari. Quorum quidem lucia hanc praedam capere aggressus sum: nec sic tamen fecissem, nisi hi ipsi, generique meo diras hic acerbas imprecatus esset: quapropter iuria lacessitus, hanc aequum censui rependere vicem. Ira enim non usenescit; sola morte restinguitur; mortuique soli nullo tentantur doce. Proinde quodcumque libuerit facies, quandoquidem me solitudo, metu justa dico, parvum reddit. Attamen, qualiacumque futura sint facta, etsi hac aetate sum, par conabor referre.

OEDIPUS. O impudentem audaciam! utrum proscindere putas, mene tem, an te ipsum hisce conviciis? qui mihi caedes et nuptias, calatatesque ore expreas improbo, quas ego miser tuli invitus: Diis enim visum est, iratis forte generi nostro veterem ob aliquam culpam. Me in ipsum haud quidquam mali commeruisse arguas, qua gratia haec me meosque admiserim flagitia. Nam doce me, sodes, si quo oraculi sonso praedictum fuit patri, peremptum illum iri a filio, quo jure mihi exprobres, qui nec a patre tunc satus, nec a matre conceptus, nec a generatus eram. Si vero natus infelix, ut ego natus sum, cum patre serui manus, eumque occidi, nec quod facinus administerem, nec in me, sciens; qui mihi quod imprudens nec consulto feci juste vertas inimi? Ecquid vero non te pudet, perdite, matris meae, quae tua fues toror, de nuptiis cogere me loqui? quae quales fuerint, mox dicam: enim silentio non premam, quum tu impium hunc sermonem exorsus Peperit enim me, peperit (heu quantum est mali!) ignorum ignarum: ergo eadem mea deinde liberos, suimetipsius probrum, peperit mihi. um umum saltem hoc mihi constat, te quidem ultro meque et illam urgere conviciis: ego autem eam invitus duxi, invitusque haec loquor.

Sed ne quidem ob has nuptias malus perhibebor, neque ob eam, quia mihi objectas usque, caudem paternam, acerbe exprobras. Unum ea mihi responde solum quod te interrogo. Si quis te, justum illum, hic invadens perimere conaretur, quaereresne utrum pater is eset, si te vellet occidere, an vero statim ulciscereris? sane existimo, si quis vitam amas, improbum ulciscereris, neque quid justum consideres. Talia quidem et ipse incidi in mala, Deis ducentibus; quibus ne quis quidam patris, si reviviscat, contraria dicturam esse opinor. At tu enim probus es, sed omnia dictu honesta putans, fanda infandaque mihi coram his exprobras: et tibi Thesei nomen adulari decorum Athenarumque urbem, ut quae praeclaris habitetur incolis. Nec quum sic multa laudas, hoc meministi, urbem hanc, si qua raptavit honoribus colere, religione omnes antecellere; unde tu ergo me senemque furto conaris ipsum abducere captivum, raptisque meis aufugere. Quorum ego nunc gratia hasce Deas invocans precibus supplico, ut adsint mihi auxilio, quo discas qualiter haec custoditur urbs.

CHORUS. Bonus est hic hospes, ô rex; sed exitialis premit tamitas, quae vindice digna est.

THESEUS. Verborum satis est: nam illi quidem raptore propinquos vero, qui injuria affecti sumus, hic stamus.

CREON. Quid, queso, imbecillo homini, ut faciat, imperii?

THESEUS. Ut illam ingrediaris viam, meque eo deducas: ut, in his locis virgines, nostras hospitias, detines, ipse mihi eas est. si vero aufugerunt raptore, non est quod laboremus: alii enim qui contento cursu eos persecuntur, quos quod ex hac terra effugerunt, numquam illi Diis vota persolvent. Sed praei: adgnosce vero, ut teneris ipse, utque venantem te cepit fortuna: dolo enim malefici stabilia non manent. Neque cuiusvis alius hac in re uteris opera: ex ea quam nunc ostendis audacia satis intelligo, te nequaquam armisque destitutum ad tantam injuriam inferendam accessisse; sed sidium est aliquod, cui tu fidens haec patrasti. Hoc vero dispicere oportet, nec committere, ut haec civitas uni succumbat viro. Num haec intelligis? an frustra tibi dicta putas quaeque nunc audis, et audisti, quum ista machinareris?

CREON. Nihil hic mihi dices, quod refellere valeam: domi vero et sciemus quid facta opus sit.

HESEUS. Abi modo, et minare quantumvis. Tu vero nobis, Oedipe, stus hic mane, et confide, me, nisi prius moriar, non desitum, squam tuarum te compotem filiarum fecero.

OEDIPUS. Bene sit tibi, Theseu, cum ob animum generosum, tum ianc erga nos justam providentiam.

HORUS. Utinam illic adessem, ubi concurrentes infestis armis viri strepum Martem miscebunt, vel ad Apollinea litora, vel ad illa lambibus fulgentia, ubi verendis sacris mortales excolunt Venerandae Deae, rum aurea clavis lingua etiam coercet ministrorum Eumolpidarum: puto bellicosum Thesea in geminas innuptas sorores cito incursum na haud impari, his in regionibus. An usque ad occiduum petrae illis jugum campestribus ex Oeae pascuis, concitatis equis et curribus, contendent? adparebit terribilis adcolarum Mars, terribile quoque sidarum robur. Cunctis enim ex frenis fulgor emicat; omnesque prent ornatos phaleris equos descendere, qui equestrem colunt Miner-, marinumque terram ambientem Rheae carum filium. Remne gerunt, punctantur? Quam praeagat mihi animus mox redditum iri virginem ba passam, acerbisque impetitam injuriis a consanguineis! Conficiet, icet aliquid hodie Jupiter. Vates sum felicium proeliorum. Utinam, velox columba praepeti concita volatu, aetheriam in nubem sublatus, rum certaminum visu expleam oculos meos! O qui omnia cernis, ter Deorum rex summe, tribuas hujus terrae rectoribus, ut triumi- i robore expeditionem hanc, partaque praeda, conficiant; tuque, granda virgo, Pallas Minerva, nec non venatorem Apollinem, soror que maculosos sectantem celeripedes cervos, obsecro geminam opem ites adsint huic urbi et civibus.

vage hospes, speculatorem me haud dices falso augurari: eccas enim las video prope huc rursus se conferentes.

OEDIPUS. Ubi, ubi? quid ais? quid dixi?

NTIGONE. O pater, pater, quis Deorum tibi praestet, ut fortissi- a videoas virum, qui nos huc remisit tibi?

OEDIPUS. O filia, anne adestis?

NTIGONE. Quippe manus hae nos Thesei servarunt, fidorumque co- m.

OEDIPUS. Accedite, & filia, ad patrem, et sinite me vestri, quae neutquam redditura speraveram, contingere corpora.

ANTIGONE. Quod petis, consequeris; nobis enim cupita gratia.

CEDIPUS. Ubi, queso, ubi estis?

ANTIGONE. En una ambae accedimus.

OEDIPUS. O carissima germina!

ANTIGONE. Genitori quidquid genuit carum.

OEDIPUS. O fulcra viri —

ANTIGONE. Infelcis sane infelia!

OEDIPUS. Carissima teneo pignora; neque adhuc omnium erimus, si moriar, vobis adistentibus mihi. Adplicamini orationes, utrumque ad latus; adhaerete genitori, finemque imponite sollicitas miserae vagationi, ad quam modo redactus eram: et mihi quae sunt narrate paucissimis: nam vos, id aetatis, brevis decet secessus.

ANTIGONE. Hic est qui nos servavit: hunc audire oportet, et sic tibi brevis erit mea oratio.

OEDIPUS. O hospes, ne mirere quod animo meo morem nimis simili, liberis meis insperato redditis, produco sermonem. Quod emi gaudium capio, id tuum esse scio et a nemine alio ortum: tu me servasti, nec quisquam aliis mortalium. Proinde digna tibi, ut præmia Dii ferant, ipsique et huic civitati; quandoquidem apud hominum solos pietatem inveni, et aequitatem, verbaque fallere. Haec autem expertus, hisce sermonibus gratum testor animum: et enim, quae habeo, per te, nec quemquam alium: et mihi manex, porrige dextram, ut tangam, exosculerque, si fas, tum. Quamquam quid dico? quomodo infelix ego adtingere postulem viri cui nulla suscepta est flagitiæ macula? haud sane faciam, nec, si credere velis, sinam. Soli enim mortalium, quos usus edocuit, humum oneri adjutando pares sunt. Tu vero istinc mihi salve, posterum mei curam gerito juste, ut fecisti hodie.

THESEUS. Neque si longiori usus es sermone, laetitia affectus. ceptas hasce tuas filias, demiror, neque si, me posthabito, prius adlocutus es: nihil enim horum nobis grave est. Non enim seruudemus inclarescere magis quam factis. Idque re ipsa ostendo: enim juratus promisi tibi, senex, horum nihil est in quo fide-

verim. Quippe has tibi adduco salvas, illaesasque omnibus quae abatur Creon. At hoc certamine quomodo victoria parta fuerit, quorundam jactabundum me narrare, quae quidem ipse ex his, qui in versaris, rescies. Sed rem, quae mihi modo huc venienti renuntiat, animum adverte, siquidem, parva licet dictu, digna tamem ratione est. Rem vero nullam negligere hominem decet.

EDIPUS. Quid rei est, fili Aegei? doce me, ut qui sciam eorum, quae tu audiisti.

HESEUS. Aiunt virum quemdam, haud quidem ejusdem tecum communivitatis, cognatum vero, supplicem nobis ad aram Neptuni sedebat quam sacra faciebam, quum tumultu hic orto excitatus fui.

EDIPUS. Cujatem esse aiunt, quidve potentem hac supplicatione?

HESEUS. Haud scio, nisi unum: a te enim, ut narrant mihi, exinde expedit officium, nec plenum negotii.

EDIPUS. Quodnam? haud enim parvum quid minatur haec sessio.

HESEUS. Illum postulare aiunt, ut sibi liceat ad te accedere et tecum qui, tum tuto abire, nihilque mali passum, quod huc venerit.

EDIPUS. Quisnam esse possit, qui sic supplex sedet?

HESEUS. Vide, num Argis quis vobis cognatus sit, qui hoc a te consequi.

EDIPUS. O carissime, ne ultra progredere.

HESEUS. Quid vero est tibi?

EDIPUS. Ne me obsecra.

HESEUS. Quanam super re? dic mihi.

EDIPUS. Sat scio, his auditis, quis ille sit, qui ad aram sedet.

HESEUS. Et quis tandem est, quem dignum reprehensione judicem?

EDIPUS. Filius meus, ο rex, odium, cuius ego sermones ex omnimaximo cum dolore sustinerem audire.

HESEUS. Quid vero? non tibi audire licet, quaeque nolis, non sap? cur audire tibi sic molestum est?

EDIPUS. Invisissima, ο rex, vox illa patris accidit aures, et ne me edigas, ut invitus haec tibi concedam.

HESEUS. Sed id si flagitat supplex ad aram sedentis habitus, vide ion Dei religio tibi servanda sit.

INTIGONE. Pater, obtempera mihi, tametsi adolescentula te moneo.

Virum hunc sine suo ipsius animo obsequi, et Deo, sicut cupit; et
bis concede ut frater veniat. Non enim te, confide, invitum a servis
absterrebunt, quae ille tibi non commoda dixerit. Verba autem tu
quid nocuerit? sane consilia recte cogitata verbis declarantur. Ge
llum: quare, etiamsi erga te scelestissime se gesserit, ne utilitas
fas est male illi rependere: sed missum eum fac. Sunt et alii mali
ri, et ira acris; sed amicorum blandis adloquiis moniti, mulcentur
liniunturque. Tu vero ne nunc mala illa respectes, quae passim
commissa in patrem matremque piacula; quamquam si illa penitentias,
cognosces, sat scio, quam malus sit irae impotens exitus. Et
enim hujus rei haud leve argumentum, quod effossis oculis lam
batus es. Verum nobis cede: non enim diu decet obsecrare, q
petunt, neque ipsum te par est beneficium accepisse, et acceptum
repndere.

OEDIPUS. Nata, vincitis me vestra oratione, ut vobis morem
in re mihi pernolesta: sit igitur, ut vobis placet. Tantum, hoc
quidem ille hic venerit, ne quis vitam meam in sua potestate habet.

THESEUS. Haec semel dixisse satis est: bis audire nolo, senectus
libet gloriari; tu tamen salvum te tamdiu scito, dum me Deus quisceret.

CHORUS. Quisquis longiorem vitae sortem, mediocri haud con
adpetit, ille sinistri esse ingenii, me judice, censebitur: quando
longi saepe dies tristes curas proprius admovent; laeta vero non fac
deas illi contingere, quem immodicam delapsum in cupiditate
mortis quidem impendente, capit satis; quando senectus hy
citharae et chorearum expers adparuerit, et ad extremum ipsa non
tum non esse, sortes vincit alias omnes: proxima autem est, ut
lucem editus fuerit, eodem redire, unde venit, quam occisim
simul ac juventus adest stultas levitates adferens, quis effugit multas
labores? quae non miseria adest? caedes, seditiones, lites, pug
invidia: tandem supervenit, odiosa, viribus defecta, morosa sen
amicis orba, ubi omnia mala malorum pejora cohabitant: in qua
hic, non ego solus, Boreale velut litus undique fluctibus hiemeq
titur; sic et hunc a vertice insurgentes calamitatum fluctus adsidu
tiunt procellis; hae quidem a solis occasu; illae vero ab ortu, aliud
sol medio ex orbe spargit radios, aliae nocturnis splendentibus

ANTIGONE. Atqui eccum nobis, ut videtur, pater, gradum huc cont hospes ille incomitatus, ora rigans lacrimus.

OEDIPUS. Quis is est?

ANTIGONE. Quem et olim cogitabamus, ipse hic Polynices adest.

POLYNICES. Hei mihi! quid faciam? an mea ipsius mala prius defles-, puellae, an quae hujus video patris sensis? quem peregrina in terra biscum inveni hic ejectum, cum veste tali, cuius inamabilis squalor illi adhaerens corpori, membra situ ritefacit; et in capite oculis orbe pexa coma ventis diffunditur: hisque, ut videtur, consimilia habet ieri ventris alimenta. Quae quidem sero nimis cognosco perditissimus o; et testor me pessimum omnium huc venire, qui, ne te victus dereret, providere debuerunt: hoc ex aliis ne quaeras. Sed Jovis etiam sidet solio Pudor omnibus in factis; tibi quoque, pater, adsistat. Hem enim quae peccavimus remedium quidem est: at ea exprobrare nihil aplius adinet. Quid taces? loquere aliquid, ô pater; ne me averseris. hunc mihi responde? sed contemptum ita dimittes, nihil locutus, ne clarata quidem irae tuae caussa? O viri hujus progenies, meaeque sorores, at vos saltem conamini movere patris morosum os et haud affibile, ne spretum me Dei supplicem ita dimittat absque ulio responso.

ANTIGONE. Dic, ô miser, ipse qua gratia veneris. Plerumque enim mo vel oblectationem aliquam, vel offensionem ferens, aut ad misericordiam movens, vel obstinate silentibus vocem aliquam exprimit.

POLYNICES. Ergo eloquar; probe enim tu me commones; primum idem ipsum hunc Deum orans, ut sit adjutor, cuius ex ara me huc nire excitavit hujus terrae rex, a quo data mihi venia dicendique et diendi tuto cum commeatu: haecque ut a vobis, hospites, mihi con- gant, et ab hisce sororibus, patreque, impense cupio. Cujus autem via venerim, jam tibi volo dicere, pater. Patrio e solo expulsus sum exsilium, quia regio in tuo throno sedere volui pro meo jure, ut i natu sim major. Quapropter me natu minor Eteocles ex urbe pepulit, a ut qui rationum momentis caussam vicerit, nec qui se manu factisve liorem me esse ostenderit, sed persuasis civibus. Quorum equidem issam in Erinnyn maxime confero, tuarum dirarum testem: quam opinem confirmant etiam vatum responsa. Postquam enim veni Argos ad ricum, Adiastum adeptus sacerum, conjuratos socios adjunxi mihi,

terre quicunque Apiae principes cluent, florentque bellica laude, ut
septemgeminio exercitu contra Thebas cum his coacto, vel justa per-
moriar, vel horum auctores malorum e terra ejiciam. Sed hactenus
Cur tandem huc me contuli? Dicam. Tibi supplices, ô pater, pre-
moturus, mei ipsius caussa, sociorumque meorum; qui septem
totidem nunc agminibus urbem Thebanam obsidione cingunt: quib[us]
licosus Amphiaraus, armis qui primas obtinet, primasque auspicias.
cundus Aetolus est Oenei filius Tydeus: tertius Eteocles Argivus
patre: quartum Hippomedonta misit pater Talaus: quintus Capaneus
riatur suffossam Thebarum urbem statim se vastaturum: sextus Pro-
paeus Arcas concitus fertur, nomine referens diu servatam olim
virginitatem, Atalantae partu editum se probans: ego vero tuus
nevis, irati Genii filius, attamen tuus vocatus, duco intrepidus
vorum ad Thebas exercitum: qui te per hasce tuas filias et tuas
pater, obtestamur supplici petentes prece, ut iram gravem mihi re-
fratris injuriam ulcisci properanti, qui me expulit, patriaque spoliavit.
Si qua enim fides est oraculis, utris tu accesseris, horum victimarum
praedixit Deus. Per nunc te fontes, perque cognatis jura dante
rogo obsequaris, et remittas iram: quandoquidem mendicus ego esse
tuque hospes etiam; alias autem observantes peregrina in terra depon-
tuque et ego, eamdem fortunam sortiti. At is domi regno potitus,
ser ego, utrumque nostrum pariter irridens, molliter vivit: quem, si
consilia mea adjuvabis, facili negotio brevique tempore dissipabo:
in domum tuam te restituam, restituamque me ipsum, illo per virum
cto. Et haec, si tua voluntas accesserit, gloriari mihi licet; atque
ne sospitari quidem valeo.

CHORUS. Huic viro, illius qui misit caussa, Oedipe, quodcumque
tibi expedire videbitur responde, eumque sic dimitte.

OEDIPUS. At nisi terrae hujus rex Theseus illum huc misisset?
responsum ut ferret postulans, haud sane, viri, vocem ille ut
meam audiret: nunc vero is honor ei habebitur, abibitque auditus
talibus, quae numquam ejus vitae laetitiam adferent. Qui, ô secundus
me, sceptra et solium quum tenebas, quae nunc tuus frater The-
net, tuum ipse patrem hunc expulisti, patriaque extorrem fecisti:
pedegisti, ut hac indueretur veste, quam nunc intuens lacrimas,

eadem misterias conjectus es. Haec vero deplorans mihi non sunt, id ferenda, quamdiu viventi mihi sedebat animo patricidae tui memoria. Tu enim in has aerumnas me detrasisti; tu me expulisti; tua loque opera vagus ab aliis mendico quotidianam victimam. Qued si non sce genuissent mihi nutricias filias, haud sane superesset amplius, tua uidem caussa: nunc autem haec me servant, meae sunt haec altrices; et viri sunt, non feminae, adjuvandas meis aerumnis: tu vero frater tuus ex alio, non ex me, nati es. Quapropter te Deus intuetur, indum tamen qualem mox, siquidem haec moveantur agmina contra hebarum urbem. Non enim est, ut oppidum illud evertas; sed prius aquine concides foedatus, simuique frater tuus. Has ego vobis diras antea imprecatus sum, nuncque eas rursus invoco, ut auxilio adsint ibi, quo justum esse intelligatis, parentes revereri, neque eos affici contumelia, quod tales quam sitis, caecum habeatis patrem. Hoc enim te non fecerunt. Itaque tuam sedem tuosque thronos dirae illae occupabunt, siquidem prisca dea Justitia Jovis adhuc adsidet solio, veteres invans leges. Tu vero in malam rem abi, execratus abdicatusque patri, historum sclestissime, hasque tecum aufer diras, quas tibi imprecor, neque terra patria bello potiaris, nec redeas unquam cavum ad Argos, sed cognata manu cadas, occidasque eum a quo ejectus es. Haec imprecor, et invoco odiosum Erebum, Tartari tutelarem Deum, ut illuc habitaturum deducat: has quoque Deas invoco, simulque Maras, qui vobis atrocis illius odii furem injectit. Atque haec quam ausis abi, atque hinc digressus renuntia Cadmeisque cunctis, et tuis in fidelibus sociis, tales Oedipum filii suis rependisse gratias.

CHORUS. Polynices, haud tibi gratulor ob susceptum huc iter; at ac rursus abi, quam potes celerrime.

POLYNICES. Hei mihi! heu infelix iter, quam mihi cessit male! heu iros meos! huncine ergo ut nanciseremur finem ab Argis movimus? ne calamitosum! talem quidem, qualem neque renuntiare cuiquam licet sociorum, nec fas pedem referre; sed tacitum oportet me in hunc um incurtere. Sed vos, ò germanae hujus viri filiae, quandoquidem is, quibus me defixit hic pater, audiistis, ne me tamen, per Deos obtuso, si quando imprecations istae exitum sortitae fuerint, vobisque itingat aliqua demum regire, ne me in honorum patiamini, sed se-

TOM. I.

V

pultura adficiete, sepulcroque solemnia mittite. Sicque vobis ad istam dem, quam ab hoc viro pium ob laborem reportatis, alia non minora cedet ob officium mihi praestitum.

ANTIGONE. Polynices, obsecro te, morem mihi gere.

POLYNICES. Qua in re? dic, & carissima Antigone.

ANTIGONE. Quamprimum ad Argos converte retro exercitum, & te ipsum civitatemque perditum eas.

POLYNICES. Sed fieri hoc nequit. Qui enim rursus eadem cogunt sim copias, si semel timore corruptus fugero?

ANTIGONE. Quid vero necesse est, & fili, impotenti irae iterum dulgere? Quid te juvabit patriam evertisse?

POLYNICES. Fugere turpe est, meque priorem aetate ita in fratrem.

ANTIGONE. Viden' ergo, ut ipse hujus viri oracula ad exitum cere properas, quibus vobis necem mutuam praenuntiat?

POLYNICES. Vaticinatur enim quae futura sunt; quo minus in gratia reconcilianda est.

ANTIGONE. Hei mihi miserae! Quis vero audebit te sequi, audiet qualia vir hicce ediderit oracula?

POLYNICES. Adversa non renuntiabimus: boni enim ducis et proferre, at infausta silentio premere.

ANTIGONE. Siccine ergo, & fili, haec tibi decreta sunt?

POLYNICES. Ne me retineas: namque curae mihi erit hoc perficere, quamvis infaustum et perniciosum, propter hunc patrem, & Erinnyas. Vobis autem prospera omnia adnuat Jupiter, si mutu illa quae rogo confeceritis; vivo enim non erit amplius quod positis. Jam vero dimittite me, et valete; non enim aura vescens debitis me posthac.

ANTIGONE. O me miseram!

POLYNICES. Ne, quaequo, me luge.

ANTIGONE. Et quis ruenter te ad praesens letum non lugeat,

POLYMNICES. Moriar, si fatale est.

ANTIGONE. Ne tu hoc velis, sed mihi obsequere.

POLYNICES. Ne suadeas, quae non decet.

ANTIGONE Atqui miserrima ego, si te privabor.

POLYNICES. Fortuna deceret, utro haec casura sint modo. At Deos ecor, vobis ut nihil umquam eveniat mali: indignae enim estis omnino ovis infortunio.

CHORUS. Novum sane et mirandum mihi acciderit, si infelices casus, os praedixit lumine cassus senex, vis fati ad exitum non perducat: illum enim divinum decretum habeo, quod frustra editum dicere que-
; videt, videt illa semper tempus: quandoquidem et prius destinata
ic viro infortunia novis incrementis in dies cumulans — Insonuit
her, & Jupiter!

OEDIPUS. O natae, natae, utinam, si quis hic adest incola, huc mi-
optimum Thesea arcessat!

ANTIGONE. Pater, quid rei est, quod illum advocas?

OEDIPUS. Jovis hoc alatum fulmen ad Orcum me ducet illico. Ve-
n agite, mittite quam primum.

CHORUS. En fragor ingens intonat, fulmina torquente infandum in-
dum Jove: summi verticis comam horror erigit; animum sternit pa-
r: rursus enim coeleste fulgur coruscat. Quemnam portendit eventum?
orro: haud enim umquam emicat temere, nec absque novo quopiam
u. O magnus aether! & Jupiter!

OEDIPUS. O natae, adest huic viro fatalis vitae exitus, nec amplius
effugium.

ANTIGONE. Qui scis? qua ex re istud conjicis?

OEDIPUS. Pulchre novi: sed quam celerrime profectus aliquis regem
is terrae mihi adducat.

HORUS. Heu, heu! ecce iterum circumtonat horronus fragor. Pro-
is esto, Deus, propitius mihi, si quid infastum huic meae altrici
ie adfers. Utiuam cum pio converser; nec, quod scelestum virum
tim, malam gratiam reportem! Jupiter rex, te invoco.

OEDIPUS. An prope adest vir? num adhuc spirantem, filiae, inveniet
et compotem mentis?

ANTIGONE. Quid habes, quod illius fidei concreduas?

OEDIPUS. Accepto pro beneficio plenam ei gratiam rependerem volo,
n pollicitus sum.

HORUS. Eho, echo, & fili, adest, adest, etsi forte ad aram extremo
tere positam maximum Deum Neptunum placas, veni. Ille enim hos-

pes tibi, civitatis et amicis dignam cupit gratiam rependere proceptis beneficiis. Propera, citato cursu veni, ô rex.

THESEUS. Quis iterum a vobis communis resonat clamor, clamorem vestrum, manifestus et hospitis? Numquid Jovis fulmen, aut nimbo praecipitavit grando? Deo enim tempestatem ciente, omnium modi exspectanda sunt.

OEDIPUS. O rex, optatus advenis; et tibi Deorum aliquis servit hoc iter.

THESEUS. Quid vero, ô nate Laïi, rursus exortum novi?

OEDIPUS. Vita mihi ad exitum inclinat; et antequam mortis missorum tibi huicque civitati fidem liberare volo.

THESEUS. Undenam proximi interitus capis praesagium?

OEDIPUS. Ipsi mihi denuntiant Dei, numquam fallenibus patris signis.

THESEUS. Quomodo ais, ô senex, hoc tibi aperiri?

OEDIPUS. Audita saepius continua tonitrua, crebraque me sentent invicta manu contorta tela.

THESEUS. Fidem mihi facis: nam multa te vaticinari intelligi non falsa. Proinde quod factio opus sit declarata.

OEDIPUS. Ego docebo, ô nate Aegei, quae rata tuae urbi nullus senescent aevo. Ad locum enim ipse mox praeibo, nemine manuerte, ubi me oportet mori. Eum autem indica mortalium nemini latet, nec in qua situs est regione; ut is tibi multorum vice clypeo externorumque subsidio arcessitorum militum, contra vicinos sit præsidio. Quae vero arcana sunt, nec palam proferenda, solus tu es, ubi illuc veneris. Nam neque civium horum ulli dixero, reprobis meis, etiæ eas diligo. Sed tu solus ea recondita serva, quumq[ue] finem vitae perveneris, illi tantum aperi, qui summae impensis turus sit; ille vero deinceps, continenterque omnes qui regnantis quisque suo successor iudicet. Et sic urbem hanc habitabis Thelus expugnabilem. Quippe civitates innumerae, licet bene institutae, eo declinant, ut aliis injurias inferant. Dii enim acute quidem, de intuentur, quum quis spreta numinis religione ad furorem verum ne tibi accidat, ô nate Aegei, cave sedulo. Sed quid ego hac tem edoceam? Locum vero, urget enim me praesens a Deo fatum,

s jam , nec quidquam extimescamus. O filiae , hac sequimini : ego enim
vobis vicissim fio novus , ut ipsae antea duces eratis patri. Ingredi-
ti , et ne me adtingite , sed sinite solum me invenire sacrum tumu-
lum , ubi fatale est me hac terra condiri. Hac pergit , hac inquam : hac
nisi me ducit Mercurius animarum deductor , et inferna Dea. O lux ,
tu splendore careo , mihi quidem antea te frui licuit : at nunc ulti-
ta contingit corpus meum. Jam enim abeo supremum vitae diem
situs apud Orcum. At , o carissime hospitum , ipseque et haec terra ,
que parentes imperio , fortunati sitis , et in rebus prosperis estote me-
es mei mortui , felicitate fruentes perpetua.

HORUS. Si fas est mihi tenebrarum potentem Deam , et te precibus
erari , rex Manium Aidoneu , precor , ut nec laboriosa , nec dura-
te defunctus hospes , subeat infera mortuorum arva , quo genus homi-
nium conditur omne. Multa enim nec merita mala postquam te invase-
sti , aequum sit , ut te vicissim fortuna benigne respiciat. O infernae
e , invictaque belua , quam ad postes cubare aiunt , et ex antro con-
os ululatus ciere , indomitum Orci custodem quem , o Terrae
arique progenies , precor ut placide occurras hospiti properanti ad in-
ter Manium lacunas : te inquam appello , te semper insomnem.

UNTIUS. O cives , quam brevissimis verbis dixero , vobis renuntians
disse Oedipum : at quae gesta , quoque modo singula peracta sunt ,
facile est brevibus expedire.

HORUS. Numnam periit infelix ille ?

UNTIUS. Senilem vitam eum reliquisse scias.

HORUS. Quomodo ? num divina ope , facilique casu ?

UNTIUS. Hoc quidem jam admiratione dignum est. Quo enim modo
abiit , et tu , qui aderas , nosti , nemine amicorum ductore , sed ipse
omnes dicens. Ubi vero pervenit abruptae ad voraginis limen , aereis
amentis ima in terra suffultum , constitut in una ex viis quae in com-
muni coeunt , prope cavum specum , ubi Thesei Pirithoique manent
um semper foederum monumenta : cuius loci , Thoriciaeque petrae ,
eque silvestris piri , et lapidei tumuli in medio consedit : deinde ex-
qualidas vestes : tum advocatis filiabus , jussit alicunde sibi adferrent
et aquae lavacra et libamina : illae autem fragiferae Cereris in con-
sum collem profectae , patris ea mandata celeriter exsequuntur , ipsum-

que lavacris de more et veste exornant. Quum autem omni penitentia
tus esset officio, nec erat quidquam infectum eorum quae mandaverat,
intonuit quidem Jupiter inferus, auditoque fragore metu dirigeruntur
gines: tum patris ad genua prolapsae, lacrimas fudere, neque re-
miserunt planctus, longosque gemitus. Ille vero, ut somnum deinceps
audiit acerbum, amplexus eas lacertis, dixit: *O filiae, non ex me
est vobis hac in die pater; periire enim omnia mea, nec amplexo
boriosam habebitis mei alendi curam: duram quidem eam fuimus
filiae: sed enim una haec res mollis quidquid id est molestiae: ex
nemo est, qui vos majore, quam ego, prosecutus sit amore, quam
orbatae, quod superest aevi bene exigetis.* Hunc ad modum se impetrare
amplexi siebant omnes crebris singultibus. Ubi autem lugere deinceps
imo corde dolorem prementes, erat quidem silentium, quum subito
audita vox quaedam illum vocavit, cuius metu percussis cunctis
adrectas steterunt comae: multum enim multisque modis vocabat
Deus: *Heus, heus, Oedipe, quid cunctamur ire? jampridem
mora es.* Ille vero simulac sensit se a Deo vocari, jubet ad se
terras regem Thesea, qui ubi accessit, dixit: *O carum caput, di-
causa dextrarum tuarum pristinum pignus filiabus meis, vosque vi-
b natae, huic date: atque fidem tuam obstringe, te numquam
sponte proditurum, sed effecturum semper quaecumque mente be-
ex usu earum fore cognosces.* Ille vero absque lamentis, ut vir gen-
sus, juramento promisit hospiti se illa praestitum. Quae quum ex-
cisset, protinus Oedipus invalidis manibus amplexus filias, ait: *Oce-
generoso animo huic necessitatibus parentes oportet vos hisce ex-
ire, neque, quae nefas, postulare ut videatis, et non audiendis
diatis: at abite quam celerrime: adsit tantum Theseus, qui ex
rerum praecepit, ut omnem eventum videat.* Talia loquentem ex-
imus simul omnes: largoque fletu rigantes ora gementesque una cum
illis abscessimus: nec dudum abieramus, quum respicientes vidimus
quidem virum nullibi amplius adesse, ipsum autem regem obtenti
manu oculos tegentem, tamquam terribili aliqua objecta specie, co-
sum sustinere non posset. Denique haud longo post tempore videntem
terram simul adorantem, eademque prece Olympum, Deorum
invocantem. At quo fato ille obierit, ne unus quidem mortalium di-

aeter Thesea. Neque enim illum Jovis igniferum fulmen confecit, neque arina quaepiam procella, tunc temporis coorta; sed aut Deorum aliis cum deduxit, aut ima dehiscens tellus benigne eum exceptit Matum caligine. Haud enim vir ille gemebundus, nec morbi doloribus exustus occidit, sed, si quis alius mortalium, dignus admiratione. Haec tem quum dicam, si cui videar minus sana esse mente, qui de me ita itiunt, iis haud facile concesserim.

CHORUS. Ubi vero sunt puellae, qui que eas deduxerunt amici?

NUNTIUS. Illae non longe absunt: clarus enim lamentorum sonus & eas accedentes indicat.

ANTIGONE. Ah, ah, heu! adest, adest nobis jam, non ut hoc som, absque alia calamitate, lugeamus, nos infelices lucem hausisse: lesto patris satu, cuius gratia constanti animo multas variasque perturbans aerumnas: ad extremum inenarrabilium malorum speciem inducens, quae vidimus et passae sumus.

CHORUS. Quidnam id est?

ANTIGONE. Ne cogitatione quidem id assequi licet, amici.

CHORUS. Obiitne?

ANTIGONE. Ita quidem, ut tu lubentissime audias illum interiisse. Quid im? ut pote quem nec Mars, nec pontus sustulit; sed caliginosae hiatu ter: apertae lacunae eum absorperunt incomperto leti genere. Me miseram! bis autem exitialis nox oculis oboritur. Qui enim peregrina aliqua insa, aut mari tumido vagantes, difficilem nancisemur victimum?

ISMENE. Nescio. Utinam me sanguinolentus Orcus rapiat, unaque in sene patre miseram morte obruat: mihi enim quae superest vita non vitalis.

CHORUS. O geminae filiarum optimae, quod sors fert, aequo animo tendum; ne nimium incendite luctum: sors vestra nemini contemnda.

ANTIGONE. Ergo malorum aliquod est desiderium! Quod enim nequam jucundum videri possit, id tum jucundum erat, quando illum anibus amplectebatur. O pater, ô care pater, ô qui aeternis sub terra nebris involutus es, nec, quum senilem ducebas vitam, inamatus nequam fuisti mihi, nec eris posthac.

CHORUS. Perfecit igitur —

ANTIGONE. Perfecit quod voluit.

CHORUS. Quale id est?

ANTIGONE. Qua cupuit, hospita in terra mortuus est, aperiente perenni umbra sub humo cubile habet: nec luctum reliquit indebet. Namque te semper, ô pater, hic mens oculus lacrimis plorat stillans: neque scio misera, quomodo queam tam acerbum tui desiderium abut. Heu! peregrino in solo non debuisses mori; verum ita mihi etiam assertus mortuus es.

ISMENE. O misera! quas me fortuna jam manet ita desertam, omnesque egenam, teque, ô cara . . . sic patre orbatas?

CHORUS. Sed quandoquidem ultimum saltem vitae diem felicitatem posuit, desinete lugare, ô carae; misericordia enim nemo immunis.

ANTIGONE. Retro abscedamus, soror.

ISMENE. Quidnam facturae?

ANTIGONE. Desiderium me cepit —

ISMENE. Quodnam?

ANTIGONE. Inferam domum videndi —

ISMENE. Cujus?

ANTIGONE. Patris. Heu me miseram!

ISMENE. Qui vero fas sit eo accedere? nonne vides —

ANTIGONE. Quid ita increpas?

ISMENE. Et hoc, ut —

ANTIGONE. Quid me rursus absterres?

ISMENE. Insepultus obiit, et ab omni conspectu segregatus est.

ANTIGONE. Duc me eo, ibique me interfice.

ISMENE. Hei mihi miserrimae! ubinam, quæsa, posthac dereliqui inops, vitam aerumnosa exigam?

CHORUS. Caræ puellæ, ne quid metuatis.

ANTIGONE. At quo fugiam?

CHORUS. Jam antea effugistis, ut ne quid mali accideret vobis.

ANTIGONE. Cogito —

CHORUS. Quid tandem versas animo?

ANTIGONE. Quemodo domum redeamus, plane ignore.

CHORUS. Ne hoc quidem sollicite inquire: laboriosum est —

ANTIGONE. Et antea fuit; siquidem graves nos semper uremumnae, modo quidem ultra, modo supra modum,

CHORUS. Vasto sane pelago jactamini.

ANTIGONE. Vasto utique.

CHORUS. Id quoque ego fateor.

ANTIGONE. Heu, heu! quo ibimus, & Jupiter? ad quam enim spem
Deus nunc impellit?

THESEUS. Parcite lugere, puellae: nam quibus mors exoptata conti-
, eos defere non decet: haud enim fas est.

ANTIGONE. O nate Aegei, ad tua accidimus genua.

THESEUS. Quid vobis, & puellae, vultis a me fieri?

ANTIGONE. Tumulum patris nostri contueri cupimus.

THESEUS. At fas non est eo accedere.

ANTIGONE. Quid ais, & rex, Athenarum dominator?

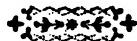
THESEUS. O puellas, interdixit mihi ille, ne quis hos adeat loces,
ne compellat quisquam mortalium sacrum sepulcrum, quo conditus
sit. Quae si observarem, dixit me terram hanc prospere semper habi-
tum incolument. Horum itaque nobis conscius est Deus, et, quod
mia exaudit, Jusjurandum Jovis.

ANTIGONE. At haec si illi placent, iis nos acquiescere par est. Nos
tem Thebas deduc Ogygias, si qua forte fratribus imminentem necem
hibere possimus.

THESEUS. Faciam et haec, et quaecumque alia vobis utilia, eique-
ta facere possim, quem nuper mortuum terra recondit. Non enim
atigari me decet.

CHORUS. Sed jam quiescite, nec ultra lamentis indulgete. Omnia
in haec omnino sunt rata.

FINIS OEDIPI COLONEL

NOTAE IN OEDIPUM REGEM.

ARGENTI METRICI V. 11. Legitur vulgo soloecē οὐκ εἰδεῖν.
In uno cod. a prima manu πούθηται. Scripserat auctor οὐκ εἰδεῖν.
Tragico ipso praeeunte v. 71.

V. penult. Aldus e codd. dedit:

δίσπαῖς τε χερῶν ἐξανάλωσιν κόρας.

Turnebus vero juxta Triclinium:

δίσπαῖς χερῶν ἐξερυθλῶσιν κόρας.

In hoc prava est utraque scriptura, quod *geminorum manus* εἰδεῖν inducat, ubi res ipsa *geminos* flagitat oculos: εἰξανάλωσιν κόρας πούθηται. Ducebat hic etiam habebat Grammaticus Sophoclem εἰδεῖν. 51. δίσπαῖς ὄψις αἴρεταις πύρτες αἴρετηγῆς χερῖ. In uno codice πούθηται κατηστόλωσιν αὐτὸς οὐμάτων πόρας δίσπαῖς δίσπαῖς νοτίηπετες τοῦ φάσεως.

In quibus videoe latenter deprehendisse sinceram lectionem:

πόρχαις δίσπαῖς εἰξανάλωσιν κόρας.

Hoc scribere debuit Grammaticus ex ipso Dramate 1268. Eunipides δι-
miss. 59.

χρησπλάτους πόρηγην αἴματης κόρας.

Apud eumdem Polymestor in Hecuba 1155.

εἰδῶν γαρ οὐμάτων,
πόρτης λαβοῦσσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας
κεντρούσιν.

Nihil est igitur, quo in dubium vocari possit πόρηματι. Quod ad οὐμάτην adtinet, glossema est a Triclinio inepte genuino verbo sub-
tum. Vide Valckenarium ad Phoenices. p. 223.

Disquisitionem qua sequitur de inscriptione Dramatis ad fidem
dedi, rejectis putidis nugis recentissimi nescio cuius Graeculi. Li-
versionem subjungere inutile duxi. Facile intelliget quicumque pi-
bus labris graecum sermonem gustarit, quosdam fuisse qui *OED-
PRIORITYM*, non *REGEM* drama hoc inscriperint, habita ratione
temporis, quo fuit editum, quam rerum in eo exhibitarum. C.

ante alterum Oedipum, quem Sophocles extrema in senectute fecit, scenam inducta fuit haec fabula; et Colonum adiit Oedipus longo apore postquam se ipsum excaecaverat.

DRAMATIS V. 2. Τίνες ἴδραι ταῦθε δοάζετε; id est διὰ τί προτατι ταῦθε τές ἴδραις; τί προσχρύψετε ταῦτας ταῖς ἴδραις; Vide Oed. l. 1160. 1166.

3. ἵκισθιματα. Male interpres; *coronati*. Vertere poterat, *instructi*. A coronis erant redimiti; sed manibus cerebant ramos oleae lana obtutos, qui Graecis *εἵματα* vocantur. Sic Chryses Iliadis initio:

εἵματας ἔχων ἐν χρυσῷ, εκκελέου Λαόδηκος
χρυσίῳ αὐτὸν σκηνήρι.

4. 913. rami isti supplicatorii *εἴφη* appellantur. Latinis *velamina*. utus Amphitr. I. 1. *Velatis manibus orant*. Ad quem locum vide ep̄pretes.

10. σὺν τρέσῃ. *quare, quamobrem?* Vide Marklandum ad Euripidis pplices, 147.

11. *εἰπέσθετες*. Sic unus e Regiis codd. quam lectionem adgnoscit ioliastes, male expositam per παθίστες. *εἰπεῖς* hic valet *petere, cūs, orare*, ut Oed. Col. 1094.

12. *δυνάλγητος*. Gallice *insensible*. Vide Fragm. inc. XXXI.

16. *βαμοῖς τοῖς στῆς*. Non *aris tibi dicatis*: sed *aris pro foribus tuae aedium positis*. Veterum hic mos notus. Plautus Curcul. I. 1. 71.

Nunc ara Veneris haec est ante horum fores.

onis erat domus, quem consentaneum erat Venerem pro tutelari Deare. At plerumque ante aedes Apollinis erant arae τοῦ Αγνίτου. Comit in Vesp. 875. γεῖτον Αγνεῦ τοῦ μοῦ προθύρου. Plautus Bacchid. II. 1,

Saluto te, vicine Apollo, qui aedibus
propinquus nostris adcolis, veneroque te.

e El. 637. 1372. Eurip. Phoeniss. 284. 640.

8. *ἱερῆς*. Atticisimum a libriis saepe obliteratum restitui. In Eurip. pl. 666. legendum e duobus codd.

ἱερῶντος οὐκοντος θεοντος θεοντος.

, ut vulgo, *ἱερᾶς*. In Phoenissis 1236. 1255. optimi codicis aucto-
re reposimus *ἀριθῆς*. In Aj. 189. recte Turnebus edidit *βασιλῆς*,
d in v. 390. adsumi non debebat: sed in El. 690. 709. Attica forma

θρασὺς omnino reponenda erat. — *πρίν*. Sic scriptum oportuit; nec ut vulgo, *πρίν*. Bene Valckenarius in Phoeniss. 95a. edidit, τὸ γένειον πρίνος. Eustath. ad Iliad. Σ. pag. 1166. ὁ γάρ οὐ πλεῖστον τελείων, τοῦτο οὐ μείζοναν πάντας, εἰ δέποιτο, Φασὶ, γάμου, καὶ μηδεγγυακότες. οὐδὲ δὲ καὶ πρεσβύτερος πρίνος λέγεται οὐ πάντος, πρεσβύτερος οὐδὲν, Διερύσεος Αἴτιος Θεοί. καὶ τέλι, Φασὶν, Αἴτιον. λέγεται δὲ καὶ παρθίνου τὸ πάντος, καὶ χρήσις Φίρεται εἰς τοῦτο αὐτὸν.

Εἰ μὴ κόρη δύνεται τὸ στοῦς πρίνος.

28. *επικίνδυνος*, ήτοι *επικίνδυνος*, *βαρύτος* *επικίνδυνος*.

29. *δῶμα* Καθημένον. Sic plerique codd. et Scholiastes, ut mox *Καθημένον*. Vulgo utrobique *Καθημένον*.

31. *ἰσούμενόν* οὐ. gl. *ἴσων*. *εὐώνυμος* δὲ πρὸς τὸ *χρυσότερον*.

33. In *συμβορᾶς* βίσυ intellige quidquid sponte sua hominibus evenire solet; ταῦς *συντυχίας*, τοῦς *συνταραγμάτων*: in δειμάτων δυνάμει quidquid numen Deorum iuvabit praeter solitum, quidquid sit Deus interventus. Posteriorius minus bene interpretatur auctor veteris glossarum *καταλλαγῆς*, Φιλιάσιον. Infra 960. Oedipus querit num Polybus intervenerit νόσου *καταλλαγῆς*, *morbi interventu*. In Oed. Col. 410. τοῦ *φαντασίας* *καταλλαγῆς*; *εγνωστάν* *interventu*? ut recte explicat Schol. Ad πρῶτην glossam: *ἴγεντο* οὐ τῷ εὐρύντι μηχανᾷ καὶ *απαλλαγῇ* αὐτῷ.

44. *τοῖς* *ἐμπειρεῖται*. gl. *τοῖς* οὐ πιθανόν πολλῷ γεγονότι. τοῖς διατά τὰ τέλη. *ζώσεις*, *πεθάνεις*, *αδιατίστατος*. Perperam hunc locum auctor Triclinius, cui frustra patrocinatur Toupius Cur. nov. in Suidam p. 645. οὐ τοῖς οὐ πιθανόν γεγονότι καὶ συνετοῖς καὶ τοῖς *συντυχίας*, *ἴγεντο* τοῦ; Ιππότες τοῦ Βενιαμίνατον οὐδὲν μάλιστα *ζώσεις* καὶ, οὐκ *απαλλαγήν*. Codd. notam ad El. 1230.

58. *γνωτὸν* *κούκλην* *ἄγνωστον*. Sic apud Homerum Iliad. Z. 333.

Εἰδοπ., ιτεὶ μὲν καὶ πολλαὶ *ιδίωσις*, οὐδὲν *ὑπερίπτητον*. ad quem versum Eustathius p. 645. *ιδίωσις* οἱ λόγοι ἔχοι τὸν κατὰ *αἰλανθίσθικόν*. ἔτι οἶμεν περὶ τῷ Θελεμήρῳ Σοσσαλοῦ τὸ, *γνωτὸν* *κούκλην* μει. καὶ τὸ, οὐδὲν εὐδὲν μητρὶ δυσχελεύει. καὶ τὸ, οὐρα τοῦ μηδὲ πραμαθῆν; τὸ τοῦ μὴ θέλεσσαν έργαμεν. Duo postrema exempla in Electra 929, 1078. Addere poterat ex Ajace 289. *ἄλυτες*, οὐδὲν οὐτὸν *αλαθῆτες*.

60. Hunc locum imitatus est Argonauticorum poëta II. 631.

αὐτὸν δὲ οἰνόστοκα ἵπτεται τύλικα Θυλάστου,
ἴξεται τὸ πρώτοισθιν εἶμαν χάραν πύγριθισθε,
Φραζόμενος τὸν ἔπαιδον· σὺν δὲ εὐμαρίνων αὐγοφεύεις,
αἷος ἐπὶ Φύχης ἀλίγων ὑπερ· αὐτὰρ ἔγωγε
ιδοὺ μὲν οὐδὲ πέποιτος αὐτοῦ· αἱρεῖται δὲ τοῦ,
καὶ τοῦ, ὁμέτη καὶ τοῦ, καὶ αἴλιον διδί τετράρων.

67. πλάνος. Sic B. et Schol. recte ex Atticorum usu. Eurip. Hippol.
4. Φρεῶν πλάνος. Helena 541. οὐδὲ αὐγύμαστον πλάνος. 783. πόστη
ἐκα τίντεν τῷ γάτῳ μάλιστι οὐθεῖται πλάνος; Idem in Stobaeo Grotii
105. πλάνος τε παρδία προστίθεται. Vide Oed. Col. 1114. Phil. 758.
70. ἴμαντον γαμβρόν. Graecis γαμβροὶ appellantur quicumque per nu-
tas ad finitatem juncti sunt; generi, socii, uxoris frates, sororum ma-
trem quo postremo sensu, vel etiam generaliori accipiendum in Sarpe-
nis oratione, qua Hectorem objurgat Ia. E. 474.

Φῆς πον ἄτερ λαῶν πέλον ἰξέμεν, οὐδὲ ἐπικούρων,
οἵος τὸν γαμβρόντος παστηγήτοις τε σύστη.

- quem locum Eustathius p. 572. γαμβροὶ γῆται μὲν, οἱ ποτῶν οὔτε κα-
μποι. οὐδὲ τραγουρδῖον ἐν τῷ, καὶ δύστες καλῶς γαμβροῖς, τοὺς πιθεροὺς
οὐ, οἷς καὶ αὐτοὺς κατὰ γαμπάνης κλιδίντας συναθηγμα. καὶ οὐ παρὰ Σο-
λοῦ δὲ Οἰδίποντος γαμβρὸν ἱστορεῖ τὸν Τιμασθῆς αδελφὸν Κρέοντα λέγει,
οὐδὲ παγαμβρίας συγκεκτῆ, αλλαχοῦ μέν ται κλιδεστήν, κυριαλεκτήν, αὐτὸν
οὐτὸν τῷ, οὐτεὶς οὐτεὶς κλιδευμα. Sic nominis παθητὸς late diffunditur
ificatio. Vide Lexicon. Sororis maritum notat apud Eurip. Elect. 1295.

8. οὐδὲ γ' — Sic recte B. et Schol. Perperam a librariis mutatum
in αὐτὸν τοῦ, quia prius τὸ in αἷς καλῶν σύν τὸν οἴτης, acceperant pre-
At valet τοι. αὐτὸν τοι καλῶς οἴτης εν· οὐδὲ γε αἴρεται — Istud γε,
aere alias, valet γάρ. Praecedentia enim confirmat.

9. οὐ γάρ, οὐτιναμ. gl. οὐδὲ δέ. Librorum omnium lectio est τὸ τύχη
τῷ, quam adgnoscit Eustathius p. 1154. et alibi: et retineri poterat.
lominus certissima mibi videtur, ut elegantissima est, Marklanda
ndatio in nota ad Eurip. Suppl. 1145. τοῖς, cui respondet in proximo
αὐτοῖς. Sic in Aj. 840. ὥστε — τοῖς. In Aeschyli S. Th. 465.
τὸν τιμίαντα βάζονται — τοῖς τον Ζεὺς τιμίδες κεραύνων. Ibid. 639. τοῖς,
relato αἷς, cujus vicem sustinent verba τοῖς αὐτοῖς τρέσσον. — οὐτοῖς
en est substantivum pro adjective posatum, cujus rei apud Poëtas,

non Atticos solum, sed quoscumque exempla passim obvia. Vide quod notavi ad Apollonii *Bellerus et Argon.* IV. 1248. οὐδενί τινα legitur in Hesiodi *Erym.* 174. Plurima exempla collegit Eustathius *Odyss.* Δ. p. 1484.

82. οὐ γάρ ἀντικάρα. Coronati enim soli domum redibant, quae lactae sortes obtigerant. Quocirca bene in scholio additum ī est ratione. Quibus vero vel tristia nuntiata fuerant, vel domum repetentibus aliquid acciderat, ii coronas deponebant. Theseus apud Euripides *Erys.* pol. 813. audito uxoris leto:

τί δέπται τοῦδε αἰσθηματικαὶ κάρα
πλευρῶντος φύλλου, διενήχης θυμός; ἔτι;

Fabius Pictor legatus a Delphis Romam reversus in senatu dicit apud vium XXIII. 11. Se jussum ab templi antistite, sicut coronatus et corona et oraculum adiisset, et rem divinam fecisset, ita coronam ascendere, nec ante deponere eam, quam Romam perire.

85. ἵμος καθίσιμα, pro ἵμος καθίσιμος. Sic Eurip. *Orest.* 479.

οὐ χαῖρε καὶ εὐ, Μενίλων, καθίσιμος ἵμος.

1237. ὁ ξυγίνια πεπρὸς ἵμον. et Phoeniss. 298.

ὁ ξυγίνια τῶν Αγάναρος τίκτων.

pro ὁ ξυγίνιος. Et sic saepe res pro persona, seu, ut barbare legitur, abstractum pro concreto ponitur. Infra 128. τυραννος σὺν επιφορᾷ, pro τυράννου εἴτε πιστότος. De hoc schemate plura ad Ann.

87. τὰ δύσφορα. Sic codd. omnes, quod diversimode in glossis legitur: τὰ δοκούσσα σχίτλια. τὰ δυσχερῆ, πηγαὶ οἱ ξέπλουτοι τοῦ Κανά. etiam legit Scholiastes, apud quem τὰ δύσφορα nihil aliud est interpretamentum.

95. λίγοις ἀν. dicam. Vide ad El. 1491.

101. οἱ τίνδεις αἵμα χυμάζειν πόλιν. Optima est docti viri apud thium emendatio. Libri omnes τοῦ αἵματος. Verum nondum facta caedis definitae alicujus personae: proinde ex indeole linguae dici: οἱ αἵματα χυμάζειν πόλιν: non vero αἵμα τόδε, quum nihil praeceps ad quod istud τοῦδε referri possit. Acute vidit eruditus Britannus τὴν τῆραν mutandum. Accusativus οἱ αἵματα χυμάζειν absolute positus initivo, schema est Atticis scriptoribus perquam familiare. Aristoteles in deperdita fabula:

αἴσις, τὸ οὖτον λαθεῖ,
τὰ κάρπα μοι ἔτεισθι.

i, sive nominativus, sive accusativus est, positus est pro τῷ αἴσιῳ λαθεῖ. Vide Gregorium de Dial. Att. VII. XXXV. LXXX. Karium ad Comici Plutum 277. et quae notavimus ad Ranas 1437.

110. τὸ ξτρούμαντον αἴσιόντος. Terent. Heaut. IV. 2. 8.

Nihil tam difficile 'st, quin querendo investigari possiet.

110. ιξιρόν. gl. αὐτὶ τῷ μηχανὴν δῶν.

134. πρὸ τοῦ θωσίσας. Sic A. D. T. Glossa in primo διηγ., & επίγνωσις περιμένεις. Perperam in impressis πρὸς τοῦ.

138. κτενοῦντον. Attica futuri forma pro κτενοῦσάσων; de qua vide et notavi ad Comici Ranas 296. In Vespis 229.

ἴαν πηγή λιθοῖς ἔχω,
τελεῖν δακτύλον σφρυκών διατηδῶν.

Schylus Prom. 25.

πάχυν δ' οὐκέτις οὐδὲ πέλε.

i οὐδὲ non praesens est pro futuro, sed purum putum futurum. In np. Phoeniss. 616. ιξιλάν. In Oed. Col. 406. κατασκέψις vera futura si formae contractae, pro ιξιλάσσεται et κατασκέψασθαι. Nihil apud Atti Poetas frequentius.

142. βιθραί ιδιασθε. gl. ανιστάσθε, αἰσθάνεται τὸν καθεδράν. Sedenit enim ad aram pro supplicium more. Vide Oed. Col. 1158.

153. ικτίταμαι. Sic libri omnes. Gl. ικτεος ιγνέμιας, οὐ μετίως. od pertinet quidem ad ικτίταμαι, quomodo Poetam scriptisse olim natus sum. Sic Antig. 1307. αἰτίαν Κέρη. Eurip. Suppl. 89. & Κέρη ικτίτησε. Sed nihil mutandum. ικτίταμαι Triclinius recte exponit etenim scholiis, quibus integrioribus usus est, quam erant in exempli a Jano Lascare edito. EKTETAMAI, αὐτὶ τῷ ικτίταληγρασι, ταῦτα ικτίταγέντες ιδιασταί οὐκαρτοί καὶ άκυνθίστανται, οὐτε χρέους ικτίτανται, τάτσησθαι. Eodem sensu ιδιταμαι accipiendum videtur, quo οὐδὲν apud Comicum in Nubibus 213. ubi rusticus ait, Euboeam ab eniensibus duce Pericle vexatam fuisse: οὐτοί γαρ οὐκών παρετάθη καὶ πλίσαν. Inest his verbis cruciatus notio. Sic apud Plutarchum in Sol. p. 179. παρετίνοθαι ποθε.

155. αἴσθημας. gl. εὐλαβούμενος, φοβούμενος, recte. Hoc sensu εἴσθημα est apud Homerum Id. II. 261.

ἀἴσθητο γάρ, μὴ Νοεῖτι θεοῦ αἰσθητόμενος ἔργον.

Locum in Aldina editione bene interpunctum non intellent Johes. Nulla hic est interrogatio, cuius signum post χρίστον posse non debet. τοίνυμας φοβούμενος τί εἰσαντέσθαι.

159. κακλαμένη. Sic Aldus et codd. plerique. Si qui κακλαμένη bent, in iis altera lectio quam sequimur, superscripta. Referunt ad γε κακόν μου προθάντης μου κακλαμένη. Eustathius p. 714. extremum μονος tuerit: οὐ γάρ καὶ ἵκε λέπτη τὸ αἷμα, οὐ τὸ κακλάματος κακλάματος πληγήσια. Hac ratione quodvis sermonis vitium defendi potest.

161. εὐκλίσα. Male vulgo εὐκλεῖ. Utraque forma proba est: sed priorem hic loci respuit metri lex. Vide Eustathium p. 1516. inquit Scholiastes Εὐκλίσα nominativum esse censet pro Εὐκλεῖ, quo nomen Diana apud Boeotos et horum vicinos Plateenses culta fuit. Vocabularium in Aristide p. 317.

167. ὁ πέτην. gl. αἵρετο τοῦ φεῦ. διὰ μίσου.

170. οὐδὲ ἦν φρεγίδες ἴχχοι. gl. οὐδὲ ἦντι μιχθῆται, εἰναιτια. Scholiastes legisse videtur, ut est apud Suidam in ἴχχοις, οὐδὲ οὐδὲς ἴχχοις.

172. ἐπιγενεῖς κλυτᾶς χθονίς. In uno cod. reperti κλυτά χθονίς, quod haud deterius est. Cum his Sophocleis P. Victorius Var. Lect. XV. Pacuvii verba ex Duloreste comparat, a Nonio servata: Nec graeci frugum feturi posse, nec mitescere. Nempe arbitrabantur olim de hominibus iratos ob aliquod impium facinus, fructibus terrae oleum fetusque animantium perdere, donec placentur, expiato sceleri.

174. ιδίων. gl. θρησκευτῶν. Eurip. Phoeniss. 1046. Ιδίωμα ιδίωκεις ιδίωτος θρησκευτός, ιδίωτος μίλος. — αὐτίχεοι. gl. αὐτοὶ οἱ ἴχθυοι, αὐτοὶ οἱ αὐτοί οἱ εἰς παραβολάς.

180. ηλίσα. Neutrum plurale adverbii vice. Gl. ηλίσεος. ηλίσεοι. ηλίσεις εἰς παραβολάς.

184. αὐταὶ παραβολοί. Aldus αὐταὶ παραβολοί, ut alii colent: in aliis divisim παραβολάς. Menda est in αὐταῖς, quamvis conjectura sustulit Musgravius ad Eurip. Heracl. 44.

186. ιανθινάχουσι. Perperam vulgo ιανθινάχουσι. Legitima sunt ιανθίζειν et ιανθίζεσθαι.

187. ὁμαλος. gl. συμμετρής.
189. εὐώπια. vocativus a recto εὐώπης, quod nescio an feminino genere uspiam occurrat. Tritum est εὐώπης in pulchritudinis laude. At si id significazione adhibeatur qua ὁξωσῆς, ὁξερῆς, quae hujus loci ena non est, favet analogia receptae lectio.
191. ἀχαλκος ἀσπίδων. gl. ἀστλος σωματικῶν ὄστλων. Sic in El. 36. κανος ἀσπίδων καὶ σφραγῶν. In Aj. 321. ἀψόφητος ὁξέων καικυμάτων. np. Phoeniss. απειδος Φαρεων λευκῶν. ad quem locum vide Valckatum pag. 115.
193. παλισσυτον δράμημα νετίσαι. gl. παλινδρομῆσαι. Supplendum est ; quod in glossa etiam notatum. Est autem haec ellipsis in precibus xime sollemnisi. Vide Comicum Thesmoph. 286. Ran. 886. quo quin intellecto liquet copulam τι in v. 190. neutiquam delendam esse.
194. πάτρης ἀπονορ. gl. τῆς πατρίδος τῆς ἐμῆς διλαδὴ μακράν. Sic mbr. et tres alii codd. cum Aldina editione ; optime sane. Altera lectio νοτι plane mendosa est.
204. ἀβύλων. Genitivus pluralis nominis ἀβύλη. Glossa in membr. πυρχ λέγει.
212. Μαντίδων ὁμόσθλον. Sic liquido in duobus codicibus. Mendose τις, μαντίδον. Glossae : ὁμοδιάτετον. συσέμιλον, συνδιασώρον.
221. μὴ οὐκ in unam syllabam coalescunt, quod tironibus etiam nota. In B. scriptum μὴ ωκ, supra 13. μὴ ν̄ : et sic ubicumque simili sitioni locus est: quemadmodum et scribi et effiri volebat Marklandus. 1524: οὐτε οὐκ ἔχω τι σημεῖον.
227. ἐπίκλημα, κατέκλημα, κατηγορία. Sic infra 529. Passim ἐπίκλη- pro ἐκαλεῖν occursit.
228. Post αὐτὸς καθ' αὐτοῦ supplendum σημανέτω, λεγίτω ὁμος, id ex serie orationis intelligitur. Sic etiam in glossa.
229. ἕπεισον. gl. ἀπειλήσεται.
132. τελῶ. gl. τελέσω, δύσω. Forma futuri Attica, de qua supra ad 138. Sic infra 418. ἐλῆ, ἐλάσσου.
134. απώση. Enotatam ex uno e Britannis codd. probam lectionem tri in T. et Augustano. Reliqui cum impressis soloce απώση.
135. ἐκ τῶνδες. μετά ταῦτα, dehinc, postea. Sophocli valde frequen-

tatum. Alciphron Epist. 33. ἵν τοκύτης συνθίσεις, post tantam feraritatem.

240. Quid sit χίρωνος νόμον docebit Athenaeus, cuius haec sunt verba L. IX. p. 409. Εἰδί δὲ ΧΕΡΝΙΤΟΣ ὑδρα, οὐδὲ οὐτιστικόν εἰ : τοῦ βασιοῦ λαμβάνεται, εἴφεν εἰ τὸν θυσίαν επειδήσθεν· καὶ τούτη τοις τούς περέντας κύνησεν.

250. γίνετο μὴ οὐ ξυνδέσθετος. Sic optime Marklandus ad Eurip. Sup.

390. Vulgo legitur prorsus absurdē ēt τοῦ εἶδος γίνεται εἰπούσαν. At nulla causa erat, cur quidquam imprecaretur interfectori, quem si comperisset secum domī suae habitare: illum statim expellere potest aut quovis suppicio multare. Quod sequitur παθήσιν, ad intertextum spectat, si quis forte in Oedipi domo nescientis versetur; non ad agmina Oedipum, ut inepta somniarunt interpretes.

259. νῦν δὲ γέ τε πεπαρθεῖ τε ἵγε. Sic liquido scriptum in D. Ceterum ut Aldus, νῦν δέ πεπαρθεῖ τε ἵγε, labante verso. Haud male emendat Heathius, νῦν δέ αἵ τε πεπαρθεῖ —

261. Sunt quibus phasis herum versuum intricatior videri possunt. Sensus est: Si liberos reliqueret Latus, esset illis genus cognitum liberis meis; fratres essent illi liberorum meorum. εἰ καὶ τοῦ πατρός οὐτούχωνται, ποτὲ παῖδες ποτὲ οὐτού ἀπὸ ικτίφυκότα γίνεται. Sophocli fabula est κανές usurpare pro αἰδελοφοῖς, quod Scholiastae observatum ad πεπαρθεῖ τε πεπαρθεῖ πεπαρθεῖ, et Hesychio in voce.

264. τοῦ πατρός τοῦ μονού πατρός. Sic recte eruditus Britannus. Ceterum et Aldus τοῦ.

267. τῷ Λικόδεσμῳ παῖδι, Πολυδώρου τε. Hoc exemplo bis utitur Statius ad illustrandas similes apud Homerum constructiones. Id. διατίθεται παῖδες τῷ Πυλαγυνίος βασιλῆς.

et E. 741.

Ἐν δὲ τοις Γοργείς κιφαλὴ δεποῦ πελάρου.

ad quem versum ita commentatur p. 601. τοις Γοργείς κιφαλὴ δεποῦ τοῦ, ὅμοιόν εἰσι τῷ, Νεισορίγιον παῖδες τῷ Πυλαγυνίος βασιλῆς. οὐ γάρ τῷ τοῦ οἰνηταῖον αἰνιδύται εὐδοῦται αἱ σύνταξι, εὖτοι καὶ τοῦτα. τοις Νεισορίγιον αἰνιδύται εἰς τὸ, τῷ τοῦ Νεισορος, εὐχαριστὸς τοῦ εἰστιν, τῷ Νεισορος βασιλῆς τοῦ. οὗτοι δέ καὶ τοῦ, Γοργείς κιφαλὴ δεποῦ παλάγης καὶ αἰνιδύται εἰς οὐ κιφαλὴ τοις Γοργοῦς, τοῦ δεποῦ πελάρου.

αἰδὴ δὲ εἰνίοτες ἵνες ἡμαρτινάται θυλάσσει,
ἰξέρι τὸ πρώτιστον ἐμπόριον χάρην πηγαῖς θεοῖς,
Φραζέμενος τὰ ἴκαστα· οὐ δὲ εὐμαρίων αὐγορεύεις,
οἷος ἔντις θυλάσσης αἰλέγων ὑπερ· αὐτὰρ ἕγους
εἴο μὲν οὐδὲ ἡθαίον ἀτυχόματι· αἱματὶ δὲ τοῖο,
καὶ τοῦ, ἐμάρτη καὶ τοῦ, καὶ αἴλλων δειδί ταύφει.

67. πλάνας. Sic B. et Schol. recte ex Atticorum usu. Eurip. Hippol. 184. φρέσιον πλάνας. Helena 541. οὐδὲ αὐγύμαστον πλάνας. 783. πόστοι
χρέον τόντον ἦτις γάτης ἀλλοι ἰφθίειν πλάνας; Idem in Stobaeo Grotii p. 105. πλάνας τε παρδίτια πρεσούστατα. Vide Oed. Col. 1114. Phil. 758.

70. ἐμαντεῦ γαμβρόν. Graecis γαμβροὶ appellantur quicumque per numerum ad finitatem juncti sunt; generi, socii, uxoris frates, sororum mariti: quo postremo sensu, vel etiam generaliori accipiendum in Sarpedonis oratione, qua Hectorem objurgat Ida. E. 474.

Φῆται πόστοι λαῶν πέλον ἔξεμποι, ηδὲ ἐπικούρει,
οἶος τὸν γαμβροῖς πατεγγινήσει τε σοῖς.

ad quem locum Eustathius p. 572. γαμβροὶ γῦν μὲν, οἱ ποιῶν τοὺς πατεγγινήσεις. οἱ δὲ τραγῳδίαι ἐν τῷ, κηδεύσας παλοῖς γαμβροῖς, τοὺς πινθεροὺς πόλεις, οἵς καὶ αὐτοὺς κατὰ γαμβρὸν πινθεράσσεις, συναλλαγμα. καὶ οἱ παρὰ Σοραῖς δὲ Οἰδίπους γαμβρὸν ἐποῦ τὸν τῆς Ιονίστης αἰδελφὸν Κρέοντα λέγει, οἵς εἰς ἐπιγαμβρίας συγκεντοῦ, αἴλλαχον μὲν τοι πινθεράν, πυρολεπᾶν, αὐτὸς λέγει ἐν τῷ, αἴτιος ἐμὲν πινθερά. Sic nominis πινθερὸς late diffunditur significatio. Vide Lexicon. Sororis maritum notat apud Eurip. Elect. 1995.

78. εἰδὲ γέ — Sic recte B. et Schol. Perperam a librariis mutatum fuit in οἱ δὲ τοι, quia prius τοι in εἰδὲ καλῶν εὑρίσκεται, acceperant pre n. At valet τοι. εἰδὲ τοι καλῶν εἴσας εὑρίσκεται τοις αἴριστος — Istud γέ, ut saepe alias, valet γέ. Praecedentia enim confirmat.

80. οἱ γέ, utinam. gl. εἴδε δέ. Librorum omnium lectio est εἴ τοι γέ τῷ, quam adgnoscit Eustathius p. 1154. et alibi: et retineri poterat. Nihilominus certissima mibi videtur, ut elegantissima est, Marklanda emendatio in nota ad Eurip. Suppl. 1145. τοις, cui respondet in proximo verso τοις. Sic in Aj. 840. οὐτοις — τοις. In Aeschyli S. Th. 465. οἱ γέ νείσουχα βαζόντοι — τοις τοι Ζεὺς ιπιδει κεραίνων. Ibid. 639. τοις, sine relato οἱ, cujus vicem sustinent verba τοις αὐτοῖς τρέπονται. — τοις nomen est substantivum pro adjective positum, cujus rei apud Poetas,

Plura de hoc schemate dicemus ad El. 435.

276. ὁσπερ μὲν ἀραιὸν ἔλασσος. Eustathius p. 1809. legit ὁσπερ μὲν, exponitque ὁσπερ μὲν ἄλλος διὰ τῆς ἀραιῆς.

277. ἔχω. gl. δύναμαι.

278. τὸ δὲ ξύτημα. Nominativus solitus; non vero qui vice est, et Latinorum ablativo absoluto respondet; sed per Quod et applicandus. Vide Valckenarium ad Phoeniss. pag. 102. Alterum expeditri etiam potest, sublata distinctione post ξύτημα, ut ex sit: οὐ δὲ τοῦ πειμψασθος Φείδου τὸ δὲ τὸ ξύτημα, εἰπεῖν, οὐδὲ πειμψασθος. Vel adhuc, transposita sequenti distinctione, οὐ δὲ τοῦ Φείδου τὸ ξύτημα, εἰπεῖν, οὐδὲ πειμψασθος τὸ δέ. Prima ratione videtur optima.

281. οὐδὲ οὐδὲ δύνασται αἰών. Sic duo codd. recte, ut jam esse monuerat Koenius ad libellum de Dialectis p. 23. Ceteri impressi, soloce, οὐδὲ οὐδὲ δύνασται — Initio versus male codd. citantur: quae frequens est in libris menda. Vide Marklandum ad S.

284. ταῦθ' ἐφῶντ'. Id est τὰ αὐτὰ, ut recte scriptum et ceteri reperi in uno cod. Perperam vulgo ταῦθ'.

286. σκοτῶν. gl. ξύτῶν, ἐρευνῶν. et 291. σκοτῶν, ἐξεργάζων.

290. καθά. gl. αὐτωτέστατα. — παλαιά, σαθρά.

295. Glossa: τὰς σας αἰκονάς τοιάσδε πατάρας οὐχ ὑπεμένει λατήσων.

297. οὐκείλεγκον. gl. οὐ φανερώσων αὐτόν. Aldus οὐκείλεγκον, et B. T. Ceteri futurum habent.

305. οὐ καὶ μὴ κλέψῃς. Sic recte Valckenarius ad Phoeniss. p. 290. quod confirmat codd. glossa, μὴ κλέψουμες, tametsi in iis etiam μὴ κλέψῃς.

310. οὐ δ' οὐν. Sic Aldus et codd. omnes. Perperam Triest mutavit in οὐ, putans forte negationem cum φθείρεσθαι requiri. adest in geminato μῆτι.

311. μαντικῶν οὐδέν. gl. μέθοδον. Frequens usus nominis οὐδέν; ratione. Vide indicem nostrum in Aristophanem, Euripidem et Phoen. 922. Hippol. 291. 394. Heracl. 237.

314. οὐ εἰς ισημερ. in te sumus. id est, in te omnis posita nostra.

318. διάλεκτα. gl. ἐπιλαθόμητο. recte. Ut τούτου saepè adhibetur pro *ere memoria*, sic διαλέκτῳ adhibetur pro *oblivisci*. Vide quae notavi Eurip. Bacchis 782. et Hippol. 391. Nimis facete locum hunc vertit nsonus. οὐ γὰρ ἀν δῆντος ἴσομεν. *alioquin huc non venissem*: nempe τούτου αὐτά: εἰ μή ἐπιλαθόμητο. Qui popularem suum merito catat Jo. Burton, eo non fuit perspicacior. Locus hic, si quis alius, us est.

319. οὐδὲ δὲ οὐ μή ποτε τῷ μὲν ἔχοντι. Sic ex indole linguae legendum Vulgata lectione nihil mendosius est. οὐδὲ δὲ οὐ μή ποτε τῷ μὲν ἄν. Ex his apud omnes constat nullum sensum elici posse, in quibus la quidem est legitimae constructionis forma. οὐ μή cum futuro intuvi vel aoristo a subjunctivi construitur. Perspicuus est sensus: οὐ ποτε τίποτε τῷ μὲν μαντίσαν, ὡς ἀν μή ἐκφαντών, οὐγου ημέρα ποτε τὰ κακά. Sic recte glossa: unde non aliter scripsisse sicum liquet, ac edidimus, οὐ μή ποτε τῷ μὲν ἔχοντι. Bicompositi, librariorum errore perquam sollemni, exciderant praepositiones. apud Tragicos frequens est, quo in verbo liquida geminari solet, si lego plerumque id flagitante. Eustathius ad Odys. p. 1381. τὸ δὲ το πλονοτομήν ἔχει τοῦ ἑνὸς ν. καὶ δῆλον οἱ ἀν πολλαχοῦ τὸ ἔντεια δὲ το ἐκφέρεται, ἀπὸ τῆς ἐν προθέσεως καὶ τοῦ ἑπο, οἱ οὐ καὶ τὸ ἔπος. τὸ ἔχοντι usi sunt Pindarus Olymp. VIII. 96. Apollonius I. 764. Iyius Perieg. 556. Apud Eurip. Bacchis 1255. occurrit aliud bicompositum ἔχοντι haud magis apud Tragicos obvium quam ἔχοντεν. inque legitimum est et extra omnem suspicionem. Admoveri huc st Scholiae observatio ad alterius Oedipi v. 1648. ιδίων αὐτοῦ τὸ οὐδὲ κτεχοθετεῖ ταῦτα προσέβασται.

32. οὐδὲ τὸ ἔμαυτον. Sic præter Athenaeum L. X. p. 453. unus eis codd. indubie, et alter a prima manu. Reliqui οὐδὲ τὸ ἔμαυτον, glossa, ἀπὸ κανοῦ τὸ οὐ. Passim occurrit οὐδὲ οὐ disyllabum, ut Col. 939. Antig. 458. apud Comicum Lys. 284. 876. Ran. 33. 416. Equit. 340. Cujusvis etiam vocis ω finale cum sequente οὐ nam syllabam coalescit, ut in Lysistr. 1171.

οὐ τῷ σιω, οὐχὶ πάσια γ', ὡ λυττάντα.

lute ως coalescunt, ut in Philoct. 585. οὐδὲ οὐ Ατρεδαῖς δυσμηνίς. esp. 1224.

સુધી અને, જો દૂર ગાંધીજી એવા કલાક.

335. φράσιν. gl. sic ἄργεν πονέμεις. Sic libri omnes, adscripti Eustathio ad Iliad. p. 792. ἄργεν ὄφεινα εἰπ., οὐ γὰρ ἄργεν πονέμεις ταῦτα Σοφολεῖ, (Trach. 552.) ταῦτα φύει τό, ταῦτα γάρ αἱ πίσται οὐ γέργενια. Hemsterhusia, viro summo, legendum videbatur ἄργεις, ab ὄφεισιν, quamlibet materiam subigere, macerare, m. Conjecturam protulit Ruhnkenius ad Timaei lexicon p. 129. clavis quidem, nec tamen usquequaque certam. Similis hyperbole ap. 12 tuum occurrit, Paenulo I. 2. 77,

Nam illa mulier lapidem silicem subigere, ut se amet, potest.

336. ἀτίκτεος. gl. σκληρός, αἰσιόλογος. αὐτελέντητος, ἀπράκι, πα-
τηκή. Eustathius p. 441. αὐτελέντητος παρὰ Σεφεκλῆ, καὶ τὸν μὲν
ἰπάγοντα τοῦ βασικήτους ἀλεῖ ἐν τῷ, ἀτίκτεος αὐτελέντητος φΑΝΕΙ.
sic quidem apud eum legitur φανῆ, non φαγῆ. Quia occasio ad
Atticam terminationem secundae personae passivae et mediae formam
ubique in futuris represuisse, nec forte doctiorum reprehensiones de-
gero, quod idem in reliquis temporibus non fecerim, ut in Ars.
Quod ad futura attinet, haud paucā supersunt in impressis nostri
hujus Atticismi vestigia, librariorum inconstantia, quibus cordi-
videtur nulli parcere. Infra 195. οὐδέτε. El. 381. προσέψῃ. Trag.
φα. Eurip. Androm. 708. φέρεται Bacchis 782. φέρεται et alia per-
In Aj. 195. D. praesens φέρεται exhibit. In Eurip. Iphig. T. 45. et
scriptum olim fuisse pro λυτῷ Marklandus evicit. Vide Valde-
ad Phoeniss. p. 216.

337. τὴν τὸν δὲ ὄμοῦ νοέσσαν. Argutatur Eustathius ad Ilad. ambiguum hic statuens esse sensum, quo aliud Tiresias innuit ac videtur. οὐκοῦ μὲν λέγειν ὁ Τυρείως, ὅτι τὴν τὸν ὄργην οὐ κατέπιε σύμφυτον εμ. ἀλλοδῶς δὲ λέγει, ἐτι τὴν τὸν ἀλοχον οὐκ εῖδε, τὸ ματήρα του, ἡ ευμάριστη. ὅπερ ἐκάπιες ἐκφύνει, εἰπε τὸ ὄμον ταῦτα τὸν τῷ ἴμενότα.

341. *нѣс.* gl. *наречітъ*, *наречіа*.

345. *άς ὄργης ίχω*, gl. *άς διατίμημα ίχησα ὄργης*. *alla*: *άς δον ὄργισθαι*. Neutraliter adhiberi *ίχω* cum genitivo ostendi ad COE-
nistr. 173.

350. ἀλυθεῖ; gl. οὐρανόν. Vide quae notavimus ad Comici R.

51. ὅτε προσῆνες, sic omnino legendum. Supra 223. ὅμιν προθωνῶ. adsoe in libris προσῆνες, frequenti librariorum errore in verbis cum et πρὸς compositis. Sic in Eurip. Hippol. 499. προσῆγεν pro προῆγεν e scriptum fuit; in Comici Concion. 31. προσέντων pro προίσταν.

55. καὶ τοῦ. Sic scribendum. Encliticum hic est τοῦ, non adversus loci quo, ut male vertit Johnson.

58. προύτρεψα, gl. παρεύτησα.

60. οὐχ ἔπειρος λόγων; Aldus et codd. οὐχ επειρός λόγων; Glossa in δοκιμάζεις καὶ ἐνοχλήσις. In D. εἰς πειρατὴς λόγων προτρέψῃ. In hoc legisse videtur λόγων nescio quis olim, qui margini adscripsit, an οὐ; Corruptam esse lectionem constat, unde nullus exoritur sensus. hius conjectit οὐχ επειρών λόγων, vel οὐχ επειρός λόγων Neutrum mihi sit; nec fere magis, quod dedi, etsi illis probabilius sit: aut sermone meum tentas? id est, experirisme an iterum eadem tibi simus? Nullus dubito, quin Sophocles scripserit piano et perspicuo:

οὐχὶ ἔπειραις πρὸς τῷ μὲν ἔπειρος παῖσιν.

1. τούχος εἴτε γ' εἰπεῖν γνωστόν. Ad priorem partem interrogationis refert Oedipus, οὐχὶ ἔπειραις; scilicet ἔπειραις μὲν, αὐτὸν οὐχ οὐρανούς τυραννίσας, οὐτε ἔπειραις. Ineptissime vertit Johnson.

2. οὐ refertur ad φονία, licet proxime praecedat ταῦδερός. Quia ex a structura suboritur aliquid ambiguitatis. Mallem fere legi: φονία μὲν τοῦτον, οὐ τούτης κυρίου. Sic infra 449. τὸν ταῦδερα τοῦτον, οὐ πάτερ.

3. πηκυονάς, gl. λειδεψίας.

4. οὐς μάτην, gl. εἴπει αὐχίρως.

5. οὐν τοῖς φιλτράτοις. Plurali numero unam matrem innuit. Sic infra 84. Oedipus ait: ξὺν εἴς τ' οὐ χρῆν μὲν εἰμιλῶν, οὐστ' οὐ μὲν οὐδὲ: quorum hoc ad solum patrem, superius ad solam matrem referunt hoc schema Tragis valde usitatum, de quo videndus Gatakerus I. I. p. 351.

6. μιᾶς τρίφη πρὸς τυχός, id est: μιᾶς ετενὲς τρίφη. gl. διέλου οὐ τρι τυτρίτης, qui verus est horum verborum sensus. Nemo ignorat in frequentet Sophocles verbum τρίφη sensu τοῦ ἔχειν, qua de re li Casaubonus ad Athen. p. 549. et Valckenarius ad Hippol. 364.

Quae sequuntur, eorum vera est expositio in scholiis priore loco proposita; altera nauci non est. Male Aldus ~~βάσις~~, errore hypothetae, ut videtur; nam hoc in nullo cod. reperi, ne quidem in T. qui ~~βάσις~~ recte habet. Planum, ut opinor, et facilem sensum reddidi; unde ad id quod Oedipus dixit, nemo jam non intelligit, quid Tiresias responderet debuerit. Sequentium versuum absurdia sententia est, tam in Graecis, uti vulgo leguntur, quam in Johnsoni versione. Nempe Tiresias plane contrarium dicit illius, quod dicere debuit: οὐ γάρ τι μῆτρα πήρε γε τὴν πετεῖν. Immo οὐ γάρ τι μῆτρα πήρε γε ἐμοῦ πετεῖν. In istis γάρ referunt ad suppressam sententiae partem, facile supplendam: οὐδὲ αὐτὸς εἶπεν· οὐ γάρ μηδέ τις τι πήρε ἐμοῦ πετεῖν. Facile, imperitis describentibus librariis, pronomina commutari potuerunt. ταῦδε ἐκπερίξαται ταῦδε τιμωρήσαται. Quid vero? Scelus, cuius auctorem investigas, quod que te ipsum patrassè ignoras. Obscure loquitur Tiresias, ita ut quod si cogitet, non statim adsequi possit Oedipus: sed nobis, qui legimus, perspicua est sententia, modo ulcus lectionis sanetur. Jam olim vitium inolevit, quod ne subodorati quidem sunt veteres critici: recentiores autem interpres pro rursus caecutierunt.

386. τὸ ΤΙΠΕΛΘΩΝ ἀπὸ μεταφράσεως τῶν παλαιῶν λέγεται, ἵνα τοὺς ἀντιπάλους ὑπέρχωντας λαθίσθιες, ἵνα εὐχαρώπευς εὑρὼν πεινάκις πατερίψωσι.

390. ἵπποι, alioqui, si securi est. gl. εἰ δέ μή, ἄγε εἴπει.

391. μαύρῳς κύνα. Dirissima quaque monstra canes appellant Graeci poëtae. Eurip. Herc. fur. 1275.

τὴν τ' ἀμφίκροντας καὶ παλαιμόλασθη κύνα
νόρων Φονεύσας.

Harpyias Apollonius II. 289. appellat μεγάλου Διός κύνας. Erinnyses in Electra 1387. μετάδρομοι κακῶν πανευρυμάτων ἀθυμοὶ κύνες.

402. αὐγηλατήσαις. gl. εἰπὲ δηλερότι, ἐν λέγεις Φονεία εἴναι. Plenisque in codd. ut in Aldina edit. tenui spiritu notatur. At melius asperatur. Eustathius ad Odys. A. p. 1704. τὸ αὐγηλατεῖν παρὰ Σεφαλεῖ. ἐκεῖνος μέτροι καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος. Sequentibus haud leniora audit Tiresias a Pentheo apud Euripid. in Bacchis 254.

εἰ μή τι γῆρας πολὺν ἔξερνετο,
καΐσκος ἀντὶ τοῦ Βάκχαστος δίσμιος μίσταις.

τιθεταις πονηραις τισαγεν.

411. Vide P. Victorii Var. Lect. VII. 22.

413. σὺ, καὶ δέδορκως, σὺ βλέπεις οὐ εἰ πάκον. Vulgo σὺ καὶ δέδορκας
ν βλέπεις. In uno cod. reperi σὺ καὶ δέδορκως κον' βλέπεις. Unde lectio-
m concinnavi quam dedi, altera, ni fallor, meliorem. Sic in Aj. 85.

ἴγαν ὥποτασσον βλέφαρο καὶ δέδορκότα.

418. δενόσωνς. gl. φοβερὰ τὴν ἴπιδημίαν.

419. οὐδὲ ἵξεωται. Sic recte Marklandus ad Suppl. 594. Vulgo οὐ οὐ
ἴξεωται τοι ταῦτα σοῦ τέκνου. Intelligerem quidem οὐ οὐ ἵξεωται τοῖς
ταῦτα τέκνου. Verum οὐ οὐ ἵξεωται εἰς absurdum mihi videtur. ἵξεωται
hic neutrum est, ut παρούσῃ apud Comicum in Vespis 565.

426. τεῦμὸν σίλομα. gl. τεῦ; εἶμος λόγους. σίλομα apud Tragicos sae-
pissime sermonem significat. Sic infra 671. τὸ τοῦ ἱποκλίτῳ σίλομα ἐλε-
ινόν. id est, τεῦς σεῦς λόγους ἐλέους αἴξεις.

433. γῆδην. Sic E. a prima manu. Reliqui codd. et Aldus contra Atticorum
morem, γῆδεν. Vide doctos viros, quos laudavimus ad Comici
Nub. 329. Attica haec forma saepe a libriis, saepius ab editoribus ob-
literata fuit. In Oed. Col. 944. ubi Aldus ad codd. fidem ediderat γῆδη,
Turnebus reposuit γῆδεν. In Trach. 988. Aldus edidit ἑγέδης, quod Turnebus
etiam mutavit in ἑγέδεις. Nos genuinam formam constanter reti-
nemus.

434. ἑπιλάμψην. gl. μετεπιλάμψην. Simplex pro composito. εἴδεν et
διέδειν hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infra 860. Oed. Col. 298.
Antig. 165. Phil. 60. 495.

436. ἑμφρονες. gl. Φρένιμοι. Sic codd. omnes veteres et Aldus. Triclinius
inepte scripsit εὑφρονες, quod Turnebus practulit, et ex ejus' edi-
tione in subsequentes permanavit.

438. φύσιν στ. gl. διέξει στ., ἔθετι γεννήθης.

439. ἄγαν αἰνιδά. Sic Aldus et codd. omnes ante Triclinium, qui
γε inseruit imperite. Ultima in ἄγαν longa est. Vide quae notavimus ad
Comici Nubes 199. et 1120.

442. τύχη. gl. αὔτη ή εὐδαιμονεις.

445. τὰ γ' ἑμεδῶν ἐχλεῖς. Minus bene Aldus et Turnebus cum ple-
tisque codd. σὺ γ' ἑμεδῶν. In E. superscripta nostra lectio: γρ. τάγ'.
et hoc unicum B. in textu exhibet. τὰ ἑμεδῶν, τὰ ιν ποστ, τὰ πε-

Quae sequuntur, eorum vera est expositio in scholiis priore loco propria; altera nauci non est. Male Aldus *θεός*, errore typographi. videtur; nam hoc in nullo cod. reperi, ne quidem in T. qui recte habet. Planum, ut opinor, et facilem sensum reddidi; unde quod Oedipus dixit, nemo jam non intelligit, quid Tiresias reponeret debuerit. Sequentium versuum absurdia sententia est, tam in G. uti vulgo leguntur, quam in Johnsoni versione. Nempe Tiresias contrarium dicit illius, quod dicere debuit: οὐ γάρ με μαῖρα τιμωτεῖν. Immo οὐ γάρ σε μαῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν. In istis γάρ ad suppressam sententiae partem, facile supplendam: οὐδὲ αὐτὸν φαινέται οὐ γάρ μαῖρα τιμεῖ σε πρός ἐμοῦ πεσεῖν. Facile, impensis libentibus librariis, pronomina commutari potuerunt. ταῦθε ικανότεροί τιμωρῆσαι. Quid vero? *Scelus*, cuius auctorem investigas. que te ipsum patrasse ignoras. Obscure loquitur Tiresias, ita ut cogitet, non statim adsequi possit Oedipus: sed nobis, quia perspicua est sententia, modo ulcus lectionis sanetur. Jam oī. inolevit, quod ne subodorati quidem sunt veteres critici: rati autem interpretes prorsus caecutierunt.

386. τὸ ΤΠΕΛΘΩΝ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιέρων λέγεται τοὺς αἰτιώλους υπέρχωντας λαθόντες, πατερούς εὐχειρώτους εὗτας ταῖσθείνωσι.

390. ἐπὶ, alioqui, si secus est. gl. εἰ δὲ μὴ, ἄγε οὐκέ.

391. μαύρος κύνος. Diversissima quaque monstra canes appellantur poetae. Eurip. Herc. fur. 1275.

τὴν τὸ ἀμφίκρανον καὶ παλαιόλαχτὴν κύνας
ὑδραν Φονέστας.

Harpyias Apollonius II. 289. appellat μαγάλειο Δίες κύνας. Electra 1387. μετάδρομοι κακῶν πανευρυμάτων ἀφυκτοί κύνες.

402. ἀγνλατήσειν. gl. εἰμὶ δηλοῦται, ἐν λέγεις Θεοῖς εἴρει. Ptolemaeus. ut in Aldina edit. tenui spiritu notatur. At melius Eustathius ad Odys. A. p. 1704. τὸ ἀγνλατεῖν παρὰ Σοφολεῖ. τοι καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος. Sequentibus haud leniora audiuntur Pentheo apud Euripid. in Bacchis 254.

εἰ μὴ σε γῆρας πελῶν ἐξερίστο,
καθηνεῖς ἀντί Βάκχουσι δίσμιος μίστης

τελεταὶ πομπαὶ εἰσάγον.

11. Vide P. Victorii Var. Lect. VII. 22.

13. οὐ, καὶ δίδορκος, οὐ βλέπεις οὐ εἰ κακοῦ. Vulgo οὐ καὶ δίδορκος βλέπεις. In uno cod. reperi οὐ καὶ δίδορκος καὶ βλέπεις. Unde lectio concinnavi quam dedi, altera, ni fallor, meliorem. Sic in Aj. 85.

ἴγανος σκοτώσας βλέφαρος καὶ δίδορκος.

18. δεπόπους. gl. Φοβεροὶ τὴν ἐπιδημίαν.

25. ὁστὸς ἔξιστος. Sic recte Marklandus ad Suppl. 594. Vulgo ἡ σ' οὐτι εὐτὶ καὶ τοῖς οὐτὶς τέκνοις. Intelligerem quidem ἡ σ' ἔξιστος τοῖς τέκνοις. Verum ἡ σ' ἔξιστος εἰς absurdum mihi videtur. ἔξιστος neutrum est, ut παρεύσῃ apud Comicum in Vespis 565.

126. τούμος στόμα. gl. τοὺς ἔμοὺς λόγους. στόμα apud Tragicos saepe sermonem significat. Sic infra 671. τὸ τὸν ἐπεικῆσθαι στόμα εἶλεν id est, τεῦς τοὺς λόγους ἑλέους αἴξεις.

433. γῆπ. Sic E. a prima manu. Reliqui codd. et Aldus contra Attium morem, γῆπεν. Vide doctos viros, quos laudavimus ad Comici b. 329. Attica haec forma saepe a librariis, saepius ab editoribus obtrata fuit. In Oed. Col. 944. ubi Aldus ad codd. fidem ediderat γῆπ, Turnebus reposuit γῆπεν. In Trach. 988. Aldus edidit ἕγῆπες, quod Turneus etiam mutavit in ἕγῆπης. Nos genuinam formam constanter retinens.

434. ἀστελλάμενη. gl. μεταστελλάμενη. Simplex pro composito. στέλλειν et αστεῖαι hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infra 860. Oed. Col. 298. tig. 165. Phil. 60. 495.

436. ἐμφέρεις, gl. φέρειμα. Sic codd. omnes veteres et Aldus. Triclinius inepite scripsit εὐφέρεις, quod Turnebus praetulit, et ex ejus editione in subsequentes permanavit.

438. θύειν εἰ. gl. διέξει εἰ, ἵστηται γεννήθη.

439. ἄγαν αἰνιδίᾳ. Sic Aldus et codd. omnes ante Triclinium, qui inseruit imperite. Ultima in ἄγαν longa est. Vide quae notavimus ad Nubis 199. et 1120.

442. τύχη. gl. αὔτη η εὐδαιμονία.

445. τὰ γ' ἐμποδῶν ἐχλεῖ. Minus bene Aldus et Turnebus cum pleique codd. οὐ γ' ἐμποδῶν. In E. superscripta nostra lectio: γε. τάγ'. hoc unicum B. in textu exhibet. τὰ ἐμποδῶν, τὰ εἰ ποστ, τὰ πε-

καίμινα, ut recte explicat Thomas M. excitato versu ex Emp. Pin-
niss. 718.

ἀδέσποτον μάλασθε, ταῦθ' ἡμεῖς Θράσυ.
ἐχλεῖ. gl. ταράττεις. εὐθεῖς, παρενθεῖς.

448. πρόσωπον. gl. αἴθουμα. — εὐ γάρ ιερὸν ὄντος, ut Aj. 106. et
quem locum vide scholia minora. Sic codd. omnes, nec illa etiam
cur mutetur ὄντος in ὄντας.

456. σπάζειρ τροδίκων. Intellige τῇ θεοῖς προδίκος, ἐπούμα.
Ineptissime haec verba interpretatur Scholiastes — ἐμπορευεται φι-
νοῦ περιύστεται. Compositum hoc pro simplici frequentat Sophocles V.
El. 405. Fr. Inc. LIV. Inde ἐμπορευτής viator, Oed. Col. 25. 303. et
vīμαρης Trach. 318. ἐμπορευτής occurrit etiam hoc sensu apud Emp.
cest. 1020.

457. ξυνόν. gl. συνυπάρχων. ἢ οἶμεν ἀδελφές καὶ πατέρες.

460. ὄμοστορες. gl. ὄμογχοις.

465. αἴρητ' αἴρητον, maxime infanda: ut in El. 649. δακτυ-
λαιαν miserrima: et alicubi ἵσχεται ἵσχεται πανταί, male pluri-
mas imas.

467. ἔρα γε αἰλάχθων θεῶν. Sic omnino scribendus hic versus.
cum antistrophicō congruat, Φειρῆ γαρ ιερὸν ἕγριαν ὄλεν. Quod re-
legitut αἰλάχθων θεῶν metrica ratio vitiosum esse arguit. Veritas
quam reponimus, Hesychii auctoritate nititur, cuius glossam in loco
nostro Sophocleo vide. Interpretētēt Hesychii nihil moror, qui menet
vel imperitus, vel incuriosus, quid illorum lex requireret, hanc
servavit. In antistrophicō versu codd. omnes, ut Aldus, habent
ἕγριαν: solus Triclinii recensionem exhibens, ὑπαλλήλων, cum gl.
ιεραῖς, διὰ τὸ μέρον. Quod Turnebus dedit, nescio unde, υπαλλήλων
ipse sibi habeat.

472. αἰτλάχηται. Codd. veteres omnes, ut Aldus, αἰτλάχηται
Triclinius et Scholiastes αἰτλάχηται. Ad metri rationem legen-
omnino αἰτλάχηται, quae vox existat Trach. 190.

492. Aldus et codd. omnes veteres, ἐμαδην πρὸς ὄντος δὲ βασι-
omissa voce, quae ad versus integratatem requiritur. Eam in veteri
scholiis reprehendere mihi visus sum. Versus

χρηστόμονος δὲ βασινόν

usum antistrophico congruit,
τῷ πλεόντε ἀλλε πόρα.

Jon. 361.

ποφ τὸν ἔγων χρημάτη τοικερόν;
in rei aptissimum est, quod e textu in commentarium migrasse op-
In fine praec. v. male Aldus cum plerisque codd. ἔγωγε. Recte
um elisa ultima vocali ἔγωγ' in C.

6. μημφαίνων δὲ καταφαιτ. id est εὑν ἀν καταφαιτ τῶν μημφαί-
νων Νοῦ contradicerem illis, qui ratem incusarint, flocci-
nt. Hesych. καταφαίνει, καταπινεῖ.

6. Aldus et codd. plerique πρός τ' ἐμοῦ, quod glossatoribus et Tri-
valet πρός τι ἐμοῦ. id est, τι νομίζει πεπονθέντι τι πρός ἐμοῦ. Sed
terquam quod indefinitum τι non sic collocari solet, numquam, nisi
memoria fallit, eliditur. In T. scriptum a prima manu πρός γ' ἐμοῦ,
utnebus edidit, quod verum est. Locutionem Φίριν τι; τι illustrat
Ilandus ad Suppl. 295. Gl. Φίρι. αὐθερη, ἔρχεται.

13. τούτοις ἔχει τόλμης πρόσσωπον. ὕγειν ἀδι θρασὺς καὶ αναιδὴς εἰ.

14. τοῦτο ταῦταρός. id est ἐμοῦ. Saepe αὐτὴ ἔτι nihil aliud valet quam
κοινῶς, ut apud Latinos Comicos hic homo. Sic in Trach. 305.
nira se ipsam indicat his verbis, ταῦτα γε ξώσεις ἔτι, me adhuc
ει.

18. ἡ ἡς οὐ γνωρίσουμεν. Ista non amplius ad verbum βάλω referri pos-
sed aliud ex analogia adsumendum est, οὐτολαβών, εἰλπίζων.

19. καὶ οὐτεξέμην μαθών. ὕγειν καὶ, εἰ μάθεμεν, οὐ δυναθών αὐτο-
α, αμύνεσθαι.

20. εἰδέ τις ποιήσει. Perperam Aldus et codd. ποιήσων. Jamdudum
scribendum monuit Canterus Nov. Lect. VIII, 5. ubi aliam emen-
tem superioris versus 533. proponit, merito expliqsam. Atticis Po-
miliaris haec formula. Vide Eurip. Hec. 225. Helen. 323. 1953.
l. 452. Jon. 1039. maxime vero Koenium ad Corinthum de Dial.
l. 2. quem si adiisset nuperus metaphrastes gallicus, didicisset for-
ta istam εἰδέ τις ποιήσει inepite reddi his verbis, fac sicut naveria:
ticipiendam pro ποιήσει, εἰδέ τις, fac, scin quomodo?

21. οὐχ χρήσι. Aldus οὐχ χρήσι. Cod. August. οὐχ χρήσι. Reliqui omnes

οἱ χριτοὶ οἱ, quae omnes scripturae perinde mendosae sunt. Vide Dic.
Mircell. Crit. p. 332. et quae notavimus ad Comici Lysistr. 113.

557. ἡδὲ ἀντέσ τιμη. Codd. et Aldus ἡδὲ αὐτός. gl. ὁ αὐτός. Beza-
dem ad sensum: sed αὐτές absque articulo non valet *idem*, quod
contendit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 737. ὁ αὐτός Attice. et
ἀντές, ut ὁ αὐτή ἀντή. et sic emendate codd. et Aldus exinde.
Phil. 521.

τότε οὐκέτι ἡδὲ τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς.

Vide Valckenarium ad Phoeniss. p. 340.

561. μάκροι πελλοῖ τοι. gl. εἰπει τολὺν διπλούλες καὶ πάλιν αἴρειν.

566. ἔρινχον ἔσχεται. gl. ξέρνειν ἔσχεται.

570. τὸ εὖ δὲ γ'. Sic recte in membr. ut Turnebus edidit. At
et quidam codd. τετένδε γ', cum glossa τετοῦτον.

574. οὐ μή λίγη ταῦθ' ὁ μάκρης, αὐτὸς σὺ οἰδας. Seq. v. ταῦθ' οὐ
est κατὰ τὰ αὐτά. Vulgo male rursus exhibetur ταῦθ', ut supra.

583. εἰ διδέσις ευτῷ λόγου, πῆγον σκέψιν καὶ διαγνωσίκαν ισο-
ηγώ, δηλούτει ἐμκυτῷ μῶμοι. πῆγον σκέψιν, οὐς οἴγα σκέψιμοι. :
in scholis a Triclinio concinnatis exponitur hic versus, quem
verterat pessime. Euripides Med. 871.

οἴγα δὲ εἰμαντῇ διὰ λόγων ἀφικόμεν.

587. Haud dissimili arguento Hippolytus apud Euripedem pri-
men purgat, cuius a noverca falso insimulatus fuerat:

αἴδεις τυραννοῖς οὐδὲ τοῖς εὐθεστιν.

πησιστά γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθερε

Θυγατῶν, ἔσσοντιν ἀνδράνι, μοναρχία.

οἴγα δὲ ἀγώνας μὲν πρετεῖν Ελληνικούς

πρώτος θέλοιμ' αὖτις εἰν πόλει διέντερος

ἔν τοις αἰρίσταις εὐτυχοῖς αἵτινες φίλοις.

πράσσειν γάρ εἴ πάρεστι, κινδύνος δὲ αἴσιων

αἱρίσταις δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.

588. τύρχινα δράγ. gl. βασιλικὰ ποιῶν, καὶ μὴ βασιλεὺς εἶπε, αὐτὸς ἔχω τὸν. Primitivum pro possessivo, ut alicubi dixit roget
γάρ γιρεῖτα βουλεύειν. Haec etiam nimis absurde vertit Johnsonus.
P. Victorii Var. Lect. VI. 4.

598. τὸ γάρ τυχοῖς ἀπαντία, εἰστὶν αὐτοῖς εἰταῦθα, πῆγον εἴ εἴκα.

se cupiunt ut consequantur, in me positum esse intelligunt. τρῆξάνω
a quarto casu construitur. Vide quae notavimus ad Eurip. Med. 759.
Impla passim obvia.

101. ἵψεῖς τὴνδε τῆς γνώμης. Sic libri omnes. Eruditos Britanos
ne incessit libido item huic lectioni obmovere, postquam iis in men-
tis venit, a Creontis sententia et scopo alienum esse dicere, se hujus
sunt ἴψεῖν non esse, quum negare debuisse se illius esse πλάστην
γένεσιν. Verum quod ad sensum, perinde est. Nam qui dicit se
lo alicujus rei amore teneri, is certe significat, se nihil incepere,
rem illam consequatur. Tum phrasis elegantior est, inque primis So-
cietate. Frequentat enim noster verbum ἴψειν, nomen ἴψος, *pro cupere,*
are, cuiusvis rei cupiditate. Vide Oed. Col. 436. 512. Aj. 967.
l. 651. 660. Temerariae sunt istae conjecturae. Voces τὴνδε τῆς γνώ-
, quas glossa exponit τούτου τοῦ λογισμοῦ, non spectant crimen Creonti
et cum communicati cum Tiresia consilii conferendae in Oedipum, noxae
dis Laui; sed regnandi ambitionem. Infra v. 664. ubi Chorus ait,
ταῦτα εἰ τάνδε ἔχω, eodem sensu dicere posset, ταῦτα τῆς γνώμης εἰ
τῆς ἴψος. Hic autem Creon dicere poterat, καὶ οὐτε τάνδε τὰν φρέ-
σταις ἔχω. Eodem redunt diversae illae loquutiones.

103. Impressi: ταῦτα. αὐτὰς με — In hac scriptura ταῦτα ad τὰ
τίτανα refertur. In membr. scriptum ταῦτα αὐτὰς με — gl. ευ-
τίτας αὐτοὶ συδέσμοι. In C. τοῦτα αὐτὰς — cum eadem glossa. In D. ταῦτα
— gl. ταῦτα δέ. συδέσμος αὐτὸς συδέσμοι. Ex his quod verum est
selegisse opinor. Ad τούτο μέν, quod praecessit, refertur τούτο αὐτῷ.
in Antig. 167. post τούτο μέν sequitur τοῦτο αὐτῷ. In Philoct. 1346.
le εἴτε.

105. χαρίς. gl. μακρὰν εἴλα αἰρίσεις. Alia, μάτην.

109. μάτην. gl. αὐτεξέρασθλως.

114. εἰόν εἴδι τὸ φθονῶν. Optime hoc exponit glossa in B. εἴός εἴδιν ε
εἰ πρὸς εἰ φθένος. quum primum ostenderis, quae mea sit erga te
idem. Sic vertere debebam.

126. τὸ γοῦν ἐμόν. Glossa supplet, ευμφέρον εἰ φρονῶ. Αὐτὰς καὶ τὸ
εἰ συμφέρον εἴξειν δεῖ φρονῶν ετεῖ.

128. ξυνίεις. In quatuor codd. ut in Aldina edit. ξυνίεις, tono perpe-
nitato. Iūs secunda est praesentis: ίυς imperfecti. Antiqua forma

est *ιση*, ut *τιθειν*, a librariis saepe obliterata. In D. T. scriptum *in*
forma vulgari, ut Turnebus edidit. Legitur apud Homerton D. L. 12.
τιθέναι γαρ μεδίη τε καὶ τὸν ἴδεῖν πεισθεῖν.

Z. 523.

ἀλλὰ οὐκέτι μεδίη τε καὶ τὸν ἴδεῖν —
Librarii cuiusdam Levitas intrusit *μεδίη* in Odys. A. 379. ubi ad *τοῦ*
τιορυνης normam scribendum:

οὐκέτι μεδίη, καὶ τίρηται ἀλγες πάσχειν.

Iliad. E. 880.

ἄλλ' αὖτε, τοιούτοις γάνθοι παιδίοις αἰδοῖσι.

In omnibus istis locis tonus etiam perperam notatus. Accuratio
est in Hesychii glossa: *συντελεῖ, τελεῖ*. At duo tempora confunduntur:
μεδίη, *μετέλει*; *αἴθησι*. *αἴθησι* praesens est imperativi *βίβε*
frequentatum. Formam adgnoscit auctor Etymol. M. p. 612. L. 1.
dix. *καὶ ὁ περιττός, τυντός. ὁ δὲ διάτρηψες περιπολεῖς, σύντελες*
Pertinet observatio ad Homeri versum II. A. 273.

καὶ μή με βουλίσαι ἔντειν, πειθώντει τε μάθει.

El. 596. *ἡ πάτερ ισῆς γλωσσα.* Ibi tres codd. et Aldus *τελεῖ*: rubr. 1347. *οὐχὶ* *ἔντειν*. Quatuor codd. et Aldus *ἔντειν*. Eadem variatio
in locis deprehenditur: nos ubicumque rectam scribendi normam
miser. Ridicule Eustathius cum alibi, tum p. 1500. l. 52. *τελεῖ*
τιθειν de tempore praesenti dici ait *νερδά* *ἐπαλλαγὴν* *χρόνον*. In Alio
versu quem citat Scholiastes ad Oed. C. 791. codex T. sinceram
ram exhibet *ἔντειν*, ut demum excudi curavimus.

629. Creontis sermonem abrumpit Oedipus: sententiam ille absolu-
rus erat. *τιθειντειν*, vel simile quid.

630. In tribus codd. *μέτροις τηθεῖ* *οὐχὶ* *ειδεῖ* — In T. emendata
κάμει πόλεις μέτροιν, *οὐχὶ* *ειδεῖ* *μόνηι*.

Hanc lectionem in margine edit. Turnebi jam notatam Aldinam pri-
debusse adgnosco. Longe melius meo judicio *πόλεις* absolute, *πόλεις*
τηθεῖ.

631. *νῆσον*. Sic Aldus et codd. veteres. Turnebus è Triclinio.

637. d. gl. *πορεύειν*. Aldinam lectionem hujus versus, quam ex-
mus, confirmant codd. optimi et vetustissimi.

640. *δυοῖς αἰτεῖσιν πατεῖν*. Utrum e duebus malis rex elegit, nō

it Creon; sed boni ominis, ut videtur, gratia, obscure significat, od supra Oedipus aperte dixit: θύτειν, εὐ φυγεῖν εἰς βουλημα. Absolutus est sermo, nec quidquam extrinsecus supplendum. Ceterum obsegida rara synaloephe in δροῦ, quod hic monosyllabum est.

643. τούτοις σώματα, id est μέτρα. Eurip. Alcest. 647.

οὐκ οὐδὲ ἄρ' ὅφθως ταῦτα πάμπλετος πατεῖσθαι.

est ēμοὶ πατεῖσθαι. Ad quem locum alia citantur ex Heracl. exempla.

553. οὐδὲ μίγαν. Magna erat apud veteres jurisjurandi religio, que ea se obstrinxisset, nefas erat illi fidem negare. Apud Euripidem ppolyto, qui Deos innocentiae suae testes advocaverat, Chorus ait 1047.

ἀγροῦταν εἴσας αὔτιας αποθρόνηται,
ὅρκους παραχων, πίστιν εὖ συντηρεῖν, διῶν.

Iuranti non adhibebat fidem, is vet-deorum numen nullum esse dñe videbatur. Hinc argute meretrix apud Alciphronem p. 144. οὐ γινεται διοὺς εὐκαίσταν, αλλὰ πιστινόμοις ὀμνύεται τοὺς ὑραβλαῖς οἵτι φιλοτελίας.

656. τὸν ἴντεγρον gl. ἵπταντα τὸν παθαρέν Θεον. Alia, ἴντεγρον, οἱ θαυμάτες. — εὐτὸν αὐθαντὶ λόγῳ, gl. τὸν αὐθεταῖσθαι υποληψει. Importune intam a Triclinio particulam γε nullus adgnoscit veterum codd. Βαλεῖν et veteres codd. ἵπταλεῖν, quod compositum refinent etiam in positione hujus loci vulgata scholia. At Suidas, qui ea descripsit in γε, simplex habet βαλεῖν, quod metri ratio verum esse arguit. Lege videtur antiquus interpres λέγειν ἄτιμον ἵπταλεῖν, quod minime cedit. Constructio est, ἵμπαλεῖν εἰτία τὸν αὐθαντὶ λόγῳ ἄτιμον.

660. εὐ τὸν — pro δὲ μᾶ τὸν — Saepissime μᾶ sic supprimitur, ut n. 1088. Antig. 758. El. 1063. Eurip. Jon. 888.

αὐτὸν, τὸ Διὸς πελεύσθιον ἰδεῖς,
εὐκή τοι πρύνει λίχος.

661. Vox θεον in Aldina et veteribus aliquot codd. perparam omissa Adgnoscunt eam alii praeter T.

568. κακὰ προσάψαι. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Glossae: τυ-θηται. σπαλαύσσαι. Inepte Triclinius προσψάνει. Digestus est aut hic versus in Membr. ut eum exhibui: trimeter est jambicus catal. illi hic vidit metrorum scrutator Heathius.

674. πτέρας. gl. διεπεράσης, εἰς πέρας ἐλθῆς.

680. Glossa: κομέω, γυναικα τίς ἔσται η κατέχουσα αὐτὸς τηροῦσα η μάχη.

684. Aldus, καὶ τίς ἦν ὁ λόγος, pessum dato metro. In D. καὶ λόγος, omisso ἦν, quod in fine versus ponni debebat.

686. φάνετ'. Sic in D. ad metri rationem recte. Aldus φάνετ.

688. πτεριά. gl. ἐκλύσιον. καταμελάνων, ἀθυμος πτεριῶν.

690. Gl. ἵσθι δὲ διδεῦχθαι με πτεράζεσσα, ἀτυχῆ ἵσθι τὰ εντεῖ.

πτεραλογίζωμαι, ὅπε τὴν ἐμὴν φύλακα γῆν εἰς πόνους ἀμπτησάντα.

696. Οὐρίσας. Sic metro et sententia flagitante legendum, in locis Eustathius ostendit a poëta scriptum fuisse. Ad II. H.

ἐκ δὲ τοῦ ἡδείλος οὔρου, καὶ βῆμα οὐρίζειν, τὸ ἐξ οὐρίαν πάντα,

ΣεΦοκλῆς ἐν τῷ, κατ' ἄρθρον οὐρίσας. Et sic rursus p. 1882. A.

autem p. 1452. οὐρίσας, τὸ απεκατεστήσαν εἰς οὐρανούς, ἡς θεοὶ λαλοῦν. καὶ κατευρίζειν, βῆμα τραγουδῶν. Jam olim mendam coram Stephanus Thesauiri T. II. col. 1497. οὐρέω significat mingere. A.

secundum ventum significante nec οὐρέω derivatur, nec πτεροῦ ullum aliud compositum. Vide quae notavimus ad Comici Rany.

697. ταῦν τε πακτός, εἰ δύναο, γίγνου. Sic omnino scribitur versus, ut cum strophicō 668. quadret. In Aldina, ταῦν τε εἴ τι δύναο, γίγνου. Codd. quidam ταῦν δ' — In solo T. γίγνου.

699. σίλησας ἔχεις. gl. ἔσθησας. Ut paullo infra βεβαιώσεις εἰσιτούλευκε. Vide Fr. inc. LXXXV. et Valckenarium ad Phoenic.

ιελάναι μήνιν, nihil aliud est quam μηνίσιον, quemadmodum sunt ιελάναι βοῶν pro βοῶν. Nugatur Graeculus in minoribus sed.

701. Κρέονθος. gl. ἔπητα, quod hic subauditur, ut supra εἰπόμενος.

702. εἰ σαφῶς. Scholiastes haud deterius εἰ σαφῆ.

706. οὐσον κατὰ τὸ εἰς ἐντὸν ἤκον μέρος, ἥγουν κατὰ τὸν ἐντὸν μήν, ὁ μάντης πᾶσαν κακουργίαν λόγων ἀκρατῶς κατεῖ. Hic, ut alibi, σίλημα sermonem significat. πᾶν ἐλευθεροῦ σίλημα, idem est πάντα ἐλευθερούμενοι. Aeschylus Prom. 180. εἴγαν δ' ἐλευθερούμενοι.

709. μαντικῆς ἔχει τέχνης. Vide supra ad v. 345. Eadem obviarum loquutionum, εἰς τίχειν ποδῶν, εἰς ἕπαστος γνώμης εἶχεν.

716. ἐν τρωλαῖς. Codd. aliquot ἐν δεκάεσ, quo refertur explicatio in notibus scholiis. Eadem varietas infra v. 730. In numeralibus his versus libidini multum indulserunt librarii. Sincerum discernendi ratio itores saepe latuit. In Luciani festivissimo Asino cap. 24. Reitzius ex e codice edidisset, τέτοι δὲ πάντες ἡδα ἐν οὐχίστρο τρωλᾶ ὅδος, si animo vertisset Appuleium ita legisse: *ad quoddam pervenimus trivium. Sic* dque scriptum in Regio codice, quem nuper versavimus.

717. παιδὸς δὲ βλασφήμης. quod autem ad puerum adstinet. ἐπειδύξας γὰρ παιδῶν. Sic solent Graeci poëtae accusativum pronominis vice geniti jungere accusativo rei. Vide quae notavimus ad Comici Pacem 99. quod schema Latinis poëtis haud inusitatum. Aen. X. 697.

Sed Latagum saxo atque ingenti fragmine montis
occupat os faciemque adversam.

718. πρὸς παιδὸς παθῆν. In Aldina Θεοῦ, cui voci in membr. subscripta praelata nobis lectio. Ex v. 713. repetita videtur vulgata.

719. χρήστης ἐρευνῆ. Gl. in B. χρήστας ἐρεύνης παρίστησον. Locus difficilis editu, quem alii depravatum, alii integrum judicant. In prolatis explanationibus acquiescendum mihi videtur; nisi quis malit ἢ pro ἡλεῖ: οὐ γὰρ ἀν θεος χρήστης ἐρευνῆ. quam enim rem Deus quaerit, id indagari vult, eam ipse facile manifestam reddet. χρήστας, res, otium, πράξης. Hoc sensu occurrit infra 1435. Aj. 740. et aliis in s.

720. ὑπερθραψίες. gl. τῆς προτίρας ἐνθάδεσσας. id est: υπὲποτίας Φρεγίθραψίς χώρα τῆς προτίρας ἐνθάδεσσας τοῦτο λέγεται;

721. οὐδὲ παλλάξατο ἔχει. gl. οὐδέποτε δὲ ἔλεγκτον.

720. Φύσις. gl. τὸν τοῦ σώματος ὄγκον. In fine seq. versus libri omnes ent ἔχαν, ubi, si glossarum auctores audimus, subaudiendum νόν vel ἔχει, quod prorsus est absonum. Φρέγες τίκη φύσιν εἶχεν οἱ Αἰτοί, τίκη καὶ οὐκέτις ἔχειν ἐρύχαν. Verbum οὐχις duobus substantivis sufficit; requiritur adverbium, quo quaestio ad definitum tempus restringatur. Τετατητε τούτον, quando civitati renuntiatum fuit, cum in trioccisum fuisse?

721. Βλέπων. gl. ἀλλαζόν. ἀλλαζόναν, παρ' οὐτον οἱ τὴν ἀλλαζόναν λέγειν, παντε οὐ δὲ τὰ φύεται, τυθλωτίσαι εἴσι.

722. λοχίτας. gl. ὑπερπανίκης.

763. ἄξος γαρ οὐδε γ' αἴνη. Sic A. B. E. T. August. In C. D. 11. Perperam Aldus οὐδὲ αἴνη. Pejus adhuc Turnebus οὐδὲ αἴνη, quod ut super quidam nugator tueri adgressus est.

766. πάρεστι. gl. διατάσσει τοῦτα. Vide Lexicon. ἀπέστι. gl. iur.

768. οὐδεῖν. gl. οὐδὲν. ut οὐδεῖν centies pro οὐδεῖν. Nempe consuepissimum adhibentur pro simplicibus, praepositione nihil ad significandum conferente: et haec maxime fuit causa, cur tanta siepe literariae positiones verborum compositorum omittent, quas sensui intenti judicabant. Vide indicem nostrum in Comicum v. *Praepositiones*.

770. δυσφέρος ἔχοντο. gl. βαρύς διακίμαντα. Paullo infra hanc θήνην. βαρύς, χαλεπός.

773. διὰ τύχης τυχεῖσθαι λέγεται, quum hanc fortunam expertus non potius, quum in tali discrimine verser. διὰ τύχης λέγεται idem est, εἰ τύχη τίνει. Sic frequentant tragedi διὰ οὐδόντος βαίνεται, in dolore dolore adfici: διὰ φόνου χαριῶν, necem intentare, dare: διὰ εἰδένειν ιδεῖν, desiderare, formidare: aliaque hujus generis modi.

781. βαρυθύεις. gl. χαλαστής. Rusticus apud Comicum in Nubibus: πρώτων μόνος μέν, διὰ οὐδεὶς πινοχέρων τὸ πρώτον
τίτατα δέ —

791. χρεῖς. Aldus χρεῖς, et sic pars codd. Alii χρεῖ. Non ut supra 555. Mirum est nullum existare hodie veterem hinc etiam mendacem expertem. Prava scriptura vel Eustathio fraudi sunt, Οδυss. A. p. 1702. & longum quandoque elidi ostendere volens, εἰ πλοῦν adfert τὸ εἰς χρεῖς, πηγαν εἰ χρεῖα νιπάρχει. Aliquantum cum scholiasta nostrio ad Oed. Col. 267. χρεῖα pro neutro plausibilis, quod tamen perinde falsum est.

792. διλόγεται. Aldus et codd. plerique διλόγεται, quod etiam prima lectione superscriptum in duobus qui διλόγεται exhibent; ergo unice verum. De uso et notione futuri optativi vide Dawesii Mec. p. 103. Sic Eusip. Hippol. 1186.

Ἄλθε γάρ τις αἴγαλος λίγον,
αἱσ οὐκ εἴ τι οὐ γῆ τῆδ' αἰασθίψει πάθεα
Ιησούδητος.

Et Andrem. 78.

οὐδὲ αἴμφοι Πηλίας ἄλθον, αἱ πῆκει, Φάρνη;

795. Suidas in *Aesopica* — Αἴθρος τεκμαρπότι. ἵστ τῶν παχέων καὶ ἴψιον ὅδε παρεργίαν, καὶ ἀσῆρας σπουδαιότερος τας δίους τῶν παρόδων. Juxta hanc expositionem haud male distinxisse et vertisse videri queam. Nec aliter locum accepit antiquus paraphrastes: αἴγιν ἀκούθετος ταῦτα την Κορηδίαν γῆν πάτερ τὸν ἐπίλοντος δι' αὐτοῦ μετρούμενος, πηγαὶ μετρόποιοι θέσιοι, καὶ δι' αὐτοῦ συμβάλλον αὐτὴν, απειδήμεον — Verumtamen haud determinat Heathii distinctione:

τὴν Κορηδίαν,
αὐτοῖς τὸ λαπεῖδην ἐρμηδεύμενος, χθενα
ἴτινον

Qua admissa, bene cum eo vertas, et ego, *his auditis*, Corinthisiam terram exsul dereliqui, astris in posterum cursum dirigena. Cum ἀσημένοις; subauditur ὁδός, quam vocem alii scriptores, proverbiali hac locutione utentes, exprimunt. Lucianus Icaromenippi initio: οὐτα, οὐταδὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἀσῆρος ἐπιμείρου τὴν ὁδόν. Vide Eustachium ad Odyss. p. 1535. h. 58.

797. χρητᾶν ἐνδίδειν. Aldus et codd. plerique veteres χρητημάντινον ἐνδίδειν. In D. emissa particula, ut opinor, negligens.

805. πρὸς βίαν. gl. *βιάσαν*.

806. τὸν τροχηλάτην. gl. τὸν ἄνθηχον.

807. δι' ὥργῆς, iracundia. Vide quae notavimus ad Eurip. Bacchae 437.

808. μίσον πάρα. gl. πάτερ τὸν μίσον τῆς καθαλῆς. Perperam vulgo hic locus interpunctus. Verba μίσον πάρα non pendent a τηρήσει, sed a suppressa praepositione πάτερ. Ordo est: τηρήσει, παδίνετο μου δισδοῖς μίσος πάτερ μίσον πάρα. Sic etiam distinguunt Gatakerus opp. T. I. p. 108. ibi μου pro μου typothetae error esse videtur. παδίνεσθαι sensu fortiori emper cum genitivo construitur.

810. θεον. gl. θεον δίκην πατέδων, αἰτίου.

811. ὕσθιοι. gl. ἔσθι τὰ μεταθέμενα.

813. τῷ ξένῳ. gl. τῷ Θεοῦδιντι, homini illi, mihi incognito. Gallo dicemus eet inconna. Quippe Graeci eujuscumque nomen vel ignorant, vel scientes reticent, illum ξένῳ appellant. Vide Dan. Heinai Lect. heocr. cap. 14.

815. τοῦδε γ' ἀνδρός. gl. ἄρουρα: ut supra 334. et mox Bag. τοῦ ἀνδρὸς, τοῦ ἄρουρα.

817. Notanda hypallage: φ μὴ ξίνα τούτη δέχεται δίπλι, γα
τὸ μὲν ξίνην ξέσθη δέμος δέχεται. Aliter locum expedit Grammaticus
in minoribus scholiis.

821. λίχν. gl. ἀγρετον τὸν γυναικα.

824. μὴ οὐ. Sic liquido in B. et in August. Reliqui codd. et August.
Impedita constructione, μήτε. Et hoc etiam est in T. sed superdicta
nostra lectione, quam exhibet margo edit. Turnebi.

825. ἐμβατίνιον πατρίδες. Oed. Col. 400. γῆς δὲ μὴ ὑπερβαίνει τα.
ἴσιμονταίνιον et ἰσιμοτάίνιον, quod postremum occurrit Oed. Col. 934 in
ἰσιμοτάίνιον χθονός.

833. καλῶδα ἔμφραξ. Hypallage, seu αὐτοτελεσίς: προκαλῶδα ἔμφραξ.
Sic El. 19. αὐτέρων εὐθρόν, pro αὐτέρων εὐθρόν. 758. μέγατον τοῦτο
λαίμας σωθεῖν, pro μεγίστου σώματος διαλαίμας σωθεῖν. Trach. 356. τα
λατρευμάτων πάντων.

838. προθυμία. gl. πρόθυμος. Θάρος. Alia: τῇ διατροφῇ δράστη;

843. κατακλίνεσσν. Sic tres codd. Inter quos T. recte. In interpretatio
κατακλίνεσσν.

845. εἰς γέ τις πολλοῖς ἴστος. Aldus et codd. εἰς γέ τοῖς πολλοῖς, ut
etiamsi nemini adhuc vitii suspectum fuisse viderim, confidenter ut
Graecum non esse pronuntio. Articulus hic neutiquam locum tueri potest,
ubi πολλοῖς indefinite accipiendum. Diversa sunt πολλοὶ et εἰ πολλοῖς.
τοῖς: τοῖς passim commutantur. ἴστος. gl. ἴστοριθμος.

847. εἰς εἰς μέτων. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinius
cite, et ex eo Turnebus μέτων. Glossa: εἰς εἰς αὐτορων. Comicus Pl. 31.
οὐκ εἴδε οὐτος οὐ χρηστός εἰς τοῦτο μέτων.

Ad quem versum vide quae notavimus.

849. ἐκβαλλίν πάλιν. gl. μεταβαλλίν. De potestate adverbii πάλιν
Toupium ad Suidam III. p. 4.

850. στίλεντον. gl. μετακαλεσόμενον, κομισόμενον, μεταστίλεντα.

873. Τέρπις Φυτεύει τύραννον. Erit forte, cui videantur haec veluti
hypallagen explicanda, ut Erasmo Schmidio viro doctissimo explicaverit
dicit ista Pindari Olymp. XIII.

ἰδίλλωντι δ' αλίξιν ὑπέριν, καίρου
μετρίᾳ θραυσμύθει.

Quae quidem interpretandi ratio hic aliquanto probabilior est: τύραννον

Ἐρη Φοίνις. Quemadmodum Dionysius apud Stobaeum Floril. Tit. XLIII.
ἢ γὰρ τυραννίς αἰδεῖται μάτηρ Ἰθν.

874. ἢ ὑπερβλητός. Perperam Aldus cum veteribus codd. εἰ, quod oloecum esset. Recte in T. ἢν. Mendam non vidit Grotius Floril. loco supra citato, ubi εἰ dedit, tametsi Stobaei scriptus liber habet ἢ depratum ex ἢν.

877. ὄφενίν νοῦ εἰς αὐτόν. Pronomen, quod inserui, non minus ad entitiae quam ad versus integritatem necessarium est. Aldus et codd. omnes veteres ὄφενίν εἰς αὐτόν: quo modo versus cum antithetico 867. non quadrat. Solus Triclinius ex conjectura ἀνόφενίν, pessime. ὄφενίν ut transitivum est, ut praec. v. *πίσταντος*, cuius vice in D. glossema extum invasit *πίσταντος*. Seq. v. Aldus et codd. omnes veteres ἢν. Triclinius ἢν εὐ —

879. παλαισμός non hic notat *callidum consilium et vafrum*, quo ensu fere adhibetur, ducta metaphora a pugilum artificio: sed simpliciter *conatum suscepti negotii absolvendi*. Jusserat Apollo, ut Laïi occisor investigaretur. Ex Jocastae verbis timere poterat Chorus ne ab hac inquisitione rex desisteret, quod ne fieri sinat Deum precatur. Non erat ut in definienda vocis potestate tantum haesitarent interpretes, quam xpositam habebant in glossa ab Ant. Francijno scholiis addita. παλαισμός, γεν τὸν ἔπειρον τοῦ Φόρου τοῦ Λαΐων.

883. ὑπέροπτα, gl. καταφροπήσαται. Neutrum plurale vice adverbii.

893. ἕξι, id est, δύνοται τίς ἀνὴρ ἕξι ἀμύνεται θυμῷ ψυχῆς βίλης; uis homo poterit arcere ab animo suo conscientiae stimulus? Pro iū, quod e conjectura reposui, Aldus et codd. plerique exhibent ἕρται, nonnulli ἕκται. Supra habuimus futurum medium ἕρται, cohibebit se, abstinebit: statimque ἕκται potestate itidem media, adplicabit se. Librariorum error ex vicinis his vocibus ortus, quarum alii aliam terminae substituerunt. ἕρται reponit Heathius, quod sententiae tam beniam metro non accommodatur. Nescio an cuiquam versionem suam approbatus sit. Super. versu ἐν τοῦτον habent codd. omnes veteres cum Ido. Turnebus e Triclinio dedit ἐν τούτοις.

911. χώρας αἰνάλις. Non soli reges, sed cuiuscumque civitatis primores veteribus appellabantur αἰνάλις. Vide Eustathium a nobis laudatum fragm. p. 463. in *Iuxtafl.*

917. ἦσθι τοῦ λίγωντος. Comicus Equit. 860. οὐ διδόνει, μὴ τὸ μέντος ἔδει.

920. κατεύμασθε. gl. τοῦ πλεῦντος οὐ; κατέκαμεν τὸν τύχην· ἐγενόμην τὸν θυμάκαντος καὶ σπουδήματος.

921. πέρης. Sic Aldus et vett. codd. plerique, etiam T. a prima vnu, superscripta prava lectione πέρης, quam Turnebus practulit. Sept. v. 917. veterum librorum omnium lectio est οὐ φέρεις λίγη. Tamen libidini debetur εἰ λίγη.

923. πάσι. gl. καταδιδόμενος. Ordo est: οὐδὲντος αὐτὸν, οὐ πάσιν εἰπεῖντον εἰπεῖντον μέντοις.

930. παντελένιος. gl. τέλεος ἔχοντος. V. seq. μέτρης, παντελένιος.

935. παρὰ τίνος. Sic D. et Aldus. In aliis codd. πρὸς τίνος.

936. οὐχίση Attica crasis pro οὐ ἕση. Sic quatuor codd. et Aldus. H minus bene οὐ ἕση — τούτῳ οὐ οὐδείς μή. Perperam Aldus distinxit τούτῳ οὐδείς μή. In D. super μή scriptum ἔτι, videlicet pro glossa. In aliorum οὐδείς μή. Haec librariorum turbae indicium dant genuinæ lectiois, quam certissima emendationes reposui, τούτῳ οὐ οὐδείς. Abesse non per particula μή, qua etiam vitatur insuavis hiatus. At in αὐτοχθόναις διαφορae superioribus repetenda est. Bene glossa, αλγαντος δὲ οὐ λέγει.

939. εἰ περιώσια. Perperam in libris οὐπεριώσιοι. Vide quae notaverat ad Comici Ran. 461. Infra 1046. in D. T. emendate scriptum εἰ περιώσια, ubi reliqui codd. et Aldus, ut hic, mendosi sunt.

948. μή κάπια. Sic ad syntaxeos normam legendum. Vulgo μή κάπια. In duobus e nostris codd. superscriptum κάπια.

949. πρὸς τῆς τύχης. Sic recte Aldus et codd. veteres plerique. C. αὐτὸς Θεοφάνειος Θεοφάνειος. Alii cum Triclinio πρὸς τῆς τύχης.

959. θεοκάρκειον βεβαίωτα. Prius glossas exponunt per τρεπτούσας τερατούς περ απολθόσια. In Trach. 874.

Βέβαρις Δυνάμεις τοῦ παντοπλάτη
οὐδὲν αἴστατον.

Unde hic explicari possit per ellipsis: εἰ τοδιαὶ ἀκτίνοις βεβαίωτα θεοκάρκειον

971. ξυθαῖσθι. Sic in duobus codd. Alii, ut vulgo, οὐθαῖσθι.

977. φ τοῦ τῆς τύχης κρατεῖ. Thucydides IV. 62. φ τοῦ τῆς τύχης μέθοντος οὐκ εἰπεῖντον εἰπεῖν. Quod sequitur πρόσθιας δὲ τοῦτο μηδεφις cum his Pindari Olymp. XII. comparari potest:

Σύμβολον δὲ σύντα τις ἐπιχθόνιος
πιστὸς αὐτῷ πράξιος ἐσ-
σομένης εὑρετὴς θεόθεν.

979. σύντ. gl. ὡς ἔτυχε. αὐτῶς καὶ αὐθορισθεῖσι, καὶ μὴ πρὸς μαντίσις
ἄνθιτα.

981. Ejusmodi somniorum causam explicat Plato a Cicerone conversus L. I. de Divinatione cap. 29. *Quum dormientibus ea pars animi, uae mentis et rationis sit particeps, sopita langueat: illa autem, in ua feritas quaedam sit atque agrestis inmanitas, quum sit inmoderata tumefacta potu atque pastu, exsultare eam in somno inmoderataque jactari: itaque huic omnia visa objiciuntur, a mente ac ratione aqua: ut aut cum MATRE CORPUS MISCERE videatur, aut cuna uoris alio vel homine vel deo, saepe belua, atque etiam trucidare aliquem, et in pie eruentari, multaque facere impure atque taetrum temeritate et imprudentia.*

993. ἡ οὐχὶ Θεμέτη. Aldus et codd. omnes ἡ οὐ Θεμέτη. In D. ἡ ὑ, pia duae voculae in unam coalescunt, quod monere etiam non superedit Triclinius. ἡ οὐ. συνίγεται. Et sic quidem crurifragio laborat versus; iam falsum est quod īneptus ille Graeculus practerea observavit, melius in Θεμέτη hic produci, quod in codice significatum linea super scripta, quod signum est productae vocalis. Uno verbo ἡ οὐ, μὴ οὐ apud Atticos poëtas semper sunt monosyllaba. Istud οὐχὶ millies apud Tragicos occurrit, et saepius a librariis metra susque deque habentibus paragogę missa fuit, ut in Eurip. Cyclope 204.

τῇ βασκχαζέτῃ; οὐχὶ Διστυος ταῦται.

Vñ' eo legitur versu ruente, οὐ Διστυος. Hic scriptum oportuit ἡ οὐχὶ, ut Oed. Col. 360. μὴ οὐχὶ δοῦμ' ιμοι Φίγεντει τι.

1006. τὸ πρᾶξιον τι. Sic Comicus Pl. 341. χρηστὸν τι πρᾶξιλ. Pace 215. εἰ δὲ αὐτὸν τι πρᾶξιν αἴγαδέται. Eurip. Herc. Fur. 729. πρασδόνται δι, ἤτε κακά, κακόν τι πρᾶξιν. His omnibus in exemplis, quorum similia passim obvia, πρᾶξιν sensu τοῦ πάσχειν adhibetur.

1014. πρὸς δίκης. gl. μετὰ δίκης. Jure, merito, Sic El. 1211. πρὸς δίκη γῆρας οὐ στίγμα.

1021. παιδεῖ μὲν ἀνομαλέτο. Sic libri omnes, absque ulla vitiū suspitione. Marklandus ad Suppl. 749. emendat παιδεῖ μὲν ἀνομαλέτον, quia

ἀναμάχτει est *nominabatur*, non *nominabat*. Sed modum in sciro querit. *ἀναμάχτει* με παιδα, vi verbi reciproci plane idem est, quod *μαζί με ὅν παιδα*. Sunt quidem verba apud Graecos, quae non videntur *hodie* in voce media: sed *hodie* pauca admodum supersunt Annae scenae monumenta. Nescimus quantum locutionibus, quae dubitentur, accederet auctoritatis, si fabulas omnes scenicorum quae quo nos novimus, haberemus. Evidem nihil hic contra librorum illa mutare velim.

1035. δινόν γ' ἔνιδος σωγύανες αὐτιλέμαρ. Eustathius ad Il. P. p. 109. versum hunc laudat cum insigni varietate, καλόν γ' ἔνιδος — quod ratiō gato ideo praeferendum, quia his Oedipi verbis amara subest ira, quae inde acrior redditur. Sensum minime perspectum habuerunt interpres. *σωγύανες* non pendet ex suppressa praepositione *ἐπ-*, quod Schiller sensisse videtur: inepta est Johnsoni versio; *ατροξ* sane dederunt bulorum pertuli. *σωγύανες* sunt *monumenta*, *crepundia*, ut bereditatus ad Terentii Eunuchum IV. 6. 15. *MONUMENTA SUNT*, quae Graeci dicunt γηράσκοντα καὶ σωγύανες. Vide ad eum locum eruditam H. Lindenbruchii notam.

1037. πρὸς μητρός, ἢ πατρός; Glossa supplet, εἴωθεν τοῦτο, τοῦτο τριθῆναι τὰ ἄρθρα;

1046. Aldus et codd. εἰδῆτ' ἀν. gl. ἡγετεύειν, quod lectionem stram confirmat εἰδῆτ' ἀν. Optativus hic omnino requiritur. Verum et hujus formae optativis frequens est librariorum lapsus, qui plerique offendunt ad contractionem Atticam εἴρεται, εἴται, εἴμεν, εἴται, scimus poëtis nostris solam usitatam. In Comici Ran. 1448. codd. exhibebat θείημεν ἀν contra metrum et sermonis Attici usum, ubi reponi debet εὐθίημεν ἀν, amoto vulgatorum librorum soloecismo εὐθίημεν ἀν. Sic apud Eurip. Helen. 824. legitur εὐθίημεν ἀν: in eodem Dramate θείημεν ἀν: Herc. Fur. εἰκεῖμεν ἀν. Graeci sermonis proprietatem ignorant, quicumque promiscuum usum esse credunt optativi et subjunctivi δῆτ' ἀν plane et putide hic soloecum esset, ut in Eurip. Medea μεθῆς ἀν, quam Mureti conjecturam vir quidam doctus admitteret esse nuper contendebat pro vulgato μεθῆς ἀν, quod quidem Musgrave probari potuisse miror, quum ne Graecum quidem sit. Veram lectionem revocavi, non ex conjectura, ut falso objectum fuit, sed ex fide Hioni:

tionis capitalibus literis excusae, μεθιν' ἄν. Elisionis signum, seu strophum, in sibilum mutaverat librariorum stupor, quod alibi etiam servatum. In Comici Ran. 437. legebatur αἴρως ἄν, pro αἴροις ἄν: in 1140. membr. Reg. οὐφίλας exhibit, ubi germanus usus linguae λαος flagitat: in Philoct. 119. pro κακῷ ἀμα, codd. dant κακάς· ε. Quod autem docti quidam viri statuerunt formam medium verbi Κακος cum quarto casu legitime non construi, id merum commentum, quod alibi confutavimus.

1048. πάτραις. gl. αἱρὶ τοῦ εἰδὲ. Compositum pro simplice, ut supra 4. διάτηται, αἱρὶ τοῦ εἰδέ.

1051. παρατρεψ. Attica crasis pro καὶ ιπατρεψ. Hac in re saepe a litteris peccatum. Vide quae notavimus ad Comici Equites 969.

1054. νεῖς. gl. συνάγεις τῷ νῷ, συμβούλευσ.

1061. αληγ πεντοῦ' ἵγω. Sic bene Scholiastes. Perperam codd. et Al-ι πεντοῦ' ἵγω. In Antig. 547. αρμίτω θητέοντος' ἵγω.

1062. θάρης. Male Aldus et codd. θάρης. Vide Valckenarium ad oen. p. 22. — ἐπι τρίτης μητρὸς τριθεντας. Vide Musgravium ad Eurip. Idrom. 637. et confer Eustathium ad Iliad. Θ. p. 725. l. 19. — κακή. διεγνήσ.

1064. μὴ δρᾶ τάδε. Sic in tribus codd. cum glossa, μὴ πνίσι. Reliqui in Aldo μὴ δρῆν.

1069. ἀλθών. gl. αὐταλθών.

1073. Confer Antig. 1244. Trach. 813.

1074. φένεα. Perperam Aldus αἴξαντα, Turnebus αἴξαντα. Atticis ποθέντων, φέντω disyllaba sunt. Vide Valckenarium ad Phoen. p. 467. οξεια, ορμάντεα.

1075. αναπηνέτα. Sic liquido D. E. cum uno e Britannis. Reliqui cum id soloce αναπηνέτη. Particulae ὥντος μή, οὐ μή, cum aor. 1. substantivo formae vel activae vel mediae legitime non construuntur.

1077. επίγη' θῶν. gl. γένος γνῶναι.

1082. τὰς γὰς — Recte gl. ταύτης. Articulus ē pronominis vicem insinet, pro εὐτρεψ, quod quidem in feminino genere vitasse poetas Atticos arckianus credidisse videtur ad Supplices pag. 451. Sed falsum eum esse hic locus ostendit, et infra v. 1466. ταῦτη μειληθεῖς, id est γράμμα.

917. οὐδὲ τὸν λίγωντας. Comicus Equit. 860. ἡ δεκάνης, καὶ τὸν λιγοτος ἵδη.

920. κατινύμαστε. gl. τοῦ πανῶντος οὐ κατέκινυστε τὸν τύχον· ἀγαπεῖ τοῦ θυμαρίαστος καὶ αἰσθήμαστος.

921. περὶ. Sic Aldus et vett. codd. plerique, etiam T. a prima manu, superscripta prava lectione πέρας, quam Turnebus praetulit. Sepra v. 917. veterum librerum omnium lectio est ἐν φόβοις λιγότης. Triclinii libidini debetur εἰλίξαι.

923. περὶ. gl. καταδιδύμαστος. Ordo est: Βλέποντες κατέτης, οὐ περὶ περιπτώντων ἴκτων λαγύμαστον.

930. παντελῆς. gl. τίποτας ἴχναντα. V. seq. σύντος, ἀστυντος.

935. παρὰ τίνος. Sic D. et Aldus. In aliis codd. πρὸς τίνος.

936. ὁὐκέτω Attica crasis pro ὁ ἕχεται. Sic quatuor codd. et Aldus. Alii minus bene ὁ ἕχεται — ταχὺς οὐ καθοι μέν. Perperam Aldus distinxit ταχύς, καθοι μέν. In D. super μέν scriptum ἔτει, videlicet pro glossa. In alio cod. γένει μέν. Hae librariorum turbae indicium dant genuinae lectionis, quam certissima emendatione reposui, ταχύς οὐ καθοι. Abesse non potest particula οὐτε, qua etiam vitatur insuavis hiatus. At in αὐχελάδαις δὲ οὐτε, e superioribus repetenda est. Bene glossa, εἴλυσίς δὲ οὐτε.

939. εἰ προσφέρεις. Perperam in libris ὁὐκέτων. Vide quae notavimus ad Comici Ran. 461. Infra 1046. in D. T. emendate scriptum εἰ προσφέρεις, ubi reliqui codd. et Aldus, ut hic, mendosi sunt.

948. μὴ κῆτε. Sic ad syntaxeos normam legendum. Vulgo μὴ κῆται. In duobus e nostris codd. superscriptum κῆται.

949. πρὸς τὴν τύχην. Sic recte Aldus et codd. veteres plerique. Gl. στὸν φυγικὸν Στατάτου. Alii cum Triclinio πρὸς τὴν τύχην.

959. θαυμάσιον βεβαιότερον. Prius glossae exponunt per πρότερον οὐτε: alterum per αὐτοδότερον. In Trach. 874.

Βίτανος Δρυκίαρα τὸν πανομοστήτην
οὔποτε αἴσταταν.

Unde hic explicari possit per ellipsis: εὐτερὸν οὐτε τοντον βεβαιότερα θαυμάσιον εἶναι.

971. θυμασίον. Sic in duabus codd. Alii, ut vulgo, εὐλαβέσται.

977. φέτα τὴν τύχην προτείνει. Thucydides IV. 62. τοῦ δὲ αἰνιζόμενος τὸν μέθοδον οὐτε παντούς προτείνει. Quod sequitur πρότερον δὲ οὐτε οὐδέτες cum his Pindari Olymp. XII, comparari potest:

upplebant, ἐν μακρῷ γάρ τὸν ευμένειν τῷ λόγῳ. Praepositio ἐν hic, epe alias, abundat. Supra 821. Antig. 962. 1003. Phil. 1160. Ordo τῷ μακρῷ γάρ τοι δίδαι, καὶ ξυμετέρος εῖστι αὐτῷ τῷδε, nempe τῷ θιψ αἴγιδίῳ. Scribi etiam potuisset, nec forte deterius, τῷδε ταῦτῳ, ita distinctione post ξυμέτροις.

117. ἔγωνα γάρ. Glossa in B. δὲ. Nempe γάρ pro δὲ hic ponit docet. In D. τῷ ante ἔγωνα suppletum, ne otiosum γάρ videatur. Nihil communisci necesse est αἰριστούχον γάρ praeponitur ob inversionem brorum in phrasim: εὐθέατε αὐτὸν εἰπών τῶν. ἔγωνα γάρ αὐτός.

118. δέντρο βλέπεται. Sic in Trach. 402. αὐτός, βλέπεται. Formulae attentionis, Comicis usitatissima, apud Plautum diversimode sicut Agendum respice ad me. Huc me specta et responde mihi. icedum contra me.

119. οὐ δούλος. Sic nostri codd. Vide Lexicon in οὐ pro οὐτε. — οὐκείς δέ, quem Attici una voce οὐκείρηται appellabant, quique supra 156. οὐκείς dicitur. Vocem οὐκείρηται, quam quis forte putaverit a tunc adhibitam fuisse, ut Atticis inusitatam damnant Thomas M. et erit.

1130. οὐ βουλαζόμενος τοι πω. Sic liquido in D. Gl. οὐ εντυχόν πετά τι. membr. οὐ βουλαζόμενος. Continuatio est praecedentis interrogationis: αἴπερ τοὺς τοῦ αὐτοῦ τῷδε πον μαθὼν, οὐ βουλαζόμενος τοι πω; Perpetram impressum οὐ.

1133. οὐγόταν πι. gl. αἴτι τοῦ οὐλαζόμενον αὐτέτ.

1136. οὐλαζόμενον. Sic legendum esse meridiana luce clarius est: οὐλαζόμενος πετά τοι Καθαρῶν οὐλαζόμενον ίμοι — Codd. omnes et Aldus λατινοῦ cum gl. εντυχόμενον. Versus praecedens totus est δια μήτη, seu in parenthesis: supplendum vel εὐτ., vel οὐλαζόμενον: nominativiūt absoluti οὐλαζόμενος, οὐγόταν δ —

1144. τοῦτο τοι στοι, hanc rem. Hoc sensu στοι apud Homerum quens. .

1146. εὐκ τῆς ὄλεθρον; supple αὐτοθερητοῦ, vel αἴτι, ut supra 430. amicus Nub. 789. Eo. 892. εὐκ τῆς κόρης αὐτοθερητοῦ; nonne in manu rem ibis?

1158. τοῦτον, justum, id est verum. Hesych. τοῦτον, αλαζίς.

1160. οὐ τρούτετ εἰδῆ, eodem sensu quo apud Comicum Acharn. 386.

τρισίς τρισίς. Neutiquam placet docti viri apud Heathium interpretum recta ad fustuarium tendit. Alius Britannus pro τρισίς legere *μέτρον*, quam conjecturam sibi servare poterat.

1170. *χάγηγ' ακούειν*. Perperam codd. et Aldus *ακούειν*, minima menda. Duobus in locis Valckenario indicatis ad Phoenissas p. 145. 1171 versus citat Plutarchus, recte legens utrobique *ακούειν*, ut etiam hoc constat auctoitem veteris glossae: καὶ οὐδὲ τοῦ αὐτοῦ τιμῆς τοῦ διοῖται.

1174. ὡς πρὸς τὶς χρεῖας. gl. ὡς τῷ πολεῖ χρεῖα.

1175. θεοφάγον κακῶν ὄντα. Sic concinne in D. Tres codd. et Aldus θεοφάγον γ' ὄντα κακῶν. Idem in T. vocum ordo, omissa particula γα.

1178. ὡς ἀλλιν χθόνα. Sic Aldus et codices omnes veteres. ὡς hinc valet sic, quandoquidem ab Atticis ea potestate non adhibetur, sed animatae junctum. Sed est pro καθά, et subauditur sic ellipsis propter frequenti: quemadmodum recte haec in glossis explicantur: καθά τοις αὐτοῖς τοὺς παῖδας τις ἀλλιν χθόνας, ἐνθεν καύρες ἦν. Tempsus clinius veterem scripturam mutavit.

1186. Choricum hunc canticum in duas strophas et totidem antiphas, undenūm singulas versuum, dividit Heathius: quod si illa interpolatione fieri posset, libens admitterem. Sed eo minus argumentum fide discedere volui, quo minus intelligo, quid nostra intermissione nostrophicane an antistrophica haec sint.

1194. λαμὴν ἀντρές. Perperam vulgo *καύρες*. Glossa supplet *τοις*, ut sit *αντρές*. Vid. not. ad v. 557. *ηρπετα* codd. omnes habent. Typographie errore in Aldina *ηρπετα*.

1209. In D. *παιδί*, *παιτή*, καὶ θαλαμηπόλιη *παισῖν*.

1212. ἐδυνάθησαν. Sic B. cum gl. *ἐδυνάθησαν*. Vulgo *θάνατησαν*.

1214. δικάζειν. gl. *καταδικάζειν*. Reddi poterat *ulciscitur*, poena: *petit*. Vide quae notavimus ad Eurip. Med. 157.

1219. *Ιαχαλων* ix. *στομάτων*. Sic optime C. Nomen est adjectivum *ιαχαλεῖς* ab *ιαχῆ* derivatum. In D. *αἰχίσων*. In reliquis *ιαχίσαν* cum gl. *εἰσι*.

1222. *κατενόμενα*. Sic liquido B. D. E. T. August. qua de scripta ne dubitari possit, superscripta in duobus gl. *εἰστι τοῦ κατενόμενα*. In impressis *κατενόμενα*.

1234. ὁ μὲν ταῖχος. Operosum esset absque ullo fructu, si conjecturas omnes, quibus male feriati homines Sophoclis scripta emendare

sunt, recensere vellem. Quod permultas ne verbulo quidem adint, nemo opinetur eas mihi incognitas esse. Sed futilis nugae sani in lectoribus nihil nisi taedium adferrent. Quis umquam in animum acet in hoc versu scriptum olim fuisse ὁ μέν ἀχθίστος, vel ἕχθιστος, nupero editori Britanno τάχιστος frigidum videtur? alii bene multidetur in primis opportunum. At quod non videtur solum, sed et certissimo haberri debet, istud est: Atticorum poëtarum, quoiquot sunt, nulli vocalem correptam fuisse ante literas κτ, vel, quod inde est, χδ in eadem voce. Frustra obmovetur Sam. Clarkius, qui prosodia Homerica satis perite egit: sed quaecumque ille Homero lise ostendit, nihil ea ad scenaे Atticae usum faciunt, cuius ex reliis vel unicum exemplum rem confidere poterat; sed nec exstat, nec dicit umquam. — οὐτεν τε καὶ μαθιν. gl. εἰς τὸ οὐτεν οὐκὶ δηλονέτε, οὐ τὸ μαθιν οὐμᾶς.

1242. οὐτ' εὐθύν. Sic recte C. In D. οὐτ' cum gl. ὄφρα — εὐθύν, κατ' ί. Sed in textu male εὐθύν. In impressis οὐτ' εὐθύν. Vebi ὄφρα ut producitur in temporibus quae augmentum recipiunt. Sic in An-
432. ιέμεσθα prima longa. Vide quae notavimus ad Comici Con-
1246. Perperam spiritu aspero notatur in D. Eadem menda in Eu-
Suppl. 700. ubi scriptum oportuit:

ἀλλ' οὐτ' εὐθύν, λάμπῃ αἰχράσταις θωλα.

1244. Glossa: ὄφρα δὲ εὐθήλειος ἔσω, ἵππηλέασι, ηγετικλίσισι, ταῦς κτ. Vide Eustathium ad Homeri locum quem citat Scholiastes p. 1358.

1246. οὐτημάτων. gl. παλδων. τουτοῖς τοῦ Οἰδίποδος.

1249. ιγάρτο. Minus bene vulgo γούρτο absque augmentatione, quod Attici iterum non solent, nisi metri necessitate coacti. In B. scriptum γούρτο. hic elisione non habet locum, quum praecedens versus in consonantia desinat.

1250. οὐκ ἄνδρες ἄνδρα. Sic D. T. Gl. οὐκ τοῦ Αἴδην τὸν Οἰδίποδα. Ceteri id. et Aldus ἄνδρας, quod minus placet.

1256. γυναικά τε. gl. δηλονότε ιέχαιρον αὐτὸ κατον. Possit etiam excusus arcessere verbum ex analogia: ιέχαιρον οὐμᾶς πορτον εἰ ἕχος, καὶ οὐτεν οὐτεν κίχοι —

1260. οὐφηγητοῦ. Sic una voce codd. omnes, recte. Gl. οὐφηγοῦ. Per-
gam in impressis, οὐφ' οὐγητοῦ. Subauditur cognatum verbum, εἰς

νέφυπτον τοὺς ὑπερυψικέν τούτον. Sic supra 966. absolute ἡ θητή
Et Oed. Col. 1588. ὑφενητός εὐδαίμονος φίλων, scilicet συγγένετος, καὶ
γενουμένου.

1262. πλῆθες. Aldus πλῆθες, ut hic etiam codd. Sed p. 1.
in locis Atticam servant scripturam, quam in v. 1287. repro-
Romana scholia.

1264. ἵστηται. In tribus codd. πλῆθες, proba quidem forma, sed
metrum hic non admittit. Eustath. ad Iliad. Γ. p. 389. ἵστηται
σεριώς μὲν τὸ ἐν αἴρε κρίμασθαι, εἰξ οὐ καὶ πλῆθες — ὅτι δὲ πλῆθες
πλῆθες καὶ διὰ τοῦ εὐ φίλου ἔχει τὴν ἀρχηστατην, οὐ διὰ τοῦ πληθεστεροῦ.
Ταῦτα διάφορος ἴστηται μετατελευτικόν, καὶ τοῦ πληθεστεροῦ, ἄτυπον ἴστηται.

1266. Aldus edidit: ἵστη δὲ γῆ ἕκαστ' ὁ τλέμειν, διπλαὶ δὲ γῆ
ἔργον, quae lectio depravatissima est. In B. ἵστη δὲ γῆ ἕκαστ' ὁ τλέμειν
superscripta glossa ἡ αὐτοῦ, quod ineptum est. Aliquanto me-
jūni δὲ γῆ ἕκαστο τλέμειν. eadem superscripta glossa ἡ αὐτοῦ. Q-
uitur membrum nulla particula connecti debet, saltem par-
neutiquam; quae adversativa est, nec hic locum habere potest. 1.
T. pro varia lectione reperi διπλαὶ γ' οὐ, quae Triclinii emendatio
videtur. Inutilis soli, γῆς mentio. Per se satis intelligitur, caduc-
modo pensile conspectum fuit, simulac solutus vel abscessus
queus, decidisse, et humi jacuisse: verum ex linguae indeole
potest articulus γ'. Ex γ' οὐ imperitus librarius eo facilius fecit γ',
olim γ' non subscribebatur, quod nec in ullo veterum codd.
quos ad manum habeo. Eadem secordia concinnatum verborum
inverterunt, et ex τλέμειν plerique fecerunt ἕκαστ' οὐ. Quantum
tuit caverunt tragici Poëtae in senariis a concursu ejusdem vel
soni vocalium in fine versus et sequentis initio. Non scripsi set
ἵστη δὲ γῆ ἕκαστο τλέμειν, quum scribere posset ἵστη δὲ γῆ τλέμειν.
Sed ex omni parte veram scripturam restituimus: ἵστη δὲ γῆ
ἕκαστο, διπλαὶ ταῦθενδ' οὐ οὐγρον.

1271. οὐκ ἔψευτε. Sic liquido vetustissimi et optimi e nostis
A. D. ut et T. ex Triclinii recensione, tametsi Turnebus edidit
nulla alterius lectionis facta mentione. Sane nemini non liquet
poëtae praeferriri debuisse; quum proxime sequantur duo verba
ἔψευτε, γράψευτε. Alias si primum solum esset, tam bonum esset.

am ὄψεντο, siquidem a neutrō plurali pendet ἄρθρο. Est autem εὐκ
αρτό νο εἰ τιασχν, pro εὐκ ὄψεντο εἰ αὐτὸς τιασχν. Vide quae
tavimus ad Comici Concion. 1145. Graecis acceptum habent hoc sche-
ma Comici Latini, apud quos frequentissimum est. Sic Plautus Rud. II.
59. *eam veretur, ne perierit.*

1274. ἀψεῖδ'. Quaerit hic aliquis, qui Oedipi oculi, modo nihil
sunt dicti, num dicantur visuri εὐκ εὐκ τίδη: quae quum contraria sibi
proinde absurdā videantur, pro ὄψειδ' is reponit ὄψειδ', quod
idem ego longe ineptissimum esse aio. Ut cogitaret, ut *imagines sibi*
igeret Oedipus, minime necessarium erat, ut sibi foderet oculos. Nam
elemachus οὐνόματος πατέρος ἐσθλὸν ἦν Θρησκεία, caecus non erat: acute
tiro, si quis alius, cernebat Jupiter ille, qui θυντοῖς αὐθράπτει κακὸν
ντεροῦ θυμῷ. Nisi quis invita Minerva criticam exerceat, antequam lo-
rum aliquem veteris poētae emendare aggrediatur, verborum non singu-
larem solum vim ac potestatem, sed usum tropicum, idiotismos lin-
guae, et sensum universum perspexisse debet. Ut supra v. 419. βλέ-
ψωντας, cernentem caliginem tantumdet valet ac cernentem nihil:
a hic ὄψειδας ἐν τείχῳ, videre in tenebris, nihil aliud est, quam
non videre. Dicit ergo Oedipus, oculos suos in posterum *visuros in te-*
nbris εὐκ εὐκ τίδη, quos non oporteat: quid vero? eos nempe, quos
non oporteat *in tenebris videre:* id est, eorum *adspicere privatum iri-*
uos videre maxime sit jucundum: scilicet liberos suos.

1275. ἔφυμον. πήγαν δοσθημόν. Eustath. ad Iliad. Z. p. 634.

1279. Aldus edidit: ἔμβρος χαλαζῆς αἴματος ἵτισθετο, sensu nullo
ut pravo, et metro vacillante. In T. αἴματος τ' ἵτισθετο. Istud re ful-
iendo versui insertum, superscriptum est in E. a secunda manu. Ceteri
odd. in Aldina lectione consentiunt. Aut verbi compositi praepositio
scidit, et scribendum αἴματισθετο, quod praetuli: aut loco copulae,
nue hic locum non habet, inseri debuit γε, ut v. 294.

ἢ τὸ εἰ τὸ μὲν δὲ δεμματός γ' ἵτισθετο.

ta hic legi poterat

ἔμβρος χαλαζῆς αἴματος γ' ἵτισθετο.

sed prius lange praefero. Est autem χαλαζῆς dativus pluralis, cuius am-
biguitatem sustulit librarius membran. nostiarum, et perspicue subscriptio.
vibili hic intellexit auctor veteris glossae, qui ἔμου interpretatus est

συγχέει. Immo valet σύν. Ordo est: αὐτὸς μέλας ὄμβρος ἵππος χαλάζης
αἴματος κατερίζεται. Diversa sunt μέλας ὄμβρος, humor ex osulis ex-
nans, et χαλάζης αἵματος, grandines sanguinis, id est crebrae sanguini-
nis guttae: opponuntur hae ταῖς μιδώσαις θόνου εἰλαγίαις, quae
quid significant: *Nec lentam tabi saniem emittebant, sed largi lacrimarum imbri mistae sanguinis grandines decidebant.* Venatur
est hoc schema quo res augetur, minoris negatione. Sic in Aj. 613.

αὐτὸς αἰματος γένει ὄμβρος αἴδενς
ποὺς δύσμορος· αὐτὸς ὁ-
κυτόνος μὲν φόδας
Θρήνου —

1281. συμμογὴ πατέρων. Sic libri omnes, non sine vitii suspicione
dubito quin scriperit Tragicus συμμογὴ πάτερων.

1295. οἰστόφων. gl. Θεάσηρ.

1296. οὐτοὶ καὶ σύνοντες ἴσωσιται. gl. καὶ τὸν μαστοῦτα ἴσωσι. E-
dem sententia in Aj. 924.

οὐς καὶ πατρὶς ἕχθρος αἴδεις Θρήνων τυχεῖ.

et in Tyrone Frag. XV.

καίτοι ἀποδίδομεν τοῖς αἰδεῖσιν αὐτῷ.

1299. οὐτοὶ ιγών προσκύνεται οὐδὲν. Verbum προσκύνει fere solet cum tem-
casu construi. Hic autem quartus adjungitur. Sic saepè composita vnu-
casum adsciscunt quem regit vel simplex verbum, vel praepositio. Re-
solvenda phrasis ad hunc modum: πρὸς οὐτα ιγών οὐδὲν ξυπνεῖ. Ήτάν
προσκύνει, προστρέψει.

1301. μάστηται. Dorica μάστηται μάστητος adhibent Tragici pro μάσ-
τητος. Sic noster Phil. 849. Eurip. Hippol. 826. τὰ μάστητα ικανά
καν. Aeschyl. Prom. 634.

μή μου προκάδου μάστηται, οὐδὲν οὐδὲν γλυκών.

Persis 438.

λίξεις τὸν αὐτὸν Φῆρε τάνδε συμφορὰν οὐρατῷ
ἰλαθεῖν, πακῶν βίστουται εἰς τὰ μάστητα.

Ibidem 705.

παλλὰ μὲν γάρ ἐκ θαλάσσης, παλλὰ δὲ ἐκ χίρου παπά
γιγνέται θνητοῖς, οἱ μάστηται βίστοις οὐ ταῦτα πρόσων.

Ex his exemplis liquet veterem scripturam male immutatam fuisse.

Tunc

clini; qui *μετέλος* dedit, hosque versus foede interpolavit. Perpetui in C. *αντίθεσιν*, eadem menda, quam sustulimus in Euripidis loco lo citato.

303. *δύσησιν*. Perperam Aldus *δύσησιν*. In seq. v. *δύσησιν* et *ιδύλλων* incte exhibet B. In reliquis ut apud Aldum et *δύλων*.

310. *τίτανας*. Aldus *τάτανας*, sicut pars codd. Alii *τάτανας*, et E. *τάτανας*. Unice verum esse quod dedimus metri ratio arguit cum autem *τίτανας* praetulimus vulgari formae *τίτανας*. gl. *τάτανας*.

320. *φέρειν*. Sic A. B. recte. Alii cum Aldo *φέρεν*. Vida Valkenaer ad Hippol. 316.

324. *φίν* in Aldina contra metri rationem geminatum est.

330. Aldus edidit, ut in plurimis codd. scriptum est,

Ι παντα τελῶν,
Ι παντα τελῶν ιπα πάθεια.

in membr. et in C.

Ι παντα παντα τελῶν
Ι παντα τελῶν ιπα πάθεια.

παντα repeti debuit; eam alii librarii emiserunt, alii praepostere terunt.

343. *τὸν ὄλεθρον μέγαν*. Codd. omnes, ne T. quidem excepto, dant; Aldus, *οὐλέθρον*. Quidam pro *μέγαν* habent *μέγκη*. Turnebus recte pos.

348. *αντίθεσιν* ατριπτανοί sic plurimi codd. Aldus et membr. ατριπτανοί.

351. *ἴλυτοι μ'*; *αὐτό* et *φέρεν*. Aldus et codd. pars, omissa pronomina, quod hic supprimi non debet, *ἴλυτον αὐτό* — In B. *ἴλυτος οὐ* — C. eam scripturam exhibit, quam repraesentavi. Verum sunt et itidem depravatae. Ut metri constet ratio, et hic versus antithesis suo 1331: congruat, scribendum *μ' ίλυτος*, *αὐτό* et *φέρεν*. Sic quaque duo versiculi, qui paeonici sunt:

παντα τελῶν ιπα | πάθεια
μ' ίλυτος αὐτό | ετ φέρεν

375. *τοφερεσ*, non Aldus solum et codd. omnes habent, sed Turnebiam editio. In H. Stephani officina operarum incuria excusum fuit quod, quae menda in plerasque subsequentium editionum manavit.

1380. τραφίς. Perperam Johnsonus vertit *enutritus*: neque hoc in innuitur amor, quo Thebani Oedipum fovebant, quod anonymi tantum in mentem venit. τραφίς valet διατρίψες, ut recte expositum in glossis. Sic τραψί, διατρίψη, διατρίψες in Oed. Col. 362.

1385. τούτους ἄρτιν, nempe τοὺς Θηβαίους. In D. T. τούτους, τοὺς nebus edidit.

1387. εὐκ ἀντισχόμεν. Perperam Aldus una voce αντισχόμεν, veteribus plerisque coddi. scriptum est. Alii αντισχόμεν. — τὸ μὴ εἰπεῖν. Haud minus bene scribi poterat sine elisione, ut est in D. τὸ μὴ εἰπεῖν. In unam syllabam coalescunt καὶ α. Sed utro modo sunt perinde est. In nullo codice reperti τὸ μὴ εὐκ τοκλέσαι, ut legimus esse sibi persuasit nuperus editor Pentalogiae Jo. Burtoni, tam in hac loquendi formula voces τὸ μὴ non negarent, nisi adscire in negatione εὐ. At tamen apud Comicum in Nubibus 1084. legitur:

ἴξι τινά γνωμην λέγειν, τὸ μὴ εὐκτηριώς εἶναι; ubi si εὐ inserciatur, doceri vellem qui in pedes suos dividenda sula τὸ μὴ εὐ εὐφυτηρίως εἶναι. Permulti sunt versus, ubi salvata et euphonia, εὐ inseri posset in hac formula, quod tamen ceterorum fidem facere nolim. Antig. 27. 236. Aeschyl. Prom. 25. οὐδὲ μηδὲ βροτοὺς

τοῦ μὴ διατριβήντας εἰς Αἰδεν μαλεῖν.

Euripides Alcest. 705.

εὐ γοῦν ἀναιδῶς διεμάχειν τὸ μὴ θανεῖν.

1392. ὡς ἐδιξα μή ποτε. Ut tertio ante hunc versu οὐδὲν εσsem, ita hic ὡς ἐδιξα μή ποτε, ne utquam ostenderem. οὐδὲν valet οὐδε, ut recte expositum in glossa. Imperite Heathius partem inserit. Vide quae notavimus ad Aeschyli Prom. 155. et Euripi missas 914. Comicus in Conc. 151.

εὖοιλόμην μὲν ἔτερον ἀν τῶν οὐθαίδων
λέγειν τα' βέλτιον', οὐδὲν ἵκαθημεν ησυχος.

Idem in Pace 135.

οὐκούν ἔχειν οτι Πηγάσου ξεῦξαι πήσον,
ἔπως ισαινεν τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.

1394. πάτρια. gl. πατρών. De harum vocum differentia et miscio vide Luciani interpretes ad Soloecistam p. 561.

1396. καλός κακῶν. gl. ἔξοχον τῶν κακῶν, πήγου περιφανῆς κακού. Eustathius ad Iliad. P. pag. 1097. Παροιμιῶδες τὸ, κακῶν δὲ καὶ φέρετον εἴη, ἀντὶ τοῦ ὃς ἐν κακοῖς καλάμου. ἵπποθεος Σοφοκλῆς παρακείστας ποιεῖ τὸν Οἰδίποδα λίγοντα περὶ αὐτοῦ, ὅτι καλός κακῶν ὑπουλος ἐκτραφόν, αὐτῷ τοῦ ἐν κακοῖς μέγα καὶ περιφανές. εἴη δὲ ἀντί ἐμοίν τι καὶ τὸ, καλόν γ' ὄντος παραγάνον αἰνιλόμητον. Vereor ut haec bene acceperit Eustathius. Equidem κακῶν μαλίν cum ὑπουλον jungere, ut sit αἰνὴ ἡμέρας καλός εἰκαστός τοῦ περιφανόμενος κακά πολλὰ κρύψειν.

1402. ύμιν. gl. περὶ ύμιν.

1403. ἡ γάμοι, γάμοι. Hunc locum citat Longinus de Sublimitate XXIII. isto exemplo observationem illustrans, ὅτι ἕσθ' ὅπερ προτιθέμεται πλαθυτάκα μηγαλοβήμενοί σίησα, καὶ αὐτῷ δοξομετοῦνται τῷ ὄχλῳ τοῦ ἥρδου.—Deinde prolatis sex versibus addit: πάντα γαρ ταῦτα, τὰ μὲν οὐκέτια ἔστιν, Οἰδίποες, ἐπὶ δὲ Στατίφαν Ιονίσιοι. αἷμα δύμας χρωτεῖς εἰς τὰ ελαύντικά οἱ αἰρθμοὶ συνεπλάνεται καὶ τὰς αἰτυχίας. Confer not. ad v. 366.

1405. αἵπατε. Secunda pluralis aor. 2. εἰ in εἰ mutato, pro αἵπετε. Sic in tertia plurali occurunt αἵπατα, αἱθίσαται, μεθίσαται, παρίσαται. In Eurip. Ion. 1189. legendum ὡς δὲ ἀντίστοι πόδον: ut in Bacchis 684. καθίσαται κέμας. Priore in loco perpetiam edidit Musgravius αἵπησα.

1414. μὴ δέσποτε. Vide P. Victorii Var. Lect. V. 4.

1415. πλὴν γ' ἐμοῦ. Sic recte D. In reliquis libris media particula omessa, quam inserere amant Attici poëtae ante ε post syllabam longam ε desinentem. πλὴν γε frequentissimum est.

1422. Codd. alii εὗθ' ᾧς γελασίης — εὗθ' ᾧς ὀνειδίων. Alii εὗθ' — δὲ — Membr. Aldo consentiunt, quem sequimur.

1434. πρὸς εὖ, εὐδὲ ἡμῖν. εἰ re tua, non mea. Dicam quae tua nosquidam quam mea intersit fieri. Sic Trach. 479. δεῖ γαρ καὶ τὸ πρὸς καί τοι λίγον. Comicus Vesp. 647. μὴ πρὸς εὖν λίγοντι. Lucianus T. I. pag. 955. εὐτρόπος μὲν ἀπαντᾷς μὲν πρὸς εὖν λίγος.

1438. ἔδραστος ἀν., εἰ τοῦτος ἔσθ' ἀν. Sic distinctum est in libris omnibus recte. Euripides Med. 940.

εὐκαὶ εἴδετος ἀν., εἰ πείσαμαι πειρᾶσθαι δὲ χρέ.

Et Alcest. 48.

λαζαρῶν ἔσθ' εὐ γέρετος εἴδετος ἀν., εἰ πείσαμαι εἰς.
n his ἀν. pertinet ad εἴδετος, non ad εἴδετον.

1453. ξύρι. Sic bene Toupius Cur. nov. in Suid. p. 103. Libri 22 mendose ξύρι.

1454. οἱ μὲν αὐτοῦ πόλεις, qui me perdere voluerunt. Verba significativa actionem significant, quam consilium seu voluntatem agere lib. El. 320. πράξεως Scholiastes exponit ἐπειγόντης πράξεως. In Oed. Comp. ad hanc, occidere velit. In Comici Pace 212. εἰσίνει ταῦτα πράξεων, id est πράξις ἐπειγόντης.

1459. αἴρεσθαι. Sic recte in B. D. E. T. Perperam in reliquo, n. s. Aldina, αἴρεσθαι.

1466. ταῦτα μοι μέλοσθαι. Sic bene scriptum in D. Glossa recta. Aldus et reliqui codd. mendose αἴρ. Vide supra ad 1082.

1474. ἐκγένεται ἴμεν. Sic bene scriptum in B. Vulgo ἐγένεται. ἴμεν παῖδες. Vide quae notavimus ad Comici Equites 786. et 1459. ad Phoen. p. 390.

1477. τίρφην, οὐτὸν τίχην πάλαι. Sic scriptum in B. E. T. Aldus. A. D. οὐτὸν τίχην πάλαι, ut Aldus edidit. In C. nescio quid fuerit. multilus est et desinit in v. 1458. Turnebus edidit, οὐτὸν τίχην πάλαι. Lectio nihil aliud est quam nostrae interpretatio.

1493. τίς οὐτος ἔσται; τίς παραβήψει, τίκνα. In E. τίς οὐτος ἔσται; παραβήψει, τίκνα. Pessime vertit Johnsonus. Quis ille erit, qui abjectis liberos? τίκνα vocativus est, et παραβήψει absolute adhuc ut fere solet παραβάλλεσθαι, et αναβίβειν, subaudito κίνδυνος. Quia ad projecta erit audacia?

1494. οὐ τοῖς ἴμοις ἔτει, γονεῖσι σφῆντος δὲ ὁμοῦ δηλώματα. In h. p. 22 τοῖς ἴμοις γονεῖσι ἔτεισι σφῆντος δὲ ὁμοῦ δηλώματα. Nec diversa est scriptura. At ex ista lectione nullus rectus sensus elici potest. Nam enim sibi vult haec Johnsoni versio? quae meis parentibus et simul adhaerent documenta. Quorsum hic Oedipus mentionem parentum suorum, quum suimet ipsius maxime meminisse contineat. Recte glossa, οὐ γονεῖσι ὑμῶν καὶ ὑμῶν ὁμοῦ. Deinde cur futurum de re quae jam existit, et certissime cognita est? Interpres extantiae adhaerent non adhaerebunt veritatem. Poëtae manum recte mihi videor, et sensum adsecutus fuisse: οὐ τοῖς ἴμοις ἔτει, οὐ πράγμαται, vel ἐγένεται: γονεῖσι σφῆντος δὲ ὁμοῦ δηλώματα, pro γονεῖσι σφῆντος. Dativus pro genitivo, quod frequens est. Vide quae notavimus. Eurip. Phoen. 85. Apollonium III. 862. Comici Thesmoph. 1054.

1502. Φθιρίσκαι male vertit Johnsonus mori. Φθιρίσκαι significat πλακάσκαι, quod ipse Oedipus statim ostendit, quum quarto post versu ubjicit μή εφ περιδῆς ἀλωμέναις. Hoc sensu occurrit Φθιρίσκαι apud Euripidem in Helenae versu quem citavimus supra 67. In Electra 234.
οὐχ ἔτι τοιμίδην Φθιρίσκαι πόλεως νόμον.

t passim. Vide Abreschium ad Aeschylum p. 207. et nos ad Comici oνcione. 248. Eleganter Lucianus in Pseudologista p. 176. παραδούς ταῦτα τῷ ὀλέθρῳ ἐκών σφραγίστη, συμπεριφθίου πάντα ναυρεῖν. Vim erbi non cepit metaphrastes vertens, cum illo corruptus fueris.

1505. μή εὖ περιδῆς. Certissima est Dawesii emendatio, quem vide Accell. crit. p. 268. περιδῆς est spernere, negligere, quod flagitat sententia. Depravate libri omnes παριδῆς, claudicante versu, nec satis ene ad sententiam. Nihil frequentius apud quosvis scriptores Graecos eritis περιδῆν, περιφέν, περιστεθαι. Exempla satis multa e Comico ratiuit Dawesius. In Lys. 1019. τὸν δὲ οὐν οὐ σε περισφομας γυμνὸν ὄνθ' ἡρας. Lycias edit. Reiskei p. 145. αἰσχρὸν περιδῆν οὐτως ἀνόμως καὶ οὐτις νέφεστηται τὸν νεανίσκον. p. 163. μή με περιδέπτε οὐκ τῆς πετρίδος ἀκεικνεόντα. p. 164. μή περιδέπτε οὐκ τούτῳ γενήμενον.

1512. τὸν δὲ τεῦτ' εὐχεσθεί μοι. De veritate lectionis dubitandum non t, quam temere docti simul et indocti homines solicitarunt conjecturis dignis quidem, quibus immorari; pessime autem reddiderunt intercessi. Tenendum quod in minoribus scholiis traditur, εὐχεσθε hic pas- re sumi. τεῦτ' εὐχεσθε μοι, ταύτης τῆς εὐχῆς ευεχάντες ἀπ' έμοι. Raro εὐεχμας adhibetur, nec forte alterum exemplum proferri possit. Sed maior, si quis alias, in verbis Sophocles, apud quem plurima occurbant, ceteris omnibus poëtis indicta: et haec ratio est cur tam multa eo enotarunt veteres Grammatici.

1517. εἰσθ' εἰφ' οἴς τον εἶμι. Sic scribendum. εἶμι hic valet πορεύομαι. Id. et impressi εἶμι. Glossa in B. supplet ἴνθυμάμασι. In D. ἴνθον εἰς εἶχω τὸν εἶμνη διέροσαν. Prava scriptura falsae interpretationi locum dedit. εἰς cum dativo conditionem notat, εἰς τεύτος, hac lege, c conditione: εἰφ' οἴς, qua lege, qua conditione. Comicus in Pluto 68. εὐχοῦ οὐκ τούτος οὐτοι. Vide ibidem 1000, 1141. Lysistr. 251. n. 589,

1518. Perperam Aldus $\alpha\mu'$ $\alpha\kappa\alpha\nu$, ut est in membr. a prima non superscripta sincera lectione: $\gamma\beta.$ $\alpha\omega\alpha\nu$. Pars codicum male $\alpha\mu\mu\alpha$.

1519. θεῖς γ' ἔχθιστος. Sic membr. Mendose Aldus $\alpha\mu\mu\alpha$, Codd. codd. $\gamma\beta$ omittunt.

1520. ταῦτας. Sic codd. omnes. Perperam Aldus $\alpha\mu\mu\alpha$; Codd. quot $\gamma\lambda\beta\gamma$.

1524. Codd. omnes ultimos hos versus Choro adscribunt. Filiolantes opinabatur eos ab Cedipo recitatos fuisse. Λεύσσις. Male in $\alpha\mu\mu\alpha$ λεύσσις.

1545. γέν. Male codd. et impressi γέν. Vide Valckenarium ad librum XXII. p. 55.

1548. Frequentissima apud Tragicos sententia. Euripides Andromache. $\chi\rho\eta\delta'$ οὐτοίς οὐτοίς οὐδείς ολέσσει βροτῶν,
πρὸς αὐτούς τοὺς τελευταίους ίόδης,
οἵσις περάσσεις ήμέρας οἷξιν κατάτη.

Troasin 513.

$\tau\omega\eta\delta'$ εὐδαιμόνων
μηδένα τομίζειτο εὐτυχίην, πρὸς αὐτούς δεντροῦ.

Vide Tyndarei fragmentum p. 31. Ovidius Metam. III. 135.

Ultima semper
exspectanda dies homini sedicique beatus
ante obitum nemo supremaque funera debet.

Ausonius in ludo VII. Sapientum:

Spectandum dico terminum vitae prius,
tum judicandum, si manet felicitas.

FINIS NOTARUM IN OEDIPUM REGEM

NOTAE IN OEDIPUM COLONEUM.

De loco cui nomen Κολωνής, videndus Meursius in Pagis Atticis, et liquorum Atticorum cap. VI. maxime vero Cicero in suavissimo exordi libri V. de Finibus, ubi *mollissimum carmen* appellat versus istos dipi requirentis quemnam in locum pervenisset.

V. 7. χρόνι μακρός ξυνών γρόντος. Euphoniae ergo vocum ordinem invertit. gutur vulgo χρόνος ξυνών μακρός. Perperam in T. pro ξυνών, παρών.

11. ἡς παθάμεθα. Codd. et Aldus soloce, παθάμεθα.

13. χ' αὐτὸν αἰκούσαμεν. Membr. et Aldus copulam male omittunt.

15. ἡς αὐτὸν ἐμμέτων πρόσω. Sic excusum mallem, sublata distinzione. Verba melius quam in editis scholiis exponuntur in veteri glossa: τοιαῦταν πρόσω εἰσίν. valde ab oculis, a conspectu, procul. 17. ἡς saepe occurrit pro λίαν adverbii junctum. Sic El. 1437. ἡς λίαν, λίαν πρέπει. Vide Lexicon in ΩΣ.

18. εἰσθεῖσσι. Glossa, καλῶς ζόδυται.

19. κάματιν καθά, γένε. Sed cre, quiescere. Vide Aeschylum Prom. 196. Apollonium Rhod. I. 1174.

21. ἔπου καθίσθαιμεν. Sic Vaticanus cod. teste Orvillio ad Charitonem 119. quod praferendum videtur codd. nostrorum et Aldi lectioni ὄπαι, et hoc non prorsus sit damnandum. Latet enim in verbo καθίσθαιμεν ita significatio. Sic in Eurip. Bacchis 180.

ποῖ δὲι χερεύειν, ποῖ καθισθάνει πέδαι;

25. Hunc versum membr. cum Aldo Antigone continuant: alii perpetuo Oedipo eum tribuunt. Libri omnes τεῦτρον καὶ mendose. Esset enim et pronomen ad χωρῶν referendum, quod falsam efficeret sententiam. sum enim locum nesciat qui sit, dicere non potest se de eo a quovis more certiore factam fuisse. Proinde legendum cum Heathio τεῦτρο, scilicet Athenas haud longe abesse.

27. εἴπερ γ' ἵστη ἐξουκῆσμας. Membr. et Aldus εἴπερ ἵστη γ' — Alii dd. particulam γε prorsus omittunt. Nescio quid somniabat auctor nos: ad hunc versum in nova editione Pentologie Jo. Burton. In Aldina

392 IN OEDIPUM COLONEUM.

liquido excusum *κακίσκετες*. Proinde mirum non est a nullis editis observatam fuisse lectionem quae ibi non comparet. Si vero in *μάντη* in Aldina legeretur, operarum errori tribuendum id esset, nemus non deberet, contra metri legem, quae pyrrichium pro jambe non ad Lectorum patientia abutuntur, qui talibus ineptiis molem libronum.

28. Aldus ut A. B. *αὐτὸν τὴν μήνην* abegreg. In T. *μέν γένεσιν* — bendum erat, ut edidimus, *τὴν μήνην* —

32. *αἴ τινες οὖτε*. In codd. *αἴ τινες* sine articulo, sollemani librariorum.

33. *αἰκίδεων*. Sic Aldus et veteres codd. Imperfectus est sensus oblique abruptus. Triclinius perperam *αἰκίδεων*.

36. *πρὸς τὸν τὰ* — Sic membr. et Aldus. In B. *πρὸς τὸν τὰ* —

39. *τοῦτον γε*, gl. *τοῦτον αἱ θεότητες*.

40. *Συνέτελον*. In B. *Συνέτελον*.

41. Perperam vulgo post tamen interrogationis signum possum, in fine versus ponit debebat,

42. Vulgo legitur soloce, *ἢ γένεσιν ἀντὶ τίνεος λέγεται* Optimi absque particula *τὸν* hic stare non potest: est autem participis prorsus otiosum. Manifestus est librarii error. — *τὸν πρὸς τοὺς τελεῖας* liasta damnatur temere et imperite. Accusativus est utriusque numeri generum. Vide Valckenarium ad Hippol. 1253.

44. *τὸν ιντίτην*. Sic legendum, ut infra 284. 487. 1008. Aldus codd. *τὸν τὸν* — Idem cum membr. *τούτοις* mendose. In duobus aliis ha-

48. *τί δῆμος*, In B. T. *τί δῆμος*, ut etiam Scholiastes legisse videtur deterius est. Bonus ille hospes rem ad populares deferre vult *τούτοις*, ut sciat quid factio opus sit. Praegnans est phrasis: *τί γένεσιν δεῖξε τοῖς δημόσιαις, ἄνθηι διελεύσεται αὐτοὺς τί δημοσίες*.

52. *τίς τοῖς* — Perperam in libris *τίς δὲ τοῖς* —

57. *χαλκώτους εἶδεν*. Perperam vulgo *οἶδεν*. Vide Scholiast. v. 1590. et Lexicon in Odcs.

58. *αἱ δὲ πλεοῖς γύναις*. Sic recte B. T. In membr. ut in imp. perperam, *αἱ δὲ πλεοῖς γύναις*.

59. *τὸν ιντίτην*. In libris *τὸν ιντίτην* perperam, eodem librari errore, quo supra 44. *τὸν ιντίτην*. et 52. *τίς δὲ τοῖς* —

61. *ἀναμετρήσαντα*. Mendose vulgo *ἀναμετρήσαντα*, quod quidem etiam exhibent a prima manu, sed superscripta nostra lectione.

71. κατηγράπτων μολέν. Sic membr. et Aldus cum Suida in κατηγράψαι.
pereram ceteri μολέν, quod e sine praece. versus a supino librario re-
itum.
74. ὄρατη. Tropice, caligine non obvoluta, perspicua, ὄραμεν,
saepē activam verbi formam pro passiva adhibet Sophocles, ut infra
94. πατέρες δρῶντες, pro δρῶμέναι. Trachin. 196. τὸ πεδίον, pro τῷ
θερινον. Oed. T. 968. καύθαι, pro καύθεται.
87. ἐξέχει. gl. ἐμπλέσεται.
90. Σιμωνία Θεαί, κατ' ἑρμηνείαν, αἱ Ερινύες, θεωρεῖται αἱ αὐταὶ καὶ
κυνῆς ἐκαλεῦνται. οἵταν δὲ τριῶς. Σιμωνία θεαί. εὗταις παλαιότεροι Λαθραῖς
αἱ Ερινύες. Photii Lex. Ms.
91. κάμψειν. Membr. et Aldus κάμψειν. gl. παραλύσαι, ταλαιπώσαι.
92. εἰκόνεια. Sic Aldus et codd. omnes. Turnebus edidit εἰκόνη.
94. παρεγγύα. Perperam Aldus, ut membr. a prima manu, παρεγγύα.
97. Schol. Ms. πατέρα διατίθειν, Φενί, οὐδὲ ὑπὸ τούτων αἰθίγουμα. πί-
τη γαρ, τὸν πίτην τῆς διατίθειν, οὐ εἰπότε. Aliud: Πίτηρος οὐ εἰπότε, οὐ
τριών τῆς ἐμπειρίας διατίθειν.
99. πρώτωντον ὑμῶν. Sic bene legitur apud Suldam in Νηφαλίῳ Θεοία.
pereram in codd. nostris, ut in impressis ὑμῶν. Quin pejus adhuc in
πρώτωντον ὑμῶν.
101. αἰσθαντην. gl. αἴσθεσθαι, αἰσθαντισθαι. αἴς καὶ αἴω (19.) ἕφε,
ι αἴσθεσθαι πέτρου.
102. ὄμφασ. gl. μαντιλασ. — πίρησον, ταλαιπώση.
111. ὡς δῆ τοις — Sic B. T. in membr. εἴδε δή, ut Aldus edidit.
οὐκ παλαιοί. gl. γίρονται.
113. κρύψον με πόδα. pro πόδα μου. Vide ad Oed. T. 717.
121. λιγέστεις τοι; interrogative. Aldus et membr. λιγέστεις αὐτοῖς. Alli
λιγέστεις αὐτοῖς. Perperam, ut ex antistrophico versu liquet.
122. προεφθίγειν. In B. T. προεπιθέων, quod haud deterius est.
134. λόγος οὐχ αἴσθασθαι. Basis analectica, ut antistrophicus versus 166.
γνωτοῖς τοι ἕχειν. Unde liquet vitiosam esse vulgatam lectionem οὐδὲν
ἴσθαι, quam adgnoscit tamen Eustathius p. 694. Triclinius inepte, sed
70 metro, εὐδίαις αἴγονται.
138. ὄπη. Video, id est per oculum. Verbis videndi, quem sit is sensus
omnium nobilissimus, reliquorum sensuum perceptiones declarantur.

1518. Perperam Aldus $\alpha\omega'$ $\alpha\omega\alpha\omega$, ut est in membr. a prima manu,
superscripta sincera lectione: γρ. $\alpha\omega\alpha\omega$. Pars codicum male $\alpha\omega\alpha\omega$.

1519. θεοί γ' ῥχθισθε. Sic membr. Mendose Aldus $\alpha\chi\theta\theta\theta\theta$. Ceteri
codd. γι omittunt.

1520. ταῦτα. Sic codd. omnes. Perperam Aldus $\pi\alpha\tau\tau\alpha\tau$. Codd. ali-
quot ελπε.

1524. Codd. omnes ultimos hos versus Choro adscribunt. False Scho-
liastes opinabatur eos ab Cedipo recitatos fuisse. λένεται'. Male in B. D.
λένεται'.

1525. γῆς. Male codd. et impressi γδε. Vide Valckenarium ad Iliadic
librum XXII. p. 55.

1528. Frequentissima apud Tragicos sententia. Euripides Androm. 100.

$\chi\rho\eta\delta'$ εὐωτός' αἰτεῖν οὐδέτ' ὄλβιον βρετῶν,
πήν αὐτὸν θανόντος τὴν τελευταίαν ἔδη,
ὅπως περάσῃς οὐμέρου τέκνον κάτε.

Troas in 513.

τῶν δὲ εὐδαιμόνων
μηδέται νομίζεται εὐτυχῶν, πήν αὐτὸν θανόν.

Vide Tyndarei fragmentum p. 31. Ovidius Metam. III. 135.

Ultima semper
exspectanda dies homini sicutique beatus
ante obitum nemo supremaque funera debet.

Ausonius in ludo VII. Sapientum:

Spectandum dico terminum vitae prius,
tum judicandum, si manet felicitas.

FINIS NOTARUM IN OEDIPUM REGEM.

NOTAE IN OEDIPUM COLONEUM.

De loco cui nomen Κολωνής, videndus Meursius in Pagis Atticis, et Reliquorum Atticorum cap. VI. maxime vero Cicero in suavissimo exordio libri V. de Finibus, ubi *mollissimum cōrūm* appellat versus istos Oedipi requirentis quemnam in locum pervenisset.

V. 7. χώρα μακρός ξυνάντις χρόνος. Euphoniae ergo vocum ordinem inverti. Legitur vulgo χώρα χρόνος ξυνάντις μακρός. Perperam in T. pro ξυνάντις, παράντις.

11. ἡς παθώμεθα. Codd. et Aldus soloce, παθόμεθα.

13. χ' α' τὸν ἀκούσαμεν. Membr. et Aldus copulam male omittunt.

15. ὡς αἴ τιμητέων πρέσω. Sic excusum mallem, sublata distinctione. Verba melius quam in editis scholiis exponuntur in veteri glossa: λίγοι αἱ τιματῶν πρέσων εἰσίν, valde ab oculis, a conspectu, procul sunt. ὡς saepe occurrit pro λίγοι adverbii junctum. Sic El. 1437. ὡς πείσαις, λίγοι πρέσω. Vide Lexicon in ΩΣ.

18. εὐθέμενοι. Glossa, κακῶν; φίδουσι.

19. καύπελον καλόχ., γένον. Sedere, quiescere. Vide Aeschylum Prom.

32. 396. Apollonium Rhod. I. 1174.

23. ὅπου καθίσταμεν. Sic Vaticanus cod. teste Orvillio ad Charitonem p. 119. quod praferendum videtur codd. nostrorum et Aldi lectioni ὅπει, licet hoc non prorsus sit damnandum. Latet enim in verbo καθίσταμεν motus significatio. Sic in Eurip. Bacchis 180.

25. οἵ δὲ χρείειν, τοῖς καθίστανται πέδαι;

25. Hunc versum membr. cum Aldo Antigone continuant: alii perperam Oedipo eum tribuunt. Libri omnes τεῦτον ἥμιν mendose. Esset enim hoc pronomen ad χωρόν referendum, quod falsam efficeret sententiam. Quum enim locum nesciat qui sit, dicere non potest se de eo a quovis viatore certiore factam fuisse. Proinde legendum cum Heathio τεῦτον γ', scilicet Athenas hanc longe abesse.

27. εἴτε γ' ιετὸν ἐξακούσιμος. Membr. et Aldus εἴτε εἴτις γ' — Alii codd. particulam γτι prorsus omittunt. Nescio quid somniabat auctor notae ad hunc versum in nova editione Pentologie Jo. Burton. In Aldina

Sic Aeschylus S. Th. 103. κῆνετο δέδορις. Alexis Comicus apud Aldacum p. 134. A.

Τοῦτο γὰρ τὸν ἴστον εἰ
ἐν ταῖς Αθηναῖς ταῖς καλαις ἐπιχώριον·
ἄποκτος ὄρχοντ' εὐδός, ἢν αὖτον μένον
ἔσμιντο θάνατον.

144. οὐ πάντα μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης. Πήγουν οὐ τῆς φρύγεων
τῶν εὐδαιμονίζουσαν. αλλὰ δηλαδὴ τῆς ἰσχάτης. Eustathius p. 45. n.
hujus schematis plurima exempla profert, quibus utitur Gatakerus
T. I. p. 215.

153. αὐτὸν οὐ μάτι ἐν γ' ἐμοι. Sic Aldus et codd. veteres. Venet
ἐμοι legendum ἔμαι, ut metra congruant. Versus antithetici sunt:

λένεσσις νη; προσδέρμεν.
αὐτὸν οὐ μάτι ἐν γ' μάτι.

161. τῷ, quocirca. Aldus et membr. τῷ. In B. τὸν. utrumque
dosum.

167. Perperam in Aldina αὐτὸν αἴστατον, metro corruptum.
172. μούκ αἰνούρας. Mendose in Aldina αἰνούρας.

175. πιείτυσας. Vulgo εἰπιείτυσας. Pronomen a mala manus non adgnoscit B.

188. εὐστοῖας ἵσταταιντες. Id est, interprete Eustathio p. 713. h.
εὐστοῖας. Sic Euripidi, Hippol. 215. μαντας ἵστοχος λόγος, est
καὶ λόγος. — οὐτὸν, οὐτὸν, οὐτὸν οὐ cum subjunctivo passim
sunt, ut significantia. Pessime Turnebus εἴπωμεν, αἰνούρας con-
servato πολεμῶμεν. Ridicula est Britanni editoris conjectura οὐτὸν

192. αἴτιωτέρου. gl. τοῦ ιστοτροφοῦ χαλκοῦ. αἴτιωτέρου γὰρ χαλκοῦ

195. οὐτὸν; Nihil interest hoc modo scribatur ne, an cum εἰ
εἴτω, quod Aldus e veteribus codd. expressit. In unam syllabam
lescunt οὐτό. Turnebus edidit οὐτόν, quod, etiamsi ne graecum q-
sit, posteriores tamen editiones omnes invasit. Alteram lectionem
liastae memoratam, οὐτόν, an stabo η mihiique, hujus judicium
satis considerate amplexo, potiore visam, non ita multo post
falsam esse et rejiciendam. οὐλάζει, sedendi significationem obtur-
supra 19. κάμπηιν κώλα. Tum in actione hujus fabulae non alter
sedens exhiberi potuit Oedipus. Ab hoc versu usque ad dramatu-

iando ad locum pergit ubi fatale est eum mori et sepeliri, semper in ena sedet.

201. προκληνεν. Aldus et membr. προκλήνας. In B. προκρίνας. In T. προκληνεν. Si προκλήνας legas, sensus erit suspensus, interpellante Oedi-; unde nihil video huic loco commodi aut venusti accedere.

205. τί εντοπίσθιντομαν. Nemo non videt particulam ἀν in saepe a librariis omissam, necessario hic requiri, ut v. 41. 42. illoecum est, quod vulgo legitur.

209. τί τοῦτο αἰωνιώτερον γέπον; dimeter jambicus. Perperam Aldus et idd. τοδί.

212. Versus est anapaesticus. Perperam Aldus et codd. τί τοδί; — τὸς in B. T. Choro tributum, recte.

214. γεγώνω. Sic Eustathius p. 709. l. 43. Verbum est barytonum. Ide Aeschylum Prom. 193. 790.

216. Versus est anapaesticus. Contra metri rationem, quin etiam fri-de legitur vulgo τέκνον οὐμόν.

217. εἰς τοσχάτα βαίνειν. Sic liquido scriptum in T. Ceteri μίνειν, nond quidem facile erat emendatu. μι et β in antiquis codd. fere eam-
en habent formam: ου et ε passim confunduntur: hinc ortus error. βε-
ις scriptum fuit pro βαίνειν.

222. Οἰδιπόδας. De hac forma vide Valckenarium ad Phoeniss. p. 306.
Iale in B. Οἰδιπόδας.

226. Versus est anapaesticus. Recte in T. scriptum πόρων. Ceteri
in Aldo contra metri rationem πόρων. gl. πόρων.

233. Basis anapaestica. Perperam Aldus εν δικτύων τῶν — addita in-
tilli praepositione, ut supra 167.

235. χρήσος ob metrum legendum. Perperam vulgo χρήσος. In membr.
item versus digesti, ut eos exhibui.

238. γιγένεται. In quibusdam exemplaribus diversa erat lectio αλασένται
nond Scholiastae observatum. Neutra carere voluit Triclinius.

242. Versus est anapaesticus. Insigni librariorum errore vulgo legitur
θίσπεδ'. In Oed. T. 1508. αἴτης οἰδίποτος ερχεται. Vide infra 556. Trach.
12. 855. 897. Passim hoc verbum occurrit.

243. τοῦ μοῦ. Aldus et membr. τοῦ μόρου, quod praeferri debebat —
το εὐκαλασένται, veteri lectione, eaque optima, Turnebus e Triclinio

396 IN OEDIPUM COLONIUM.

pessime dedit οὐ καλοῦ. In codice syllabae κα superducta linea, quia ineptus ille Sophoclis interpolator significabat & produci, cuius postdiae apud Atticos poetas non unicum exstat exemplum.

247. Vulgo ἐν υἱῷ γάρ, ὡς δέ. A mala manu insertum fuit, quod metro officit. Nec γάρ in γε mutandum. αὐθίδητα amat affectū ὑμέν καίμαθε, ut Oed. T. 314. ἐν τοῖς ἰσχεσι.

251. ἀ τέκνον, ἀ λέχης. Vulgo ἀ λόγος, sine ullo sensu. Ingens conjectura Tragici manum certissime restituit Reiskius. λέχης, ut Quae significatio apud Tragicos frequens. Dejanira in Trach. 17. Λύ Ήρακλῆ κρίτην ευθίνας se ait. Tecmessa Ajacis λέχης δοράλωτον γένει. In genere conjugem notat. Pro marito occurrit apud Euripidem Δημοσθένης γάρ ἔξιδουσα πατρόφον δόμων,
οὐ τῶν τεκνίσαντον ἴστην, αλλὰ τοῦ λέχους.

252. θρονός. Sic bene in T. Quod ceteri habent, θρονός metrilex recte.

260. εἰ ταῖς γ' Αθήνας. Sic legendum, id est εἰ γε ταῖς Αθήναις. Infamia in membr. ut Aldus edidit, ταῖς τοι —

261. τὸν κακούμενον ξίφος. Perperam Turnebus & Triclinio dedit κακούμενον.

266. χρύση. Aldus χρυσή. Vide notas ad priorem Oed. 555. p. 1.

277. εἴτε τῶν θεῶν ἄρα πονησθε μιδάμως. Sic certissime emendatorem praferente Valckenario ad Herodotum p. 476. Quod librarius dicitur, est depravatissimum. Aldus et membr. habent εἴτε τοῖς θεοῖς πονησθε μιδάμως. B. T. cum Turnebus μιδάμων. Neutra phrasis ex dilete Graecae lingue est. ἄρα curam significat. Infra 366. ἄρα curam habere: τῶν θεῶν ἄρα πονησθε μιδάμως πονησθε, θεος nihil sibi spernere, ὄλυγωσιν. Alciphron Epist. 27. οὐ δὲ εὐδαιμόνων ἄρα τοιούτοις ubi perperam ὄφει excusum. εἴτε inter participium et verbum velet dat, vel, ut hic, per tamen redditur. Vide Koenium ad libellum Dialectus p. 63.

286. τὸ δυσπεπτώσας, scribere potuit τὸ δυσπεπτώσαν, ut El. 46. πίμενος ταῦτα αὐτῷ δυσπεπτώσαν ὄντα.

288. ἔργον δὲ κύριος. Sic recte T. Ceteri cum Aldo, ἔργον δὲ κύριον 293. πολλὰ τοῦ αὐτού. Sic Suidas in Τερψίν, quod alibi φέρετur significat; hic vero, τιμῆς. Membr. et Aldus, πολλὰ τοῦ αὐτού, accipiendum easet pro στάλλη τοι. In B. T. πολλὰ γ' αὐτού.

294. θρακίου. gl. τύποισιν. Hujus significationis duo exempla supposita Reiskii index in Demosthenem.

298. ἑπτάψιτον. Sic B. T. In membr. ut Aldus edidit, ἑπτάψιτον.

300. κατόντας ἐλθεῖν πέλαση. Sic recte Turnebus edidit ex metri legisclus cum tribus codd. αὐτόνας τ' ἐλθεῖν, claudicante versu.

307. καὶ βραδὺς ἥρων. Scripti et impressi libri; καὶ βραδὺς εὐδεῖ, quod ge ineptissimum est. Quis enim vel βραδὺς vel ταχὺς dormit? Hoe vere debebat nugator ille, qui vulgatam lectionem defendit; non vero amplius probare, quod cuivis notissimum est, *dormientem quenquam omnino excitari posse*. Nec mihi soli istud εὐδεῖ alienum visum est. in de eo sensisse video Ericum Hubertum van Eldik, qui alia conitura, eaque non minus probabili, librarii errorem corrigit, καὶ βραδὺς εὐδεῖ. Glossa, εἰ αἰτιανόμενος βραδὺς.

313. πλεονείρης κατὰ πρόσωπα Θεοτατίς μην ἀμαρτίχη. δὲ τοῖς, σκέψου αὐτῆς καθεδεῖν κατὴ πικάρδους τὸν πλεον., οἵς μὲν πατερικῶν τὸ πρόσωπον. Eustathius p. 803. ubi perperam μην legit, quod Tragicis inusitatum.

319. φαιδρὰ γενῦ αὐτὸν ὄμματαν. Minus eleganter in T. φαιδρὰ ταῦτα αὐτὸν. Non animadverterat Triclinius φαιδρὰ neutrum esse plurale preterio. Pro ταῖναι membr. et Aldus τημαῖναι.

331. ὁ τῆσδε κακοῦ — Patris querelam intercipit Ismene, ipsiusque tororis miseriae comitem se adjungens, sententiam absolvit, δυσμέρον τῷ τρίτῃ. Absurdissime vulgo Oedipus interrogat ὁ τῆσδε κακοῦ; respondentē Ismene δυσμέρον δὲ τοῦ τρίτης. Egregiam Marchlandi emendationem recepi, quem vide in Explicationibus Supplicibus subjectis

147. extrema: Aldus et membr. δυσμέρον δὲ τοῦ τρίτης.

333. καὶ λόγου αὐτάργελος. Sic recte in T. Ceteri cum Aldo καὶ λόγους λύτραγελος.

335. ποῦ. Male vulgo ποῖ. Subauditur verbum εἰσί, sunt. si δι αὐθόνα καὶ πανίσια ποῦ εἰσί τοῦ ποντοῦ. Id est, ἐν ποίῳ πόνῳ εἰσίν; τί πονοῦσι; 136. δεναὶ τακτίνοις ταῦτα. Sic recte scriptum in B. T. Aldus edidit καὶ δὲ τοῖς κατεῖς τὰ ταῦτα. In membr. δεναὶ δὲ τακτίνοις. Scribere debuit librarius δὲ τακτίνοις, ut est in Romana scholiorum editione. ταῦτα una voce siccum est pro ταῦτα.

349. ἀπλίστους τὸ ἀλαμέτην. In B. ἀπλίστους ἀλαμέτην. In T. ἀπλίστους ἀλαμέτην. Veram lectionem esse credo ἀπλίστους τὸ ἀλαμέτην, et ita

398 IN OEDIPUM COLONEUM.

edidisse vellem. Hanc formam adgnoscunt grammatici omnes: et vero accuratissime tradidit Theocriti enarrator ad Idyll. IV. 55. ΑΙΠΟΣ. πάντα αὐτούδητος. ἡλιψ γὰρ, τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ δέρμα πέδα, ἵκε οὐ καὶ πέδαιον, τὸ ὑπόδημα. αὐτότος; δέ τιοῦ οὐ μητρὸν πέδα.

362. ξενοῦσα τὸν σὸν, ποῦ κατακοίλι, τροφήν. Id est, ξενίζει κατακοίλι ή σὴ τροφή. πάντα διατριβή, διάστα, διχωγή. Lectores quod dedimus, exhibent B. T. In membris. ποῦ κατακοίλι τροφή. Ιερουσαλήμ, ποῦ κατακοίλι τροφή.

367. πᾶν ἥρως. Libri omnes πᾶν ἥρως, quod series narrationis fuisse ostendit, et a librario huc retractum fuit e v. 372. Acutissimum Thomas Tyrwhitt, cuius tot praeclarae exstant in Euripidem excuses, conjecturam recepi, qua nihil certius mihi videtur. Sic hoc currit iufra 436. Euripid. Phoeniss. 631. Alcest. 1101. Suppos. Iphig. A. 813. et passim. Vide notata ad prioris Oedipi v. 601.

371. καὶ οὐδέποτε Φρένος. Sic bene scriptum in T. Glossa, καὶ λοῦ, μαρτρᾶς. In duobus aliis, ut in Suida, et ut Aldus edidit, οὐδέποτε Φρένος, claudicante versu. Codicum auctoritate firmatum: nem reoepi, quam sinceram esse et genuinam affirmo. Nam in xi sentiunt omnes; unus autem, ceteris hac in parte emendator, οὐδέποτε. Quippe opinioni non accedo, Tragicos poëtas numquam ratiatos in paribus seniorum sedibus adhibuisse. Non alium decantant canonis fidejussionem cognoscere praeter Hephaestionem, qui tamen omnino adserit. Τὸ ιχμένον μέρον δέχεται κατὰ μήν ταῖς τριηκονίτιαις, τριερχίαις, σπερδίαις, δάκτυλοις, καὶ αὐχέναισιν· κατὰ δέ οὐρίους ιχμένοις, τριερχίαις, καὶ αὐχέναισιν· τοῦτο δὲ τὸν αὐτεπικατατάσθιον τοῖς καρυκοῖς συντεχώς· παρὰ δὲ τοῖς ιαμβοτοιοῖς καὶ τρυγοῖς ΝΙΩΤΕΡΟΝ. Satis est ad tuendam nostram lectionem, fatigatae questionem Tragicos nonnumquam, licet rarius, Comicorum licet fuisse. Quod autem de veteribus jambographis ait, id falsum est. Unicum quod mihi occurrit exemplum, mendosum esse certum et certa conjectura in integrum restituo. Versus est in Simonidis dissimilissimo carmine de mulierum ingeniiis 43. ubi legebatur:

τὴν δὲ ἵξ τι σπερδίαις καὶ παλιντροπίος ὄντος.

Nos autem non ita pridem edidimus:

τὸν δὲ ἐκ σποδῆς τε καὶ παλινγρέψεος ὄντος.

οὐχ σποδὴς glossema est. Scripterat antiquus ille Simonides:

τὸν δὲ ἐκ τιθῆς τε καὶ παλινγρέψεος ὄντος.

Iesychius: τιθῆς, σποδῆς, Φυῖον, παλέαν. Quibus autem persuasum sit anapaestum in pari loco senarii tragici ferendum non esse, iis egregie oupius ad Suidam II. 168. emendasse videbitur,

νῦν δὲ ἐκ θεῶν τοῦ καλλιτεχνίου φρεσός.

375. Πελοπίκην. Aldus, ut in membr. scriptum est, edidit Πελοπίκην, uod, ut magis Atticum, retineri debebat. Jonicam terminationem accusativi τοι Attici in η contrahunt. Sic apud Comicum Αυτωθίην, Κλατίην, Σαράτην.

377. πλαθύων. In B. T. πλαθύων.

380. Aldus sic hoc versus edidit:

ἀς αὐτίκ' Ἀργος ή τὸ Καδμεῖον πέδεν
τιμῆ καθίξον, ή πρὸς εὐφανέν βιβάν.

In membr. scriptum Καδμεῖον et καθίξον. Postremum quidem recte omnino: nam *Argos*, ad quod participium illud refertur, neutrum est. Sed trius remanebat uelut. Particulae disjunctivae ή, quas Scholiastes ridicule pro καὶ accipiendas esse ait, locum hic habere non possunt, quum huius membra sibi invicem non opponantur; quin vero alterum ex altero equatur. Sed ille in hujus loci explicatione nihil nisi ollas lippit. Paliam tamen stoliditatis sibi vindicat Johnsonus, cuius versionem videsis. Tius ή mutari debuit in δη. ἀς δη tamquam scilicet, sensu ironico: posterius vero in καὶ. καὶ πρὸς εὐφανέν βιβάν, nempe αὐτὸν, τὸν Πελοπίκην.

387. τοῦ νῦν γ' — Postrema particula in T. omissa.

390. εὐελας. Unice hoc verum superscriptum est in T. pro varia tentione. Ceteri, ut Aldus, male εὐελας. Vide lexicon.

393. αὐτός. *Vir*, κατ' ἔρεχν. Sic apud Comicum Equit. 391.

αὐτός οὐας οὐτος τοιοῦτος οὖν ἀτασθα τὸν βίον,
κατ' αὐτός ἔδεξεν εἰναι. — ibid. 1254.

μίμητος' ὅτε

αὐτός γεγένεται δι' εἶμε.

393. οὐ νέος πίστη. Sio Aldus et codd. omnes: quo magis miror qui urnebus ediderit πίστη, quod soloecum est. Aeschylus S. Th. 259.

400 IN OEDIPUM COLONEUM.

μοχθηρός, ὄντως ἀνδρες, ὃν αἰδῆ τόλες·

Ubi vide quae notavi. Idem in Jaculatricibus apud Plutarchum:
 οὐας γυναικεῖς οὐ με μὴ λαζή φέγγω
 ὁθηληρός, οὐ τις ἀνδρός ἐγ γυναικεῖν.

Eurip. Med. 519.

ἢ Ζεῦ, τί δὲ χρυσὸν μήν, ὃς αἰθαλός γε,
 τεκμηρίον αἰθρόντεσσιν αἴσιας επέρι —

Noster in El. 770. — εὐδίαι καὶ κακῶν

τάρσησις μάντος ἡ τέλει προσεγγύηται.

His in exemplis, quibus alia multa addi possent, vides subjunctionem adhiberi, non optativum. Φλεγέτη in hoc versu, nec αἰθαλός, nec εὔ-
δερός significat; sed αἰθαλίς, *vile, futile*.

397. Βασοῦ, κούχι μυρίου. Reduplicatio, ut in priore Oedipo 5.

402. τύμβος δυστυχῶν Tumulus infelix, id est, tumulus in per-
 grina terra. Pars enim quedam felicitatis esse videbatur, si quis post
 mortem patrio conderetur solo. Sic quidem recte exponit Scholiastes
 Heathius vero: *Illis quidem sepulcrum tuum, si eo frustrantur, post*
est futurum. Non tatis video qui hic sensus e Graecis elici posse, etiam
 δυστυχῶν per enallagmen accipiatur pro δυστυχῶν. Hec si voluminet posse
 scribere poterat:

τύμβος ἐτύμβος αὐτοτυχῶν ἐτύμβος

403. Perperam vulgo in fine hujus versus interrogationis signum pos-
 tum. τις indefinitum est. *Me etiam mortuum illis infensum fin-*
iperior, si me non siverint in patria terra sepelliri, vel non monet
 Deo quivis facile intelligat. Nulla hic interrogatio est, quod vel in-
 liquet, quod nulla subjicitur responsio.

405. μαδὸν τὸν ἀντροῦ αρστῆς. Libri omnes αρστῆς soloce. οὐ δι-
 valet εἶναι, quod non intellexit Johnsonus, qui pessime vertit, ne τι
 juris εἰναι. Seneum tamen expediverat Scholiastes: μαδὸν τιθίναι εἰ τι
 αρστῆς ἀντροῦ: non vero te locare, ubi tui juris esse possis.

406. κατασκῶσαι gl. θάψεσθαι. Vide ad priorem Oedipum 138.

408. οὐ μὴ αρστησθεσθαι. Soloce vulgo αρστησθεσθαι; quod ne codicem
 quidem omnium auctoritas tutari posset. In T. Vulgatae lectioni nostri
 superscripta. Vide ad priorem Oedipum 1075:

417. ἄρσην γε — Sic B. T. In membr. et apud Aldam ἄρσην δε —

τὴν δὲ ἐκ σωδίης τε καὶ παλινθρέσος ὄντος.

Vox *σωδίης* glossema est. Scripserat antiquus ille Simonides:

τὴν δὲ ἐκ τιθρῆς τε καὶ παλινθρέσος ὄντος.

Hesychius: *τεθρὸν, σωδίην, Φχίον, πόλιν.* Quibus autem persuasum est anapaestum in pari loco senarii tragici ferendum non esse, iis egregie Toupius ad Suidam II. 168. emendasse videbitur,

νῦν δὲ ἐκ θεῶν τοῦ καλτηρίου Φρούς.

375. *Πολυτείχη.* Aldus, ut in membr. scriptum est, edidit *Πολυτείχη*, quod, ut magis Atticum, retineri debebat. Jonicam terminationem accusativi *ετεῖ* Attici in *η* contrahunt. Sic apud Comicum *Αυτούτην, Κλείσιν, Σωματέγη.*

377. *πλακθύων.* In B. T. *πλακθύων.*

380. Aldus sic hoc versus edidit:

*ώς αὐτίκ' Αργος ή τὸ Καδμείων πίδει
τιμῆ καθίξειν, ή πρὸς οὐρανὸν βιβεῖν.*

In membr. scriptum *Καδμείων* et *καθίξειν*. Postremum quidem recte omnino: nam *Αργος*, ad quod participium illud referuntur, neutrum est. Sed tenuis remanebat ulcus. Particulae disjunctivae *η*, quas Scholiastes ridicule pro *καὶ* accipiendas esse ait, locum hic habere non possunt, quum duo membra sibi invicem non opponantur; quin vero alterum *ex altero* sequatur. Sed ille in hujus loci explicatione nihil nisi ollas lippit. Palmarum tamen stoliditatis sibi vindicat Johnsonus, cuius versionem videsis. Prius *η* mutari debuit in *δη*. *ώς δη tamquam scilicet*, sensu ironico: posterius vero in *καὶ*. *καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβεῖν*, nempe *αὐτὸν*, τὸν Πολυτείχη.

387. *τοῖς νῦν γ'* — Postrema particula in T. omissa.

390. *εὐστίας.* Unice hoc verum superscriptum est in T. pro varia lectione. Ceteri, ut Aldus, male *εὐστίας*. Vide lexicon.

393. *αὐτρ.* *Vir*, *κατ' εἰκονίν.* Sic apud Comicum *Equit* 391.

*αὐτὸν ὅμας οὐρος τενύτος ὡν ἀπαντα τὸν βίον,
κατ' αὐτὸν ἔδοκεν εἰσειν.* — ibid. 1254.

μεμυκόντες δὲ

αὐτὸν γεγένεας δι' ἐμού.

393. *οἱ νέοι πιάσι.* Sio Aldus et codd. omnes: quo magis miror qui Turnebus ediderit *πιάσι*, quod soloecum est. Aeschylus §. Th. 259.

474. πρέκαυτη. Perperam in B. T. πρέκαυτη. Pejor lectio in hoc super-scripta πρέκαυτη.

475. εἰς πεγμῆς ποτόντης μαλάρη θαλάν. Mendose in Aldina editione, ut in membr. ποτόντη. In duobus aliis pessime εἰς ποτόντη μαλάρη λαβεῖ. Quorum verborum ultimum ex frequenti librariorum lapsu in peregrinatis λαβεῖ et θαλάν. Libri omnes habent εἰς παρῆς, quod mendosum esse titubans metrum arguit. In voce παρῆς, media corripitur, nec ultra ratione produci potest. Non placet subditum ab Heathio fulcrum legere εἰς γε παρῆς. Elegans est et docta Valckenarii conjectura quam preterito suo recepimus, εἰς πεγμῆς. Genuinae vocis locum invasit γε οἱ Hesych. πεγμῆς, πεγμῆς, παρῆς, πάς, παντὶ γεννήσεσθαι.

478. χίω ταῦτα. In B. T. ταῦτα.

479. τρισσάς γε. Perperam Aldus et membr. τρισσάς τε.

491. θαρσώ. Perperam Aldus et codd. θαρσῶν. — παραθαρσῶν. Sic eundem scriptum in B. Ceteri cum Aldo παραθαρσῶν, quae forma ne quicquidem est.

499. ταῦτα ἵππουεται. Sic omnino legendum cum Cantero Nov. Let. V. 25. invitatis etiam codd. qui in mendosa impressorum lectione contentiunt, quam inepte Scholiastes interpretatur.

504. Legitur vulgo, τὰ τέτον δ' ἵππα χρῆσθαι μὲν ἴφευσται. In B. χρῆσθαι μὲν ἴφευσται. Ceteri nihil variant. Absurda lectio. Nihil expedit Scholiastae explicatio, ad χρῆσθαι tantum pertinens, eaque falsa. Etaeta vera esset, remaneret adhuc vitium in ἴφευσται, verbo activo, cuius debet nomen rei inveniendae. Perspicua est sententia ad quam revocata verba: *Locum autem, ubi res quibus usus est inveniam, hoc dico vobis.* τὰ τέτον δ' ἵππα τὰ χρῆσθαι ἴφευσται, τεῦτρα βούλομαι μαθεῖν. — τὰ χρῆσθαι. Nomen est adjективum χρῆσται, *utilis*, quod etiam *indigum* notat, ut apud Eurip. Herc. Fur. 51. 1340.

511. ἴππυλπαι. gl. αὐτακτονίη.

515. αὐτακτονίη. Sic libri omnes optime. In eadem perstat metaphor. Aperiuntur enim, αὐτακτονίαι, id est, palam fiunt, quae excitantur. — ἴππυλπαι. Vim verbi declarat Scholiastes: μὴ κακούληγε μου τὰ αὐτακτονίη. Cave verbum elegans cum αὐτακτονίη commutes, quae futilis est Gallici interpretis conjectura.

519. οἰρέον. Schol. Ms. ἦγεν πρόσδεξαι καὶ δηλούστι λέγω, καὶ μὴ ἀποθραύψῃ τὸν αἰτίαν εἰπεῖν.

525. κακῷ μὲν ἐν εὐηγερτίᾳ πέλεις εὐδίᾳ, ἔφη. Vulgo κακῷ μὲν εὐηγερτίᾳ πέλεις εὐδίᾳ ἔφη. Quod ad μὲν adinet, menda manifesta est: ἔφει defendi possit.

528. ἵπληστας. Sic scriptum in B. Ceteri cum Aldo ἵπληστα. In T. superscriptum ἵπληστα, quod nihil aliud esse videtur quam nostrae lectio-
nis depravatio.

531. δύο δὲ ἄτα. Sic unice in T. et in membr. a prima manu, super-
scripta Aldi lectione, γρ. ἄτα.

534. εἰ τὸν ἄρτον — Sic membr. et Aldus. Id est εἰ τὸν ἄρτον. Bo-
nam lectionem diversimode depravarunt librarii. In B. εἰ τὸν ἄρτον τετράν. In
T. εὐτράπεδον.

537. Aldus hunc versum Oedipo tribuit, legens ἴπληστα; sequens
autem verbum ἵπληστα, Choro. In nullo codice persona huic versui praefixa
conspicitur, sed praecedenti continuatur, in A. T. Choro: in B. Oe-
dipo, cui, ob personarum confusionem verba τὸν δῆμον tributa fuerant. In
tribus verbo ἵπληστα praefixa est persona Chori. Has turbas composuimus,
vera restituta lectione, ἴπληστα, ut legendum esse jam viderat erudi-
tus Britannus apud Heathium.

547. καὶ γὰρ ἄγνως ἴφοντα. Vulgo legitur nimis absurde, καὶ γὰρ
ἄγνως ἴφοντα, quod non video qui juxta Heathii interpretationem si-
gnificare possit, *Alios, ut putabam scilicet, non patrem. Vere, si*
fallor, emendat acutissimus Tyrwhittus, ἄγνως, *inscius*.

550. αἰσθαλεῖς πάρα. Sic recte Turnebus edidit. Aldus et codd. men-
dose αἰσθαλεῖς πάρα. — κατ' ὑμῖν τὸν. gl. κατὰ τὸν προσχύραντα.

552. διαβθεός. Nullo novandi consilio in majore editione reliqui δια-
βθεός, quod mihi oscitanter describenti in calamus forte venerat.

557. θέλω τοι εἴρεσθαι. Perperam Aldus, ut in membr. θέλω τοι εἴρεσθαι.

565. ὅτι τίς γένεται οὐδεῖν' ἐκβούσαμεν. Mendose in omnibus libris
τίς γένεται — Nihil hic est intricati, nullum hyperbaton. Nihil aliud erat
quam turpis soloecismus facile eximendus. γένεται alienum est a sententia,
et νεκρόποτειμητον sine τοι stare nequit. In membr. γένεται est a secunda manu:
scriptum primo fuerat γένεται. At certum est, si quid aliud, a poëta γένεται
relictum fuisse. Heathio fraudi fuit forte prava Triclinii lectio in seq. v.
μή τοι συντελεῖται τοι εἴρεσθαι — Pronomen τοι inepte intrusum fuit: illud

edidisse vellem. Hanc formam adgnoscunt grammatici omnes: etymon vero accuratissime tradidit Theocriti enarrator ad Idyll. IV. 55. ΑΝΑ-ΑΙΠΟΣ. ἦγεντος αἰνισθόπτος. ἀλλ' γάρ, τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἐλέφων τὸν πόδα, εἴ τοι καὶ πίδας, τὸ ὑπόδημα. αὐτὸς δὲ τοιοῦτος εἴ μη ἔλεφος τὸν πόδα.

362. ξετοῦσε τὸν σὸν, ποῦ κατεκοίται, τροφήν. Id est, ξετοῦσε τὸν κατεκοίται ή τὸν τροφήν. ἦγεντος διατριβή, δικαία, διαγωγή. Lectionem quam dedimus, exhibit B. T. In membr. ποῦ κατεκοίται τροφήν. Impressi autem, ποῦ κατεκοίταις τροφήν.

367. πν ἕρμη. Libri omnes πν ἕρμη, quod series narrationis falsum esse ostendit, et a librario huc retractum fuit e v. 372. Acutissimi viri, Thomas Tyrwhitt, cuius tot praeclarae exstant in Euripidem emendationes, conjecturam recepi, qua nihil certius mihi videtur. Sic ἕρμη occurrit iufra 436. Euripid. Phoeniss. 631. Alcest. 1101. Suppl. 139. Iphig. A. 813. et passim. Vide notata ad prioris Oedipi v. 601.

371. καὶ ἀλιτηρίου φρενός. Sic bene scriptum in T. Glossa, ἀμαρτλῆν, μικρᾶς. In duobus aliis, ut in Suida, et ut Aldus edidit, καὶ ἀλιτηρίου φρενός, claudicante versu. Codicum auctoritate firmatam lectionem reoepi, quam sinceram esse et genuinam affirmo. Nam in καὶ consentiunt omnes; unus autem, ceteris hac in parte emendatior, dat ἀλιτηρίου. Quippe opinioni non accedo, Tragicos poetas numquam anapaeatos in paribus senariorum sedibus adhibuisse. Non alium decantati hujus canonis fidejussorem cognosco praeter Hephaestionem, qui tamen id non omnino adserit. Τὸ ιαμβικὸν μέτρον δέχεται κατὰ μήν τας περιήλατος χρήσιμον, τριβράχιον, στοιδίον, δέκαλον, καὶ αἰάκτωσίον· κατὰ δὲ τας αἴριστος ιαμβούς, τριβράχιον, καὶ αἰάκτωσίον· τοῦτο δὲ τὸν αἰάκτωσίον περὶ μήν τοῖς καμποῖς συντεχώς· παρὰ δὲ τοῖς ιαμβοτοῖς καὶ τριχυτοῖς ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΟΝ. Satis est ad tuendam nostram lectionem, fateri Hephaestionem Tragicos nonnumquam, licet rarius, Comicorum licentia usos fuisse. Quod autem de veteribus jambographis ait, id falsum esse opinor. Unicum quod mihi occurrit exemplum, mendosum esse compari, et certa conjectura in integrum restituo. Versus est in Simonidis in lepidissimo carmine de mulierum ingenii 43. ubi legebatur:

τὴν δὲ ἵπ τοιοῦτος καὶ παλιτηρίος ἔνειν.

Nos autem non ita pridem edidimus:

εὐδίκατον πότε. Lectionem praetuli quam exhibet Philostratus in vita Apollonii p. 353. ubi versus hi citantur.

617. *καλῶς τὰ πρέσσει.* Menda manifesta in librorum omnium lectione *κακλῶς τὰ πρέσσει*: quod Heathius inepte defendit. Crediderunt librarii articulum *τὰ* male repeti, quia *ταῦτα* in praecedenti v. pro duabus vocibus accipiebant, quarum prior esset articulus: sed *ταῦτα* Atticis una vox est, nihil aliud significans quam *υνταῦτα*.

620. *διασκεδάσιν. διασκεδάσουσιν.* Vide ad Oed. T. 138. *ἐκ σμικρου λεπτου.* Inepte in B. T. *ἐκ μικρου χρόνου.* Melior lectio in T. alteri superscripta. In membr. *ἐκ σμικρου χρόνου.* et supra γρ. λέγου.

630. *γῆ τῆδ' αὐτὴν ὅδ'*. Perperam libri omnes *γῆ τῆδ' ὅδ' αὐτὴν*. Perdixerat me olim Valckenarii viri longe doctissimi auctoritas in eam opinionem, poëtas Atticos pro Iubitu primam in *αὐτὴν* corripuisse vel produxisse, quos postmodum falsum esse compéri. Sophocles et Aristophanes nomen *αὐτὴν* non aliter adhibuerunt quam prima brevi. Apud Euripidem in Phoenissis v. 1650. editionis Valckenarii duorum codicum ad fidem legi debet *ἄταχθες αὐτὴν ὅδ'* — non vero *ἄταθες ὅδ' αὐτὴν*. Plurimi versus apud Comicum, in quibus hoc nomen occurrit, emendandi sunt.

632. *ἔτρω.* Sic recte legitur apud Suidam in *Δορυκίνη*. Sophoclis exemplaria scripta et impressa perperam habent *ἔτρων*. In seq. v. lectione, *καὶ τὸ περὶ ἡμῖν*, cum Suida consentiunt membr. et Aldus. Inficeta est Tricimii lectio *καὶ τὸ περὶ ἡμῖν*.

643. *ἡ δέμους* — Accentus in membr. et in Aldina perperam notatus, *ἡ δέμων*. In B. T. *ἡς δέμους*.

645. *ἱμμενῆ.* In B. T. *ἱμμίνη*. Henr. Stephanus, nescio unde, *ἱμμίνη*.

649. *οὐ σε μὴ προδῶ.* Perperam Aldus *προδῶ*. Est prima persona aor. 2. qui cum particulis *εὐ μὴ* constructus potestatem futuri habet. *τεῦθεις γε προδῆς* valet *ἱμμίνη γε*.

658. Aldus edidit:

πελλαῖς δὲ αἰτιλαῖς, πελλαῖ δὲ μάγην ἔπη

θυμῷ κατηπείλησαν —

Nec variant codd. nisi in interpunctione, qua in parte haud multum eis tribuendum est. Locus madosus est, quod verissime decernit Toupius in Suidam III. 16. ubi legit:

πολλὸς δὲ ἀστικός, πολλὸς δὲ μάτητος
Θυμῷ κατηνείλεται.

Verius ego, ni fallor, et elegantius:

πολλὸς δὲ ἀστικός, πολλὸς δὲ μάτητος
Θυμῷ κατηνείλεται.

668. Plutarchus in Tractatu *An seni sit gerenda Resp.* Σοφῶτες δέ
λέγεται μήν τινός τῶν εἰώνων παραπλεῖς δίκαιος φίγουν, αὐτογάνους τὰς δὲ Οἰ-
κεῖς της εἰσὶ Καλανοῦ παρόδοι, γένεσις ἄρχοντες.

- Εὐτελεύθερος, ξένος, ταῦτη χώρας
ζεῖεν τὰ κράτιστα γῆς ἔπαιδα,
τὸν ἄργητον Καλανού,
εἴδετο ληγυαῖς μούρεται
θαμίζονται μάλιστ' αἰδηνά
χλωραῖς τῶν δέσμοις.

Φιγομασθεῖν δὲ τοῦ μέλους φοείτες, ὄντας ἵκες θιάστρου, τοῦ δεκαπτύλιος τρ-
ειμένηται μετὰ κρήτων καὶ βαῖς τῶν παρόντων.

671. μημέρεται. Aldus et membr. mendose μημέρεται.

674. αὐτίχουσα, colens, incolens. Compositum pro simplici. Fons
est Scholiastae explicatio.

676. αὐτίλιος, αὐτίνημόν τε πάνταν χειμόνων. Ex Homero in Odys. E.
haec adumbrata esse observat Eustathius p. 1547.

Τοὺς μὴ δέ εὗτ' αὐτίμοις δέξαι μίνες νύρην αἴτητοι,
εὗτ' εὖ πέλος Φαιδρού αὐτίστητος οὐδὲν,
εὗτ' οὐδέρος πιράσκεις δικιστερίς.

Doricam formam αὐτίλιον e cod. T. sumsi.

681. οὐρανίας ὑπὸ ἀγχοῦς. ὑπὸ τῆς δρόσου. Eustathius p. 491.

687. Κηφισεύ. Sic codd. omnes recte. Variam lectiouem Δαυσεύ, ei-
jus nescio utrum Scholiastae ipsi, an excensoris errori mentio debatur.
praetuleram perverso judicio. Haud sane veram eam credidisse, si no-
memoriae minus fidens topographiam Atticae regionis inspexisset. Cephissus
non longe ab Eleusine in mare defertur. Qui Athenis Eleusinem via su-
ibant, Cephissum ponte in quem exstat Simonidis epigramma, trans-
tebant. Fluvius est perennis, nec umquam deficiens, cui proinde Κη-
ficus noster vere οὐρανίας οὐρανεύς tribuit. Fallitur Strabo fluvium hanc
confundens cum rivo qui occidentalem partem urbis adluebat, et in

Phalericum sinum demittebatur. Hujus erroris ut et meae allucinationis testem profero virum antiquitatis peritissimum, qui loca adiit et curiose inspexit, Jacobum Sponium. Vide narrationem itineris editam Lugduni 1678. T. II. p. 276. Ab opposita seu orientali urbis parte, longe a Colono, ab Eleusine longius, fluebat Iliussus, cuius hic nulla fieri debuit mentio.

689. *ἰωνίσται*. Aldus et membr. *ἰωνίσται*. Hoc verbum Reiskius censebat ad *χρόνος* referri.

692. οὐδὲ γ' αἱ χρυσάνος. Aldus et membr. οὐδὲ χρυσάνος. In B. οὐδὲ χρυσάνος. Triclinius invenuste οὐδὲ αὐταὶ χρυσάνος. Lectionem nostram ad metri et euphoniae rationem concinnavimus.

697. Πέλοπες πόλις θλαστίν. Membr. et Aldus πώποτε, syllaba redundante.

700. μέγιστα. Sic recte scriptum in T. Gl. *μεγίστα*. Neutrum est plurale vice adverbii. Perperam Aldus *μεγίστη*, quod metrum non admittit. Versus constat e duabus penthemimeribus jambicis :

ἢ τῆ | δὲ θάλ | λε | μέγιστ | τα χώ | πρ.

Idem est metrum versus 702.

τὸ μήν | τις οὐ | τε | νέος οὐ | τε γή | πρ.

Quem sic in pedes suos divisi, ut quivis perspicere possit, Heathium falli, quum ait ad metri rationem legendum esse οὐτος νέος. Sive οὐτος, sive οὐτη legas, perinde sanus et integer est versus. Sed οὐτη flagitat sermonis indoles, et nititur codicum consensu. Perperam Aldus et A. B. οὐτη νερός.

703. χερι. Aldus et codd. contra metri rationem χερι.

704. ὁ γάρ εἴσαιν οφῶν κύκλος. Aldus et membr. ὁ γάρ εἴσοπον κύκλος. In duobus aliis, ὁ γάρ εἴσαιν οφῶν — Ut metrum cum antistrophico versu congruat, legendum εἴσαιν.

715. ταιοδείλιεται. Sic recte in T. a secunda manu. Ceteri et Aldus, ταιοδείλιεται.

717. χερι παραπειλαιμίνα πλάτα. Sic liquido in T. In duobus aliis, ut apud Aldum χερι παραπειλαιμίνα. Restituta genuina lectione, nunc deum congruent antithetici versus:

ὁ γάρ ισ | αἰεν ὁ | φῶν κύκλος.
οἱ παρα | πειλαιμί | να πλάτα.

At non video qui congruerent, si ex Heathii sententia legeretur
εν παια | φομίνα | πλάτα.

παραθλομίνα glossema esse videtur, quod genuinae voci olim adposita, ab oscitante librario in textum illatum fuit. Scilicet auctor glossas *παραθλομίνη* accepit, tamquam si esset a *παραθλητη*, que deinde Grammaticorum auctoritate non destituta est. Videsis in Koenii *Novi auctores de Dialectis p. 310.* observationem e Lexico Ms. quam etenim ministravit Ruhnkenius, cui tot similia debemus. Verum significatura istam hujus loci sententia, nec verborum structura admittit. *παραθλομίνη*, est a *παραθλητη*.

725. *ἴτινας οὐδὲ φέρεται αὐτός.* Nunc tempus est, quo mihi est *apparere possit salus.* Sic exprimi debuit vis optativi potentialis, non enim est optativus proprius dictus. Quippe is eam significationem a qua denominatur, id est votum enuntians, particulam *αὐτοῦ* adsumit. Vide quae notavimus ad Comici Equites 400.

726. *εἰ γέρεις καρπός.* Sic tres codd. Scholiastes legebat *εἰ γέρεις*.

728. *ἴσγενος*, id est *αὐτόχθων*, quod sibi laudi maxime esse dabant Athenienses. Libri omnes *ἴσγενος*, ex sollemni harum vocis mutatione.

731. *οὐ μήτ' ὄκνητε.* Perperam in B. T. *οὐ μήτετ' ὄκνητε.* At recte *μήτ' αφῆται* — Male in impressis *μήτ' αφῆται*, contra scribentes nonem, quem rectissimum statuit Thomas in *M.* Scilicet cum indicativo construitur verborum praesentis temporis, *μήτ τύπτει*, non *μήτ* et cum subjunctivo verborum temporis indefiniti, ut in exemplo profert ex Aristide: *μηδέ απέίχου μήν ως φίλων, πρόγονοις δέ ως πατέρων.* Cui simillima est hujus versus constructio, *μήτ ὄκνητε, μήτ* *τύπτει.* Vide Indicem nostrum in Aristophanem in *M.*

735. *τηλικόεδε* — Aldus et membr. *τηλικένεδε.* In duobus aliis *τηλίκενος*, quod tamen alteram lectionem firmat. Sed *τηλικόεδε* quis sit, nullus dubito. *γέρεις μέν εἶμα, αὖτε τηλικόεδε — ιστιστάτης* membr. Ceteri, ut Aldus, male *απεισθάλλου*.

736. *Καδμεῖον πίδον.* Sic membr. In aliis libris *Καδμείων.*

737. *αὐθίνιον* *ὑπερο.* Sic B. T. recte. Alii *αὐθρῶν* *ὑπερο.*

739. *τὰ τοῦδε πενθεῖται πήματα πλισθεὶς πόλεις.* Sic scribendum proponit, *ἡ πλισθεὶς.* Mutatum ab aliquo qui metro frustra metuebat,

a non curabat. *Markland* ad Suppl. 481. Sic etiam eruditus alias tannus apud Heathium.

741. In duobus codd. Καδμεῖος, superscripta altera lectione Καδμίαν, i.e. praestat.

744. πλέον. Vulgo γέρον, quod nihil aliud est quam fartura, et vulnerum. Recte Eldikius in conjecturis mecum communicatis legit hoc. οὐχι πλέον ἀλγῶν τοῖς στοῖς κακοῖς. — ἐξ δὲ τῶν. id est *in* δὲ τούτων, τῶν Καδμίων, ἵγαν μάλιστα. Pessima est Turnebi lectio, quam tamen aliquanto tolerabiliorem dedit, quam eam in codd. invenerat, inibus est:

ἐξ δὲ τῶν πάντων ἴγώ.
οὐχιτεὶ μὴ πλεῖστον αἰδρόποταν ἕφν,
μάλιστα δὲ ἀλγῶν τοῖς κακοῖς γέρον.

Aldina κάκυος; adsumsit: in ceteris etiam poterat eam sequi, nisi shociem, novitatis studio, prorsus interpolatum edere constituisse.

749. οὐδὲ δύσμορος. In B. T. οὐδὲ οὐ δύσμορος.

757. κρύψον. Sic membr. et Aldus. Nescio quo sensu, nec quo auctor, Triclinius κύψον.

759. οὐκαν πέλει. id est patria.

769. Post hunc versum vulgo legitur inepte huc retractus versus 438. em ex hoc loco ejiciendum esse jamdudum monuit Valckenarius ad spol. 1029.

775. καὶ τοῖς αὐτοῖς — interrogative. Sic liquido in B. T. ut legem esse vidit Tyrwhittus. In aliis καίτου τοταύτη sensu nullo.

778. ὁ χρήζος. Codd. χρῆζεις, mendose. Structurae lex et temporum io flagitant omnino verbum optativi modi, ut in El. 629.

πρὸς ἐργὴν ἐκφίρη, μεθεῖσα με
λέγειν οὐ χρήζομεν.

780. τῆσδ' αὐτὸν. gl. χάριτος. In B. T. τῆσδε γ' οὐδοντος. Librarium edit forte repetitio particulae αὐτοῦ, quae sic geminata millies occurrit.

785. παραπλαν. gl. αὐγόστην.

786. τῆσδ' — Perpetam libri omnes τῶιδ'. Supra 605. οὐσιοφίαν αὐτοῖς καὶ πληγῆς χθονί. Aldus recte, ut membr. αὐτοῖς, quod compositum ab αἴτη, βλαβῇ. Alii αὐτοῖς.

790. τοταύτο γ' — Sic cum Valckenario lego. Vulgo τοταύτων.

410 IN OEDIPUM COLONEUM.

792. ὅσφατε καὶ συφισθέντες κλύω. Male in B. T. *in συφισθέντες*. Verbum κλύω cum genitivo absque praepositione construitur, ut infra 1117. τοῦδε χρή κλύειν. El. 877. οὐδὲ ταῦτα ἐμοῦ κλύεσσι.

797. εἰδεῖς γάρ εἰ ταῦτα μὴ πιθανόν. Nescio qua incognitum praeversionem priorum interpretum retinueram. Vertendum erat: *Quare idem scio me tibi haec non persuadere.* Scilicet quae tibi prædicta est maxime, fore ut plus damni quam commodi percipias ex hoc tuorum.

808. καὶ τὸ τὰ καιρία. Tres codd. καὶ τὰ καιρία, ut in impresso quanto melius Suidas καὶ τὸ καιρία. At verum est καὶ τὰ καιρία, quod jam acute viderat Toupius Emendat. in Suidam III. 316. Invenimus et in T. Scholion integerrime habet καὶ τὸ τὰ τὰ καιρία. Hoc legitur etiam in Turnebi editione. Priorem articulum in Romanorum editione omissum restituimus. Sequentem versum ita scriptum omnes exhibent:

Ἄς δὴ τὸ Βρευχία, ταῦτα δ' οὐ καιροὶ λέγονται.

Nullus hic locus adversativae particulae δὲ, sententia copulata. Nihil verius Toupii emendatione, quam recepimus. οὐδὲ hic valens.

813. πρές γε τοὺς φίλους. Sic recte B. T. in aliis πρές δὲ τοὺς φίλους vulgo male interpunktus.

820. οἶμος. Libri ψυχη. Promiscue ista adhibentur. At ex Codd. responso perspicitur prius hic poni debuisse. οἶμος — τάχει μῆτρας θεος. Sic in El. 788.

οἶμος ταλάντων τὸν γάρ οἰμῶνται πάρα.

825. οὖτε πρόσθιτοι τύρανται. Libri perperam οὗδ' οὐ πρόσθιτοι. Oratio ex male accepta voce ταῦτα, quae nihil aliud est quam νῦν οὐκανα πρόσθιτοι, οὖτε πρόσθιτοι τύρανται. Sic infra 853. οὖτε νῦν καὶ οὖτε πρόσθιτοι τύρανται. In B. ταῦτα scriptum una voce. Vide Koester libellum de Dialectis p. 50.

831. ὁ γῆς ἀναλήσ. Vide ad Oed. T. 911.

841. προσάρθρον ὡδί, βάτη, βάτη τύρων. Ex antistrophico versu perspicuum est sic legendum esse. In Aldina προσάρθρον ὡδί, εἰμοῖς τύρων.

844. αὐθίλκημας δύσθητος. Sic T. Ceteri et Aldus αὐθίλκημα δύσθητος.

849. ἔδωσερόντος. Sic emendate in B. T. Solecce vulgo έδωσεντος. Vide supra ad v. 408.

153. αὐτὸς αὐτός. Sic B. T. In membr. et in Aldina minus eleganter ὁ εαυτόν. Tribus personis servit αὐτοῦ et valet ἴμαυτον, εαυτοῦ, τοῦ. Infra 930. αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αὐτοῦ. Trach. 451. οὐδὲ αὐτὸς οὐδὲ παιδεύεις. Vide not. ad Comici Nubes 1455.

156. ἵτεχται αὐτοῦ ξῦν. *Hic resiste hospes.* Verba sunt Chori manum indentis in Creontem. Meras nugas hic agit Heathius, cuius versionem, *eum manum injice*, non admittit Graeci sermonis proprietas. Ista d. omnes Choro tribuunt recte.

157. ταῦθε, ut paullo inferius ταῦτα μόνα. Libri omnes ταῦθε.

158. βύστος, proprio *pignus*, quod aufertur ob rem debitam. Eustath. ad Id. A. p. 877. τὸ δὲ βύστα δηλοῖ τὰ ἀντὶ των βύστων, οἱ ιεραὶ μέρες, καὶ ἀντὶ τῶν προσφεσθέντων αἴρασθαι. οὐδὲ βύστα εἰλαύνει, οὐ φοιτάζει καὶ λαμβάνει αὐθαρπάγματα πήγεντα εἰτίχυρα χρίεις. Proinde οὐτοις βύστας πόλι signifcat, facies, ut tuae civitati mox aliquod ius pignus a me auferendum sit: quippe non solas illas puellas vi ducam, sed alium etiam: quocirca major erit praeda, ob quam actam civitas tua ultionem a me sumere volet, et mea vicissim polari. Tot verbis uti necesse habui, ut vim vocis βύστος declararem, et usum loci, quem neutiquam exprimit Johnsoni versio: *Majus igitur tentioonis premium urbi statim conflabis.*

863. ψαύεται. Perperam Aldus et membr. ψαύεται.

865. Aldus et codd. θίσσεν μ' ἄφεντο τῆς γῆς, ἀρπαγὴ τοι. manifestatio. Neminem latere poterat librarii error saepissime observatus in peritatione literarum T T. Nihilque proclivius erat emendatione, qua facile sanatur lectionis ulcus τῆς τῆς ἀρπαγῆς. Mibi tamen vix probabile sum hujusmodi mendam omnes invasuram fuisse codices, nisi aliquid conditius olim scriptum fuisset, quod librarios turbasset, persuasique hi Sophoclem reliquisse, θίσσεν μ' ἄφεντο τοι γε τῆς ἀρπαγὴ τοι. Phrasis elegans est, sed paullo rarius, qualia sunt ista Comici: in Lysistr. 530. Ιγάρ, οὐ πατάρας, ειωθῶ γάρ; In Ranis 1134. Ιγώ ειωθῶ τῷδε; Et sic quidem ipsum videtur Scholiastes interpretatus fuisse his verbis: μηδέποτε γνωσθείη τοι πατάρας τοι.

868. εἰ τὸ αὐτόν. Aldus et membr. mendose εἰ πατίτεν. In B. T. nullo melius εἰ γ' αὐτόν. Copula hic desideratur, εἰ τὸ αὐτόν, καὶ γένεται τὸ εόν.

412 IN OEDIPUM COLONEUM.

880. Versum hunc Stobaeus in excerpta sua retulit, Floril. Tit. XI sic interpolatum:

τοῖς τοι δικλίσεις χρῶ. Βραχὺς νικῆ μέγαν.

882. Hic versus senarius esse debet, ut is qui ei in strophe respondeat.

839. Clausula librariorum culpa deficit, quod et indicavit Triclinius: nota λάθει. Putidum mihi videtur Burtoni supplementum, εὐ δὲ τὸ δέκατον, γέρων. Istud forte Sophoclis colorem magis referet: εὐ δὲ τὸ δέκατον, εὖτις.

884. ίώ γὰς πρόμοι. Sic Aldus et veteres codd. Copulam inferit Triclinius inepte, ίώ γὰς τι πρόμοι, ut versus cum strophico concordet. 841. in quo male legebat ἐνρόπωσι, ubi nos recte edidimus ἐνρόπωσι— πρόμοι. gl. πρόμαχοι.

886. περάσσει πόδη. Aldus cum duobus codd. περάσσει δέ. Triclinius πόδης δύτα.

889. αἰς εἰδῶ. Sic B. T. recte. Vulgo αἴς ίδω.

900. αὐτὸς ἡντῆρος. Sic Aldus et codd. veteres. Soli Triclinio debet αὐταῖ. Vide ad Oed. T. 847. At sensum locutionis σωτείδεαν αὐτὶ λέγεται bene exposuit. οὐγου αὐτὸς μιᾶς ὄφης. αὐτὶ τοῦ, αἰς ἔχεις ἔχαστες σχέσεις εἴρηται δὲ τὸ μεταφορῆς τῶν διακόνων τυπὸς ὀμβριαντάς, καὶ πάσας μηχαλώντων, ἀπὸ ταχύτερον φίρεσθαι. ἡντῆρος γὰρ τοὺς χαλεπούς φέρει, τὰ ὑπεδήματα, αἰς τὰ σχέλα λίγει. Significat effusis habenis cura, et festinare: exemplis eam illustravit P. Wesselingius observat. L. 50.

902. γέλως δὲ ιγώ — Sic B. T. melius quam in membr. γέλως δὲ ιγώ.

907. νῦν δὲ οὐστερ — Perperam libri omnes οὐστερ.

908. In B. T. τούτοις πούκι ἀλλασσον.

915. τὰ τρέδε τῆς γῆς κυρὶ — Male Aldus τὰ τρέδε γῆς. Pejus in membr. τὰ τῆς γῆς. Integra lectio est in B. T.

916. ἄγυς δὲ καὶ χρίζεις καὶ περιστασαι. Sic tres codd. ut Aldi et I. nebi editiones. Opiciatum errore, ut videtur, in Stephani editione excep- fuit ἄγυς τὰ χρίζεις καὶ περιστασαι, quod in subsequentes sere omnes manavit: adeo parum curae iis adhibitum fuit ab imperitis hominibus, ut ne paratis quidem subsidiis uti sciebant. Nam praeter illas, quas memori duas editiones. Suidas etiam in Περιστασαι sinceram lectionem exhibet.

918. καξί μὲν. Sic in B. T. scriptum per crasin Atticam, non- quam vulgo κακί μὲν.

919. οὐκ ἵταδενεσσι πακόν. Pessime Johnsonus: *atqui te Thebae non ioc docuerunt malum.* παδεύει τινὰ τοφὸν, γενναῖον, πακόν, eodem nodo dicitur quo διδάσκειν. Vide Musgravium ad Eurip. El. 379. et Hemberhusium ad Plutum p. 4.

922. θίη pertinet ad ἀγοντα: non autem ad συλλόγα, multoque minus ad τὸν θιῶν. Pessime vulgo hic locus interpunctus.

928. ξένον. Aldus et codd. ξένον.

930. πλαθύων. In B. T. πλαθύων, ut supra 377.

940. οὐτ' ἄξενλον, οὐτ' εὐ φῆς. Nihil tale Theseus criminatus fuerat; cui Creon si stricte responsurus fuisset, dicere debuerat, οὐτε δούλην. sed artificium hujus responsionis a Scholiasta jam fuit observatum.

942. αὐτοῖς ἐμπίσσα. Aldus et codd. mendose αὐτοῖς.

944. γῆν. Sic veteres codd. et Aldus. Turnebus e Triclinio male γῆν. Ide notam ad Oed. T. 433. unde liquet quarto post hunc versu, libris iam invitis, scribi debuisse ἑγῆν.

946. αἰέτεσσι τέκνων. Scholion: παρόστον αὐτός ἴστι τέκνον μητέρα γεγενών. Haec nota in Romana scholiorum editione non comparet. In T. reposita est scholio ad versum 939, quod hujus notae tamquam continuatione est.

947. Αρτος. Non alia forma utitur Sophocles. Vide Antig. 125. El. 1423. illitur Koenius ad Gregorium p. 286. Αρτος hic semel a Sophocle possum fuisse ratus ob versum. A recto Αρτος, Atticis usitato, non aliud immari potest genitivus, quam Αρτου. Ab Αρτος est Αρτως. Vide Eustath.

958. quem jam laudavimus ad Comici Aves 835.

954. εὐδέν ἴστι γῆρας ἄλλο. Sic ordinatae voces in membr. Vulgo εὐδέν γῆρας ἴστιν ἄλλο.

960. τοῦ καθυστήσειν δοκεῖς τέδε; id est κατὰ τίνες δοκεῖς νέφιζεν τέδε;

966. αὐτὸν, id est ἴμαυτόν. Vide notam ad v. 853.

972. ἐς οὐ τι βλαστλας πω. Aldus ἐς εὗρε βλαστλας πως. In solo B. πως in accentu scriptum. οὐ τι πω scribi debuit, ut 1370. Haud infrequens haec particularum aggregatio.

981. σίκμα hic sermonem significat. Vide ad Oed. T. 425.

985. ἄλλ' οὐ γ' ἄρ' οὐν. Minus bene vulgo οὐ γαρ οὐν. In his particulis ibendis saepē peccarunt librarii.

986. δυσθομεῖν. Perperam impressi δισθομεῖν. Codd. minus bene δυσθο-

414 IN OEDIPUM COLONEUM.

μῆν. Scribendum διενθεῖν, ut διεντέσται, διενθεῖν, aliisque similis compositionis.

1007. τημαῖς στεῖγεν. Sic recte Turnebus. Codd. et Aldus τημά—
τουδί ὑποφέρειν. Sic membr. a prima manu. Vulgo ταῦδε περπεν. οὐ.
Φέρειν construitur cum dativo rei qua quis alias antecellit, vel cum
cursativo adjuncta, vel subauditata, ut hic, praepositione κατά. οὐτού
την κατά τεῦρο. Mendose in Aldina οὐ δὲ ταῦδε —

1009. αὐτός τ' ἵχειρον. Male vulgo divisae voces αὐτόν τι χεῖρ.

1014. αἱ δὶ συμφοραῖ. Sic tres codd. In impressis ξυμφοραῖ.

1018. ἀφανεῖ, id est ασθενεῖ. Perperam in libris nostris ἀμανήν
voces et alibi commutatae.

1019. πακτών δὲ ἴμελ — Hanc scripturam sensus manifesto
Male in libris nostris πακτών δέ μι.

1024. οὐ μάνεις ἐπινέκονται. Sic legendum ad linguae normam.
quod saepe observavimus, cum futuro indicativo formae activae et
diae construitur. In B. T. ἐπινέκονται a secunda manu: a prima. οὐ
membr. et apud Aldum ἐπινέκωνται, pejore menda: nam nihil tan
tum est, quam futurum tempus hic requiri. Eadem fere sententia
in Comici Thesmoph. 710. Mnesilochus ait:

ἀλλ' οὐδέ τέλειος ὅθεν ἡκαίει,
φανέλως τ' αἰποδράξει λίξεις
εἰσιν δράκτεις διέδης ἔργον.

1028. οὐ ταῦδε. Sic B. T. Alii οὐ ταῦδε. Sensus est, si quid video.
spiculus, qualem eum in versione expressi: neque alium habebat.
tibi optuletur, οὐ ταῦδε, in peragendis his meis mandatis. Διὰ
licus interpres, eo quo est acumine, ad nomen δέλφη refert in p.
denti gnome; quac relatio ut manifestior sit, conjicit legendum
sicque latine verit: non alium habebis dolum in hoc.

Euge, euge, lepide! laudo commentum tuum.

1031. πιεῖσθαι, id est πιεῖνος, πιεῖνδαι. — ἕδρας ταῦδε. Sic rursus
In aliis ταῦδε.

1039. πιεῖνδαι. Aldus et membr. πιεῖνδαι.

1043. προμηθίας Aldus et Turnebus ediderunt recte. Stephanus
rare male excuderunt προμηθίας, quod in subsequentes editiones fu
navit.

1049. σιμωνά τέλη. Sic legendum. Male vulgo σιμωνά, quo modo versus antistrophico non congruit.

1054. τὸν ἐγραμμάχον. Diversa lectio scholiastae memorata τὸν ἐγραμμάχον, est in membran. et in Aldina editione.

1056. ἀδιλφάς. Sic recte T. Alii ἀδιλφεῖς, ut Aldus, contra metri tionem.

1061. Οἰάστιδες. Hoc nomen diversimode Grammatici veteres accipiunt. Ide Lexicon. Scholiastae explicatio probabilius videtur.

1064. Perperam vulgo post ἀδιλότρας distinguunt — δινής ὁ — Trinius γε infersit, ob metrum scilicet, quia in strophicō versu σιμωνά gebat.

1078. εὐρεῦσαν πρὸς ὁμαίμων πάθη. Sic legendum: vulgo πρὸς εὐρεῦσαν, syllaba redundantē.

1085. ἡ θεῶν πατέραρχα Ζεῦ. Aldus et duo codd. ἡ Ζεῦ πατέραρχα θεῶν. T. ὁ Ζεῦ το πατέραρχα θεῶν.

1089. εὐαγγεῖον τελεῶσαι λόχον. Aldus et codd. τελεῶσαι. Antithetici tns, ut eos edidimus, examusim quadrant. Asynarteti sunt e dactyla et jambica syzygia.

εὐρεῦ | εαν πρὸς ὁ | μαίμων | πάθη.

εὐαγ | γε τελε | ωσαι | λόχον.

1094. ἐλίγω, rogo, oro, amanter precor. Sic Latini verbo amountur. Plautus Men. II. 3. 71. *Sed scin' quid te amabo, ut facias.* l. 3. 1.

*Menaechme, amare te ait multum Erotium,
ut hoc nunc una opera ad aurifacem deferat.*

1099. Membr. et Aldus, ὁ πάτερ, ὁ πάτερ.

1105. σῶμα βασίσας δότε. Sic Aldus et codd. veteres bene. In T. δίάτη τέλη, cum glossa διάτηται: quod ineptissimum. βασίσας hic let ψηλαφῆσαι. Vide Suidam in voce.

1109. δυσμόρον γε. Perperam libri omnes δυσμόρον τε.

1113. κάνταπαύσατον. Aldus et membr. minus bene κάνταπαύσατον. Pense Triclinius πλευρὸν αὐτῷ δέξιὸν ἐμφύσα. Ad postremam vocem illius ta haec est, quam suo loco omisi: Τὸ ΕΜΦΥΣΑ, πρὸς τὴν μίση τὸν δῶνταν νοτίεσσι, ἦν τὸ ΣΑ βραχὺ διὰ τὸ μέτρον, ἵπτε καὶ πρὸς τὴν κα ποιῆσαι τὴν λόγον, λίγων. Ω πᾶς, ποιήσει τέλη. εἰ δὲ σῶμα τὸν δύο

416 IN OEDIPUM COLONEUM.

δικῆς εἰσεις, οὐκ ὅθεν εἰσια τὸ μίτρον. Sed merae nugae ista sunt, et di-
sputatio περὶ κατονὸν συζητεῖ. Vera lectio est ἀμφότε. In seq. v. mem-
habent τοῦ πρέσβετος ἐρήμου — Mox καμάλ dedi pro eo quod est in libris
omnibus καὶ μοι.

1118. Vocabula ἦς in Aldina perperam omissa.

1120. τίκη' εἰ Θανάτῳ αἰλατία. Sic recte in B. T. In aliis τίκη' θα-
νάτῳ — τίκη φανέται accusativus est, vel, si mavis, nominatives au-
solutus. Vid. ad Oed. T. 101. αἰλατία, neutrum plurale pro adverbio.
Ordo est: εἰ μηκύνω λόγον, τῶν ἐμῶν τίκηνται αἰλατίας φανέται.

1148. Hic versus sic in Aldina et in codd. legitur: χάπτως μὲν
ὑπέρθη, τί δεῖ μάτην — prorsus ἀμίτης. Legendum:

χάπτως μὲν ἐδ' αὔγων ὑπέθη, τί δεῖ μάτην —
Vocabula ἐδ' superscriptum glossema οὐτος in versum irrepsit Milles.
ut Heathio, legendum videbatur, χάπτως μὲν αὔγων ὑπέθη — Atque
blanditur postmodo nata conjectura.

1150. λόγον, τοι, πρᾶγμα: quod de ἔτος observavi supra 445. l.
nuntium.

1153. οὐδὲν αὐθεωτον. Perperam in libris οὐδέν' αὐθεωτον. Sensu
αὐθεωτος οὐδέν πρᾶγμα αὐτίζει δεῖ. Seu αὐθεωτον οὐτας οὐδέν πρᾶγμα
δεῖ. Vide Marklandum ad Suppl. 19.

1155. εἰς μὴ εἰδίτ' — εἰς in unam syllabam coalescunt, ut εἰ-
ευ, εἰς. Vide Antig. 263. 535. Trach. 321. Μὴ ante diphthongum
vocalem longam cum ea coalescit, numquam eliditur. Corrigendum
leius ad Menandrum p. 30.

1162. πλέων. Sic codd. In impressis πλέον, neglecto Atticismo,
aliis in locis etiam restituimus. Vide Antig. 721. Aj. 1150. πλέον
currit Phil. 1074. pluralis πλέω Aj. 1112.

1165. αἰτειθεῖν τ' αἰτθαλῶς. Copulam a librariis omissam, que
constructione abesse non potest, bene reponit Heathius. Φασίν αἰτει-
θεῖν ἡθεῖν μελόντας οὐ τὸ λόγον, ΚΑΙ αἰτειθεῖν — Sic infra 1283. Εἰ-
άμοι, λίξαι τ' ἀκοῦσαι τ' αἰτθαλεῖς ξὺν ἐξόδῳ.

1169. Ἡ φίλαττος ἵστορης οὐτειρ εἰ. Haec est librorum omnium let-
eaque optima, quam anapaesti in secunda sede metu alii aliter depi-
tum iverunt, temere omnes, partim vero imperitissime. Iis quae e-
vavi ad Eurip. Hecub. 832. ubi ostendi ἴστορης ne graecum quidem ε-

ddam in Menandri fragm. apud Stobaeum, in Floril. Grotii p. 115. v. 2.
et auctoritate Regii cod. legendum esse:

τὸν δὲ γέ τερυχινὸν αὐτὸν
παρασχεῖται αὐτὸν τοῖς ἀριστοῖς αἰξον.

num Jo. Burton affirmantem videlicet se Florentinae Editionis aucto-
tate reposuisse ὁ Φλωράτης ἵκες σύντοπος, indagavi quaenam illa esse
asset Florentina Editio, cuius mihi nullum indicium dabat Fabricii Bi-
otheca. Nullam tum aliam neveram praeter illam, quam anno MDXXII.
scuderunt heredes Phil. Juntae, in qua liquido conspicitur nostra lectio
ἵκες: vixque mihi temperabam quin crederem notulam illam ab ho-
mine male sobrio scriptam fuisse. Tandem multo post tempore in noti-
um meam venit, supellectilique meae librariae accessit alia Florentina
litio anni MDXLVII. in eadem Juntarum officina excusa, quae revera
ctionem a Burtono indicatam exhibet, ὁ Φλωράτης. Sed illius tanta
non est auctoritas, ut barbarismum in Sophoclis poësin invehamus.

1172. ὅτι ἐγώ φίξαμι τοι. Perperam codd. ὅτι γέ ἐγώ φίξαμι τοι.
sterius impressi φίξαμι τοι. Particulam ὅτι reposuimus, quae salva
structionis lege abesse non potest.

1174. ἰκανοχάλιμπα. Non vacat praepositio, cuius vim senties, si
ita sic ordines: εὐ ἡ πάντων αἰδοῦν αἰλυσθα ἐγώ ακανχάλιμπα ἀν καλέων
γων.

1180. μή τοι. Sic tres codd. Perperam in impressis μή μοι.

1189. μῆδε δρῶτα. Perperam in libris μῆτα. Mendose etiam quae se-
untur scripta τὰ τῶν κακίστων δυστίστατα. Toupii emendationem,
certissimam et elegantissimam, recepi, quam protulit ad Suidam II.
τὰ τῶν κακίστων δυστίστατα. Neutrum est plurale κακίστη, vice
verbii, ut supra γοῦ μέγιστη. Pro glossa superscriptum fuerat κακί-
στη, quod in κακίστη mutatum, textum invasit. In τοῖς γέ εἶναι, elegan-
tia abundat verbum, ut in τοῖς τοῖναι, εἴναι γε εἶναι. Vide auctorem
ellū de Dialectis §. XXIX. de Dial. Attica, et Piersonum ad Moeri-
m p. 364.

1192. αἰώνιον τὸν οὐρόν. Sic scriptum oportuit pro αἰώνιον τὸν οὐρόν, at mis-
erem eum fac. Perperam in impressis et codd. αἰώνιον αὐτὸν, vel αὐτόν. De
c loco egi ad Comici Ranas 1943. Parisinorum hominum quos ibi innui
djecturas longe sunt futileissimae, nec quibus refellendis immorar dignae.

TOM. I.

D d

1196. ἀπαθετός, una voce scribi debuit, e duabus confusa dicitur. Fit crasis vocalium οὐ in οὐ, quod ideo producitur, ut τριών εἰ τριών. ἄγω, ex αἴ τινός. aliaque hujus generis infinita, quae divisa et cudi solent cum elisionis signo, male. Nulla in his est eliso, sed volumen coalitio. Mirum est Henr. Stephanum hic offendisse. In verso γένεται τοῦ μὲν παθήματος, ἀπαθητος, πάτερ,
contra fidem editionum Aldi et Turnebi edidit ἀπαθητος, ingratissima, qualem in scena non ferebant Athenienses.

1197. Codd. et impressi habent καὶ καῖτη λύσης, quod sensu prout cassum, manifeste depravatum est. Reiskius conjectat καὶ καῖτη λύσης Toupius, καὶ καῖτη λύσης. Absurde uterque. Nam haec si nihil fieri vel nam haec si omittas, plane contrarium est ejus quod sententia quodque ex sermonis serie Antigonon cogitare liquet. Prochilum emendatio, literulam reponendo, quae librariorum culpa exciderat καῖτη λύσης. Id jamdudum ipse videram, et postmodo lubens et mecum sentire virum ingeniosum et perquam sagacem Thomam Turmum cuius in schedis mecum benigne communicatis ista reperti: Legit et λύσης. Sensus est: Ne respicias ad illas calamitates etc. Quia illas species, intelliges etc. At vero λύσης scribendum in aoristo, non λύσης in praesenti.

1198. In codd. ut in impressis legitur ἵχεις γαρ οὐ βίαια ταῦθι μετα. Quod Johnsonus vertit: *Habes enim argumenta non per obtrusa. Absurdam versionem ex absurdis Graecis et foede corrupta consentaneum erat. Locum depravatum esse vidit Heathius, sed amplius: inepta est ejus conjectura, totaque quam dedit hujus locatio, inficetissima est. Nos verissime poetae manum restituimus:*

ἵχεις γαρ οὐχὶ βασιὰ ταῦθι μετα.

Vide Lexicon in Basiv. Inde orta depravatio, quod quum librarius pro οὐχὶ scriptisset, alias postmodo, ne titubaret versus, βίαια scripto pro βασιᾳ, de sententia minus quam de metro sollicitus. In οὐχὶ prologenae saepe omiserunt librarii, quod observavi ad priorem Oedipum.

1210. σῶς τεστ' — Sic bene Jos. Scaliger, teste Valckenario ad Epol. 304. Subauditur participium, quicum imperativus ille τεστον jungi solet, ut in Oed. T. 1181. τεστον δύσκοτμος γραμμός. Codd. et impressi σῶς τεστ' — Inepta glossa in T. ηγεον σῶσι τεστον.

1219. ὁπότε γ' αὐτοῖς. Sic legendum metri gratia. Aldus ὁπότε' αὐτοῖς.

1225. Hanc sententiam antiquae fabulae Sileno tribuebant, qui quum a Mida captus esset, hoc ei muneris pro sua missione dedisse scribitur: docuisse regem, non nasci homini longe optumum esse: proximum autem, quamprimum mori. Ita Cicero Tuscul. I. 48. ad quem locum vide quae collegit Jo. Davisius. Perperam in libris οὐαὶ φανῆ.

1236. Eustathius ad Il. K. p. 790. χαλεπότητας δὲ γῆρας ἴτεροι τε φάνεται, καὶ ὁποῖα δὲ ἐμφέται Σοφοκλῆς Φράστας οὗτος. Αχροτίς, αὐροτίμων γῆρας, ἀφίλον, ἄνα, τουτίσθι ὅπου, πλέωντας κακὰ κακῶν ξυνοῦκτος. ὃν τὸ λέγει, καὶ τὸ ἀπὸ τῶν εἰκείων αἰματοθεατὸν γέροντα. δριμίως δὲ ΑΚΡΑΤΕΣ ἐκπίνεις γῆρας Φοτίν, οὐ τὸ ἀκόλαστον, αἷλα τὸ πεισοῦ πάρεστι, οὐ μὴ ἔχει τὸν γέροντα κρατεῖν ἐμφεύ.

1259. γέρων πήνος. Sic legendum esse apud eruditos constat, non ἀπό της, quod codd. nostri juxta impressos exhibent. Infra 1597. οἶνος δυστυχίας θλαύσεις. Hoc post alios monuit etiam Toupius, Addend. in Theocratum p. 394. ubi in sup. v. legendum esse statuit.

ἴσθητι σὺν ταῦτῃ γ', τοις ὁδοσφίλαις —

Quia vulgatum τοῦς ab Atticorum auribus alienum est. Scilicet ille legem Atticismi comprobatam volebat, quam condiderat Jo. Piersonus Verisimil. p. 74. Verum commentum hoc jamdudum merito explosum fuit. Attici poëtae articulum praepositivum vice articuli relativi, ὁ pro ὅς, τοῦ pro εἴδει adhibent passim. Vide Marcklandum ad suppl. 858. et nos ad Aeschyli S. Th. 37. Persas 776. Tanta est apud Sophoclem exemplorum copia, ut res extra omnem dubitationem posita sit. Vide supra 304. 747. Oed. T. 1055. 1379. 1427. Antig. 1086. Trach. 47. 726. Phil. 14.

1263. Θρεψίησις. Hoc nomen plerumque mercedem alioribus debitam significat, hic vero, ipsa alimenta.

1264. αἴγαντικμανθάνω. In B. T. inserta particula γι. Vide ad Oed. T. 439.

1266. τοῦτο μὴ ἐξ αἴλων παύθη. Sic ex vi sententiae legendum. Vulgo ταῦτα μὴ ἐξ αἴλων παύθη. Aldus mendose παύθη, nullo addicente e nostris codd.

1270. προσφορά, exprobratio. Hanc vocem perperam interpretantur Scholiastes et Heathius.

1277. δυσηρέσιστος. Perperam in B. T. δυσηρέσιτος.

1278. Quam dedimus ex Turnebo, horum versuum lectionem habent sine ulla varietate codd. omnes. Perperam Aldus, ἀς μάτ' ἄρα — ούτε μ' αὐτῷ γε.

1282. καταδίκαστα, significazione transitiva, *misericordiam mortis*: ut δυσχεράσιτα, molestiam creatia, offendentia. Pro τιμήν, Turnebus perperam e Triclinio τριψαρα.

1287. τῆσδε τῆς γῆς. Aldus et membr. τῆσδε γῆς.

1300. ταύτη χλύω. Sic B. T. in aliis χλύω male. In T. diversa loca adposita ταύτη, quod nihili est.

1301. Αργος Δαρπάνη est. Peloponoesus, quam supra 696. appellata νῆσος, quae & priscis incolis Αώνα dicta fuit. Vide Eustathius in Periegetam 419.

1305. ἵε Θησέα. Sic B. T. ut rursus 1325, quo posteriore loco membr. etiam habent.

1323. ἰγώ δὲ σέος. Articulus hic ex indele linguae adesse debet. Male in libris ἰγώ δὲ σός.

1326. οἱ εὖρι παιδῶν τῶνδε καὶ ψυχῆς λιτιόμενοι. Pessime John. id. vertit: *qui te pro filiis horum et salute supplicamus.* οὖρι idem est. quod πρός in obtestationibus: et παιδῶν τῶνδε ad nullas alias penitentias referri potest, quam ad praesentes Oedipi filias: *per hasce tuas filias tuam salutem.*

1329. Perperam in plurimis editionibus excusum video τοῦ μηδεμίου. Crasis est τοῦμον ex τῷ ιμεῦ. At cum elisione τοῦ μηδεμίου τοῦ ιμεῦ.

1333. πρίς θεῖος ὁμογνών. Eurip. Androm. 915.

αἷς ἀντομαῖ στ, Δία καλεοῦσθε ὁμόγνων.

Vide Lexicon.

1337. ἐξιλαχίστη. Sic cum Valckenario lego, quem vide ad Hippolytum p. 251. Mendose in libris ἐξιλαχίστης.

1340. ξυμπαρασθέντος. Turnebus ex Triclinio perperam dedit ξυμπαρασθέντος. Atticam formam, quam ubique reponimus, hic forte in codice suo repererat, pro qua Aldus dedit ξυμπαρασθέντος. In membr. ξυμπαρασθέντος. Verbum activum est et transitivum ευμπαρασθέντων, quod exi apud Pindarum Olymp. VI. 72.

τῷ μὲν ὁ Χρυσοκένταρος πραῦμη·
τὸν τὸν Ελευθῶν συμπαρίστατον τον Μοίρας.

Hic vero neutralis significatio obtinet, quae soli formae mediae inest.

1341. ξὺν ὅμηρον καὶ χρέων. Sic B. T. et membr. a prima manu, superscripta altera lectione, quam Aldus praetulit, καὶ πότῳ.

1347. ἵκημψις. In B. superscriptum ἵκημψις, nescio utrum pro varia lectione, an pro interpretamento. Sane praestat ἵκημψις, dimitte a te. Eadem est vis verbī medii in Eurip. Androm. 826.

τίκνον, καλύπτει σίερνα, σύνδησαι πέπλοις.

Ubi in antiquissimo cod. scriptum σύνδησον, quod non aliter probari possit, quam si legatur σύνδησον πέπλοις.

1348. τῆσδε ὁ δημοῦχος. In omnibus libris, articulo perperam omissa, τῆσδε δημοῦχος.

1351. οὐδὲ ἀντὶ ποτέ — id est οὐδὲ ποτέ — Male in libris οὐτέ ἀντί, quod qui retinuerunt, accipere saltem debuerunt pro οὐ τούτῳ αντί.

1360. κλαυσία. Turnebus e Triclinio, κλαυσά. Vide Lexicon in Ακλαυσίᾳ.

1361. Libri omnes ταῦτα, ἀπειρον αὐτῷ ζω. Johnsonus inepte, sed mihi forendā, sicut vivo. Quod in membr. glossae loco superscriptum est, non significationem tantum particulae declarat, sed ipsissima est Sophoclea lectio. οὐτοις αὐτῷ. Legendum itaque ταῦτα, ἀπειρον αὐτῷ ζω — Numquam adhibuerunt Attici poëtae αὐτοῖς pro οὐτοις. Paucissima quae in contrarium adferuntur exempla, mendosa sunt, et facilime in integrum restituuntur. Vide quae notavimus ad Eurip. Phoen. 89.

1367. αἱ γ' ἴμαὶ τροφοῖς. Sic bene Aldus. In membr. τροφαῖς. In T. αἱ ὄμοι τροφαῖς. In B. ἴμαὶ τροφοῖς.

1368. τὸ συμπτομῆν. Sic tres codd. Aldus ξυμπτομῆν.

1370. σίστορα. Sic membr. et Aldus. In aliis τὸν σίστορα.

1373. καίνην ἴριψις. Sic Turnebus nescio unde: in Aldina et tribus nostris codd. καίνην ἴριψις τοις. Bona est emendatio.

1375. Occasionem priorum imprecationum Oedipi narrat Scholiastes, prolatō testimonio ex parva Thebaide. Res aliter narrata erat in Epico Cyclo, cuius versus ad hanc historiam pertinentes servavit Athena eis L. XI. p. 465.

Αὐταρὴ ὁ διογνήτης ἡρώς ξανθὸς Παλαυίνης,

πρῶτα μὲν Οἰδίποδι παλὴν πατέρας τραύατζει
ἀγρυπνόν Καδμεῷο Στέφρονος. αὐτὰρ ἐπιτελεί^{ται}
χρήσειν ἔμπλησιν καλὸν δέσποιν πόδες οἴνου.
αὐτὰρ ὁ γένος φράσθει παρακείμενον πατρὸς ἵστο
τιμῆτα γέρα, μέγα οἱ πατέροις ἔμπλεις θυμῷ.
αἵδη δὲ πατέροις εἰσὶν μετ' ἀμφοτέρουσιν εἰς ἄρξες
ἀγρυπνίας πρᾶτο. Τοὺς δὲ οὐ λάτθανον Ερινύες·
ως οὐχ οἱ πατρῷοι γένος φύλαττοι δάσσαισι,
ἀμφοτέρουσιν δὲ αἱ πέτραι πόλεμοι τε μάχαι τε.

1379. τοῦτον ἔθυτον. Mendose in Aldina τετάρτῳ —

1382. Δίκη ξύνεδος Ζηνός. Pindarus Olymp. VIII. 28. σώματις, Λέ^{τον} πάτερος Θίμος. Ad quem locum vide Schmidii notam. Supradictum
Αἴδης dicitur Jovis adsidere solio.

1402. οὐδὲ Φωνῆται ταῦ. Sic optime Tyrwhittus, eodem sensu
Polynices ipse infra 1429. οὐδὲ ἀγελεῦμαν φλεῦρα. Mendose τετάρτῳ
τηταῖ τινα.

1407. Aldus et membr. sic hunc versum exhibent:

μή τοι με πρὸς θεῖον εφεῦρε γένος αὐτὸν αἴ τοῦδε αἴρει —
In B. εφῶν γένος αἴ τοῦδε αἴρει. Turnebus in Triclinio dedit, εφῶν γένος αἴ τοῦδε αἴρει. Quae lectiones perinde sunt mendasae. εφῶν διστο^βbum Atticis poëtis prorsus inusitatum est. Veram lectionem minima curatione restituimus, εφῶν εἰσὶ γένος αἴ τοῦδε αἴρει — Pronomen εφῶν αἴρει dat, ut saepe μει, ει. Si vobis patris hujus dirae perficiantur. Id est
si quando patris hujus diras eventu comprobatas riederitis.

1417. εἰ τὸν αὐτὸν. Perperam in omnibus libris στὸν γένος αὐτὸν. Perpetuo est harum particularum confusio. Initio seq. versus Aldus edidit. οὐχ εἰσὶ γένος pro εἰσὶ ταῦ. Ferri potuit v. 1310. αὐτὸς γένος εἰμαντοῦ.

1418. Libri omnes soloece, πῶς γαρ εὐθὺς αὐτὸν πάλιν σθέατεν αἴγανος —
optativus potentialis particulam αἴρει comitem requirit, et πῶς cum optativo sine αἴρει graece non adhibetur. Tam putidum soloecismum nimis
lilda patientia tulerunt Sophoclis editores. Vide indicem nostrum in Aristophanem voce αἴρει.

1424. οὐδὲ ὅθεν ἐκφέρεις. Sic cum Tyrwhitto lego. οὐδὲ οὐδὲ ιχθύος
οὐδὲ οὐδὲ ταῦ μαντισμάτα τοῦτο, οὐδὲ — In libris ἐκφέρει sensu nullo
pravo.

1426. χρήσις, χρησμός. Subscribi non debuit, iuxta auctorem Etymol. M. in χρήσι. Sed nescio an differentiam quam statuit veteres observavit. Verbum χρήσις ea significatione adhibet Euripides Helena 524.

1443. οὐ σὺν εἰρηθῶ. Sic ad linguae normam legendum. Soloce libri omnes exhibent εἴ σὺν εἰρηθῶ. Probum esset εἴ σὺν εἰρηθήσομαι. Verum subjunctivus modus particulam si respuit.

1445. σφῶν μὴ ποτέ αὐτῆς κακέν. Sic bene in T. In aliis κακών. Deterius in B. μὴποτέ αὐτῆς κακών, et ex emendatione, μὴ ποτέ αὐτῆς κακών.

1455. Aldus et membr. εἴπει μὴν ἔτερα ταῦτα πάματ' αὐθίς αὐξῶν αὖν. At in B. ταῦτα πάματ' αὐθίς, quod depravatum videri possit e lectione quam e Scholiasta eruit Canterus Nov. Lect. VII. 11. ταῦτα πάματ' αὐθίς. Forte verius esset ταῦτα πάματ' αὐθίς.

1458. δεῦρο Θησία πόροι. Sic codd. omnes et ipse Triclinius. Imperite Turnebus versus sustentandi gratia δὲ inseruit, Θησίαν αὐτούς. Scilicet ignorabat a finale accusativi nominum in τοῖς apud Atticos semper produci. Vide Etymol. M. in Βασιλεύς. Suidam in Αργία. Clarkium ad II. A. 265.

1463. Male Aldus contra metri rationem κλίσιος αὐθαῖς δέ. Male etiam seq. v. οὐδὲ δὲ αὐθαῖς. Languidum sermonem reddit istud δὲ, qui per asyndeta longe melius procedit. Versus est dimeter paeonicus brachycatal. Strophicum interpolavit Triclinius: παρά γ' ἀλαοῦ ξίνου. Quae facillima erat aequandorum metrorum ratio, eam non vidit hominis stupor.

1464. κλίσιος Διοσκορεός. Eustathius ad II. H. 479. Εκ τοῦ Ζεὺς ομηρᾶς κλίσιον, λαβὼν ἐ Σοφοκλῆς ἔθη τὸ, Μέγας κλίσιος, αὐθαῖς, Διοσκορεός. οὐδὲ δικλῖς εἰκαῖνος, καὶ οὐτε βίλη Διός, οὐ μέντοι περιπτωτοί, καὶ τὰ τοιχῖτα, αὐτὰς καὶ βροτίαι. ὄμοιας καὶ τοὺς ἁγγδάτους νίτους, καὶ μαλισταὶ τοὺς χειμερίους, ταυτιφρά λέγω φύσιον εἶναι βίλη λέγει. (Antig. 358.)

1469. δέδια δ'. Sic recte T. et Turnebus ad metri rationem. Aldus perperam δέδια τέδ' —

1470. οὐδὲ αὐτοί. Sic bene Heathius. Male in libris οὐδὲ αὐτοί.

1474. Et hunc versum pessime interpolavit Triclinius:

πῶς οἰσθα τοῦτο; τῷ δὲ συμβιλῶν ἔχεις;

1481. αὐτεῖγις. Perperam in scholiis legitur αὐτεῖγις, sicuti scriptum est in B. T. prava lectio ex interpretatione αὐτηγεν orta.

1482. ἴνασίου δὲ συντύχοιμ. Sic Aldus et veteres codd. In T. ίνασίων

Apud Suidam *ιανίμη*, in Kusteri editione: Mediolanensis habet *ιανίψη*. Illud tuetur Toupius I. 133. sed ei nequaquam ausculto. Verbum compositum saepissime casum adsciscit, quicum simplex construi solet. Vide quae notavimus ad Eurip. Or. 1291. cuius rei aliud illico se offert exemplum: *ἀντρὸν χάρη μετασχήμα*, pro *ἀντρός χάρης*. Vel, si *ενίσι*, *μετασχήμα* positum est pro *εγκίνη*, et *ενίσιχαμα* pro *τύχαμη*.

1486. *ἄρ' οἴγνης ἄνης*; Perperam libri omnes contra metri et sermonis legem, *ἄνης*. Dixi supra vocem *ἄνης* non aliter a Sophocle additum fuisse, quam priore correpta. Praeterea *ἄνης* sine articulo bonum et quaecumque significat, ut si gallice dices *y-a-t-il un homme présent*? sed quando de viro definito sermo est, linguae indoles artit abesse non patitur. Olim voces plene, absque unius literae elisione, regabantur. Ubicumque ad pronuntiandi rationem scribimus *ἄνης*, sicut in antiquissimis Sophoclis exemplaribus exaratum fuerat O ANHP, *ἌΤΤΟΣ*, pro quibus senioris aevi minus docti librarii, ista per eum legenda esse ignorantes, exararunt *ἄνης*, *αὐτῆς*, omissa articulo, quatenus in codd. nostris saepissime glossae loco adscriptus conspiciuntur. Quod autem dixi, certam et definitam personam non aliter nomine *ἄνης* indigetari, quam si ei adjungatur articulus, id verum esse nulla res ostendit pagina, ubi casus obliquos articulus semper comitatur, *τοῦ ἀδρᾶ*, *τοῦ ἀδρός*, *τοῦ ἀδρηί*. Sic passim *τοῦ αὐτοῦ*, *τοῖς αὐτοῖς*, *τωῖς αὐτοῖς*; *τηρίπειας* pro *ευνδέμη*, *ιισδέμη*, *εοδέμη*; numquam vero pronomen hoc sensu sine articulo. Quod in obliquis non admittitur, id in recto *τοῦ* habere posse nemo sibi persuadebit. Optime in Eurip. Medea 769. *αὐτος εὖτε γὰρ οἴης*, quod retinere debebam, ut et ejusdem dramatis v. 687. edere,

εφόες γάρ οἴης, καὶ τρίσαν τὰ τοιάδε.

In Rheso 122. sinceram scripturam exhibet cod. Florentinus teste Valesio ad Phoen. p. 274.

αἴθαν γὰρ οἴης, καὶ πεπύγωται θράσυ.

Frequens est in Sophoclis exemplaribus haec menda, qua ne foedare haec editio, sedulo cavi.

1488. Hunc versum Aldus perperam Choro tribuit.

1490. *ποτερη τυπχάνειν ὑπερχόμην*. Notanda hypallage, pro *ποτερη*.

ιπορχόμενος. Vide Eustathium ad Il. Δ. p. 505. et Koenium ad libellum de Dialectis p. 35.

1491. ιού, ιού. Has voces Triclinius addidit, ut antistrophe numero versuum par esset strophae.

1493. ιτ' αἰγιαλόν. Sic bene Heathius. Libri omnes ιτί γάλαν. Nec idcirco, ut nupero editori Parisino videtur, scribi debuit ἄκρον, quia αἰγιαλόν generis est masculini. Nam ἄκρα non magis ad αἰγιαλόν referatur, quam ad γάλαν, quod et ipsum generis est neutrius: sed ordo est, τίττα ἄκρα θεύθυτοι ισίαι ιτ' αἰγιαλόν αἰγιέτις.

1496. Soloeca videtur oratio, οἱ ξίνος ιωαξιοῖς παρασχεῖν χάρην. Ex communi loquendi more dicere videtur debuisse, παρασχεῖν τοι καὶ πα-λίσματα καὶ φίλους χάρην. Post ιωαξιοῖς distinguendum est commate: ιω-ξιῶς τοι πόλυσμα καὶ φίλους, ὡστε παθὸς παρασχεῖν δικαίαν χάρην. Perperam scripti et impressi libri παθῶν.

1498. εωινόν. Hanc vocem non adgnoscunt veteres codd. in quibus hic versus mancus cum strophicō non congruit. Defectum supplevit Tri- clinius.

1506. τῆοδ' ιθῆκε τῆς ὁδοῦ. Sic voces ordinandas esse nemo non vide re poterat. Inconcinne vulgo θῆκε τῆοδε τῆς ὁδοῦ. Attici rarissime augmentum omittunt, quo nulla hic poëtam adigebat necessitas.

1514. αἱ πολλὰ βροῆαι διατάσσει. Sic tres codd. Male Aldus αἱ πολλά. Nec melius Turnebus ταὶ πολλά. Neutrum plurale πολλά, ut saepissime, adverbii vicem sustinet. Glossa recte καταπεινόν. Seq. v. στράψασθα dedi ex emendatione Jo. Piersoni Verisimil. p. 139. Male vulgo στρίψασθα.

1517. ποὺ ψευδόφημα. Perperam in B. T. Ψευδόφημα, quod mendose scriptum pro Ψευδόμυθα; estque hoc glossema genuinae vocis.

1519. γήρας ἀλυτα, non significat ἀλυτα οὐς γήρας, ut perperam Scholiastes interpretatur, sed ιτό γήρας μὴ λυπηθούματα: quae senium numquam sentient, quae nullo consenserent aeo. Sic bene accipit Heathius, et miror a quoquam aliter accipi potuisse.

1526. αἱ δὲ ἱξάγιστα. Huc pertinet Hesychii glossa: Εξάγιστα. πάντα ταὶ ιρά καὶ αφωτιωμένα, ἐν οὐχ οἴοντες τὰν ιράν. οἷοι δὲ αγνάται απίδοται. Erudita sunt, nec tamen usquequaque vera, quae de hac voce disputat Abreschius ad Aeschylum pag. 327. Animadvertere

426 IN OEDIPUM COLONEUM.

poterat ei Sophoclem significationem diversam tribuisse ab ea, qui Aeschylus verbum ἵξαγειν adhibuit, quaque ipsum verbale ab aliis exhibetur. ἵξαγεια hic valet *valde sancta*, praepositione significationem intendente, ut recte Meibomio observatum. Nemo sibi facile persuadet in hoc versu, ἀ δὲ ἵξαγεια, μηδὲ κατῆται λόγων, negationem ad verbum κατῆται pertinentem, repetendam esse cum ἵξαγεια. Prolata exempla nihil probant, quum in eorum nullo sit particula μηδέ, que non negativa solum, sed etiam adversativa est, proinde non eo quo vult modo in prius membrum retrahi potest.

1531. αὐθικῆ. Sic membr. et Aldus. In aliis αὐθίκη.

1532. ὁ δὲ αὐτὸς τῷ πιστρί βασιντω. De potestate adverbii αὐτὸς in hujusmodi formulis vide Valckenarium ad Herodotum p. 353. et inde corrige errorem Mosis *Du Soul* hanc vocem ut otiosam Plutarcho exempli, interpretesque laudanti, quod eam omiserint. Militum, qui εἰς Καρπαθον pugna fuga evaserant, senatus jussu in Sicilium deportatorum, Marcellus opera uti volens a senatu veniam petuit *ex iis* continue exerceat et supplendi, donec omnes in legionem transcripti fuissent; πιστρίνης οὐ τούτον αὐτὸν τῷ πιστρίας τὸ θυσιάστην απεπλήρων.

1535. οἰκη, pro διοικη.

1560. λίσσουμεν μητὶ πιστρίνηται. Sic recte codd. veteres et Aldus. Πιστρίνη neutrum plurale pro πιστρίνης. Versus dimeter est trochaicus car. ad quam metri formam antistrophicus revocandus est. In T. scriptum εἰπει πών; ut in scholiis legitur.

1561. ἵξανθαι. Vulgo ineptissime ἵξανθαι. Scholiastam ἵξανθαι legisse, ex ejus explicatione perspicuum est: nec aliter scribere potuit Tragicus, qui αἴνειν et composita codem, quo hic modo, saepius usurpat. Antig. 505. τὸν πάντασιν ὅθ' ἐφῶ θάλαμος τὴν Ἀπρύγειν αἴνεται. Aj. 606. κακανὴ ἱπτὸς ἵχων ἔτι με περ' αἴνειν τὸν αἰνόρρωτον αἰρεῖται Αἰδαν. Loquendi forma elliptica est: plene ἵξανθαι ἐδὲν αὐτὸς τὰν περιπτει πλάκα. Vide Markianum ad Eurip. Supplices, ubi similis est locutio v. 1142. περιπετει δὲν περιπετει τὸν Αἰδαν.

1571. κνυζίσθαι. Sic B. T. In aliis κνυζίσθαι.

1572. Aldus edidit αἰδάμαστον φίλαχτη παρ' Αἰδαν. In B. αἰδάμαντης φίλαχτη παρ' Αἰδαν. Prope verum accedit Triclinii lectio, quam sprevit Turnebus, licet Aldina meliorem, αἰδάμαστον φίλαχτη Αἰδαν. Legendum

I metri rationem αδίμαθον φύλακ' Αἴδη. Sicque versus hic, ut strophis, dimeter est trochaicus catalectic.

1574. ὡ Γᾶς παῖ καὶ Ταρψάρου. Juxta Hesiodum Theogon. 306. natus rat Cerberus ex Echidna et Typhone. Initio versus εὐ referendum videatur ad personam quae in versu qui ante hunc excidit, invocabatur: ametsi ad ipsum etiam Ceiberum referri potest.

1578. τὸν αἰὲν αὖταν. Sic codd. veteres et Aldus., quod et postulatum metri quam sententiae ratio. Cerberus enim invocatur, qui semper nō omnisi fuisse fingitur. Triclinius a sententia aberravit, sed metri rationem habuit legendo τὸν αἰὲν αὖταν, quod ex mente Scholiastae interpretatur τὸν αἰὲν καιρόμενον θάνατον. Scholiastae lectionem αἰένταν ad noscunt Eustathius p. 1201. quae metro plane repugnat.

1581. οὐδ' ὁ μῆδος. Sic B. T. et membr. etiam a secunda manu. Primo scriptum fuit οὐ τῷ, ut Aldus edidit.

1588. οὐφυγητῆρος. Sic una voce in veteribus codd. scriptum. In T. ut in Aldina divisim οὐφ' ηγητῆρος. Vide ad priorem Oedipum 1260.

1590. οὖσν. Asperatur haec vox in veteribus codd. ut et apud Eustathium, qui hujus loci meminit p. 156. Ori δὲ οὐδὲς παρὰ τὸ οὖσνισθαι, οἵ τινται, γίνεται, δηλοῦσι καὶ παρὰ Σοφοκλῆς οἰδίποδος τῷ εἰπεὶ Κολωνῷ πεδάλι τῶν αντεγράψων, οὖσν δίχα τοῦ ν γράψοντα τὸν οὐδὸν εἰ τῷ, Καραράχην οὖσν χαλκοῖσι βαθροῖς γῆθει ἐρρίζωμένην. Sed certum est eam tenuari debere. Vide Lexicon in Οδος.

1592. Κελεύθων ἐν πολυτχίσιον μιχ. Perperam libri omnes πολυτχίσιον.

1595. Corrupta est hujus loci in libris omnibus scriptura. Sic eum exhibuit Aldus:

εὐφ' οὐ μέσου στάξ, τοῦ τε Θερικίου πέργου,
κοίλης τ' Αχέρόνου, καὶ πόλι λαίνου τάφου,
καθιζετ'. εἰτ' ἴδοις δυσπινεῖς στολάς.

Quatuor hic indicantur puncta, quorum in medio substitutus Oedipus, et desedit; κοίλης πρετήρ, πέργα Θερικήν, κοίλη αχερόνης, λαίνης τάφος. Juxta vulgatam lectionem stetit Oedipus simul super quatuor his locis, quod absurdum est. Proinde nihil juvat Canteri emendatio legentis καὶ λαίνην τάφον. Quin legendum omnino:

εὐφ' οὐ μέσου στάξ, τοῦ τε Θερικίου πέργου,
κοίλης τ' αχέρόνου καὶ πόλι λαίνου τάφου,

'αὐθίζεται' εἰτ' ἔλευς διστομῆς οὐδέποτε.

Ceteras Aldinae lectionis mendas jam sustulerant alii editores. ταῦτα Turnebus dedit: ἔλευς Stephano debetur. Utrumque repraesentant eam nostri B. T. ΑΧΕΡΔΟΣ utrum nomen sit appellativum, an loci ceterum proprium, sunt qui dubitent. *Pirum silvestrem* significat, et τὸν αχερδόνα sepiet, κιμασίν notare possit, qua locus ubi substitutus Odysseus ex parte claudebatur. Vide Eustathium p. 1748. l. 47. Locus τοῦ Atticae pagos recensetur Αχερδόνης, cuius gentile Αχερδόνετος. Sed illius patruus casus esset Αχερδένης, non Αχερδόνη. Suidas in Αχερδόνη τοῦ πρώτου λαξίου ταῦτα.

1600. τῷ δὲ. Sic bene T. et Scholiastes: quod etiam in B. superius p. 1600. τῷ δὲ vulgato τῷ — Perperam in impressis τῷ δὲ — Cererem, quam ab epitheto τούχλων distinguit, Athenienses colebant Χλέων appellative, — jus mentio apud Comicum in Lysistr. 835.

1606. ἐκδύσης Ζεὺς χθόνιος. Eurip. Hippol. 1212.

ἴδει τοις οὐχὶ, χθόνιος ἀς βροτὴ Διός,
Βαρὺν βρόμον μεδῆκε, Φρικάδην ελύει.

1619. Aldus edidit τὸν λατινὸν ἄπον Βίοτον δικήστω, metro rueni syllabae defectum: nec aliter scriptus est hic versus in tribus codd. Turnebus e conjectura, ut videtur, αὐτὸν inseruit, quod nihil est. R. Wesselingius Observat. p. 97. reponit τοῦ. *Vult enim pater, filias, in misero liberatae, tandem felicius aerum acturas.* Verba sunt ipsa viri doctissimi. Sic autem ista cum praecedentibus cohaerent: καὶ τὸν διεσώντον τέχεται αὐτῷ ἴμοι τροφῆν. Wesselingio obloquitur nuperr. Parisinus editor, qui quum αὐτὸν tuetur nulla auctoritate inventum, τοῦ animadverit se nebulam pro Junone amplexi.

1622. οὐδὲ τὸ ὄφαρος θεόν. Sic emendate scriptum in tribus codd. et Aldus, Turnebus et Stephanus ediderunt. Prava lectio et prava distinctio recentiores editiones invasit, οὐδὲ τὸ ὄφαρος θεόν.

1624. θωνέαν αὐτόν. Exemplum hic habemus omissi augmenti in aristote, quod rarissimum est apud poetas Atticos, nec tamen mendosum. Sic in Trach. 767.

ἰδὼς αὐτὸν χρωτή, καὶ προσθίστερο.

Vide quae notavimus ad Euripidis Androm. 955. Bacchus 1123. et 21 Aeschyli Persas 414. Ridicule Heathius legendum pronuntiat θωνέαν.

1639. ἀθαυραῖς χρεῖν. Male vulgo αὐθαυραῖς. Has voces jam supra amutatas vidimus v. 1018.

1640. τὸ γενναιό. Subauditur κατά. Perperam in B. T. pro φρενί πτυμ φίρεν.

1641. μηδὲ μὴ δίμις. Sic legendum esse jam viderat Henr. Stephanus, qui ita scriptum esse in quibusdam codd. observavit. Id e nostris non habet B. a secunda manu.

1651. χιλίη ἀπίχωτα κρατός. Male in B. T. ἔχοντα χιλία κρατέες.

1662. γῆς ἀλάμπων βαθέρον. Codd. et impressi ἀλάντηον. Alteram titionem Scholiastae memoratam praetuli, cuius significatio huic loco ior est. Nec qui regulis analogiae repugnare vox ἀλάμπων Piersone risimil. p. 165. videri potuerit, satis intelligo. Sane a verbo λάμπω τινatur ἀλάμπων, quod exstat Trachin. 691. unde ἀλάμπων. Postremum hoc legitur in veteri epigrammate in Heraclitum apud Diogenem extium, et in Analectis nostris T. III. p. 259.

Μὴ ταχὺς Ηρακλείτου εἴσ' ὄμφαλὸν εὖλοι βίβλοι
τοῦ Φεοίου· μάλιστα τοι δύσβατος αἰγρατιός.
ἔργην καὶ σκέπτος εἰστιν ἀλάμπων· οὐ δέ οι μύθοι
αἰσαγάγγη, Φανεροῦ λαμπρότερον πέλλοι.

ersoni conjecturae futilis sunt, nec referri dignae.

1663. ἀνήρ. Perperam in libris ανήρ.

1674. εἴχομεν. Male contra metri anapaestici legem Aldus et codd. teres εἴχομεν.

1676. ιδέτε καὶ παθώνται. Sic in B. T. In ceteris παθώνται, minus cęanter. At Sophoclem scripsisse opinor ιδέτε καὶ παθόνται.

1678. Ista personis aliter dividii possent. In T. ita distributa sunt, ea exhibemus. In vett. codd. ut in Aldina versus 1679. et tres se-entes Choro tribuuntur. In membr. ex librarii oscitantia Chori persona tea inferius quam op̄ortuit notata fuit, nempe ante versum 1682. qui ersui 1679. subjectus est, quia in illo codice versus in singulis paginis in tres columnas digesti sunt in eadem transversa linea se invicem exp̄ientes. Hanc personarum distinctionem secutus est in versione Vitus Jensemius; nostram Georgius Ratallerus. Eruditio Britanno in nova edi-
tione Pentalogiae Jo. Burtoni tertia placet: nempe βίζημεν absque interpre-
tatione Antigonae continuari, reliquamque versus partem cum quatuor

sequentibus Choro tribui. — εἰς πόθον λατέρων. Vulgo εἰς πόθην. Casum legendum conjecterat εἰς πόθην λατέρων. Elegantior est nostra lectio, quia ob oculos probabile est habuisse librarium codicis T. in quo scriptum. prima manu εἰς πόθον.

1683. Versus dimeter est jambicus, ut antistrophicus 1710. Proinde ταλαιπωρία non est in duali.

1688. Hic versus et quatuor sequentes in Aldina et veteribus codicibus Antigonae continuantur.

1693. Recte in Turnebi editione excusum, ὡ διδόμενος τέταρτην. Nam hic duo adjectiva numero duali posita sunt, ut ex antistropho versu 1720. liquet.

1694. τὸ φίρον. Temere solicitatur haec lectio ab eruditis viris. eis bus legi placet τὸ παρόν. Quod fors feret, τὸ φίρον īx θεοῦ. Seclusius Phorm. I. 2. 68.

Quod fors feret, feremus aequo animo.

Palladas in Epigr. Analectorum nostrorum T. II. p. 482.

Ei τὸ φίρον εἰ φίρει, φίρε καὶ φίρου.

Hic φίρον accipi debet pro φερέμενον, activum pro passivo, ut in exemplis quae protulimus ad v. 74. —

1695. In hunc et sequentem versum mala manus alienas voces fersit, quas ipsa metri ratio spurias esse ostendit. In Aldina et veteribus codd. legitur: φίρει χεῖ, μηδὲ ἄγαν οὐτων φλέγεσθον. οὐ τοι κατάτεττεῖσθον. Antistrophici autem versus in iisdem libris sic leguntur: μηδὲ τοῦδε ἄχεις. κακῶν γὰρ δυσάλωλος οὐδείς. In his legitima metri formis aliter concinnari potest, quam si, recisis insitiis, ad hunc modum disponantur:

χεῖ φίρειν, μηδὲ ἄγαν φλέγεσθον.

οὐ τοι κατάτεττεῖσθον.

λάγετον τοῦδε ἄχεις, κακῶν γὰρ

οὐδείς δυσάλωλος.

1698. καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ φίλον, οὐ φίλον. Versus est dimeter paesticus, ut strophicus 1671. Proinde legi debet, ut eum exhibet. In veteribus codd. καὶ γὰρ ὁ μηδαμῆ δὴ τὸ φίλον φίλον. In T. scripto, et adposita inepta glossa, λιπει διδούντο. In Aldina, καὶ γὰρ δαμῆ τὸ φίλον φίλον. Quibus in lectionibus nec metri nec sententiae

abita ratio. De μηδαμά ultima brevi vide quae notavimus ad Aeschyli
uersas 429.

1703. καὶ τῷδε μὴ κυρίσῃς. Perperam vulgo καὶ τῷδε, metro et sen-
tia reclamante; male etiam κυρίσῃς. Recte in T. εὗδε cum glossa
τῷδε: in membr. a prima manu κυρίσῃς.

1704. ἵπαξεν εἰσιν οὐδεὶς. Sic in Aj. 967.

ἀν γὰρ πράσσει τυχῖν,
ιδίσαις' αὐτῷ, θάνατον, ὄντες οὐδεὶς.

1708. ἀκλαυθέν. Sic bene membr. Vulgo ἀκλαυθέν.

1710. δακρύον. Triclinius nescio qua discordia dedit δακρύόν. Intel-
lexit versum esse dimetrum jambicum, sed non meminit observationis
uam ipse fecit ad priorem Oedipum 1515.

1719. πατέρος. Libri omnes πατέρος.

1725. In membr. ὡς τῇ μέτοψῃ. Quae scriptura si probetur, hic ver-
iculus cum praecedenti in unum contribuendus, qui senarius erit; sio-
ue duo primi antistrophes in unum coalescent:

Φίλων τρίτης μηδέν. Αἴσα ποῖ φύγω;

, ut finale significans, saepe cum futuro indicativi construitur. Vide
Eurip. Med. 1316. nostrae editionis. Alcest. 74. ubi juxta veteres libros
unes legendum:

οἰκήσω δὲ οὐτὴν, ὡς πατάρεσσας ξίφου.

Indrom. 717.

Ἐπαύει σαυτὴν, ὡς ἴγώ, καίπερ τρέμων,
πλευτὰς ιμάττων σφραγίδας ξενιστομας.

Iaud minus bona videtur ceterorum librorum lectio, ὡς τῇ μέτοψῃ; sic
supra 398. ἔπως τῇ δημόσῃ.

1727. τὸν χθίνον. Sic B. T. recte. Vulgo τὸν χθείναν.

1728. τάλαντον ἴγώ. Perperam in libris ἴγων.

1739. ἀπιθέντερον. Male in libris ἀπιθέντερον.

1749. ἐλπίδων γὰρ οἱ τίν' ἡμᾶς. Sic legendum esse, tam structurae
quam metri ratio arguit. De se et sorore loquitur Antigone, ποῖ μόλω-
μον. Tum, quemadmodum strophicus 1735. versus hic trochaicus dimeter
esse debet. Perperam in libris ἐλπίδων γὰρ οἱ τί με.

1751. παύεται Θηρῶν. Sic in scholiis legitur, ut primus edidit Henr.
Stephanus. Codd. παύεται Θηρῶν. Hos versus male Choro tribui in libris

432 IN OEDIPUM COLONEUM.

cum Tyrwhitto et Heathio censeo. Vulgo claudicante verso ξωτού
κατα.

1754. προστίμην. Male in veteribus codd. ut in Aldina, προστί-
μην, solemni librariorum errore in hac forma. πρίνην prima brevi fre-
quenter adhibent Tragici, ubi metri lex syllabam longam verbi πρίνην
non admittit.

1755. τίνος χρίσιν. Libri omnes χρίσιν, contra structureae legem. τίνος
χρίσιν αἰνότας Σίλευτα; verbum αἰνότας cum quarto casu semper con-
struitur.

1758. Aldus et codd. omnes habent αῖδ' εὐ Θερτόν καὶ το μελιν. Tu-
mebus εος infernit. Melius nos καὶ εἰστὶ μολιν.

1773. καὶ πάντα γ' ἐσ' εἰν. Aldus et membr. καὶ πάντας εἰν εἰ. Li-
B. καὶ πάντας εἰν εἰ.

FINIS NOTARUM IN OEDIPUM COLONEUM
ET TOMI PRIMI.

